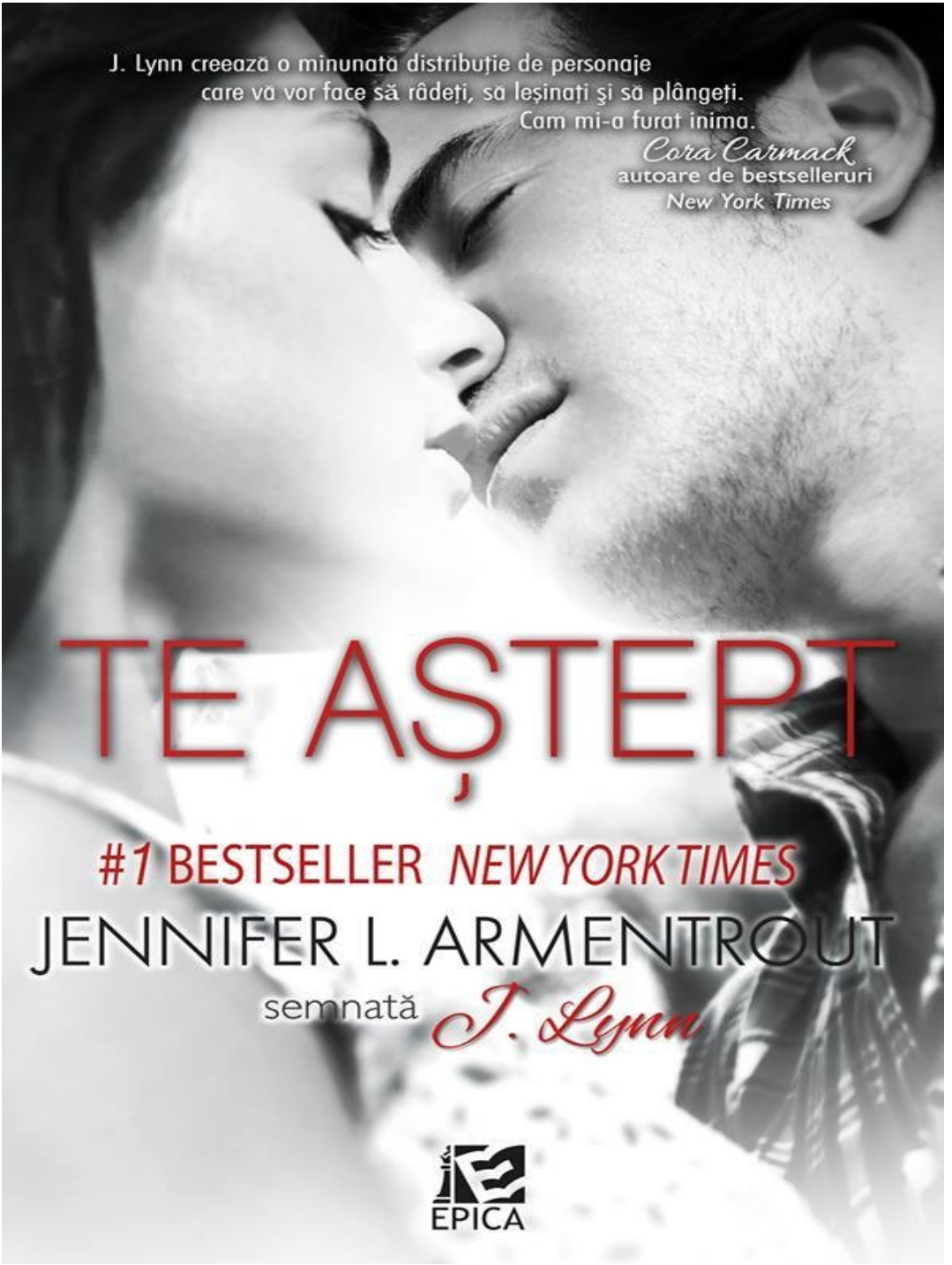

J. Lynn creează o minunată distribuție de personaje
care vă vor face să râdeți, să leșinați și să plângeți.
Cam mi-a furat inima.
Cora Carmack
autoare de bestselleruri
New York Times
TE AȘTEPT
#1 BESTSELLER NEW YORK TIMES
JENNIFER L. ARMENTROUT
semnată J. Lynn
EPICA

JENNIFER L.
ARMENTROUT
Semnată: **J Lynn**

TE AŞTEPT

Traducere din limba engleză şi note de
CRISTINA JINGA

Editor: ANCA EFTIME
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP
Wait for you, Jennifer L. Armentrout
Copyright © Jennifer L. Armentrout, 2013
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română sunt rezervate Editurii EPICA.

ISBN: 978-606-93565-3-1

Bucureşti, 2014

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. R044 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARMENTROUT L **„JENNIFER**
Te aştept/J. Lynn; trad.: Cristina Jinga.
— Bucureşti: Epica, 2014
ISBN 978-606-93565-3-1
1. Jinga, Cristina (trad.)
821.111(73)-31 135.1

“Dedicată celor care citesc cartea chiar în momentul acesta. Fără voi, nimic din toate acestea n-ar fi fost posibile.

Voi, prieteni, sunteţi extraordinari.”

UNU

Erau două lucruri pe lume care mă speriau naibii de să-mi pierd minţile. Să mă trezesc în mijlocul nopţii şi să descopăr o stafie cu chipul ei străveziu drept în faţa mea era unul dintre ele. Nu prea probabil să se întâmple, totuşi teribil de înfricoşător, dacă stai să te gândeşti. Al doilea era să intru cu întârziere într-o sală de clasă plină.

Nu-mi face nicio plăcere să întârzii.

Nu pot să sufăr ca oamenii să se întoarcă şi să se holbeze, ceea ce fac întotdeauna când intri într-o sală de clasă cu un minut după ce a început cursul.

Tocmai de aceea studiasem obsesiv pe hartă distanţa dintre apartamentul meu din University Heights şi parcarea destinată studenţilor externi, în timpul weekendului, pe Google. Şi chiar mă dusesem cu maşina de două ori până acolo, duminică, să fiu sigură că Google nu mă îndrumă greşit.

Unu virgulă nouă kilometri, ca să fiu exactă.

Cinci minute cu maşina.

Ba chiar am plecat cu cincisprezece minute mai devreme ca să ajung cu zece minute înainte să înceapă cursul de la ora nouă.

Ceea ce nu luasem în calcul a fost coada de un kilometru lungime din trafic la trecerea de pietoni – pentru că ferească Dumnezeu să fie vreun semafor în centrul istoric – şi posibilitatea de-a nu găsi absolut niciun loc liber de parcare în campus. De voie, de nevoie, am parcat la gara de lângă campus, pierzând timp preţios scotocind după monede pentru contorul de parcare.

„Dacă insişti să te muţi la jumătate de ţară depărtare, cel puţin stai într-unul dintre cămine. Au şi cămine acolo, nu-i aşa?” Vocea mamei mi

se strecura printre gânduri când m-am oprit în faţa Clădirii de Ştiinţe Robert Byrd, cu răsuflarea tăiată după ce am urcat în fugă cel mai abrupt şi mai incomod deal din istorie.

Bineînţeles, eu nu alesesem să stau la cămin, pentru că ştiam că, la un moment dat, neprevăzut, părinţii mei aveau să apară şi aveau să înceapă *să judece şi să vorbească*, iar eu mai degrabă îmi trag singură pumni, decât să supun la asta vreun spectator nevinovat. În loc de asta, am intrat în banii de despăgubire, „pe merit” câştigaţi, şi am închiriat un apartament cu două camere lângă campus.

Domnul şi doamna Morgansten, părinţii mei, urâseră mutarea.

Şi asta mă făcuse extrem de fericită.

Dar acum îmi cam regretam micul act de rebeliune, pentru că, ieşind în grabă în aerul umed al unei dimineţi de la sfârşitul lui august şi intrând în aerul condiţionat al clădirii de cărămidă, era deja nouă şi unsprezece minute, iar cursul meu de astronomie se ţinea la etajul al doilea. Şi de ce naiba îmi alesesem astronomia?

Poate pentru că ideea de a trece printr-un alt curs de biologie îmi făcea poftă să dau de-a azvârlita cu toate? Îhm. Asta era.

Urcând în fugă scara largă, m-am năpustit pe uşile duble şi am intrat drept într-un zid.

Făcând fară voie un pas în spate, am dat din

braţe ca un poliţist în intersecţie lovit de dambla. Supraîncărcata mea tolbă de poştaş mi-a alunecat de pe umăr, trăgându-mă într-o parte. Părul mi-a căzut brusc în faţă, ca o pânză brun-roşcată, ascunzând vederii totul, în timp ce mă clătinam periculos.

O, Doamne, mă prăbuşeam. N-aveam cum să mă opresc. Îmi fulgerară prin minte imagini cu gâturi frânte. Avea să fie atât de nasol…

Ceva puternic şi tare se strecură pe după talia mea, oprindu-mi căderea liberă. Geanta mea izbi podeaua, deversând supraevaluatele mele cărţi şi pixurile pe podeaua lucioasă. Pixurile mele! Grozavele mele pixuri se rostogoliră peste tot. O secundă mai târziu eram lipită de zid.

Zidul era neobişnuit de cald.

Zidul chicoti.

— Hopa, zise o voce groasă. Eşti în regulă, iubito?

Zidul nu era *deloc* un zid. Era un tip. Inima mi s-a oprit şi, pentru o secundă înspăimântătoare, o gheară mi se încleştă în piept: n-am mai putut nici mişca, nici gândi. Am fost proiectată brusc în urmă cu cinci ani. Blocată. Nu mă puteam mişca. Aerul îmi ieşea din plămâni într-un iureş dureros şi simţeam furnicături în ceafa. Toţi muşchii îmi înţepeniseră.

— Hei, se îmblânzi vocea, cu o urmă de îngrijorare. Eşti OK?

Am făcut un efort să trag adânc aer în piept – să respir, atât.

Aveam nevoie să respir. Inspiraţie. Expiraţie. Exersasem asta de nenumărate ori, timp de cinci ani. Nu mai aveam paisprezece ani. Nu mai eram acolo. Eram *aici,* la jumătate de ţară depărtare.

Două degete mă împinseră de sub bărbie, silindu-mă să ridic capul. Nişte şocanţi ochi de un albastru-închis, tiviţi cu gene groase, negre, se fixară într-ai mei. Un albastru atât de vibrant şi de electric, într-un contrast atât de puternic cu pupilele negre, încât m-am întrebat dacă erau naturali.

Şi atunci mi-a picat fisa.

Un tip mă ţinea în braţe. Niciun tip nu mă mai ţinuse în braţe. Nu puneam la socoteală acea singură dată, pentru că acea dată nu însemnase nimic, şi eu eram lipită de el, coapsă de coapsă, pieptul meu de al lui. De parcă dansam. Simţurile mi-au luat brusc foc, când am desluşit mirosul fin de colonie. Uau. Mirosea bine şi scump, *ca*…

Mânia mă invadă dintr-odată, o senzaţie plăcută şi familiară, alungându-mi vechea panică şi confuzie. M-am zăvorât îndărătul ei cu disperare şi mi-am regăsit glasul:

— Dă-mi drumul.

Ochi Albaştri lăsă imediat braţul jos. Nepregătită pentru subita pierdere a sprijinului,

m-am înclinat într-o parte, revenindu-mi până să mă împiedic de propria geantă. Gâfâind de parcă tocmai alergasem un kilometru, mi-am dat şuviţele groase de păr la o parte de pe faţă şi în sfârşit am putut să mă uit mai bine la *Ochi Albaştri.*

Sfinte preaîndurate, *Ochi Albaştri* era…

Era superb, din toate punctele de vedere care le determină pe fete să facă lucruri prosteşti. Era înalt, cu un cap şi mai bine mai înalt decât mine, cu umeri laţi, dar îngust în talie. Un trup de atlet – ca de înotător. Păr negru ondulat, adus peste frunte, ajungându-i până la sprâncenele de aceeaşi culoare. Pometi mari şi buze pline, expresive, completau pachetul creat anume să saliveze fetele. Iar cu ochii aceia de culoarea safirului, vai de mine…

Cine ar fi crezut că un loc numit Shepherdstown ar ascunde pe cineva care arăta astfel?

Iar eu intrasem în el. Literalmente. Bună treabă.

— Îmi pare rău. Mă grăbeam să ajung la curs. Am întârziat şi… Buzele lui îşi ridicară colţurile, în timp ce se lăsă pe vine.

Începu să-mi strângă lucrurile şi, pentru o fracţiune de secundă, am simţit că-mi vine să plâng. Îmi simţeam lacrimile adunându-se în gât. Acum întârziasem foarte tare, aproape imposibil

să mai pot intra în sala aceea, şi în prima zi. Ratasem.

Repezindu-mă în jos, mi-am lăsat părul să-mi vină peste ochi şi să-mi ascundă faţa, începând să-mi strâng pixurile.

— Nu-i nevoie să mă ajuţi.

— Nicio problemă.

Culese o foaie de hârtie şi îşi ridică privirile.

— Introducere în astronomie? Şi eu tot acolo mă duceam. Grozav. Tot semestrul aveam să-l văd pe tipul pe care aproape îl omorâsem pe hol.

— Ai întârziat, am zis eu, neinspirată. Îmi pare foarte rău.

Cu toate cărţile şi pixurile la loc în geanta mea, el se ridică şi mi-o înapoie.

— E în regulă.

Zâmbetul acela arcuit se lărgi, dând la iveală o gropiţă în obrazul stâng, dar nu şi pe cel drept, totuşi.

— Sunt obişnuit ca fetele să se arunce pe mine.

Am clipit des, crezând că nu l-am auzit bine pe frumosul cu ochi albaştri, pentru că sigur nu spusese ceva atât de stupid.

Ba spusese şi nu terminase.

— Încercarea de a-mi sări în spate e nouă, totuşi. Oarecum, mi-a plăcut.

Simţindu-mi obrajii în flăcări, l-am repezit brusc:

— N-am încercat să-ţi sar în spate, nici să mă

arunc pe tine.

— Nu? Rânjetul într-o parte rămase. Ei, ce păcat. Ar fi făcut să fie cea mai bună primă zi de şcoală din istorie.

N-am mai ştiut ce să zic, strângându-mi geanta grea la piept. Băieţii nu flirtau cu mine, acasă, în oraşul meu. Cei mai mulţi nici nu îndrăzneau să se uite în direcţia mea, la liceu, şi cei foarte puţini care o făceau, ei bine, nu flirtau.

Privirea lui Ochi Albaştri căzu pe foiţa de hârtie din mâna lui.

— Avery Morgansten?

Mi-a sărit inima.

— De unde ştii cum mă cheamă?

El îşi lăsă capul într-o parte şi zâmbetul i se lărgi şi mai mult.

— Scrie pe orarul tău.

— Oh.

Mi-am dat din nou buclele de păr la o parte de pe faţa mea încinsă. El mi-a înapoiat orarul, iar eu l-am luat, strecurându-l în geantă. În timp ce bâjbâiam pe la curele, o jenă nesfârşită mă podidi.

— Pe mine mă cheamă Cameron Hamilton, zise Ochi Albaştri. Dar toată lumea îmi spune Cam.

Cam. Am plimbat numele prin minte – îmi plăcea.

— Mulţumesc încă o dată, Cam.

Se aplecă şi ridică un rucsac negru pe care nu-l

observasem. Mai multe şuviţe de păr negru îi alunecară pe frunte şi, când se ridică, le dădu la o parte.

— Bun, hai să ne facem marea intrare.

Picioarele mele prinseseră rădăcini, în timp ce el se întoarse şi străbătu cei câţiva metri până la uşa închisă a sălii 205. Întinse mâna spre clanţă, uitându-se peste umăr, aşteptând.

Nu puteam s-o fac. Şi n-avea nicio legătură cu faptul că mă ciocnisem de probabil cel mai sexy tip din campus. Nu puteam să intru în sală şi să văd cum toată lumea se întoarce şi se holbează. Mă săturasem să fiu centrul atenţiei pe oriunde mă duceam, în ultimii cinci ani.

M-au trecut năduşelile şi mi s-a îmbrobonit fruntea. Stomacul mi s-a strâns ghem şi am făcut un pas înapoi, îndepărtându-mă de sala de curs şi de Cam.

El s-a întors, cu sprâncenele încruntate şi o expresie curioasă zugrăvită pe faţa lui şocată.

— O iei pe calea greşită, iubito.

O luasem pe calea greşită aproape jumătate din viaţa mea, se părea.

— Nu pot.

— Ce nu poţi? şi făcu un pas spre mine.

Atunci am ţâşnit. Pur şi simplu m-am întors pe călcâie şi rupt-o la fugă de parcă eram în cursa pentru ultima ceaşcă de cafea din lume. Când treceam prin uşa dublă, l-am auzit strigându-mă

pe nume, dar am continuat să fug.

Faţa îmi ardea când am coborât în goană pe scări, ieşind din clădire cu răsuflarea tăiată. Picioarele au continuat să mi se mişte până când m-am aşezat pe o bancă, lângă biblioteca de alături. Soarele dimineţii mi s-a părut prea puternic când mi-am ridicat capul şi mi-am închis strâns ochii.

Doamne.

Ce mai mod de a face o primă impresie într-un nou oraş, într-o şcoală nouă… într-o viaţă nouă. Mă mutasem la peste o mie cinci sute de kilometri depărtare pentru un nou început şi deja stricasem totul în câteva minute.

DOI

În momentul ăsta, aveam două opţiuni: să trec peste dezastruoasa mea încercare de a asista la primul curs din cariera mea de la colegiu sau să mă duc acasă, să mă sui în pat şi să-mi trag păturile peste cap. Ce mult mi-aş fi dorit să mă las în voia celei de-a doua opţiuni, totuşi n-ar fi fost în firea mea.

Dacă fugi şi ascunde-te ar fi fost MO[1]-ul meu, n-aş fi supravieţuit liceului.

Aplecându-mă, mi-am cercetat brăţara latră, de argint, de la încheietura mâinii stângi,

1 Modus operandi (lat.), mod de acţiune.

asigurându-mă că era la locul ei. Aproape că nu supravieţuisem liceului.

Mama şi tata făcuseră o criză când îi informasem despre planurile mele de a urma o facultate în mod clar în capătul celălalt al ţării. Dacă ar fi fost Harvard, Yale sau Sweet Briar, ar fi fost cu totul de acord, dar să nu fie o universitate din Ivy League[2]? Ruşine. Pur şi simplu nu înţelegeau. Niciodată nu înţeleseseră. În niciun drac de caz nu aveam să urmez colegiul pe care-l absolviseră ei şi nu aveam să mă înscriu acolo unde jumătate din gaşca provincială de acasă îşi silea copiii să studieze.

Voisem să mă duc într-un loc unde n-aş mai fi văzut vreun rânjet dispreţuitor familiar sau n-aş mai fi auzit bârfele care *încă* mai picurau de pe buzele oamenilor ca acidul. Unde oamenii n-ar fi aflat povestea sau vreuna dintre versiunile adevărului care fuseseră repetate de atâtea ori încât, uneori, mă întrebam şi eu ce se întâmplase, de fapt, în noaptea de Halloween, în urmă cu cinci ani.

Niciuna dintre acestea nu contau aici, totuşi. Nimeni nu mă cunoştea. Nimeni nu bănuia nimic. Şi nimeni nu ştia ce ascundea brăţara în zilele de vară, când nu mai puteam purta bluze

---

2 Prestigioasă asociaţie de opt universităţi şi colegii din nord-estul Statelor Unite, cuprinzând Brown, Columbia, Corneli, Dartmouth, Harvard, Princcton, Universitatea din Pennsylvania şi Yale.

cu mâneci lungi.

Fusese decizia mea să vin aici şi fusese cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

Părinţii mă ameninţaseră că-mi taie fondul de studii, ceea ce m-a amuzat. Eu aveam banii mei – bani asupra cărora ei nu mai aveau control, odată ce împlinisem optsprezece ani. Bani pe care eu îi *câştigasem*, ca să zic aşa. Din punctul lor de vedere, îi dezamăgeam din nou, dar dacă aş fi rămas în Texas sau în jurul oricăruia dintre oamenii aceia, aş fi fost moartă.

Aruncând o privire la ceasul de pe telefonul mobil, m-am ridicat în picioare şi mi-am aruncat geanta pe umăr. Cel puţin, n-aveam să întârzii la cursul de istorie.

Istoria se ţinea în clădirea ştiinţelor sociale, la poalele dealului pe care tocmai îl urcasem în fuga mare. Am tăiat-o prin parcare, prin spatele clădirii Byrd, şi am traversat strada congestionată. În jurul meu, studenţii mergeau în grupuri de doi sau mai mulţi, evident cunoscându-se unii pe alţii. În loc să mă simt exclusă, aveam o nepreţuită senzaţie de libertate fiindcă mergeam la curs fară să fiu recunoscută.

Alungându-mi din minte epica ratare a dimineţii, am intrat în Whitehall şi am luat-o pe primul şir de trepte la dreapta. La etaj, holul era ticsit de studenţi care aşteptau să se golească sălile. Mi-am făcut loc printre grupurile râzând,

ocolindu-i pe câţiva care arătau încă pe jumătate adormiţi. Găsind un loc liber vizavi de sala mea de curs, m-am aşezat lângă perete, şi mi-am încrucişat picioarele. Mi-am trecut palmele peste jeanşi, nerăbdătoare să încep istoria. Cei mai mulţi studenţi ar fi fost plictisiţi până la lacrimi de cursul introductiv, dar pentru mine era primul curs de la specialitatea mea.

Şi dacă aveam noroc, peste cinci ani, aveam să lucrez într-o tăcută şi calmă sală de muzeu sau de bibliotecă, la catalogarea textelor sau a artifactelor antice. Nu cea mai strălucită dintre profesii, dar perfectă pentru mine.

Mai bine decât ce obişnuiam să vreau să mă fac, adică dansatoare profesionistă la New York.

Alt lucru pentru care mama suferise o dezamăgire. Toţi banii aruncaţi pe lecţii de balet, de când fusesem în stare să merg pe picioarele mele, pierduţi în vânt după ce împlinisem paisprezece ani.

Îmi lipsise totuşi efectul calmant pe care mi-l dăruia dansul. Numai că nu putusem să-mi adun puterile să-l mai fac vreodată.

— Fată, ce faci acolo, de ce stai pe podea?

Mi-am ridicat imediat capul şi un surâs mi-a înflorit pe faţă când am văzut zâmbetul larg, strălucitor, zugrăvit pe faţa de culoarea caramelului, frumoasă, băieţească, a lui Jacob Massey. Ne împrieteniserăm în timpul

instructajului anului întâi, săptămâna trecută, iar el era în grupă cu mine la cursul următor, plus la cel de artă, marţea şi joia. Mă încălzisem imediat la personalitatea lui prietenoasă.

Am aruncat o privire spre jeanşii scumpi pe care-i purta, recunoscând croiala de firmă.

— E confortabil aici, jos. Ar trebui să te aşezi şi tu.

— Ba bine că nu. Nu vreau ca fundul meu delicat să-mi fie pângărit stând pe podeaua asta.

Îşi propti o coapsă de peretele de lângă mine şi rânji.

— Stai puţin. De ce eşti deja aici? Parcă aveai un curs de la nouă.

— Ai ţinut minte asta?

Ne arătaserăm orarul unul altuia cam o jumătate de secundă, săptămâna trecută.

El făcu cu ochiul.

— Am o memorie de speriat pentru lucrurile care teoretic nu-mi sunt de folos.

Eu am râs.

— E bine de ştiut.

— Deci ai chiulit deja? Nu eşti deloc o fată cuminte.

Făcându-mă mică, am clătinat din cap.

— Da, dar pentru că am întârziat şi urăsc să intru într-o sală după începerea cursului, aşa că bănuiesc că prima mea zi pentru astronomie va fi miercuri, dacă nu abandonez cursul până atunci.

— Să-l abandonezi? Fată, nu fi fraieră. Astronomia e o dulceaţă de curs. Mi l-aş fi luat şi eu dacă nu s-ar fi ocupat locurile în două secunde, când toţi nenorociţii de boboci s-au înscris la el.

— Ei bine, tu n-ai fost cât pe-aci să omori un tip pe hol alergând la curs – un tip care se întâmplă să fie şi el la aşa-zisul curs dulceaţă.

— Cum?

Ochii lui negri se măriră curioşi şi dădu să se lase pe genunchi. Cineva îi atrase atenţia.

— Stai un pic, Avery.

Apoi începu să-şi fluture braţele şi să sară pe loc.

— Hei! Brittany. Mişcă-ţi fundul încoace!

O blondă scundă se opri brusc în mijlocul holului şi se întoarse spre noi, cu obrajii îmbujoraţi, dar zâmbind când îl văzu pe Jacob ţopăind. Îşi făcu drum până la noi, oprindu-se în faţa noastră.

— Brittany, ea e Avery, zise Jacob, radios. Avery, ea e Brittany. Faceţi cunoştinţă.

— Bună, zise Brittany şi flutură degetele spre mine.

I-am făcut şi eu cu mâna:

— Salut.

— Avery tocmai ne povesteşte cum era gata să omoare un tip pe hol. M-am gândit că ţi-ar plăcea să auzi şi tu povestea.

Eu m-am crispat, dar scânteia de interes din ochii lui Brittany era cumva amuzantă, când se uită la mine.

— Hai, spune, zise ea, zâmbind.

— Păi, de fapt n-am fost gata să omor pe cineva, am spus, oftând. Dar a fost cât pe-aci şi a fost atât de jenant.

— Poveştile jenante sunt cele mai bune, interveni Jacob, lăsându-se pe vine.

Brittany râse:

— Adevărat.

— Spune tot, surioară.

Mi-am dat părul după urechi şi mi-am coborât vocea, ca să nu se delecteze tot holul cu umilirea mea.

— Întârziasem la astronomie şi am intrat în fugă pe uşile duble de la etaj. Nu mă uitam pe unde merg şi m-am înfipt în bietul tip de pe hol.

— Uhh!

O expresie plină de înţelegere trecu pe faţa lui Brittany.

— Da, vreau să spun, aproape că l-am dat jos. Mi-au căzut lucrurile din braţe. Cărţile şi pixurile mi-au zburat cât colo. A fost de-a dreptul dramatic.

Ochii lui Jacob sclipiră amuzaţi.

— Era sexy?

— Cum?

— Era sexy? repetă el, trecându-şi o mână prin

părul tuns scurt. Fiindcă dacă era sexy, ar fi trebuit să profiţi. S-ar fi putut transforma în cea mai bună spargere de gheaţă din istorie. De pildă, v-aţi putea îndrăgosti nebuneşte unul de celălalt şi aţi ajunge să povestiţi tuturor cum tu te-ai înfipt în el înainte să *se înfigă* de fapt el în tine.

— Oh, Doamne! am simţit o arşiţă familiară urcându-mi în obraji. Mda, arăta bine.

— Oh, nu, zise Brittany, singura care părea să-şi dea seama că un tip sexy făcea situaţia şi mai umilitoare.

Bănuiesc că îţi trebuia un vagin ca să înţelegi asta, fiindcă Jacob arăta şi mai entuziasmat de informaţie.

— Ia descrie-mi cum arăta bomboana asta de băiat? E musai să ştiu în detaliu.

Pe de-o parte, n-aş fi vrut să-i spun, fiindcă numai gândul la Cam mă arunca în vreo mie de niveluri diferite de stinghereală.

— Aă… păi, era destul de înalt şi bine făcut, cred.

— Ei, de unde ştii că era bine făcut? L-ai şi pipăit?

Eu am râs şi Brittany a clătinat din cap.

— Pe cuvânt că m-am *izbit* de el, Jacob. Iar el m-a prins. Nu l-am pipăit dinadins, dar mi s-a părut că are un trup puternic.

Am ridicat din umeri.

— Oricum, are păr negru, ondulat. Mai lung ca al tău, cumva dezordonat, dar într-un…

— La naiba, fato, dacă spui dezordonat în stilul nu-mi-pasă- sunt-o-bestie-sexy, vreau şi eu să mă izbesc de tipul ăsta.

Brittany chicoti.

— Ador părul în stilul ăsta.

M-am întrebat dacă faţa mea arăta la fel de încinsă precum o simţeam.

— Da, aşa era. Era într-adevăr super şi ochii lui erau atât de albaştri, încât păreau…

— Stai! exclamă Brittany, făcând ochii mari. Avea ochii atât de albaştri, încât păreau falşi? Şi mirosea foarte bine? Ştiu că sună aiurea şi ciudat, dar răspunde la întrebare.

Chiar era aiurea şi ciudat, şi de-a dreptul comic.

— Da, la ambele.

— Să fiu a naibii! Brittany râse tare. Ţi-a spus cum îl cheamă?

Începusem să mă îngrijorez, pentru că şi faţa lui Jacob se luminase.

— Da, de ce?

Brittany îi dădu un cot lui Jacob, apoi îşi coborî şi ea vocea:

— Cumva Cameron Hamilton?

Am rămas mască.

— El era! Brittany îşi scutură umerii: Te-ai ciocnit de *Cameron Hamilton*?

Jacob nu zâmbea. Doar se uita la mine cu… veneraţie?

— Sunt incredibil de invidios pe tine în clipa asta. Mi-aş da testicolul stâng să mă ciocnesc şi eu de *Cameron Hamilton*.

Am râs, pe jumătate gâtuită.

— Uau. E destul de serios.

— Cameron Hamilton este serios, Avery. Nici nu ştii. Nu eşti de pe aici, zise Jacob.

— Păi şi tu eşti anul întâi. Cum de ştii despre el? am întrebat, întrucât Cam arăta prea matur ca să fi fost în anul întâi.

Trebuia să fi fost cel puţin în anul trei sau patru.

— Toată lumea din campus îl ştie, răspunse el.

— Dar tu eşti în campus de nicio săptămână!

Jacob rânji.

— Am cercetat terenul.

Am râs şi mi-am scuturat părul.

— Nu înţeleg. Da, este… sexy, şi ce-i cu asta?

— Eu am fost la şcoală cu Cameron, explică Brittany, aruncând o privire peste umăr. Vreau să spun, el era cu doi ani mai mare decât mine, dar era vedeta liceului. Toată lumea voia să fie pe lângă el sau cu el. Ceea ce e cam acelaşi lucru ca pe aici.

Mi s-a stârnit curiozitatea, în pofida faptului că descrierea lui Brittany îmi amintise de altcineva.

— Deci voi doi sunteţi de pe aici?

— Nu. Suntem de la periferiile Morgantownului – zona Fort Hill. Nu ştiu de ce a ales el şcoala asta în loc de WVU[3], dar eu am vrut aici ca să scap de oraşul meu şi să nu rămân cu aceiaşi indivizi pe care-i cunoşteam.

Asta puteam înţelege.

— Oricum, Cameron e cunoscut în campus, interveni Jacob, şi îşi plesni palmele. Locuieşte în afara campusului şi se zice că dă cele mai grozave petreceri din lume şi…

— În liceu avea o reputaţie, interveni Brittany. O reputaţie pe drept meritată. Nu mă înţelege greşit. Cameron a fost întotdeauna un tip chiar mişto. Foarte simpatic şi glumeţ, însă şi-a tras o carte de vizită în prostituţia masculină, pe vremea aceea. Se pare că s-a mai potolit, dar lupul şi blana lui…

— OK, am spus, jucându-mă cu brăţara în jurul încheieturii. E bine de ştiut, dar de fapt nu contează. Vreau să spun, m-am ciocnit de el pe hol. Asta-i tot ce cunosc eu despre Cam.

— Cam? repetă Brittany, surprinsă.

— Da, ce-i?

M-am ridicat în picioare şi mi-am luat geanta de jos. Uşile aveau să se deschidă, curând.

Brittany ridicase o sprânceană.

— Oamenii care nu-l cunosc îi spun Cameron. Numai prietenii îi spun Cam.

---

3 West Virginia University.

— Oh! m-am încruntat. El mi-a zis că i se spune Cam, aşa că am presupus că aşa obişnuieşte toată lumea.

Brittany nu mai spuse nimic, iar eu pe cuvânt că nu pricepeam ce mare scofală era cu asta. Cam, Cameron, cum i-o zice, fusese doar politicos după ce eu dădusem peste el. Faptul că era un fost petrecăreţ reconvertit nu însemna nimic pentru mine, decât un avertisment să stau departe, cât mai departe de el.

Uşile se deschiseră larg şi studenţii se revărsară în hol. Micul nostru grup aşteptă până se scurseră toţi şi apoi intrarăm, alegându-ne trei locuri din spate, cu Jacob între noi două. Când îmi scoteam uriaşul caiet, bun de pocnit pe cineva să-l laşi lat, şi pentru cinci cursuri, nu unu, Jacob m-a prins de mână.

Răutatea împeliţată şi pofta de crimă i se citea în ochi.

— Nu poţi să abandonezi astronomia. Ca să supravieţuiesc semestrului ăstuia, trebuie să trăiesc prin intermediul tău şi să aud despre *Cam* cel puţin trei zile pe săptămână.

Am râs încetişor.

— N-aveam de gând să abandonez cursul…

Chiar dacă mă cam ispitise ideea.

— … dar mă îndoiesc c-o să am ce să-ţi povestesc. Nu ştiu dacă o să ne mai vorbim vreodată.

Jacob îmi dădu drumul la mână şi se aşeză la loc, studiindu-mă.

— Faimoasele ultimele tale cuvinte, Avery.

Restul zilei n-a fost nici pe departe la fel de plin de evenimente ca dimineaţa, spre marea mea satisfacţie. Niciun băiat nevinovat cât pe-aci să fie doborât sau alte incidente umilitoare. Deşi a trebuit să recapitulez întâmplarea, de la capăt, la prânz, fiindcă aşa îmi ceruse Jacob, fusesem fericită că el şi Brittany aveau pauză cam la aceeaşi oră ca şi mine. Cum mă aşteptasem să-mi petrec ziua de una singură, m-am bucurat, în schimb, să pot vorbi cu cineva… de vârsta mea.

Socializarea e ca mersul pe bicicletă, bănuiesc.

Şi, în afară de sfaturile nenecesare ale lui Jacob, care îmi cerea să mă ciocnesc dinadins de Cam, data următoare când aveam să-l văd, nu fusese niciun moment de stinghereală. Până la sfârşitul zilei, pe cuvânt că aproape uitasem de Cam.

Înainte de a pleca din campus, m-am dus până la clădirea cu contabilitatea, ca să-mi depun o cerere pentru lucru în timpul studiilor. Nu aveam nevoie de bani, ci de agendă încărcată ca să-mi ţină mintea ocupată. Aveam programul şcolar complet – optsprezece ore de cursuri – dar tot mi-ar fi rămas o grămadă de timp liber. O slujbă în campus mi se părea foarte potrivită, dar nu aveau niciun loc liber. Numele meu a ajuns pe

o lungă listă de aşteptare.

Campusul era într-adevăr frumos, la modul elegant şi tihnit. Nu semăna nici pe departe cu lăbărţatele campusuri ale universităţilor imense. Cuibărit între Potomac River şi micuţul orăşel istoric Shepherdstown, oferea o imagine cum vezi pe cărţile poştale. Clădiri mari cu turle, amestecate printre construcţii mai moderne. Copaci pretutindeni. Aer curat, proaspăt, şi tot ce-ai fi avut nevoie pe-o distanţă uşor de străbătut cu piciorul. Puteam într-adevăr să merg pe jos, în zilele mai frumoase, sau cel puţin să parchez în Campusul de Vest, ca să evit parcarea cu plată.

După ce mi-am dat datele pentru a fi trecută pe lista de aşteptare, m-am îndreptat agale spre maşină, bucurându-mă de briza caldă. Spre deosebire de cum făcusem dimineaţă, când ajunsesem cu întârziere, am profitat de prilej să studiez casele pe drumul spre gară. Casele, una lângă alta, aveau porticuri pline de tipi de vârsta colegiului. Foarte probabil, erau versiunea acestei şcoli a frăţiilor studenţeşti.

Un tip şi-a ridicat capul, cu o bere în mână. Zâmbea, dar apoi o minge de fotbal a zburat pe uşa deschisă, lovindu-l în spate, şi s-a întors. Au explodat înjurături.

Fără îndoială, sediile frăţiilor.

Şira spinării mi s-a încordat şi am grăbit pasul,

grăbindu-mă să trec de casele acelea. Am ajuns la o intersecţie, am coborât de pe trotuar şi am fost la un pas să fiu călcată de o camionetă argintie – una din acelea masive, probabil o Tundra –, în clipa în care m-am avântat pe trecere. Mi-a sărit inima din piept când maşina a pus frână, tăindu-mi calea.

Am făcut un pas înapoi, pe trotuar, zăpăcită. Oare şoferul avea să strige la mine?

Geamul fumuriu al pasagerului a coborât şi mi-a căzut faţa.

Cameron Hamilton rânjea la mine din spatele volanului, cu şapca de baseball pe cap, cu cozorocul întors la spate. Smocuri de păr negru i se cârlionţau peste bentiţă. Şi era fără cămaşă – la bustul gol. Iar din ceea ce puteam vedea din el, adică doar pieptul lui, era un piept foarte frumos. Pectoralii – tipul avea pectorali. Şi un tatuaj. Pe partea dreaptă a pieptului, un soare exploda, flăcările prelungindu-i-se pe umeri, în nuanţe vii de roşu şi oranj.

— Avery Morgansten, ne întâlnim din nou.

Era ultima persoană pe care voiam s-o văd. Aveam cel mai porcesc ghinion cunoscut de om.

— Cameron Hamilton… bună.

El se aplecă, punându-şi un braţ peste volan. Corectez. Avea, de asemenea, nişte bicepşi remarcabili.

— Trebuie să încetăm să ne întâlnim aşa.

Şi ăsta a fost cel mai adevărat lucru spus vreodată. Eu trebuia să încetez să mă mai holbez la bicepşi… şi la piept… şi la tatuaj. N-aş fi crezut că soarele putea fi atât de… sexy. Uau. Asta era ciudat.

— Tu dând peste mine, eu aproape dând peste tine, explică mai departe Cam. Parcă am fi o catastrofa pândind prilejul să se întâmple.

Habar n-aveam ce să răspund la asta. Gura îmi era uscată, gândurile vraişte.

— Unde te duci?

— La maşina mea, m-am silit să articulez. Mai e puţin şi-mi expiră timpul.

Nu chiar adevărat, fiindcă încărcasem cu generozitate aparatul cu monede de douăzeci şi cinci, ca să nu mă trezesc cu o amendă de parcare, dar nu era nevoie să ştie şi el asta.

— Deci…

— Păi, urcă, iubito. Pot să te duc eu cu maşina.

Mi s-a scurs tot sângele din faţă, dând năvală în alte părţi ale corpului meu, într-un mod de-a dreptul ciudat şi derutant.

— Nu. E OK. Maşina mea e chiar în vârful dealului. Nu-i nevoie.

Zâmbetul i se lăţi într-o parte, dând la iveală o gropiţă.

— Nu e niciun deranj. Măcar atât să pot face, după ce era să te calc.

— Mulţumesc, dar…

— Hei! Cam!

Tipul cu berea sări de pe verandă şi veni alergând pe trotuar, aruncându-mi o privire scurtă, când trecu pe lângă mine.

— Ce faci, omule?

Salvată de băiatul din frăţie.

Privirea lui Cam nu se întoarse de la mine, dar zâmbetul începu să i se stingă.

— Nimic, Kevin, doar încerc să port o conversaţie.

Făcându-i grăbită cu mâna lui Cam, m-am repezit prin spatele lui Kevin şi în faţa camionetei. N-am privit înapoi, dar l-am putut simţi că mă urmăreşte. De-a lungul anilor, să ştiu când mă fixează cineva fară să mă uit devenise un talent de-al meu.

Mi-am impus să n-o iau la fugă spre gară, fiindcă să fug din faţa aceluiaşi tip de două ori în aceeaşi zi era peste nivelul acceptabil de ciudăţenie. Chiar şi pentru mine.

Nu mi-am dat seama că mi-am ţinut respiraţia decât abia când am fost la volan şi motorul zumzăia.

Doamne.

Mi-am lăsat capul pe volan şi am gemut. O catastrofa pândind prilejul să se întâmple? Mda, suna cam adevărat.

Trei

Să rezist trei ore cât a durat cursul de sociologie de marţi seara nu fusese chiar atât de rău pe cât crezusem c-o să fie, dar când s-a terminat, muream de foame. Înainte să mă îndrept spre apartamentul meu, m-am oprit la Sheetz – un magazin cu de toate într-o staţie de benzină cum noi n-aveam în Texas – şi mi-am luat o porţie de OSC. Adică O Salată la Comandă, cu un morman de carne prăjită de pui şi sos de usturoi.

Mmm. Sănătoasă.

Parcarea era ticsită cu maşini, unele chiar şi pe câmpul vecin, care se prelungea în sus, spre Campusul de Vest. Nu fusese aşa când ieşisem de la cursurile de seară şi mă întrebam ce se întâmpla. Reuşisem să găsesc un loc de parcare chiar lângă drumul principal şi, când am oprit motorul, telefonul a început să zbârnâie în suportul de cafea.

Am rânjit când am văzut că era un mesaj de la Jacob. Făcuserăm schimb de numere de telefon mai devreme, la cursuri, de vreme ce el stătea într-unul din cămine.

Arta e nasoală, atât scria.

Râzând, i-am trimis repede un mesaj despre tema noastră, care era să identificăm ce pictură aparţine cărei epoci. Noroc cu Google, că aşa îmi făcusem tema.

Luându-mi geanta şi mâncarea, m-am dat jos din maşină. Aerul era umed şi lipicios, şi mi-am ridicat părul de pe ceafă, dorindu-mi să-l fi prins într-o codiţă. Mirosul toamnei plutea greu în aer şi abia aşteptam să văd vremea răcindu-se. Poate chiar nişte zăpadă, iarna. Am străbătut parcarea puternic luminată, spre clădirile cu apartamente din mijloc. Stăteam la ultimul etaj – al patrulea – şi se părea că mulţi studenţi locuiau acolo şi majoritatea nu începuseră să sosească decât azi, însă de îndată ce am pus piciorul pe trotuar, mi-am dat seama cum de apăruseră toate maşinile acelea.

Muzica bubuia de undeva din imobilul meu. O mulţime de camere erau luminate şi puteam auzi frânturi de conversaţie în timp ce mă îndreptam spre scări. La etajul al patrulea, am găsit vinovatul. La un apartament de pe partea cealaltă a holului, două uşi mai departe, se dădea o petrecere. Uşa era întredeschisă şi muzica se revărsa pe tot holul.

Un grăunte de invidie a fremătat în pieptul meu, când mi-am descuiat uşa. Tot râsul acela, zgomotul şi muzica sunau a distracţie. Totul părea atât de normal, ceva ce *ar fi trebuit* să fac şi eu, dar petrecerile…

Petrecerile nu sfârşeau bine pentru mine.

Închizând uşa în urma mea, mi-am zvârlit pantofii din picioare şi mi-am lăsat geanta pe

canapea. Mobilatul apartamentului acestuia îmi făcuse o gaură în buget, dar aveam să stau aici patru ani şi mă gândisem că aş putea să vând mobila la plecare sau s-o iau cu mine.

Şi erau toate lucrurile *mele*. Asta însemna mult pentru mine.

Petrecerea de vizavi a continuat în forţă, multă vreme după ce mi-am terminat eu nu prea sănătoasa salată, m-am schimbat în pantaloni scurţi şi o bluză cu mânecă lungă şi mi-am finalizat tema la artă. Abia după miezul nopţii am renunţat să mai citesc pentru tema la engleză şi m-am îndreptat spre dormitor.

Dar m-am oprit pe culoar, înfigându-mi degetele de la picioare în covor.

Un hohot de râs înăbuşit a izbucnit şi mi-am dat seama că uşa lor trebuie să fi fost deschisă, fiindcă se auzise mai tare decât înainte. Eu încremenisem, muşcându-mi buza de jos. Şi dacă aş fi deschis uşa şi aş fi recunoscut pe cineva din grupă? Era, evident, cineva de la colegiu cel care dădea petrecerea. Poate că aş fi cunoscut persoana? Şi, dacă da, ce? Doar nu aveam să mă alătur lor, când eram fară sutien, îmbrăcată în pijamale şi având cea mai ciufulită codiţă cunoscută vreodată de omenire.

M-am întors şi-am aprins lumina la baie, uitându-mă lung la reflecţia mea în oglindă. Curăţată de tot machiajul, pistruii de pe puntea

nasului ieşeau în evidenţă, iar faţa mea părea mai îmbujorată decât normal. M-am aplecat peste chiuveta de care mama ar fi râs şi mi-am apropiat faţa de oglindă.

Cu excepţia părului meu şaten-roşcat, moştenit de la tata, eram imaginea mamei întreagă. Nas drept, bărbie rotundă şi pomeţi înalţi. Cu tot ajutorul cosmetic la care apelase ea peste ani ca să-şi păstreze *prospeţimea*, arătam mai mult ca două surori, decât ca mamă şi fiică.

Ecoul unor paşi a răsunat pe culoar. Alte râsete.

M-am strâmbat la reflecţia mea şi m-am îndepărtat de oglindă, înapoi pe hol, mi-am poruncit să mă duc la culcare, dar m-am trezit ducându-mă la uşa de la intrare. Habar n-aveam ce voiam să fac sau de ce eram băgăcioasă, dar totul suna… cald şi distractiv acolo, afară, iar aici, înăuntru, era rece şi plictisitor.

Cald şi distractiv?

Mi-am rostogolit ochii în cap. Doamne, eram jalnică. Îmi era frig aici pentru că aveam aerul condiţionat zelos ca o mamă.

Dar eram la uşă şi nimic nu mă oprea. Deschizând-o, am aruncat un ochi spre casa scării, văzând două capete dispărând, coborând. Uşa apartamentului cu petrecerea era încă deschisă şi eu stăteam acolo, şovăind. Aici nu eram acasă. Nimeni n-avea să-mi arunce o

privire nimicitoare sau să-mi strige obscenităţi, în cel mai rău caz, aveau să creadă probabil că eram un soi de zănatică, aşa cum stăteam, pe jumătate ieşită în prag, cu ochii holbaţi şi lăsând aerul rece să iasă din apartament.

— Adu-l pe Raphael înapoi! exclamă o voce familiară, urmată de un râs profund, care-mi făcură un gol în stomac, lăsându-mă perplexă. Retardatul naibii!

Recunoşteam vocea aceea! Oh, Doamne…

Nu se putea. Nu văzusem sfidător de marea camionetă argintie afară, dar, pe de altă parte, erau atâtea maşini în parcare, iar eu nu mă uitasem după camioneta lui.

Uşa se deschise de perete, iar eu am încremenit când un băiat s-a împleticit afară, râzând şi punând o broască ţestoasă – *ce naiba?*

— Pe jos. Creatura îşi scoase capul din carapace, se uită în jur, apoi se ascunse la loc înăuntru.

În secunda următoare, băiatul care pusese ţestoasa afară era smucit înapoi în apartament, iar Cam îşi făcu apariţia în prag, în toată splendoarea lui fără-cămaşă. Se aplecă şi culese de jos mica făptură verde.

— Scuze, Raphael. Prietenii mei sunt nişte…

Îşi ridică privirea.

Am încercat să mă dau înapoi, dar era prea târziu.

Cam mă văzuse.

— … nemernici.

Se mai uită o dată:

— Ce…?

Oare un plonjon în apartamentul meu ar fi părut ciudat? Da – da, ar fi părut. Şi atunci am plusat cu un foarte jalnic:

— Bună…

Cam a clipit de vreo câteva ori, de parcă ar fi încercat să-şi limpezească vederea.

— Avery Morgansten? începe să devină obicei.

— Mda, m-am străduit eu să înghit în sec. Aşa e.

— Aici locuieşti sau eşti în vizită…?

Mi-am dres glasul, în timp ce ţestoasa începu să dea din picioare de parcă încerca să se elibereze.

— Ăă… aici locuiesc.

— Nu, zău?

Acei ochi albaştri ca seninul cerului se făcură mari şi Cam se umflă în pene, pe după balustradă. Nu m-am putut abţine să nu observ că pantalonii lui scurţi de gimnastică atârnau foarte jos pe şolduri. Sau abdomenul lui. Ca sculptat, cu cele şase pachete de muşchi trecând în opt pachete.

— Chiar locuieşti aici?

Mi-am silit privirea să urce, dar mi-a rămas blocată pe soarele tatuat.

— Da. Chiar locuiesc aici.

— Asta-i… nici nu ştiu cum sa spun.

Râse încă o dată şi am reuşit să-i prind privirea.

— Curată nebunie.

— De ce?

În afară de faptul că el stătea pe holul dinspre apartamentul meu, fără cămaşă şi desculţ, ţinând în mâini o ţestoasă pe nume Raphael?

— Eu stau aici.

M-am benoclat la el. Toată treaba cu semidezbrăcatul căpăta sens acum şi bănuiesc că la fel şi ţestoasa, dar nu era cu putinţă. Mult prea multe coincidenţe.

— Glumeşti, nu?

— Nu. Stau aici de o bună bucată de vreme – vreo doi ani, cu colegul meu de cameră. Ştii, retardul-naibii care l-a scos pe bietul Raphael afară.

— Hei! strigă tipul din apartamentul lor. Am un nume, da? *Señor* Retardatul-naibii.

Cam râse.

— Mă rog. Te-ai mutat în weekend?

M-am trezit dând din cap.

— Acum înţeleg. Eu am fost acasă, în vizită la ai mei.

Îl mută pe Raphael în cealaltă mână, ducând creatura zvârcolitoare la piept.

— Ei, la naiba…

Eu am strângeam de uşă de începuseră să mă doară încheieturile.

— Asta e… ăăă, ţestoasa ta?

— Da.

Cu un zâmbet pe jumătate, ridică micul animal.

— Raphael, fa cunoştinţă cu Avery.

Făcându-i un mic semn din mână ţestoasei, m-am simţit imediat o caraghioasă pentru gest. Raphael şi-a vârât capul la loc în carapacea lui verde cu maro.

— Asta-i un animal de companie foarte interesant.

— Iar ăia sunt nişte pantaloni scurţi foarte interesanţi.

Privirea lui coborî.

— Ce sunt alea?

Se aplecă, mijindu-şi ochii, iar eu am înţepenit.

— Felii de pizza?

Fierbinţeala îmi inundă obrajii.

— Sunt cornete de îngheţată.

— Aha. Îmi plac.

Îndreptându-se, îşi ridică privirea încet, lăsând în urmă o neobişnuită dâră de căldură pe trupul meu.

— Mult.

Imediat am lăsat uşa şi mi-am încrucişat braţele peste piept. Colţurile gurii lui se arcuiră în sus. Eu mi-am îngustat ochii.

— Mersi. Înseamnă mult pentru mine.

— Ar trebui. Au întreaga mea aprobare.

Îşi muşcă buza de jos şi îşi ridică privirea. Ochii aceia ai lui îi străpunseră pe ai mei.

— Trebuie să-l duc pe Raphael înapoi în micul lui habitat, până nu face pipi în mâna mea, ceea ce sigur o să facă şi e nasol.

Buzele mele schiţară un zâmbet.

— Îmi închipui.

— Păi, ar trebui să vii pe la noi. Băieţii se pregătesc de plecare, dar sunt sigur c-or să mai rămână o vreme. Poţi să-i cunoşti şi tu.

Se dădu puţin mai aproape de mine şi îşi coborî vocea:

— Nu sunt nici pe departe la fel de interesanţi ca mine, dar nu-s răi.

Am aruncat o privire peste umărul lui, o parte din mine dorind un lucru, iar cealaltă jumătate nevrând să ştie de nimic din toate astea. Partea aceasta din urmă câştigă.

— Mersi, dar mă duceam la culcare.

— Atât de devreme?

— Păi, cred că e trecut de miezul nopţii.

Rânjetul lui se întinse.

— E totuşi devreme.

— Poate pentru tine.

— Eşti sigură? întrebă el. Am fursecuri.

— Fursecuri?

Mi-am înălţat sprâncenele.

— Da, eu le-am făcut. Sunt maestrul bucătar.

Din nu ştiu ce motiv, nu-mi puteam închipui asta.

— Le-ai copt tu?

— Eu coc o mulţime de lucruri şi sunt sigur că mori să afli totul despre acele lucruri. Dar, în seara asta, au fost fursecuri cu ciocolată şi nuci. Sunt rupere, dacă mă întrebi pe mine.

— Oricât de grozav sună, va trebui să spun pas.

— Atunci, poate mai târziu?

— Poate.

Mă îndoiam. Am făcut un pas înapoi, întinzând mâna după uşă.

— Ei bine, mi-a părut bine să te văd din nou, Cameron.

— Cam, mă corectă el. Şi, hei, n-am mai dat unul peste altul. Uită-te la noi, schimbăm tiparul.

— Ăsta-i un lucru bun.

Eram din nou în apartamentul meu, iar el încă mai stătea în faţa uşii mele.

— Ar trebui să te întorci la tine, mai înainte ca Raphael să facă pipi pe mâna ta.

— Merită riscul, răspunse el.

M-am încruntat:

— De ce.

Nu-mi răspunse, dar începu să se dea înapoi.

— Dacă te răzgândeşti, o să mai stau treaz, o vreme.

— N-o să mă răzgândesc. Noapte bună, Cam.

Ochii lui se măriră doar o fracţiune

milimetrică, dar rânjetul i se transformă într-un zâmbet plin, iar stomacul meu a tresăltat cumva, căci zâmbetul lui era remarcabil.

— Ne vedem mâine?

— Mâine?

— La cursul de astronomie? Sau chiuleşti iar?

Obrajii mi-au luat foc din nou. Doamne, aproape că uitasem cum fugisem din faţa lui, ca o idioată perfectă.

— Nu, am oftat. O să fiu acolo.

— Trăsnet.

Începu din nou să se retragă.

— Noapte bună, Avery.

Pitindu-mă după uşă, am închis-o şi am încuiat-o. Jur că l-am auzit chicotind, deşi probabil o luasem razna.

Am stat nemişcată câteva momente, apoi m-am întors brusc şi am fugit în dormitor. Aruncându-mă sub pături, m-am răsucit pe burtă şi mi-am afundat faţa în pernă.

Dormi. Doar treci la culcare.

Cam locuia vizavi?

Trebuie să te trezeşti devreme. Dormi.

Cum naiba fusese cu putinţă? Era peste tot pe unde mă duceam.

Culcă-te.

Şi de ce avea o ţestoasă ca animal de companie pe care chiar o numise după *Ţestoasele ninja, mutantele adolescente*, pentru că era cumva

caraghios.

Dimineaţa o să vină curând.

Oare purta cămaşă numai la ore? Oh, Doamne, chiar locuia vizavi. Jacob o să se dea peste cap… şi probabil o să se mute aici. Asta ar fi nostim. Chiar îmi plăcea Jacob, dar presimţeam că mi-ar fi împrumutat hainele.

Culcă-te naibii odată.

Nu pot să cred că tipul sexy în care am intrat, şi de care am fugit apoi, locuieşte vizavi. Nici măcar nu ştiu de ce-mi pasă. Nu conta. Nu mă interesau băieţii sau fetele, dar el era extraordinar de sexy… şi cumva haios… şi cumva fermecător.

Nu. Nu. Nu. Nu te mai gândi la el, pentru că n-are niciun rost, aşa că treci la culcare.

Oare am mâncat toată salata aia? Frate, fursecurile alea ar fi picat minunat acum.

— Uh! am gemut, cu faţa în pernă.

Aiureala asta a continuat vreo oră, până când am renunţat şi am sărit jos din pat. Intrând din nou în living, nu mai auzeam muzică sau zgomote dinspre apartamentul lui Cam. Probabil dormea dus, în timp ce eu eram încă trează, gândindu-mă continuu la fursecuri, la pui fraged şi la abdomene sculptate.

Ducându-mă hotărâtă în dormitorul al doilea, care devenise mai degrabă un birou-bibliotecă, am pornit laptopul şi mi-am deschis e-mailurile.

Era un singur e-mail necitit în căsuţă, de la vărul meu. L-am şters fară să-l deschid. În caseta din stânga, am văzut că aveam vreo două e-mailuri necitite în folderul meu de gunoi. Plictisită din cale-afară, am dat clic pe link şi am trecut cu ochii peste ofertele de medicamente, de „am bani într-un cont din străinătate” şi peste anunţul că Bath and Bodzworks aveau lichidare de stoc. Mi-am mijit ochii la subiectul unuia dintre e-mailuri care venise cam pe la ora unsprezece, seara trecută.

Scria *AVERY MORGANSTEN* şi fusese trimis de pe o adresă pe care n-o recunoşteam.

Ei bine, asta era ciudat, pentru că nu-mi făcusem contul pe numele meu adevărat, aşa că nu prea erau şanse să fi fost un e-mail păcăleală. Numai părinţii şi vărul meu îmi ştiau adresa de e-mail, întrucât, chiar dacă aveau şi numărul meu de telefon, preferam să mă contacteze în scris decât să mă sune, dar în afară de ei, n-o mai dădusem nimănui.

Am ezitat cu degetul pe deasupra mouse-ului. Neliniştea s-a strâns ghem în stomacul meu. Ridicându-mi genunchii la piept, mi-am spus să nu-l deschid. Doar să-l şterg şi gata, dar am dat clic pentru că trebuia. A fost ca atunci când te uiţi la un accident urât de maşini întâlnit în drum. Ştii că n-ar trebui, dar te uiţi.

Imediat mi-am dorit să n-o fi făcut. Ghemul din

stomac s-a întărit dureros şi mi s-a pus un nod în gât. Îngreţoşată, m-am îndepărtat de birou şi am trântit capacul laptopului, închizându-l. În picioare, în mijlocul camerei, am tras adânc aer în piept şi mi-am strâns pumnii.

Fuseseră doar trei rânduri.

Atât.

Trei rânduri şterseseră miile de kilometri.

Trei rânduri îmi stricaseră toată noaptea.

Trei rânduri mă găsiseră, cu toată distanţa, într-un mic orăşel universitar din West Virginia.

Nu eşti decât o mincinoasă, Avery Morgansten.

O să primeşti ce meriţi, în cele din urmă.

Şi n-o să fie în formă de bani.

Patru

M-am târât la cursul de astronomie cu zece minute mai devreme şi mi-am ales ceea ce-mi închipuiam că era un loc nebătător la ochi, în mijlocul sălii-amfiteatru. Alţi câţiva studenţi erau deja acolo, adunaţi în faţă. Căscând, m-am grăbit să mă aşez şi m-am frecat la ochi. Galonul de cafea pe care-l băusem de dimineaţă nu avusese niciun efect, din moment ce nu dormisem decât o oră.

Trei mici propoziţii.

Închizând ochii strâns, mi-am sprijinit capul pe braţ. Nu voiam să mă gândesc la e-mail sau la

faptul că redeschisesem laptopul şi recuperasem e-mailul vărului meu din gunoi ca să văd ce-mi scrisese. E-mailul lui fusese doar o gigantică încondeiere, despre cum eu îmi dezamăgisem părinţii, şi cum el era înnebunit de îngrijorare, căci se temea că aveam să-i fac pe mama şi pe tata să treacă printr-o altă situaţie neplăcută. *Trebuie să vii acasă*, scrisese el. *Aşa e cel mai bine.* Era cel mai bine pentru ei, iar de vreme ce vărul meu se aliase cu părinţii mei şi, oh, cu aproape nouăzeci şi nouă la sută din oraş, mă îndoiam că el fusese în spatele e-mailului.

Adresa e-mailului era necunoscută pentru mine şi, deşi ar fi putut veni de la o mulţime de persoane, chiar nu ştiam cine fusese. N-ar fi putut fi *el,* pentru că nici măcar el nu era atât de prost încât să încerce să mă contacteze.

Sau era?

Un fior îmi traversă şira spinării. Şi dacă fusese Blaine? Dacă aflase unde mă mutasem? Familia mea nu i-ar fi spus. Dar la fel de bine le-ar fi putut spune părinţilor lui, pentru că aceştia erau, la urma urmei, prieteni din acelaşi cerc social. Eu aveam să-i ucid dacă o făcuseră. Serios. Aş fi luat următorul avion spre Texas şi i-aş fi ucis, pentru că scopul esenţial al venirii mele aici fusese să mă îndepărtez de…

— ’Neaţa, iubito, am auzit o voce joasă.

Mi-am săltat brusc capul şi m-am răsucit în

scaun. Rămasă fară grai de surprindere, am privit cum Cam se strecoară pe scaunul liber de lângă al meu. Reacţionam cu întârziere, pentru că ştiam că ar fi trebuit să spun că locul era ocupat sau să-i zic să plece de acolo, dar tot ce puteam face era să mă uit lung.

El s-a sprijinit cu spatele de spătar, uitându-se la mine dintr-o parte:

— Arăţi un pic cam răvăşită, în dimineaţa asta.

Iar el arăta remarcabil de proaspăt, pentru cineva care petrecuse noaptea trecută. Părul umed şi ciufulit în toate direcţiile, ochii strălucitori.

— Mersi.

— N-ai pentru ce. Mă bucur să văd că ai reuşit să ajungi la curs, de data asta.

Făcu o pauză, dându-şi capul pe spate, peste spătarul scaunului şi ridicându-şi picioarele pe banca din faţa noastră, fară să-şi ia ochii de la mine.

— Deşi cred că mi-a lipsit întrucâtva treaba cu datul unul peste celălalt. Producea multă emoţie.

— Mie nu-mi lipseşte, am recunoscut, aplecându-mă şi scotocind prin geantă după caiet. A fost chiar jenantă.

— N-ar fi trebuit.

— Ţi-e uşor să vorbeşti. Tu ai fost partea pasivă. Eu am fost cea care a intrat cu toată forţa în tine.

Cam rămase cu gura căscată. Oh, Doamne, chiar spusesem asta? Păi, da. Roşind până la rădăcina firelor de păr, mi-am deschis caietul de notiţe.

— Raphael e foarte bine, apropo.

Am arborat un rânjet uşurat.

— Mă bucur să aud asta. A făcut pe mâna ta?

— Nu, dar a fost cât pe-aci. Ţi-am adus ceva.

— Pipi de ţestoasă?

Cam a râs şi a clătinat din cap, vârând mâna în rucsacul lui.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar, nu.

Scoase nişte foi capsate.

— E un program. Ştiu. Extrem de entuziasmant, dar mi-am închipuit că, de vreme ce n-ai venit la curs, luni, ai avea nevoie de unul, aşa că ţi l-am luat de la profesor.

— Mulţumesc.

Am luat hârtiile de la el, cumva şocată de gest.

— Foarte amabil, într-adevăr.

— Ei bine, pregăteşte-te. Sunt plin de amabilităţi, săptămâna asta. Ţi-am mai adus ceva.

Mi-am muşcat capătul pixului, în timp ce el scotocea din nou în rucsac şi m-am folosit de prilej ca să mă holbez de-a dreptul la el, fară ca el să-şi dea seama. Trecuse într-adevăr multă vreme de când nu mai purtasem o conversaţie cu cineva de sex opus care să nu fie din familie, dar

după tot ce văzusem la ceilalţi de-a lungul anilor, credeam că mă descurc bine. În afară de comentariul cu intratul în el, eram destul de mândră de mine.

Cam scoase un şerveţel şi îl despături cu degetele lui lungi.

— Fursec pentru tine. Fursec pentru mine.

Scoţându-mi pixul din gură, am clătinat din cap.

— Nu trebuia să faci asta.

— E doar un fursec, iubito.

Am clătinat din nou din cap, pentru că pur şi simplu nu înţelegeam. Nu-l înţelegeam pe Cam. La naiba, pe multă lume nu înţelegeam eu.

El îşi ridică genele acelea imposibil de lungi şi oftă. Rupând şerveţelul în două, împachetă la loc unul dintre fursecuri şi apoi îl lăsă să cadă în poala mea.

— Ştiu că se zice să nu accepţi bomboane de la străini, dar e un fursec, nu o bomboană şi, practic, eu nu sunt un străin.

Am înghiţit în sec.

Cam muşcă o dată din fursecul lui şi închise ochii. Un sunet adânc îi ieşea din gât – un mârâit de plăcere. Inima mi-a tresăltat şi obrajii mi s-au înfierbântat şi mai tare, în timp ce mă uitam lung la el. El scoase din nou sunetul acela, iar eu am rămas cu gura căscată. Un rând mai jos, o fată s-a întors în scaun, cu ochii înneguraţi.

— E chiar atât de bun? am întrebat, aruncând o privire la fursecul din poala mea.

— Oh, da, e marfa. Ţi-am spus şi aseară. Ar fi fost şi mai bun dacă aş fi avut nişte lapte.

Mai luă o muşcătură.

— Mmm, lapte.

Am riscat mă uit pe furiş la el şi arăta de parcă era în prag de orgasm.

Deschise un ochi.

— E de la combinaţia de nucă şi ciocolată. Amesteci astea şi e ca o explozie de sex în gura ta, dar nu la fel de murdar. Singurul lucru mai gustos de atât ar fi mascotele alea minuscule Reese's Cup. Când aluatul e cald, ţi-arunci în gură o ventuză din acelea… Oricum, trebuie să încerci. Ia o muşcătură mică.

Oh, ce naiba? Era doar un fursec, nu o pipă de drog. Mă purtam prosteşte. Am desfăcut şerveţelul şi am luat o muşcătură. Fursecul practic mi se topea în gură.

— Bun, zise Cam. Este?

Am mai luat o muşcătură şi am dat din cap.

— Ei bine, mai am o grămadă dintr-astea acasă.

Se întinse, în timp ce-şi strângea şerveţelul.

— Zic, doar.

Terminând fursecul, a trebuit să admit că era un fursec al naibii de bun. Ştergându-mi degetele, am dat să strâng şerveţelul, dar Cam

se aplecă şi mi-l luă. Se răsuci un pic în scaun, ajungând să se atingă cu genunchiul de piciorul meu.

— Firimitură, zise el.

— Ce?

Un zâmbet vag apăru pe faţa lui, apoi întinse mâna fără şerveţel şi, mai înainte să-mi dau seama ce făcea, îşi plimbă degetul mare peste buza mea de jos. Şi cel mai mic muşchi din corpul meu se încordă şi deveni dureros. Ochii mi se măriră şi aerul mi se opri în gât. Atingerea era uşoară ca o părere, dar o resimţeam în mai multe părţi ale trupului meu.

— S-a făcut.

Rânjetul lui se lăţi.

Încă aveam furnicături în buză. Numai la atât m-am putut gândi. N-am mai mişcat, până ce uşa din faţa clasei s-a deschis şi cel mai ciudat om pe care îl văzusem vreodată s-a rostogolit înăuntru. Îmbrăcat din cap până-n picioare în verde-oliv, omul avea părul des şi creţ, zbârlit în toate direcţiile, negru-încărunţit. Nişte ochelari imenşi i se odihneau pe vârful nasului. Când traversă spre estradă, am observat că purta o pereche de tenişi Van ecosez… care se asortau cu papionul.

Cam chicoti încetişor.

— Profesorul Drage este foarte… unic.

— Văd, am murmurat eu.

Profesorul Drage avea un accent pe care nu-l

puteam localiza, dar având în vedere tenul măsliniu al pielii, trebuia să fie mediteranean sau din Orientul Mijlociu. Intră direct în subiect – fară strigarea prezenţei, fară avertisment. M-am grăbit să ţin pasul cu introducerea pe care o făcea în domeniul astronomiei şi a unităţilor de măsură, în vreme ce Cam se lăsa şi mai jos în scaun şi îşi deschidea caietul. Pixul lui trasa linii scurte, rapide pe hârtie, dar nu-şi lua notiţe.

Desena.

Aplecându-mi capul într-o parte, am încercat să mă concentrez la ce naiba putea însemna unitate de măsură astronomică, un număr aiuritor pe care nici nu puteam să încerc să-l ţin minte. S-a dovedit a fi distanţa de la orbita Pământului până la Soare sau cam aşa ceva. Era importantă, pentru că unităţile astronomice erau folosite ca să măsoare majoritatea distanţelor în Sistemul Solar, dar eu m-am trezit aruncând priviri la caietul lui Cam.

Ce naiba desena?

— Acum, celor mai mulţi dintre voi, puştilor, nu le pasă de unităţile de măsură astronomice sau n-au auzit niciodată de ele, continuă profesorul Drage, plimbându-se în lungul estradei. Termenul cu care sunteţi voi familiarizaţi e „an-lumină”. Deşi eu mă îndoiesc că vreunul dintre voi poate înţelege cu adevărat ce este un an-lumină.

Cam îl desena pe Big Foot, eram aproape sigură.

Prelegerea a continuat, până când profesorul Drage a schimbat deodată viteza la sfârşit, luându-ne prin surprindere, pe mine şi pe toată lumea, în afară de Cam, şi începu să ne împartă nişte hărţi ale cerului.

— Ştiu că azi e abia miercuri, dar iată prima voastră temă pentru acasă de weekendul ăsta. Cerul se prognozează a fi curat ca popoul unui bebeluş, sâmbătă.

— Curat ca popoul unui bebeluş? am murmurat eu.

Cam chicoti.

— Vreau să-mi găsiţi Corona Borealis pe cer – pe cerul nopţii autentic, real, cinstit şi natural, explică profesorul Drage, zâmbind de parcă ar fi spus ceva amuzant, dar noi toţi ne uitam mască la el. N-o să aveţi nevoie de telescop. Folosiţi-vă ochii, sau ochelarii, sau lentilele de contact – mă rog. O puteţi vedea fie vineri, fie sâmbătă noaptea, dar cerul se anunţă variabil, vineri, aşa că gândiţi-vă bine.

— Staţi, zise cineva din faţă. Dar cum se foloseşte harta asta?

Cam îmi întinse o hartă din cele trecute din mână în mână pe rândul nostru, laolaltă cu mai multe planşe caroiate.

Profesorul Drage se opri în faţa clasei.

— Vă uitaţi la ea.

Mi-am reţinut râsul.

Studentul pufni nemulţumit.

— Am priceput asta, dar o ţinem, ridicată spre cer sau cum?

— Desigur. Puteţi face şi asta. Sau puteţi doar să vă uitaţi la fiecare constelaţie, să vedeţi cum arată şi apoi să vă folosiţi ochii şi creierele ca s-o găsiţi pe cer.

Profesorul adăugă, după o pauză:

— Sau folosiţi Google. Vreau ca toţi să începeţi să vă familiarizaţi cu privitul stelelor. O să faceţi multe observaţii semestrul acesta şi vă veţi bucura s-o faceţi acum, când e cald afară. Aşa că, luaţi-vă partenerul, şi stabiliţi o oră. Planşele mi le veţi da înapoi, luni. Asta e tot, pentru azi. Baftă şi fie ca forţa universului să fie cu voi.

Mai mulţi studenţi râseră, dar mie îmi pierise tot curajul.

— Partenerul? am zis cu voce joasă, uitându-mă înnebunită prin sală.

Aproape toată lumea se întorsese în scaun, vorbind cu o altă persoană.

— Când ne-am ales partenerii?

— Luni, răspunse Cam, închizându-şi caietul şi vârându-l în rucsac. Tu n-ai fost aici.

Inima îmi bătea cu putere, când m-am strecurat afară din bancă. Fir-ar. Profesorul Drage deja ieşise săltăreţ din sală. Jumătate

dintre studenţi ieşiseră deja pe uşă.

— Avery?

Cum naiba era să-mi mai găsesc un partener acum? Chiar n-ar fi trebuit să fug ca o mucoasă, luni. Era numai vina mea.

— Avery.

Unde era biroul profesorului? Trebuia să-l găsesc pe individ şi să-i explic că eu nu aveam un partener. Pariez că şi biroul lui mirosea ciudat, a naftalină.

— Avery.

— Ce-i? m-am răstit eu, întorcându-mă spre Cam.

De ce mai stătea acolo, uitându-se la mine?

El îşi ridică sprâncenele.

— Noi suntem parteneri.

— Hm?

— Noi. Suntem. Parteneri, repetă el şi oftă. Aparent, Drage şi-a pus studenţii să-şi aleagă un partener chiar la începutul cursului, luni-dimineaţa. Eu am intrat mai târziu, iar la sfârşitul cursului, mi-a spus că pot fi partener cu oricine avea să mai vină la curs miercuri sau să rămân singur. Şi din moment ce nu-mi place să fiu fară partener, tu şi cu mine suntem parteneri.

Mă uitam lung la el.

— Putem alege să facem tema şi individual?

— Da, dar cine vrea să se ducă afară ca să se holbeze la cer, noaptea, de unul singur?

Se ridică şi îşi aruncă rucsacul pe un umăr, apoi începu să coboare pe intervalul dintre bănci.

— Oricum, ştiu un loc perfect unde ne putem face tema. Trebuie s-o facem sâmbătă, pentru că mi-am făcut planuri pentru vineri.

— Stai! am luat-o după el. Eu, da.

— Ai planuri pentru sâmbătă? Se încruntă. Atunci, poate…

— Nu. Nu am planuri pentru sâmbătă, dar nu trebuie să fim parteneri, i-am explicat eu. Pot să fac asta şi singură.

El se opri atât de brusc în faţa uşilor, încât a fost cât pe-aci să repet figura de luni.

— De ce ai vrea să-ţi faci toate temele – şi, dacă te uiţi la programul cursului, sunt destule – de una singură?

— Păi, nu ţin neapărat.

M-am fâţâit de pe un picior pe celălalt.

— Dar nu trebuie să fii tu partenerul meu. Vreau să spun, nu-mi datorezi nimic.

— Nu înţeleg ce spui, zise Cam, plecându-şi capul într-o parte.

— Spun că… şi mi-am pierdut cuvintele.

Ce naiba spuneam? Problema era că eu pur şi simplu nu pricepeam ce era cu el – nu pricepeam nimic din ce făcea. Nu mă cunoştea. Eu nu-l cunoşteam şi totuşi se purta atât de… atât de prietenos. Următoarele cuvinte mi-au scăpat pur

şi simplu din gură:

— De ce eşti atât de drăguţ cu mine?

Îşi ridică o sprânceană.

— Asta-i o întrebare serioasă?

— Da.

Se uită la mine, câteva clipe.

— Bine, atunci, bănuiesc că sunt eu un băiat drăguţ. Şi tu evident eşti nouă – studentă în primul an. Păreai să fii un pic pe dinafară, luni, apoi ai fugit, nici măcar n-ai mai intrat la curs şi eu…

— Nu vreau mila ta.

Eram disperată. El fusese drăguţ cu mine doar pentru că mă socotise o zăpăcită de anul întâi. Oh, Doamne, asta era…

Cam se încruntă şi vreau să spun că se încruntă de-adevăratelea.

— Nu mi-e milă de tine, Avery. Am spus doar că păreai pe dinafară, luni, şi mi-am închipuit că am putea fi parteneri.

Se opri şi îşi miji ochii.

— Văd că nu mă crezi. Poate că din pricina fursecului? Ei bine, ai refuzat să guşti din fursecurile mele aseară şi, pe cinstite, aveam de gând să mănânc eu şi celălalt fursec, dar păreai obosită şi tristă în bancă şi mi-am imaginat că ai avea nevoie de-un fursec mai mult decât mine.

Nu-mi dădeam seama dacă glumea sau nu, dar era o certă sclipire de amuzament în ochii lui.

— Şi eşti frumoasă, adăugă el.

Am clipit nedumerită.

— Ce?

Încruntătura se şterse şi el deschise uşa, poftindu-mă să ies din sală, pe hol.

— Nu-mi spune că nu ştii că eşti frumoasă. Dacă-i aşa, o să-mi pierd toată încrederea în rasa umană. Doar nu vrei să fii răspunzătoare pentru asta.

— Ştiu că sunt frumoasă – adică, nu asta am vrut să spun.

Doamne, ce infatuat suna. Am scuturat din cap.

— Nu cred că sunt urâtă. Asta voiam de fapt…

— Bine. Am lămurit problema asta.

Agăţându-se de geanta mea, mă dirijă spre casa scărilor.

— Atenţie la uşă. Poate fi periculoasă.

I-am ignorat remarca.

— Ce legătură are tot comentariul despre frumuseţe cu restul?

— Ai întrebat de ce sunt atât de drăguţ cu tine. E reciproc avantajos.

Ideea şi-a făcut loc în creierul meu şi m-am oprit pe o treaptă mai sus de el.

— Eşti drăguţ cu mine pentru că mă crezi frumoasă?

— Şi pentru că ai ochi căprui. Mă topesc după ochii mari şi căprui.

Râse.

— Sunt un băiat foarte, foarte superficial. Hei, dar ajută faptul că eşti frumoasă. Scoate băiatul drăguţ din mine. Mă face de pildă să vreau să-mi împart fursecurile cu tine.

M-am uitat lung la el.

— Deci, dacă eram urâtă, n-ai mai fi fost drăguţ cu mine?

Cam se răsuci pe un picior ca să mă privească în faţă. Chiar şi cu o treaptă mai jos, era mai înalt decât mine.

— Tot aş fi fost drăguţ cu tine şi dac-ai fi fost urâtă.

— OK.

Un zâmbet maliţios îi flutură pe buzele pline. Îşi plecă fruntea şi şopti:

— Doar că nu ţi-aş fi oferit niciun fursec.

Mi-am încrucişat braţele la piept, încercând să ignor apropierea feţelor noastre.

— Încep să cred că fursecurile sunt un cod pentru altceva.

— Poate că da.

Se agăţă din nou de geanta mea şi făcu hotărât un pas înapoi, silindu-mă să mai cobor o treaptă.

— Ia gândeşte-te. Dacă fursecul e un cod, indiferent ce-o simboliza, a fost în gura ta, iubito.

O parte din mine era uşor tulburată de gând, iar cealaltă parte? Râsul îmi gâlgâi în gât şi-mi ieşi, sunând un pic răguşit.

— Eşti de-a dreptul…

— Uluitor? Grozav?

Făcu o pauză, cu sprâncenele ridicate.

— Stupefiant?

— Mă pregăteam să spun bizar.

— Ei bine, la naiba, dacă aş fi avut sentimente, asta m-ar fi putut răni.

Am rânjit şi mi-am permis să-l tachinez în joacă.

— Bănuiesc că e o treabă bună faptul că nu ai sentimente, hm?

— Şi eu bănuiesc.

Coborî încă vreo două trepte şi se opri pe palier.

— Mai bine te-ai grăbi, altminteri o să întârzii la următorul curs.

Fir-ar să fie! Avea dreptate.

Cam râse când îmi văzu ochii căscaţi şi se dădu la o parte din calea mea, când m-am năpustit pe scări.

— Drace, dacă te-ai mişca atât de repede şi pentru fursecurile mele, aş fi un băiat fericit.

— Taci! i-am aruncat peste umăr, când am ajuns la următorul şir de trepte.

— Hei! strigă el după mine. Nu vrei să ştii pentru ce e numele de cod fursecuri?

— Nu! Doamne, nu!

Râsul lui mă urmări până la parter şi tot drumul până la următorul meu curs.

Cinci

— Apartamentul tău e foarte drăguţ, zise Brittany de pe canapea.

Un manual de istorie zăcea deschis, dar necitit, în poala ei.

— Mi-ar plăcea să nu fiu silită să stau la cămin. Colega mea de cameră sforăie ca o banshee, când doarme.

Eu mă fâţâiam între măsuţa de cafea şi televizor, neştiind prea bine cum Brittany şi Jacob ajunseseră în apartamentul meu după cursuri. La prânz, vorbiserăm să ne întâlnim şi să facem schimb de notiţe de la istorie, şi nu ştiu cum fusese propusă locuinţa mea. Cred că de fapt fusese ideea lui Jacob şi, de vreme ce amândoi se aflau aici, bineînţeles că nu studiaserăm nimic.

O agitaţie nervoasă zbârnâia prin mine ca un colibri. Trecuse atât de mult de când nu mai avusesem invitaţi. Acasă, nimeni nu venea în vizită, în afară de membrii familiei, şi numai fata în casă intra în camera mea. Nu doar că fusesem o virtuală paria în oraşul meu şi la şcoală, dar fusese la fel şi acasă la mine. Dar, înainte de petrecerea aceea de Halloween, toată lumea trecea pe la mine pe acasă, mai ales fetele de la studio. Toată lumea vorbea cu mine, pe vremea aceea, iar eu încă mai dansam. Înainte de

petrecere, lucrurile fuseseră normale.

Îmi atingeam continuu brăţara, cu nervozitate. Îmi plăcea să-i am aici, pentru că era normal şi îmi amintea de vremurile de dinainte. Asta făceau studenţii de la colegiu, dar era atât de... diferit, pentru mine.

Jacob reapăru din bucătăria mea, cu o pungă de chipsuri în mână.

— Hai să nu mai vorbim de apartament. Nu mă înţelege greşit E un apartament drăguţ, dar eu vreau să aud mai multe despre fursecurile lui Cam.

Am luat un chips din pungă.

— N-ar fi trebuit să-ţi povestesc niciodată despre conversaţia aceea.

— Mă rog, răspunse el, cu gura plină.

Brittany chicoti.

— Eu mor de curiozitate să ştiu ce înseamnă *fursecuri* în argou.

— Probabil scula lui, zise Jacob şi se trânti pe braţul canapelei.

— Oh, Doamne, am zis eu, luând o mână plină de chipsuri.

Aveam nevoie de întăritoare calorice pentru direcţia în care se îndrepta discuţia.

Brittany dădu din cap.

— Atunci se înţelege. Mă refer la treaba cu neîmpărţitul fursecurilor cu fetele urâte.

— Eu nu cred că la asta s-a referit, am zis eu,

aruncându-mi un chips în gură. Deci, întorcându-ne la notiţele noastre de la istorie…

— La naiba cu istoria. Înapoi la scula lui Cam, zise Jacob. Ştii, dacă fursecurile sunt un nume de cod pentru sculă, atunci asta înseamnă că scula lui a fost în gura ta.

M-am înecat cu chipsul şi mi-am apucat cutia de apă minerală, sorbind cu poftă lichidul, cu faţa în flăcări.

— Teoretic vorbind, adică, adăugă Jacob, rânjind ca un total idiot.

Începu să sară pe loc:

— Nu ştiu cum faci, Avery. Dacă aş locui eu vizavi de el, aş fi lipit de uşa lui de la amiază până la miezul nopţii. Şi aş fi grămadă pe *fursecurile* lui. Yum.

Fluturând o mână prin faţa ochilor, am clătinat din cap.

— Din partea mea, poţi să-i iei tu toate fursecurile.

— Oh, draga mea, dacă ar lovi cu bâta de baseball în echipa mea, aş fi grămadă pe el cât ai clipi.

Brittany îşi rostogoli ochii în cap.

— Mare surpriză.

— Ce nu înţeleg eu e cum de nu eşti tu grămadă pe fursecurile lui.

Am deschis gura, dar Brittany a clătinat din cap şi a zis:

— Nici eu nu cred că fursecuri înseamnă sculă. Cred că ar putea însemna testiculele lui, având în vedere pluralul şi aşa mai departe.

Jacob râse tare.

— Atunci înseamnă că testiculele lui au fost în gura ta, teoretic vorbind! La naiba, gătitul e obscen.

Am rămas cu gura căscată la ei doi. Asta era o discuţie obişnuită?

— Oh, Doamne, n-am putea, vă rog, să nu mai vorbim despre scula şi testiculele lui, altminteri nu voi mai fi în stare să mai mănânc fursecuri. Foarte probabil niciodată.

— Nu, pe bune. Cum de nu eşti excitată pe chestia asta? mă tachină Jacob şi se căţără pe speteaza canapelei ca o pisică mai mare. Evident că el flirtează cu tine.

— Şi? am răspuns eu, socotind că ar putea fi în regulă să mai mănânc un chips fară să mor.

Jacob rămase mască.

— Şi?

Brittany închise manualul de istorie şi-l trânti pe podea cu un bufnet răsunător. Bănuiam că se dusese definitiv ideea cu învăţatul.

— Jacob e ca o femeie la treizeci şi cinci de ani lihnită după sex, aşa că nu poate să înţeleagă de ce nu vrei o călărie cu armăsarul oraşului.

Am aruncat o privire spre Jacob, iar el doar a ridicat din umeri, zicând:

— Foarte adevărat.

— Chiar şi mie îmi vine greu să înţeleg asta. Cameron arată într-adevăr foarte bine, continuă Brittany. Şi n-am auzit niciodată vreo fată să spună mizerii despre el, aşa că înseamnă că se poartă frumos cu ele.

Fiindcă habar n-aveam ce să spun, m-am aşezat pe fotoliul-lună, negru, de lângă televizor. Să le explic de ce-ul din spatele întregii poveşti era un nu hotărât.

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu sunt interesată.

— Ai ovare? întrebă Jacob.

M-am uitat urât la el.

— Da.

El se lăsă să alunece de pe speteaza canapelei, ajungând să stea lângă Brittany.

— Atunci cum de nu eşti interesată?

Îndesându-mi restul de chipsuri în gură, m-am străduit să răspund fară să par o frigidă pudică. Dar eram o frigidă pudică, nu? Sau suferindă, depinde pe cine întrebai. În orice caz, deşi ideea de sculă şi testicule mă interesa, gândul de a ajunge într-adevăr aproape şi intimă cu ele mă făcea să mă umplu de o năduşeală rece.

Şi năduşeam în clipa asta. Chipsurile se acreau deja în stomacul meu. Aveam să fac o criză de burtă, mai târziu. Mintea m-a purtat imediat spre e-mailul de noaptea trecută.

Mincinoasă.

Ştergându-mi palmele pe jeanşi, am clătinat din cap.

— Nu sunt interesată de o relaţie.

Jacob râse.

— Nici noi nu spunem că el ar fi, ştii? Nu trebuie să vrei să ai

O relaţie pentru un pic de *bow-chicka-bow-wow.*

Brittany întoarse capul şi-l măsură încet din priviri.

— Chiar ai zis asta?

— Am zis-o. Şi-mi aparţine. O să-mi fac un tricou pe care să scrie aşa, zâmbi Jacob. Oricum, tot ce vreau să spun e că el e o ocazie pe care n-ai vrea s-o laşi să treacă.

Am refuzat şi să mă gândesc la aşa ceva.

— De ce vorbim totuşi despre asta? Avem doar un curs împreună şi locuieşte vizavi de uşa mea…

— Şi sunteţi parteneri pentru restul semestrului, adăugă Brittany. Destul de romantic, să ieşiţi noaptea ca să vă uitaţi la stele.

Stomacul mi se încordă.

— Nu e romantic. Nimic nu e romantic.

Sprâncenele ei se ridicară a mirare şi, trecându-şi mâna prin buclele scurte de păr blond, zise:

— Ei, salutare, Debbie Downer[4].

---

4 Personaj din scheciurile de televiziune, al cărui nume a devenit

Mi-am rostogolit ochii.

— Nu spun decât că nu-l cunosc. El nu mă cunoaşte pe mine. Şi e doar un flirt. Tu ai spus chiar că e armăsarul oraşului. Poate aşa şi este, într-adevăr. E un tip drăguţ şi prietenos. Atâta tot. Deci putem s-o lăsăm baltă?

— Da, voi, bestiilor, mă plictisiţi până la lacrimi, zise Jacob, iar Brittany scoase limba la el.

Lumina se reflectă în cercelul din limba ei şi mie mi s-a strâns inima, gândindu-mă că trebuie să fi durut când şi-l pusese.

— Şi am nevoie de nişte salsa pentru chipsurile astea.

— Jos, în bufet, am strigat eu, când el era deja în bucătărie, deschizând şi trântind uşi.

Spre marea mea uşurare, subiectul s-a abătut de la mine şi oricum inexistentul pentru mine Cam. Au trecut orele şi am început să mă simt mai în largul meu cu ei pe la mine, ba chiar am întredeschis manualele de istorie pentru câteva secunde. Când s-a apropiat de ora nouă, ei şi-au strâns lucrurile şi s-au îndreptat către uşă.

Brittany s-a oprit şi s-a repezit la mine. Înainte să mă pot pregăti, mi-a dat o îmbrăţişare şi un pupic pe obraz. Am încremenit acolo, cumva profund şocată. Ea zâmbi:

---

sinonim cu persoana care aduce veşti proaste şi stârneşte emoţii negative la petreceri şi sărbători, stricând dispoziţia tuturor.

— E o mare petrecere la una dintre frăţii, vineri seară. Ar trebui să vii şi tu.

Mi-am amintit cum spusese Cam că vineri era ocupat şi, fiindcă evident îi plăcea să petreacă, acesta era probabil motivul. Am clătinat din cap.

— Nu cred.

— Nu fi antisocială, zise Jacob, deschizând uşa. Suntem oameni simpatici, cu care poţi să-ţi petreci timpul.

Am râs:

— Ştiu. Mă mai gândesc.

— OK, îmi răspunse Brittany şi îşi flutură degetele. Ne vedem mâine.

Pe hol, Jacob porni întins spre uşa lui Cam, împingându-şi şoldurile înainte şi dând din fund. Mi-am muşcat buza ca să mă opresc din râs. A ţinut-o tot aşa, până când Brittany l-a prins de gulerul tricoului polo şi l-a smucit spre scări.

Zâmbind, am închis uşa şi am încuiat-o. Nu mi-a luat mult până am făcut curăţenie şi m-am pregătit de culcare. Partea cu băgatul în pat n-avea niciun rost, că nu mi-era somn, şi, pentru că evitam laptopul şi, implicit, e-mailul, am sfârşit uitându-mă la reluările din *Vânătorii de stafii,* până ce am fost convinsă că bântuia un spirit în baia mea. Închizând televizorul, m-am ridicat în picioare şi, fără să-mi dau seama, am ajuns să fac ceva ce uram.

Să mă plimb în sus şi-n jos prin apartament,

cum făceam acasă, în dormitorul meu. Cu televizorul stins şi apartamentul cufundat în linişte, puteam auzi şi cel mai mic zgomot de la apartamentele vecine. M-am concentrat asupra acelor zgomote în loc să-mi las mintea să rătăcească, pentru că seara fusese bună şi nu voiam s-o stric. Ultimele două zile fuseseră grozave, cu excepţia episodului cu intratul în Cam. Lucrurile mergeau bine.

M-am oprit în spatele canapelei, abia atunci dându-mi seama ce făceam.

Privind în jos, mi-am văzut mâneca bluzei suflecată şi degetele înconjurate pe încheietura mâinii stângi. Încet, meticulos, mi-am desprins degetele, unul câte unul. Se vedeau slabe urme roşietice de la brăţara care îmi apăsase pielea. În ultimii cinci ani, nu-mi scosesem brăţara decât noaptea şi când făceam dus. Urmele acelea aveau să fie probabil permanente.

Exact ca şi cicatricea zimţată pe care o ascundea brăţara.

Mi-am luat mâna de tot. Porţiunea roz mai închis, de cinci centimetri, cobora pe mijlocul încheieturii, deasupra venei. Fusese o tăietură adâncă, făcută cu un ciob din poza înrămată pe care o aruncasem, după ce prima fotografie circulase prin tot liceul.

Momentul în care făcusem tăietura aceea fusese cel mai nefericit din viaţa mea şi nu

glumisem. Ar fi existat o tăietură la fel de violentă şi pe încheietura mâinii drepte, dacă n-ar fi fost camerista care auzise sticla spărgându-se.

Poza fusese a mea şi a celei mai bune prietene, aceeaşi cea mai bună prietenă care fusese cea dintâi care-mi întorsese spatele şi începuse să-mi şuiere cuvinte ca „târfa” şi „mincinoasă”.

Eu voisem să-i pun capăt, atunci. Pur şi simplu să închei, fiindcă la momentul acela al vieţii mele nimic nu putea fi mai rău decât ceea ce mi se întâmplase, până şi părinţii mei recunoscuseră asta, şi căderea ce urmase. În numai câteva luni, viaţa mea se scindase ferm în două bucăţi zdrenţuite: înainte şi după. Şi eu nu fusesem în stare să întrezăresc un posibil după, când toată şcoala trecuse de partea lui Blaine.

Acum? După-ul părea fară sfârşit, dar ruşinea ardea ca un foc mocnit în pântecele meu, când mă uitam la cicatrice. Sinuciderea nu era niciodată răspunsul la nimic, *încheierea socotelilor* însemna doar să-i las pe ei să câştige. Îmi învăţasem lecţia de una singură, de vreme ce nici nu fusese vorba despre terapie. Părinţii mei ar fi acceptat mai degrabă să li se amputeze picioarele decât să aibă o fată care încercase să se sinucidă şi avea nevoie de terapie. Mai mulţi bani dăduseră ca şederea mea la spital să rămână discretă.

Aparent, părinţii mei rezistaseră cu bine să aibă o fiică etichetată drept târfa mincinoasă.

Dar eu uram să văd semnul fizic al slăbiciunii mele şi aş fi fost umilită să-l mai vadă vreodată cineva.

Deodată, un râs gros de pe hol îmi atrase atenţia – râsul lui Cam. Capul mi s-a răsucit spre bucătărie. Pe aragaz, ceasul arăta unu dimineaţa.

Mi-am tras mâneca jos.

— Nu poţi chiuli vineri noapte? întrebă o voce feminină, uşor înfundată prin perete.

Urmă o pauză şi apoi Cam spuse:

— Ştii că nu pot, iubito. Poate data viitoare.

Iubito? Oh! Le-am auzit paşii ocolind balustrada din afara apartamentului şi ajungând la scări.

Alergând prin spatele canapelei, mi-am făcut drum spre fereastră. Cum apartamentul meu era în capăt şi avea vedere spre parcare, tot ce aveam de făcut era să aştept. Şi iată-i, un Cam fară cămaşă şi o fată.

O brunetă foarte înaltă, cu picioare lungi, purtând o fustă drăguţă de denim. Asta a fost tot ce-am putut vedea de la fereastră, în timp ce ei traversau parcarea. Fata se împiedică, dar îşi regăsi echilibrul mai înainte să fie nevoie de intervenţia lui Cam. Se opriră în spatele unui sedan de culoare închisă. Mă simţeam ca o

vecină iscoditoare, dar eram ca pironită în loc.

Cam spuse ceva şi râse, când fata îl împinse în joacă în umăr. O secundă mai târziu, se îmbrăţişară, apoi el se dădu un pas înapoi, făcându-i cu mâna, înainte de a se întoarce spre imobil. La jumătatea drumului, îşi ridică privirea spre etajul nostru şi am sărit înapoi, ca o idioată. Nu m-ar fi putut vedea. Ar fi fost imposibil, fără nicio lumină aprinsă în apartamentul meu.

Am râs de mine, apoi am amuţit, când am auzit o uşă închizându-se pe hol.

M-a cuprins uşurarea, relaxându-mi muşchii care mi se tot încordaseră. Să-l văd cu o altă fată fusese… bine. Reafirma fară dubii faptul că era un flirt nevinovat, foarte atrăgător, cu un băiat căruia îi plăcea să dăruiască fursecuri fetelor frumoase şi avea drept animal de companie o ţestoasă pe nume Raphael. Asta era bine. Asta era normal. Puteam să mă descurc cu asta, pentru că aluziile lui Brittany şi Jacob mă puseseră pe jar şi mă făcuseră nervoasă.

Poate Cam şi cu mine aveam să devenim prieteni. Eram OK cu asta, pentru că era plăcut să am mai mulţi prieteni, ca înainte.

Dar când m-am urcat în pat şi am rămas trează, uitându-mă la tavan, pentru un moment, un foarte scurt moment, m-am întrebat cum ar fi fost dacă el, Cam, ar fi fost interesat de mine în felul acela. Să fi avut de aşteptat aşa ceva. Să fi

fost ameţită şi însufleţită ori de câte ori s-ar fi uitat la mine sau când mâinile noastre s-ar fi atins din întâmplare. Mă întrebam cum ar fi fost dacă aş fi fost interesată în felul acesta de el sau de oricare alt băiat, la urma urmei. Să aştept cu nerăbdare întâlnirile, primele săruturi şi toate lucrurile care veneau odată cu acestea. Pariez că ar fi fost plăcut. Ar fi fost ca înainte.

Înainte ca Blaine Fitzgerald să-mi fi răpit toate acestea.

Nori de furtună se rostogoleau pe cer, joi dimineaţa, şi se părea că avea să fie o zi ploioasă şi nesuferită în campus. Din fericire, eu aveam de trecut, târâş-grăpiş, prin numai două cursuri, aşa că înainte de a ieşi, mi-am luat un hanorac şi l-am îmbrăcat peste bluză. M-am gândit să mă schimb de pantaloni scurţi şi papuci de plajă, dar am hotărât că mi-era mult prea lene pentru atâta osteneală.

Dându-i un mesaj pe telefon lui Jacob, ca să văd dacă voia să mă ducă la vreo cafea înainte de cursul de arte, am ieşit din apartamentul meu şi am pornit spre scări, înainte ca uşa apartamentului lui Cam să se deschidă brusc şi un băiat să iasă valvârtej, trăgându-şi o bluză peste cap. Capul lui blond, cu părul zbârlit, lung până la umeri, apăru din bluză şi l-am recunoscut pe tipul cu ţestoasa lui Cam – colegul de cameră.

În clipa în care ochii ni s-au întâlnit, un zâmbet larg a înflorit pe faţa lui bronzată, afişând un şir de dinţi ultra albi.

— Bună! Te-am mai văzut.

Privirea mea a săgetat în spatele lui. Lăsase uşa larg deschisă.

— Bună, tu eşti… tipul cu ţestoasa.

Pe chipul lui pluti nedumerirea, în timp ce sandalele îi pocniră pe ciment.

— Tipul cu ţestoasa? Oh, da.

Râse, pielea încreţindu-i-se în jurul ochilor căprui.

— M-ai văzut cu Raphael, nu?

Am dat din cap.

— Şi cred că te-ai recomandat. Senor Retardatul-naibii.

Slobozind un nou hohot de râs, mi se alătură, coborând scările.

— Ăsta-i numele meu de beţie. În majoritatea zilelor lumea mă ştie ca Ollie.

— Sună mult mai bine decât Senor Retardatul-naibii, i-am zâmbit eu, în timp ce coteam pe palierul etajului al treilea. Eu sunt…

— Avery?

Când eu am făcut ochii mari, el îmi rânji, arătându-şi dinţii.

— Mi-a spus Cam.

— Oh. Deci… ăă, te duci la…

— Tâmpitule, ai lăsat uşa deschisă! bubui

vocea lui Cam pe casa scărilor şi, în secunda următoare, apăru în capul scărilor, cu şapca de baseball pe cap.

Un rânjet pieziş îi apăru pe faţă când ne zări şi coborî treptele sărind.

— Hei, ce faci cu fata mea?

Fata mea? Ce? Aproape m-am împiedicat.

— Îi explicam cum am eu două nume.

— Oh, zău?

Cam îşi puse un braţ pe după umerii mei, iar papucii mei se încurcară unul într-altul. Braţul i se încordă, trăgându-mă spre el.

— Uşurel, iubito, cât pe-aci să te pierd.

— Uită-te la tine, zise Ollie, ţopăind pe scări. O faci pe fată să se împleticească în propriile picioare.

Cam chicoti şi, cu mâna liberă, îşi întoarse cozorocul şepcii la spate.

— N-am ce-i face. E de la farmecul meu hipnotic.

— Sau ar putea fi de la mirosul tău, replică Ollie. Parcă n-am auzit duşul, în dimineaţa asta.

El tresări, prefăcându-se indignat.

— Miros urât, Avery?

— Miroşi grozav, am murmurat eu, simţindu-mi faţa în flăcări.

Ceea ce era adevărat, totuşi. Mirosea minunat – un amestec de lenjerie curată, de colonie discretă şi încă ceva, probabil mirosul lui

personal.

— Vreau să spun că nu miroşi rău.

Cam mă privi un pic cam lung.

— Te duci la cursuri?

Coboram pe scări, dar braţul lui încă stătea pe după umerii mei şi toată partea corpului meu dinspre el părea să mă furnice ca şi când amorţise. El era atât de… degajat. De parcă nu însemna nimic pentru el şi probabil chiar nu însemna. Mi-am amintit cum se îmbrăţişaseră el şi fata aceea, noaptea trecută, dar pentru mine, asta era…

Nu existau cuvinte.

— Avery? Cam îşi coborî vocea.

M-am eliberat de braţul lui şi i-am văzut rânjetul lui Ollie lăţindu-se. Am luat-o înainte pe trepte, având nevoie de distanţă.

— Mda, mă duc la arte. Şi voi, băieţi?

Cam mă prinse din urmă fară efort, la etajul al doilea.

— Noi mergem să ne luăm micul dejun. Ai putea chiuli să ne însoţeşti.

— Cred c-am terminat-o cu chiulitul pe săptămâna asta.

— Eu chiulesc, anunţă Ollie, dar Cam nu are cursuri până după-amiază, aşa că el e băiat cuminte.

— Şi tu eşti băiat rău? am întrebat.

Zâmbetul lui Ollie era contagios.

— Oh, eu sunt un băiat rău, foarte rău.

Cam îi aruncă o privire prietenului său.

— Mda, cum ai spune rău la ortografie, aritmetică, engleză, la strâns după el însuşi, la vorbit cu oamenii şi aş putea continua.

— Dar sunt bun la lucrurile care contează.

— Şi care sunt lucrurile alea? întrebă Cam, în timp ce ieşeam din clădire.

Afară, aerul era încărcat cu un vag miros de umezeală, iar norii arătau umflaţi de apă.

Ollie fugi puţin înaintea noastră, apoi se întoarse ca să ne poată privi, mergând cu spatele înainte, ignorând cu desăvârşire camionul roşu care încerca să dea înapoi. Ridică o mână bronzată şi începu să numere pe degete.

— Băut, *socializare*, snowboarding şi fotbal – îţi mai aduci aminte de sportul ăla, Cam? Fotbalul?

Rânjetul nepăsător pieri de pe faţa lui Cam.

— Da, îmi mai aduc aminte, ticălosule.

Ollie râse şi se întoarse, luând-o spre camioneta argintie din parcare. Am aruncat o privire spre Cam, curioasă. El se uita drept înainte, cu maxilarele strânse şi ochii precum două aşchii de gheaţă. Fără să privească în jos, spre mine, îşi vârî mâinile în buzunarele jeanşilor şi zise:

— Ne mai vedem, Avery.

Cu acestea, se duse lângă Ollie, la maşina lui, şi aş fi putut jura că temperatura căzuse brusc,

potrivindu-se cu răceala din atitudinea lui Cam. Nu-ţi trebuia să fii un geniu sau o persoană cu intuiţie de excepţie ca să deduci că Ollie atinsese un punct dureros, iar Cam nu avusese chef să dea explicaţii.

Înfiorându-mă, m-am grăbit la maşina mea şi am urcat repede. La ţanc, căci o picătură mare şi grea de ploaie se sparse de parbriz. Când am dat înapoi, am privit în spate, găsindu-i din ochi. Amândoi băieţii stăteau lângă remorca maşinii argintii, Ollie zâmbind, iar Cam cu aceeaşi expresie distantă, de îndârjire rigidă, vorbindu-i. Indiferent ce-i spunea prietenului său, nu-i făcea plăcere lucrul ăsta.

Șase

Habar n-am cum îl lăsasem pe Cam să mă convingă să mă ducă el cu maşina şi să nu mai venim cu două maşini la ore, dar sâmbătă seara – seara pentru temă – chiar înainte de asfinţit, m-am trezit urcând în masiva camionetă argintie. Aveam stomacul tot un ghem de nervi de vineri seară, când Jacob începuse să mă bată la cap cu petrecerea la care se duceau el şi Brittany. Fuseseră bine intenţionaţi şi aş fi vrut să merg şi eu, dar nu mă puteam hotărî s-o fac într-adevăr. De altfel, nici nu ştiam unde era casa, era deja târziu când începuse să-mi dea mesaje pe telefon

şi ploua din nou cu găleata.

Iar acum eram agitată ca un şoarece într-o încăpere plină de pisici. Oricât de prostească era starea asta, nu mai fusesem niciodată până atunci într-o maşină cu un băiat. Frate, chiar şi să recunosc asta în mintea mea suna incredibil de jalnic. Ca dusul acestui mic secret cu mine în mormânt de jalnic.

Cam vârî cheia în contact, în timp ce se uita la mine. Şapca de baseball era din nou pe cap, întoarsă la spate. În spatele genelor dese, ochii lui sclipeau azuriu-viu.

— Pe locuri, fiţi gata?

Strângându-mi puloverul subţire în jurul meu, am dat din cap. Când îl văzusem la astronomie, ieri-dimineaţă, era din nou în dispoziţia lui normală – glumind, flirtând şi oferind fursecuri. Sperasem că asta însemna că indiferent ce se petrecuse între el şi Ollie se rezolvase.

— Eşti sigur că nu putem face asta pe undeva prin apropiere?

— Locul în care te duc va fi perfect. Nu te-aş conduce niciodată greşit, iubito.

— OK, am murmurat, încleştându-mi strâns mâinile una de alta.

Am întors capul spre geamul pasagerului, privind cum zburam prin campus şi traversam podul spre Maryland.

Cincisprezece minute mai târziu, Cam coti pe

drumul ce ducea la centrul turistic Antietam National Battlefield[5]. Pasionata de istorie din mine începuse să facă tumbe, dar eram prea crispată pentru faptul că mă aflam aici, noaptea, cu Cam. Nu că el ar fi părut tipul care să încerce ceva, dar dacă ştiam ceva, aceasta era că nu exista un „tip” pentru lucrul de genul ăla. Nervii mei păreau întinşi la maximum şi subţiaţi la capete.

— Eşti sigur că avem voie să fim aici, noaptea? am întrebat, uitându-mă în jur.

— Nu.

Opri maşina într-un loc de parcare. Nu erau decât vreo câteva maşini.

M-am holbat la el.

— Ce?

El râse şi stinse motorul.

— Glumesc. Tot ce trebuie să facem este să-i spunem unuia dintre paznici că suntem de la Universitate. Or să fie liniştiţi cu asta.

Aşa speram. Ideea de a fi alergată prin câmpul de bătălie de un paznic de-al parcului nu era pe lista lucrurilor de făcut înainte de a muri.

Cu toate acestea, după ce i-am aruncat o privire lui Cam, mi se părea că el ar fi candidat

---

5 Zonă protejată, din circuitul Parcurilor Naţionale, în munţii Appalachian, lângă râul Potomac, comemorând Bătălia de la Antietam, din Războiul Civil american, cuprinzând câmpul de bătălie şi un centru de vizitare, un cimitir militar naţional, Podul Bumside cu arcuri de piatră şi un spital de campanie muzeu.

pentru aşa ceva.

— Eşti gata?

Luându-mi geanta de jos, am deschis uşa camionetei.

— Da, hai s-o facem şi să plecăm.

Cam chicoti, luând o lanternă din torpedo.

— Nu fi atât de excitată.

I-am răspuns cu un zâmbet scurt.

— Nu sunt.

— Nu minţi.

Ocoli maşina prin faţă şi veni lângă mine, arătându-mi spre turnul de ciment cu vârful roşu ridicat la cer.

— Uite acolo o să mergem.

— În turnul de pe Drumul însângerat?

Îmi aruncă o privire rapidă.

— Ai mai fost aici.

— Nu.

— Atunci de unde ştii că ăla e Drumul însângerat?

Am zâmbit puţin, luând o şuviţă de păr şi începând s-o învârt printre degete.

— Istoria e specializarea mea, aşa că locurile ca acesta îmi spun ceva. Am citit despre el. Cea mai sângeroasă zi din tot războiul s-a petrecut pe drumeagul acela scurt.

— Da, aşa se zice. Stai un pic.

Se întoarse către un paznic ce venea peste câmp.

— Vin imediat.

L-am urmărit cum aleargă până spre paznicul care se oprise şi-l aştepta. Schimbară câteva cuvinte, apoi Cam îi arătă caietul de notiţe. Paznicul râse, apoi îşi strânseră mâna. Dându-mi capul pe spate, am zărit deja câteva stele apărând pe cerul albastru-închis. Avea să se întunece în câteva minute.

Am tras adânc aer în piept şi l-am lăsat să iasă încet.

Cam veni înapoi lângă mine.

— Putem merge. Şi nu suntem singurii. Mai sunt vreo câţiva studenţi pe partea cealaltă a turnului.

— Mişto.

Mi-am potrivit pasul cu al lui, păstrând o distanţă sănătoasă între noi.

— De ce vin atâţia oameni aici, pentru asta? Sunt sigură că sunt nişte locuri de observaţie şi mai aproape de campus.

— Dar nu ca ăsta. Uită-te în jur.

Îşi puse lanterna în buzunar.

— În afară de casele de peste drum, nu sunt nici luminile oraşului, nici zgârie-nori. E doar cerul.

— Şi lanurile de porumb, am remarcat eu.

El dădu din cap.

— Multe lanuri de porumb.

Am ajuns la porţiunea pavată a drumului şi am

luat-o către turn.

— Cât crezi că o să dureze? am întrebat.

— De ce? Ai o întâlnire fierbinte în seara asta?

Am scăpat un hohot scurt de râs.

— Of, nu.

O singură sprânceană neagră arcuită.

— Ai spus-o de parcă ar fi o idee nebunească. De parcă nimeni nu s-ar duce într-o sâmbătă seara la o întâlnire.

Dând drumul şuviţei de păr cu care mă jucasem, m-am silit să ridic din umeri cu nepăsare.

— Eu nu mă întâlnesc cu nimeni.

— Şi atunci, care-i graba?

Admiţând că mă simţeam teribil de stingherită să mă aflu în locul acela, ar fi fost stingheritor şi lipsit de tact, aşa că n-am răspuns.

— Îţi faci griji că te-am adus aici pentru scopurile mele abjecte?

Am încremenit în loc. Stomacul mi s-a strâns ghem.

— Ce?

Cam se opri şi se întoarse spre mine. Zâmbetul îi păli.

— Hei, Avery, glumesc doar. Serios.

Fierbinţeala îmi inundase obrajii şi ghemul se desfăcu, înlocuit de o puternică senzaţie de stupiditate.

— Ştiu. Numai că sunt…

— Încordată? sugeră el.

— Da, aşa.

El mă studie încă vreo câteva clipe, apoi îşi reluă mersul.

— Vino. O să se întunece curând.

Târşâindu-mi picioarele în urma lui, mi-am imaginat cum ar fi fost să o iau la fugă drept spre gardul de lemn şi să mă arunc într-o ţepuşă ascuţită. Doamne, trebuia să mă adun. Nu toţi băieţii erau ca Blaine. Ştiam asta. Înţelegeam perfect asta. Nu eram complet distrusă de *nenorocirea* mea.

Pe partea cealaltă a turnului, lângă plăcile comemorative, doi studenţi din grupa noastră de la astronomie, stăteau pe o bancă, ţinând laptopurile pe genunchi. Ne-au făcut cu mâna şi le-am răspuns, după care Cam a mers ceva mai departe prin uriaşa parcare şi a cotit spre dealul înierbat ce dădea spre drumeagul neasfaltat, Drumul însângerat propriu-zis.

Cam a ales un loc, şi-a scos lanterna şi s-a aşezat. Eu am rămas câţiva paşi mai în spate, ascultând ţârâitul stins al greierilor. Pământul se uscase după ploaia de ziua trecută, dar chiar dacă ar fi fost ud, nu asta m-ar fi împiedicat să mă aşez. Eram pur şi simplu prea ambalată.

— Vii lângă mine?

Bătând cu palma pământul de lângă el, îşi înclină capul.

— Te rog frumos? Mă simt pierdut, de unul singur, aici.

Muşcându-mi buza, m-am aşezat la vreun metru distanţă de el şi mi-am făcut de lucru, scotocind după manualul de astronomie. Când l-am scos din geantă, i-am aruncat o privire lui Cam şi ochii ni s-au întâlnit. Nu mi i-am putut desprinde. Intens. Ăsta a fost primul cuvânt ce mi-a răsărit în minte. Privirea lui era intensă, de parcă ar fi văzut prin mine.

Dregându-mi glasul, mi-am fixat atenţia asupra cărţii de astronomie. În cele din urmă, Cam vorbi:

— Ce constelaţie ar trebui să găsim pe hartă?

Mi-a ţinut lanterna, cât timp eu am căutat prin notiţe.

— Ăă, Corona Borealis, cred.

— Ah, coroana nordică.

M-am uitat la el, cu sprâncenele ridicate.

— Ştii asta fără ezitări?

El râse.

— Poate că nu-mi iau notiţe, dar sunt atent.

Eram foarte sigură că dormise aproape tot timpul cursului, ieri. Am scos planşa caroiată de la profesorul Drage şi harta cu stele, apoi am găsit pe aceasta din urmă Corona Borealis.

— Eu chiar nu pricep cum vede cineva forme în stele.

— Pe bune?

Se dădu mai aproape şi privi harta peste umărul meu.

— Formele sunt mai mult decât evidente.

— Nu şi pentru mine. Vreau să spun, sunt doar un grup de stele pe cer. Ai putea să vezi în ele orice ai vrea tu să vezi.

— Uită-te la Borealis, bătu el cu degetul în hartă. Este evident o coroană.

Am râs.

— Ba nu arată ca o coroană. Arată ca un semicerc neregulat.

El clătină din cap.

— Uită-te. Acum o poţi vedea mai uşor. E o coroană. Haide, găseşte cele şapte stele.

Mi-am lăsat capul pe spate şi am luat un pix din geantă.

— Văd cele şapte stele, dar mai văd vreo sută de alte stele printre ele. Văd, de asemenea, un fursec monstruos.

Cam izbucni în râs. Era un sunet plăcut, jos şi bogat.

— Eşti caraghioasă.

Buzele îmi schiţară un zâmbet, în timp ce şovăiam cu pixul peste planşa caroiată. Habar n-aveam de la care linie de latitudine să încep. M-am uitat în sus, la Borealis, şi am reuşit să trasez o linie unde am crezut eu că ar trebui, unind două puncte.

— Ştii de unde-i vine numele?

Când eu am clătinat din cap, el a întins mâna şi mi-a luat pixul din mână. Degetele lui le atinseră pe ale mele şi mi-am tras mâna înapoi, înfigând-o în iarba grasă.

— Reprezintă coroana dăruită Ariadnei de zeul Dionysos. Când s-a căsătorit cu Bacchus, el i-a pus coroana pe cer, în cinstea căsătoriei lor.

M-am uitat lung la el.

— Profesorul Drage n-a spus asta la curs.

— Ştiu.

Lăsându-mă pe spate, l-am studiat.

— Şi atunci de unde ştii?

— Dar tu de ce nu ştii?

Mi-am plecat capul într-o parte, cu sprâncenele ridicate.

— OK. Poate că nu toţi oamenii ştiu asta fară ezitări.

Învârtea pixul meu între degete.

— De fapt, am mai asistat la cursul ăsta când am fost în anul întâi, dar a trebuit să renunţ.

— Pe cuvânt?

El dădu din cap, dar fară să între în detalii.

— Şi acum eşti, ce, în anul trei?

— Da. Până la urmă a trebuit să sar peste un an, ceea ce m-a făcut să rămân în urmă.

Aş fi vrut să întreb de ce, dar am hotărât că nu era treaba mea.

— De ce ţi-ai luat din nou astronomia? M-am gândit că ăsta era un subiect fară probleme. E o

parte a specializării tale?

— Nu. Pur şi simplu îmi plac materia şi profesorul Drage.

Făcu o pauză, stingând lanterna.

— Studiez recrearea şi sportul. Mi-ar plăcea să mă reabilitez la sport.

— Oh. Ai fost…

Mi-am întrerupt şirul, când o fată din spatele nostru a izbucnit în chicoteli. Privind peste umăr, am făcut ochii mari.

Cei doi studenţi din grupa noastră erau fară îndoială un cuplu sau pe cale de a fi unul. Laptopurile rămăseseră uitate pe bancă. Ea stătea în poala lui, cu feţele la doar câţiva centimetri distanţă, iar mâna lui era strecurată pe sub bluza ei.

— Ei, asta e o formă interesantă de privit stelele, comentă Cam.

Am fost recunoscătoare că se lăsase întunericul, pentru că faţa mea începuse să se încingă. Ştiam că ar fi trebuit să întorc capul, pentru că zgâindu-mă la ei mă făcea să par ciudata lumii, dar nu puteam. Nici măcar când fata îşi trecu mâna prin părul băiatului, trăgându-i capul mai aproape de al ei, şi începură să se sărute de-adevăratelea, iar mâna lui intrase sub bluza ei până la cot.

Uau.

Cam mă împunse cu pixul în braţ, atrăgându-

mi atenţia. Părea… curios.

— Ce? am zis.

— Nimic. Doar că…

Păru să-şi aleagă cuvintele cu grijă.

— Te uiţi la ei de parcă… n-ai mai văzut niciodată o pereche făcând asta.

— Da?

El dădu din cap.

— Deci, dacă n-ai fost crescută la o mănăstire, îmi închipui că ai stat şi tu în poala cuiva o dată sau de două ori, nu?

— Nu, n-am stat!

Am tresărit, pentru că practic strigasem asta.

— Vreau să spun, n-am stat în poala unui băiat.

— Dar în poala unei fete?

— Ce? Nu!

Un zâmbet îşi făcu loc, încet, pe faţa lui.

— Am glumit, Avery.

Am scrâşnit din dinţi.

— Ştiu, doar că…

— Ce? Mă împunse iar cu pixul. Tu, ce?

Am deschis gura şi i-am dat drumul în cea mai rea formă de diaree verbală.

— N-am avut niciodată o relaţie.

În clipa în care cuvintele mi-au ieşit din gură, mi-a venit să-mi trag una pentru prostie. Cine ar recunoaşte asta în faţa unui străin? încleştându-mi mâinile pe marginile caietului, mi-am ridicat ochii spre Cam. El se uita la mine de parcă

tocmai pretinsesem că aş fi Fecioara Maria. Obrajii îmi ardeau.

— Ce? Nu-i mare scofală.

El clipi des şi scutură puţin din cap, întorcându-l din nou spre cer.

— N-ai avut niciodată o relaţie?

— Nu.

M-am fâţâit în loc, stingherită la culme, de parcă tocmai îmi expusesem sufletul.

— Nimic?

— Asta înseamnă nu.

Cam dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

— Câţi ani ai?

Mi-am dat ochii peste cap, legănându-mă.

— Nouăsprezece.

— Şi n-ai avut nici măcar o relaţie? întrebă el, din nou.

— Nu.

Hârtia începuse să se mototolească între degetele mele.

— Părinţii mei… au fost severi.

O asemenea minciună, dar suna plauzibilă.

— Vreau să spun, foarte stricţi.

— Îmi dau seama, Cam bătea cu pixul în caietul lui. Dar ai fost la vreo întâlnire sau ceva?

Oftând, mi-am coborât ochii în hârtiile mele.

— Parcă trebuia să facem harta stelelor?

— O facem.

— Ba nu. Eu am doar o linie mâzgălită şi tu nu

ai nimic.

— Linia aia mâzgălită e între Delta şi Gama.

Se aplecă, unind două puncte.

— Aici e Teta şi aici e Alfa – cea mai strălucitoare stea. Vezi, am făcut jumătate.

M-am încruntat şi mi-am ridicat ochii, retrasând modelul stelelor pe cer. Drace, le nimerise. Apoi el se aplecă din nou, lipindu-şi umărul de al meu, şi trase o altă linie perfectă spre un alt punct de pe hartă. Mi-am muşcat buza, în timp ce el a continuat, terminând harta fară să se uite nici măcar o dată la cer sau la harta cerului, îmi dădeam seama cu deosebită claritate cât de cald îi simţeam braţul, chiar şi prin cele două straturi de haine. Căldura atingerii îmi radia până în umăr şi prin piept, accelerându-mi pulsul.

El îşi întoarse capul spre mine.

— Acum am terminat cu harta stelelor.

Am tras brusc aer în piept. Feţele noastre erau la câţiva centimetri distanţă; el era mult prea aproape. Privirea mi-a căzut pe buzele lui. Avea un colţ al gurii ridicat şi un început de gropiţă în obrazul stâng. Am văzut buzele cum se mişcau, dar n-am auzit un cuvânt din ce-a zis. Voiam să mă îndepărtez, dar… dar nu voiam. Zăpăceala mi-a invadat tot corpul, în timp ce mă forţam să nu mă trag înapoi… şi să nu mă dau mai aproape. Parcă eram prinsă între doi magneţi.

Poate că ar fi trebuit să încetez să mă holbez la buzele lui.

Suna ca un plan bun, pentru că holbatul la buzele unui băiat era oarecum ciudat, aşa că mi-am silit ochii să se ridice. Oh, drace, mare greşeală, fiindcă acum mă uitam în acei ochi de să-ţi cadă chiloţii, cum îi descrisese Jacob mai devreme, când îmi trimisese mesaj pe telefon. Şi Jacob avusese dreptate. Pariez că o legiune de chiloţi aruncaţi rămâneau în urma lui Cam pe oriunde se ducea. Ar fi trebuit să fie ilegal ca un băiat să aibă nişte gene atât de dese. Chiar şi în întuneric, ochii lui aveau culoarea denimului. Căldura oarecum tolerabilă se transformă într-o fierbinţeală insuportabilă, gonindu-mi prin vene.

M-am fâţâit iar în loc, incapabilă să-mi amintesc când mai simţisem aşa ceva. Cel puţin, nu de la petrecerea de Halloween încoace. Poate înainte. Cu siguranţă înainte. Era ceva în felul de a fi al lui Cam care mă făcea cumva să uit de toate, mai puţin de ceea ce se petrecea în clipa respectivă. Suna normal. Îmi plăcea asta, în mare.

— Mă asculţi?

Am clipit, încet.

— Hm? Da! Da. Desigur.

Zâmbetul lui deveni cu înţeles, iar mie îmi veni să mă ascund sub o tufa cu ţepi.

— Daa.. Deci, n-ai fost la nicio întâlnire cu

vreun băiat?

— Ce?

Cam râse încetişor.

— Chiar nu m-ai ascultat deloc. Ai fost prea ocupată să mă studiezi.

— Ba nu!

Toată faţa îmi luă foc la această minciună şi m-am grăbit să mă uit în locul unde fusese perechea de studenţi. Plecaseră, acum.

El mă împunse în umăr.

— Ba da.

M-am strâmbat.

— Eşti cu mult peste nivelul acceptabil de aroganţă.

— Arogant? Spun doar adevărul.

Cam îşi aruncă în iarbă caietul şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate, privindu-mă pe sub gene. Şi nesuferitul ăla de zâmbet într-o parte era prezent pe faţa lui.

— Nu-i nimic rău în faptul că mă studiezi. Îmi place.

Am rămas cu gura căscată. Cum naiba ar fi trebuit să răspund la asta?

— Nu te studiam. Nu chiar. Doar că… m-am zăpăcit puţin. Într-atât de *palpitant* este să vorbesc cu tine.

— Totul la mine este palpitant, replică el.

— Cam tot atât de palpitant cum ar fi să urmăresc ţestoasa ta traversând strada.

— Im-hm. Continuă să-ţi spui asta, iubito.

— Continuă să-mi spui iubito şi-o să ajungi să şchiopătezi.

Cam făcu ochii mari.

— Oh, auzi ce spui!

— Mă rog.

— Ar trebui s-o facem.

Mintea mea se duse drept acolo unde n-ar fi trebuit să se ducă şi pielea începu să mă furnice.

— Ce să facem? Să plecăm? Sunt foarte de acord să plecăm, chiar în clipa asta.

— Să ieşim la o întâlnire.

Evident, pierdusem o parte importantă din conversaţia asta. Mi-am închis caietul şi am întins mâna la spate, după geantă.

— Nu sunt sigură că urmăresc discuţia asta.

— Zău, nu-i chiar atât de complicat.

Râse, când i-am aruncat o privire piezişă.

— Ar trebui să ieşim la o întâlnire.

Mi s-a făcut un gol în stomac când m-am uitat din nou la el. Părea atât de mulţumit, pe jumătate tolănit pe pământ. Glumea? Era drogat? Mi-am vârât caietul în geantă, împreună cu pixul.

— Nu înţeleg.

Cam se lungi pe spate şi îşi întinse braţele deasupra capului, ceea ce făcu să i se ridice bluza şi să expună o fâşie de piele bronzată şi două gropiţe, câte una pe fiecare şold… Doamne.

Mi-am întors ochii şi am luat o gură sănătoasă de aer.

— De regulă, întâlnirea e atunci când două persoane ies în oraş să-şi petreacă seara sau să facă împreună ceva în timpul zilei. Într-adevăr, poate fi în orice moment al zilei sau al nopţii. De obicei implică o masă. Uneori, un film sau o plimbare în parc. Deşi eu nu mă plimb prin parcuri. Poate pe o plajă, dar cum nu e niciuna…

— Ştiu ce e aia o întâlnire, i-am retezat-o eu, ridicându-mă în picioare.

El rămase pe pământ, fară să dea semne c-o să se mişte prea curând. Ar fi trebuit să-mi iau maşina.

— Tu ai spus că nu înţelegi, îmi atrase el atenţia. Prin urmare, îţi explicam ce înseamnă o întâlnire.

Frustrată… şi amuzată fară să vreau, mi-am încrucişat braţele.

— Nu partea asta n-o înţeleg şi ştii prea bine.

— Voiam doar să mă asigur că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Nu suntem.

Cam îşi coborî braţele, dar fâşia de piele încă rămase la vedere, între bluză şi jeanşi. Oare purta chiloţi? Tot ce vedeam era cureaua de piele şi jeanşii. OK. N-aveam nevoie să încep să mă gândesc la asta.

— Deci, acum că amândoi ştim ce presupune o

întâlnire, ar trebui să ieşim la una, zise el.

— Ăă…

Cam râse şi se ridică în capul oaselor, cu lejeritate.

— Ăsta nu e un răspuns, Avery.

— Eu…

O întâlnire? O întâlnire cu Cameron Hamilton? Am simţit două lucruri deodată: nelinişte şi interes. Am făcut un pas înapoi, punând o distanţă între mine şi el şi orice altceva.

— Tu nu ai o iubită?

Sprâncenele lui se ridicară cu surprindere şi râse:

— O iubită? Nu.

— Atunci cine era bruneta care a ieşit împleticindu-se din apartamentul tău, miercuri noapte? am întrebat.

Rânjetul lui Cam se prefăcu într-un zâmbet deschis.

— M-ai urmărit, Avery?

— Nu. Nu! Ce? Nu te urmăream pe tine. Am şi altceva de făcut.

El ridică o sprânceană.

— Şi atunci de unde ştii despre Stephanie?

— Ăsta e numele ei?

— Păi, da, are un nume şi nu, nu este iubita mea.

Îşi plecă un pic capul într-o parte, uitându-se la mine.

— Şi nu s-a împleticit. Poate şi-a târşâit picioarele.

Mi-am rostogolit ochii.

— Deci cum ai văzut-o, dacă nu m-ai urmărit? întrebă el, încrucişându-şi picioarele. Şi nu mă deranjează ideea că mă urmăreşti. Ţine minte, îmi place.

M-am silit să respir adânc, încet, înainte de a mă apropia de el şi a-i trage un şut în picior.

— Nu te-am urmărit. Nu puteam să dorm şi mă uitam pe fereastra din living. S-a întâmplat pur şi simplu să te văd când ai condus-o la maşină.

— Ei bine, aşa se înţelege. Deşi nu-i nici pe departe la fel de interesantă ca varianta în care tu stăteai la fereastră sperând să mă zăreşti.

N-am putut decât să mă uit lung la el.

El mi-a făcut cu ochiul, şi la naiba dacă nu arăta bine făcând-o.

— Steph nu e iubita mea, apropo. Nu suntem aşa.

Ceea ce însemna că, foarte probabil, făceau sex şi nu era nimic în neregulă cu asta. Şi poate că asta era ceea ce voia de la mine, stăruind pentru o întâlnire. Jacob avea să fie încântat să audă asta. Mi-am făcut o notă în minte: atunci, nu-i spune despre asta.

— Eu nu sunt aşa.

— Aşa cum? întrebă el.

Deci avea de gând să mă facă s-o spun cu voce

tare. Bineînţeles. De ce nu?

— Nu sunt ca ea.

— O cunoşti?

Mi-am mijit ochii.

— Eu nu mă cuplez cu băieţii doar de distracţie, OK? Nu văd nimic rău în asta. În niciun caz n-o judec, dar eu nu fac asta. Deci nu sunt interesată. Scuze.

— Stai puţin. Nu pricep. N-o judeci, dar ai tras concluzia că ea se cuplează pentru distracţie cu nu contează cine? Că ea e partenera mea de sex? Nu e cumva pripeală să tragi concluzii pe presupuneri?

Fir-ar, era corect.

— Ai dreptate. Nu ştiu dacă asta e între voi. Poate că sunteţi doar prieteni din copilărie sau altceva.

— Nu suntem.

Zâmbetul acela zburdalnic se întorsese.

— Ne cuplăm când şi când.

Am căscat gura la el.

— Am avut dreptate! Şi atunci de ce m-ai acuzat că judec pripit?

— Îţi atrăgeam doar atenţia, răspunse el, cu ochii sclipind ca nenorocitele alea de stele de pe cer. Şi, dacă vrei să ştii, nu ne-am cuplat miercuri seară. Nu că a lipsit încercarea din partea ei, dar n-am simţit eu dorinţa.

Mi-am amintit cum arăta fata şi m-am întrebat

ce mascul cu sânge roşu n-ar fi simţit dorinţa.

— Mă rog. Asta e o conversaţie prostească.

— Mie îmi place conversaţia asta.

Clătinând din cap, m-am aplecat să-mi iau geanta, dar Cam a ţâşnit în picioare şi a înşfăcat-o înainte s-o apuc eu de cureaua de umăr.

— Dă-mi-o.

— Încerc.

I-am aruncat o privire dezgustată.

Chicotind, el făcu un pas înainte şi îmi aşeză cureaua pe umăr. Degetele lui îmi atinseră gâtul şi nu mi-am putut stăpâni corpul să nu tresară. El se dădu înapoi şi luă lanterna de jos.

— Vezi? Eram doar un gentleman.

— Nu cred că eşti un gentleman, am mormăit eu, în timp ce-mi încleştam degetele pe cureaua genţii. Dar îţi mulţumesc.

El îşi luă caietul de pe pământ şi pornirăm înapoi spre locul unde era parcată camioneta, trecând pe lângă banca acum goală. El aprinse lanterna, când am ajuns pe câmp, luminând drumul. Bănuiesc că pentru a-mi dovedi că greşeam, a deschis portiera pentru mine, când ne-am oprit în faţa camionetei.

— Milady.

— Mulţumesc, am zis, sunând ceva mai pozitiv decât înainte, în loc să închidă portiera, Cam se sprijini de cadrul ei şi puse o mână pe marginea uşii deschise.

— Deci, cum rămâne?

— Cum rămâne cu ce?

Mă privi cu acelaşi interes intens de mai devreme.

— Ieşi cu mine la o întâlnire.

M-am blocat.

— De ce?

— De ce nu?

— Ăsta nu e un răspuns.

Smucind de centura de siguranţă, mi-am făcut de lucru încercând s-o fixez. Mâinile îmi tremurau, aşa că tot bâjbâiam pe lângă prinzătoare.

— Ce fel de întrebare a fost asta? Cum ar… hei, e doar o centură de siguranţă. Nu cu atâta forţă.

Se aplecă, preluând controlul. Mâinile lui mă atinseră şi am sărit înapoi, lipindu-mă de scaun. El se opri puţin, se uită la mine şi buzele acelea, de regulă cu colţurile ridicate, începură să şi le coboare. Ceva fulgeră în ochii lui. Nu ştiu ce era, dar dispăru când fixă brusc centura de siguranţă. Nu se dădu înapoi, totuşi.

— De ce n-am ieşi împreună la o întâlnire?

M-am încordat, lipită de scaun, strângând pumnii în poală. Nu era fiindcă mă simţeam prost cu el atât de aproape. Mă simţeam prost cu felul în care reacţionam la fiecare uşoară atingere a pielii sau la privirea lui.

— Pentru că… pentru că nu ne cunoaştem.

Buzele lui se ridicară din nou. Am decis că le plăceam mai mult aşa decât cum arătau pe faţa încruntată.

— Păi exact ăsta e rostul întâlnirii. Să ajungem să ne cunoaştem.

Ochii lui Cam se opriră pe gura mea.

— Acceptă să ieşi la întâlnire cu mine.

— Nu ai ce să cunoşti despre mine.

Cuvintele mi-au ieşit într-o şoaptă năvalnică, în timp ce pieptul mi s-a ridicat brusc.

El şi-a plecat capul într-o parte.

— Sunt sigur că sunt o grămadă de cunoscut despre tine.

— Ba nu sunt.

— Atunci ne putem petrece timpul vorbind numai eu.

— Asta sună distractiv.

— Oh, o să fie mai palpitant decât să-l urmăreşti pe Raphael traversând strada.

— Ha.

El râânji.

— Mă gândeam eu că ţi-ar plăcea asta.

Am simţit buzunarul lateral al genţii vibrând în dreptul piciorului meu o dată. Un mesaj? Probabil de la Jacob. Aş fi vrut să scot telefonul, dar aş fi sfârşit prin a mă da cap în cap cu Cam. Şi nu voiam să repet asta.

— Putem merge acum?

— Putem merge la o întâlnire?

— Dumnezeule mare, nu te dai bătut.

— Nu.

Am râs, fară voia mea, iar zâmbetul lui s-a lărgit ca răspuns, auzindu-mă.

— Sunt sigur că sunt o mulţime de fete care vor să iasă la o întâlnire cu tine.

— Da, sunt.

— Uau. Eşti modest, nu?

— De ce aş fi? mi-o întoarse el. Şi vreau să ies la o întâlnire cu tine. Nu cu ele.

— Nu înţeleg de ce.

Sprâncenele lui negre se ridicară.

— Mă pot gândi la câteva motive. Tu nu eşti ca majoritatea fetelor. Asta mă interesează. Eşti stângace în modul ăsta, cu adevărat… adorabil. Eşti inteligentă. Vrei să mai enumăr?

— Nu. Nicidecum, am răspuns eu repede.

Trebuia să înăbuş povestea în faşă. Lăsând la o parte reputaţia, el era cu mult mai mult peste puterile mele. Ar fi aşteptat de la mine lucruri pe care nu i le-aş fi putut da. Şi să întreţin o conversaţie cu el era destul de greu, uneori.

— Nu vreau să merg la întâlnire cu tine.

Cam nu se arătă surprins de răspunsul meu, sau descurajat.

— Mi-am imaginat c-o să spui asta.

— Şi atunci de ce-ai mai întrebat?

În sfârşit – slavă Domnului – s-a tras înapoi şi s-a apucat de marginea portierei.

— Pentru că aşa am vrut.

— Oh. Bine. OK. Mă bucur că ţi-ai scos-o din sistem.

Sprâncenele lui se încruntară.

— Nu mi-am scos-o din sistem.

Oh, nu.

— Nu?

— Nu.

Îmi zâmbi fermecător.

— Există întotdeauna un mâine.

— Ce-i cu mâine?

— O să te întreb din nou.

Am clătinat din cap.

— Răspunsul o să fie acelaşi.

— Poate că da. Poate că nu.

Întinse mâna şi mă atinse cu degetul pe vârful nasului.

— Şi poate c-o să spui da. Sunt un tip răbdător, şi, hei, aşa cum ai spus, nu mă dau uşor bătut.

— Grozav, am murmurat, dar… mamă, Doamne, era o agitaţie nefamiliară în pieptul meu.

— Ştiam eu că aşa o să priveşti lucrurile.

Cam mă ciupi de vârful nasului şi eu i-am dat peste mână.

— Nu-ţi face griji. Ştiu adevărul.

— Adevărul despre ce?

Cam făcu un pas înapoi.

— Vrei să spui da, dar nu eşti încă pregătită.

Am rămas mască.

— E OK.

Râjetul lui deveni infatuat.

— E prea mult de manevrat cu mine, dar te pot asigura că o să te simţi bine făcând-o.

Apoi, mai înainte să mă pot gândi la un răspuns demn de declaraţia asta, îmi atinse nasul încă o dată şi îmi trânti portiera în faţă.

Înapoi în apartamentul meu, mi-am lăsat geanta pe canapea şi m-am prăbuşit lângă ea. Să ies la întâlnire cu Cameron? îşi pierduse minţile? Trebuie să fi glumit sau doar flirtase. Pe drumul spre casă, nu mai pomenise nimic despre asta, în schimb îşi petrecuse timpul trăgându-mă de limbă despre programul meu. Întrebare după întrebare, aflase toate detaliile despre cursurile pe care le urmam. Până ajunseserăm la bloc, eram epuizată.

Sprijinindu-mi capul de spătarul canapelei, am închis ochii. Inima îmi bătea cam repede, având în vedere că stăteam jos. Oare fusese serios când spusese că nu se culcase cu Stephanie, miercuri? Mi se părea ciudat că n-o făcuse, dacă ea chiar îi făcuse avansuri.

Pe cinstite, nu conta.

N-aş fi putut fi în niciun fel de relaţie. Poate, într-o bună zi. Speram, într-o bună zi, pentru că nu voiam să rămân astfel toată viaţa. În cele din urmă, voiam să fiu o fată care se entuziasmează

când este invitată la o întâlnire, în loc de a fi o fată care vine acasă şi face asta.

Deschizându-mi ochii, am gemut.

— Sunt Senor Retardatul-naibii. Sau, mai potrivit, Senorita Retardata-naibii.

M-am ridicat în picioare şi am pornit spre dormitor, dar la jumătatea drumului mi-am amintit că-mi vibrase telefonul în geantă.

— Rahat.

Grăbindu-mă înapoi la canapea, am căutat în buzunarul lateral şi mi-am scos mobilul. Am bătut în ecran, aşteptându-mă să văd, bineînţeles, un mesaj de la Jacob sau de la Brittany. În loc de asta, am văzut un apel nepreluat şi căsuţa vocală.

— Ce naiba?

Mi-am plimbat degetul pe margine şi mi-am închipuit că închisesem nemernicia din greşeală. Plimbându-mi poza pe ecran, l-am deschis şi am văzut că apelul fusese de la un *NUMĂR NECUNOSCUT.*

Mi-a zvâcnit inima.

Nu era cine ştie ce. Probabil o greşeală sau un agent de vânzări. Am deschis pagina căsuţei vocale şi am ezitat cu degetul pe butonul de ştergere. Trecutul îşi iţea capul urât, chinuitor. De câte ori primisem un telefon farsă de la cineva, blocându-i numărul? De prea multe ori să le mai ţin socoteala, dar nu se putea să fie iarăşi

vorba despre asta. Numărul meu era nou, ca şi e-mailul…

Am înjurat din nou.

Trăgând adânc aer în piept, am apăsat pe mesaj şi am dus telefonul la ureche. A fost o pauză, apoi o voce gravă, nedesluşită, a pârâit din telefon.

„Ştii ce se întâmplă cu mincinoasele şi târâturile? Primesc o mare şi grasă…”

Ţipând, am apăsat pe butonul de ştergere înainte de a mai auzi şi altceva. Am lăsat telefonul pe canapea, în loc să-l izbesc de perete, şi m-am tras îndărăt de lângă el de parcă ar fi fost un soi de animal veninos căţărat pe perne.

Orice mijloc de comunicare putea deveni otrăvitor. Nu învăţasem asta pe pielea mea? Un hohot de râs gâtuit îmi ieşi din piept. Pe cuvânt, chiar n-aveau altceva mai bun de făcut? Trecuseră cinci ani. Cinci ani! Nu se puteau desprinde de trecut.

La fel cum, în străfundul sufletului meu, nici eu nu mă puteam desprinde.

Şapte

Am sărit drept în capul oaselor, confuză şi dezorientată. Fusese aproape patru dimineaţa, naibii, când adormisem, în sfârşit, şi habar n-aveam ce mă trezise. M-am răsucit în pat,

gemând, când am văzut că era abia opt dimineaţa.

Într-o duminică.

Trântindu-mă pe spate, m-am uitat fix în tavan. Odată trezită, nu era nicio speranţă să mai…

Bum. Bum. Bum.

M-am ridicat din nou în capul oaselor, încruntându-mă. Cineva bătea la o uşă – *la uşa mea.* Ce naiba? Aruncându-mi învelitoarea la o parte, mi-am dat picioarele jos din pat. Degetul mare de la picior mi s-a prins în cearşaf şi aproape că am muşcat din covor.

— Fir-ar să fie.

Înjurând, am dat fuga la uşă, să răspund mai înainte să fie trezit tot blocul. M-am ridicat pe vârfuri să mă uit pe vizor. Tot ce-am putut vedea a fost o masă de păr negru, ondulat. Cam?

Trebuia să fie vreo primejdie. Poate că luase foc clădirea, pentru că nu mă puteam gândi la vreun alt motiv pentru care el să fi bătut în halul ăsta la uşa mea, duminică dimineaţa.

— S-a întâmplat ceva?

Am tresărit la sunetul vocii mele.

Cam s-a răsucit spre mine. Un zâmbet pieziş apăru, făcându-i faţa, deja extraordinară, sexy masculină.

— Nu, dar o să se întâmple în vreo cincisprezece minute.

— C-ce?

Am păşit în lături sau am fost silită să mă dau deoparte când el a intrat în apartamentul meu, cărând ceva înfăşurat în staniol, un carton de ouă – hm?

— Şi o tigaie micuţă.

— Cam, ce faci? E opt dimineaţa.

— Mulţumesc că mi-ai reamintit cât e ceasul.

Se duse drept la bucătărie.

— Ăsta-i un lucru pe care n-am fost niciodată în stare să-l stăpânesc: să spun cât e ceasul.

M-am încruntat şi m-am dus lipăind după el.

— De ce eşti aici?

— Să pregătesc micul dejun.

— Nu poţi să-l pregăteşti în bucătăria ta? am întrebat, frecându-mă la ochi.

După tema de la astronomie şi telefonul primit, el era ultima persoană pe care voiam s-o văd la prima oră a dimineţii.

— Bucătăria mea nu e atât de excitantă ca a ta.

Îşi puse catrafusele pe bufet şi se întoarse spre mine. Părul lui era umed şi mai cârlionţat ca de obicei. Cum era cu putinţă să arate atât de bine, când era evident că abia ieşise din pat şi de la duş? Nu se vedea nici măcar o umbră de barbă pe obrajii lui netezi. Şi transpirase, iar tricoul simplu, vechi, arăta al naibii de bine.

— Şi Ollie e inconştient pe podeaua din living.

— Pe podea?

— Da. Cu faţa în jos, sforăind şi băloşind puţin.

Nu e un mediu apetisant.

— Ei bine, nici apartamentul meu nu e.

Trebuia să plece. N-avea ce căuta aici.

Cam se sprijini de bufetul meu, încrucişându-şi braţele.

— Oh, asta nu ştiu…

Privirea i se plimbă din creştetul capului meu ciufulit până jos, în vârful degetelor mele de la picioare. A fost ca o atingere fizică, tăindu-mi respiraţia.

— Bucătăria ta, în clipa asta, este foarte apetisantă.

Am simţit obrajii încălzindu-mi-se.

— Nu ies cu tine, Cam.

— Nu te-am invitat în momentul ăsta, nu-i aşa?

Jumătate din gură i se arcui.

— Dar o să te întreb, în cele din urmă.

Mi-am mijit ochii.

— Fabulezi.

— Sunt hotărât.

— Mai degrabă agasant.

— Cei mai mulţi ar spune uimitor.

Mi-am rostogolit ochii.

— În mintea ta.

— În multe minţi, vrei să spui, răspunse el, întorcându-de din nou spre aragazul meu. De asemenea, am adus pâine cu banane şi nuci făcută în cuptorul meu.

Clătinând din cap, m-am uitat urât la ceafa lui.

— Am alergie la banane.

Cam se răsuci, cu sprâncenele ridicate a neîncredere.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu. Nu-mi bat. Am alergie la banane.

— Frate, mare păcat. Habar n-ai ce pierzi. Bananele fac lumea un loc mai bun.

— N-am de unde şti.

El îşi lăsă capul într-o parte.

— Mai eşti alergică şi la altceva?

— În afară de penicilină şi de tipii care dau buzna în apartamentul meu? Nu.

— Spiritual, ha-ha, răspunse el, aplecându-se şi începând să deschidă uşile dulapurilor. Câţi băieţi mai slabi de înger şi mai puţin siguri pe ei ai masacrat cu limba aia a ta?

— Aparent nu destui, am mormăit.

Am vrut să-mi potrivesc brăţara şi mi-am dat seama că n-o am la mână. Mi s-a făcut brusc rău.

— Mă întorc imediat.

Fredonând, Cam dădu din cap. Am zbughit-o înapoi în dormitor şi mi-am luat brăţara de pe noptieră, punând-o numaidecât pe mână. Un fior de uşurare m-a străbătut. Întorcându-mă, la jumătatea drumului mi-am aruncat privirea în jos şi am înjurat din nou.

N-aveam sutien.

Materialul subţire al bluzei mele se întindea la maximum peste sâni şi sfârcurile împungeau în

afară spunând salut.

— Oh, Doamne.

Scoţându-mi bluza, am înşfăcat un sutien de sport din sertar.

— Hei! Te-ai ascuns acolo? a strigat Cam. Pentru că o să vin peste tine şi-o să te scot târâş.

Cu sutienul de sport încurcat în jurul capului şi sânii săltându-mi în toate direcţiile, am pălit. L-am smuls de pe mine, strivindu-mi sânul drept. Au!

— Să nu îndrăzneşti să intri!

— Atunci grăbeşte-te. Ouăle mele nu aşteaptă pe nimeni.

— Oh, Doamne, am murmurat, îmbrăcându-mi din nou bluza.

Am ieşit pe hol şi mi-am dat seama că nu mă spălasem nici pe dinţi. Cam şi ouăle lui trebuia să aştepte.

Când m-am întors în bucătărie, pusese mai multe ouă la fier şi avea un ou ochi cu gălbenuşul intact în mica tigaie pe care o adusese cu el. Găsise punga cu resturi de brânză în frigiderul meu şi o presărase peste ochiurile deja făcute.

Să-l văd în bucătăria mea, la aragazul meu, mă exaspera. În burtă mi se formau ghemuri de nervi, în timp ce el găsea fară efort farfuriile şi tacâmurile de argint. Mi-am încrucişat braţele, lăsându-mă de pe un picior pe altul.

— Cam, de ce eşti aici?

— Ţi-am mai spus.

Lăsă ouăle să alunece pe o farfurie, apoi le duse spre măsuţa rotundă împinsă la perete.

— Vrei pâine prăjită? Stai. Ai pâine? Dacă nu, pot să…

— Nu. N-am nevoie de pâine prăjită.

Pusese complet stăpânire pe bucătăria mea!

— N-ai pe altcineva să baţi la cap?

— Există o considerabilă mulţime de oameni pe care i-aş fi putut răsplăti cu prezenţa mea, dar eu te-am ales pe tine.

Asta era probabil cea mai bizară dimineaţă din toate timpurile. L-am privit încă un moment. Renunţând să-l mai dau afară din apartamentul meu, m-am aşezat pe scaunul înalt, strângându-mi picioarele cu genunchii la piept. Am luat o furculiţă.

— Mulţumesc.

— Aleg să cred că o spui sincer.

— Desigur!

Un zâmbet scurt îi traversă faţa.

— Nu ştiu de ce mă cam îndoiesc.

Acum mă simţeam o bestie.

— Apreciez sincer ouăle. Sunt doar surprinsă să te văd aici… la opt dimineaţa.

— Ei bine, ca s-o spun pe-a dreaptă, plănuisem să te cuceresc cu pâinea mea cu banane şi nuci, dar partea asta n-a ţinut. Aşa că nu mi-au mai

rămas decât delicioasele mele ouă.

Am luat o înghiţitură din bunătatea cu brânză.

— Sunt într-adevăr bune, dar nu mă cucereşti.

— Ba te cuceresc.

Deschise frigiderul şi luă o sticlă de suc de portocale. Turnând în două pahare, aşează unul înaintea mea.

— Dar e vorba despre subtilitate. Nu-ţi dai tu seama încă. Abandonând discuţia asta fară şanse de câştig, am trecut mai departe.

— Tu nu mănânci?

— Ba da. Îmi plac ouăle fierte.

Cam făcu semn spre aragaz, aşezându-se pe scaunul de vizavi, îşi propti bărbia în palmă, iar eu m-am concentrat asupra farfuriei mele. Şmecherul arăta prea adorabil şi simpatic.

— Deci, Avery Morgansten, sunt numai al tău.

Cât pe-aci să mă înec cu bucata de ou.

— Nu te vreau.

— Păcat, răspunse el, rânjind. Povesteşte-mi despre tine.

Oh, la dracu', nu, chestia cu legătura nu se întâmpla.

— Faci des asta? Intri pur şi simplu în apartamentele fetelor întâmplătoare şi faci ouă prăjite?

— Păi, tu nu eşti întâmplătoare, aşa că, practic, nu.

Se ridică şi verifică ouăle puse la fiert.

— Şi s-ar putea să am faima de a surprinde doamnele norocoase, din când în când.

— Serios? Adică, faci asta de obicei?

Cam se uită peste umăr la mine.

— Între prieteni, da, şi noi suntem prieteni, nu-i aşa, Avery? Am rămas cu gura căscată. Eram prieteni? Bănuiesc că da, şi totuşi. Era normal? Sau Cam era pur şi simplu atât de sigur pe el?

Făcea lucruri din acestea, pentru că ştia că poate, şi că nimeni nu avea să-l oblige să plece. Cele mai multe persoane probabil n-ar fi vrut să-l oblige să plece. Şi eu aş fi putut să-l dau naibii afară, dacă într-adevăr asta aş fi vrut, şi asta era adevărat. Cam era genul de băiat care probabil era obişnuit să obţină ce dorea.

Exact ca Blaine.

Gândul acesta mi-a întors pe dos stomacul şi am pus furculiţa jos.

— Da, suntem prieteni.

— În sfârşit! strigă el, făcându-mă să tresar puţin. În sfârşit ai recunoscut că suntem prieteni. N-a luat decât o săptămână.

— Dar ne cunoaştem doar de o săptămână.

— Totuşi a durat o săptămână, răspunse el, împingând ouăle în apă.

Mi-am plimbat bucăţile rămase din ou pe farfurie.

— Ce? De regulă, îţi ia doar o oră ca să faci pe cineva să te declare cel mai bun prieten pe toată

viaţa?

— Nu.

Scoase ouăle şi le puse într-un castron. Venind la masă, se aşează din nou. Ochii lui îi întâlniră pe ai mei şi mi-a fost greu să-i susţin privirea. Ochii aceia chiar aveau o minunată nuanţă de azuriu, intensă şi curată. Genul de ochi în care te puteai pierde cu uşurinţă când îi priveai.

— De regulă, îmi ia vreo cinci minute până ajungem la statutul de cei mai buni prieteni.

Un zâmbet i se strecură pe faţă, iar eu am clătinat din cap.

— Atunci, cred că eu sunt excepţia.

— Poate.

Genele îi coborâră, începând să cureţe oul fiert.

Am luat o înghiţitură de suc.

— Bănuiesc că pentru tine e diferit.

— Hmm?

— Pariez că tu ai fete tot timpul în jurul tău. Zeci de altele ar ucide, probabil, ca să fie în locul meu şi eu, poftim, sunt alergică la pâinea ta.

El îşi ridică privirea.

— De ce? Din pricina perfecţiunii mele aproape divine?

Am izbucnit în râs.

— N-aş merge până acolo.

Cam chicoti şi apoi ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nu mă gândesc la asta.

— Nu te gândeşti deloc?

— Nu.

Îşi vârî deodată tot oul în gură. În afară de asta, avea maniere impecabile la masă. Mestecând cu gura închisă, ştergându-şi mâinile pe şervetul pe care îl luase de pe suport, şi nevorbind cu gura plină.

— Mă gândesc la asta numai când contează.

Privirile noastre se încrucişară, iar obrajii mei se înflăcărară. Mi-am plimbat degetele pe buza paharului.

— Deci eşti un jucător reformat?

Se blocă puţin, cu oul la jumătatea drumului spre gură.

— Ce te face să crezi asta?

— Am auzit că erai jucătorul vedetă la liceu.

— Pe bune? De la cine ai auzit?

— Nu-i treaba ta.

Îşi arcui o sprânceană.

— Cu gura aia a ta, nu ai prea mulţi prieteni, este?

Am tresărit, fiindcă asta era o observaţie drept la ţintă.

— Nu, m-am auzit răspunzând. N-am fost populară la liceu.

Cam îşi puse oul înapoi pe farfurie şi se lăsă pe spate în scaun.

— Fir-ar. Îmi pare rău. Asta a fost o tâmpenie de zis din partea mea.

Am dat din mână, dar durea.

El m-a privit printre genele dese.

— Greu de crezut că n-ai fost populară. Poţi fi amuzantă şi simpatică, atunci când nu mă insulţi, şi eşti o fată frumoasă. De fapt, eşti chiar foarte sexy.

— Ah… mersi.

M-am foit în loc, ţinându-mi paharul aproape.

— Vorbesc serios. Ai spus că părinţii tăi au fost severi. Nu te-au lăsat să ai prieteni în liceu?

Când eu am dat din cap, el şi-a terminat oul pe care-l părăsise.

— Tot nu-mi pot imagina cum n-ai fost populară în liceu. Marchezi triplul pariu – deşteaptă, cu simţ al umorului şi sexy.

— N-am fost. OK?

Mi-am lăsat paharul jos şi am trecut la trasul de o aţă desfăcută din tivul pantalonilor mei scurţi.

— Am fost exact opusul popularului.

Cam începu să cureţe un alt ou. Mă întrebam câte avea să mănânce.

— Îmi pare rău, Avery. Asta… e nasol. Liceul e important.

— Da, este. Mi-am umezit buzele, nervoasă. Tu ai avut mulţi prieteni?

Dădu din cap.

— Mai vorbeşti cu ei?

— Cu unii. Ollie şi cu mine am fost împreună la

liceu, dar el a făcut primii doi ani la WVU şi s-a transferat aici, iar eu am colindat prin vreo câteva campusuri şi înapoi, acasă.

Încolăcindu-mi braţele în jurul picioarelor, ca să le opresc să se mai frământe, mi-am sprijinit bărbia de genunchi.

— Mai ai fraţi sau surori?

— O soră, răspunse el, luând şi ultimul ou – al patrulea.

Un zâmbet deschis îi apăru.

— E mai mică decât mine. Tocmai a împlinit optsprezece ani. Termină liceul anul ăsta.

— Şi voi doi sunteţi apropiaţi?

Nu-mi puteam imagina cum e să ai un frate precum Cam.

— Da, suntem.

Un nor îi umbri o clipă faţa, dar trecu rapid, însă mă lăsă întrebându-mă dacă erau într-adevăr apropiaţi.

— Ea înseamnă mult pentru mine. Dar tu? Vreun frate mai mare pentru care ar trebui să-mi fac griji că mă va vizita şi-mi va înmuia oasele fiindcă sunt aici?

— Nu. Sunt singurul copil. Am un văr care e mai mare, dar mă îndoiesc că el ţi-ar face asta.

— Ah, bine.

Devorând şi oul acela, se lăsă pe spate în scaun şi îşi frecă burta.

— De unde eşti?

Mi-am strâns buzele, încercând să mă hotărăsc dacă să spun sau nu o minciună.

— OK, spuse el, sesizându-mi şovăiala.

Îşi lăsă braţul pe după spătarul de metal al scaunului.

— Evident tu ştii de unde sunt eu, dacă ai auzit de activităţile mele extracurriculare din liceu, dar o să-ţi confirm. Sunt din zona Fort Hill. N-ai auzit niciodată de ea? Ei bine, majoritatea oamenilor n-au auzit. E lângă Morgantown. De ce nu m-am dus la WVU? Toată lumea vrea să ştie asta.

Ridică din umeri şi continuă:

— Am vrut doar să plec de acasă, dar să rămân cumva aproape de familie. Şi, da, am fost… foarte ocupat, în liceu.

— Nu mai eşti? am întrebat, fară să aştept un răspuns propriu-zis, pentru că nu era treaba mea, dar, hei, dacă îl puteam păstra vorbind, nu trebuia să mai spun eu ceva.

Şi eram… interesată să aflu mai multe, deoarece Cam era fascinant, într-un fel. Era cumva tipul sexy, hiperpopular din liceu, dar nu era o jigodie. Numai asta şi-l făcea demn de un studiu ştiinţific. De asemenea, era mai bine decât să pierd vremea singură şi gândindu-mă la telefoane şi e-mailuri hărţuitoare.

— Depinde pe cine întrebi. Râse. Da, nu ştiu. Când eram în anul întâi – acele prime câteva

luni, învârtindu-mă printre fetele mai mari? Probabil am depus mai multe eforturi pentru ele, decât pentru cursurile mele.

Am rânjit, fiindcă mi-era uşor să-mi închipui.

— Dar nu şi acum?

El clătină din cap.

— Deci, de unde eşti?

OK. Evident ceea ce-i schimbase statutul de fost jucător era ceva despre care nu voia să vorbească. Imagini cu ameninţări de sarcină îmi jucau prin minte.

— Sunt din Texas.

— Texas? Se aplecă spre mine. Pe cuvânt? Nu ai accent.

— Nu m-am născut în Texas. Familia mea e din Ohio. Ne-am mutat în Texas când aveam eu unsprezece ani şi n-am prins niciun accent.

— Din Texas în West Virginia? E ditamai diferenţa.

Dându-mi picioarele jos, m-am ridicat şi am strâns farfuria mea şi castronul lui.

— Ei bine, am locuit într-o parte a Texasului cu o grozăvie de lanţuri de magazine, dar, în afară de asta, e cumva la fel ca aici.

— Ar trebui să strâng eu, mă întrerupse, dând să se ridice. Eu am făcut mizeria.

— Nu, l-am împins cu castronul lui. Tu ai gătit. Strâng eu.

Se potoli, desfăcând pâinea învelită în folie.

Mirosea într-adevăr minunat.

— Ce te-a făcut să alegi să vii aici?

Am spălat farfuriile şi mica lui tigaie, înainte să-i răspund la întrebarea asta extraordinară.

— Am vrut să plec pur şi simplu, ca tine.

— Trebuie să-ţi fi fost greu, totuşi.

— Nu.

Am ridicat oala în care fiersese el ouăle.

— A fost incredibil de uşor să iau decizia asta.

Păru să-mi cântărească spusele în minte, în timp ce rupea pâinea în două.

— Eşti o enigmă, Avery Morgansten.

M-am sprijinit de bufet, făcând ochii mari, când el începu să mănânce *jumătatea* de pâine.

— Nu tocmai. Tot cam cât tine.

— Cum aşa?

Am făcut semn spre el.

— Ai mâncat patru ouă fierte tari, mănânci jumătate de pâine şi ai abdomenul ăla care arată ca într-o reclamă la Bowflex.

Cam păru absolut încântat să audă asta.

— M-ai studiat cu atenţie, nu-i aşa? Intre două insulte arzătoare? Mă simt ca o bomboană de băiat.

Am râs.

— Mai taci.

— Sunt un băiat în creştere.

Mi-am ridicat sprânceana, iar Cam a râs. Terminând şi jumătatea de pâine, a mai vorbit

puţin despre părinţii lui. Eu am făcut drumul înapoi până la masă şi m-am aşezat, sincer interesată. Tatăl lui avea propria firmă de avocatură, iar mama lui era doctor. Asta însemna că el venea dintr-o familie cu bani, deşi nu cu sumele pe care le vânturau ai mei, dar cu destui cât să-i plătească lui renta.

Era evident apropiat de amândoi şi l-am invidiat pentru asta. Când crescusem, tot ce voisem era ca părinţii mei să-şi dorească să fie în jurul meu, dar cu binefacerile, plimbările cosmopolite cu avionul şi toate dineurile acelea, nu erau niciodată acasă. Şi după tot ce se întâmplase, în cele câteva cazuri în care fuseseră acasă, niciunul nu se putuse uita măcar la mine.

— Deci o să te duci înapoi în Texas în vacanţa de toamnă sau de Ziua Recunoştinţei? întrebă el.

Eu am pufnit.

— Probabil că nu.

El îşi lăsă capul într-o parte.

— Ţi-ai făcut alte planuri?

Am ridicat din umeri.

Cam abandonă subiectul şi, când plecă, era aproape ora prânzului. Oprindu-se la uşa de la intrare, se întoarse spre mine, învârtind mica tigaie într-o mână, cu pâinea cu banane şi nuci în cealaltă.

— Deci, Avery…

Mi-am proptit şoldul de spătarul canapelei.

— Deci, Cam…
— Ce faci marţi seară?
— Nu ştiu. M-am încruntat. De ce?
— Ce-ai zice să ieşi cu mine?
— Cam, am oftat eu.
El se sprijini de cadrul uşii.
— Ăsta nu e un nu.
— Nu.
— Ei bine, ăsta e un nu.
— Da, este.
M-am desprins de lângă canapea şi am apucat de marginea uşii.
— Mulţumesc pentru ouă.
Cam se dădu înapoi, cu zâmbetul şui la locul lui.
— Dar miercuri seară?
— La revedere, Cam.
Am închis uşa, rânjind. Era complet nesuferit, dar ca şi în seara trecută, doar să fiu în preajma lui îmi făcea extraordinar de bine. Poate că din pricina duelului verbal, dar, indiferent ce anume era, tindeam să mă port… normal. Aşa cum obişnuiam, odată.
Ei!
După ce-am ieşit de la duş, m-am învârtit o vreme prin apartament, stând la îndoială dacă să-i trimit un mesaj lui Jacob sau lui Brittany, ca să văd ce făceau. În cele din urmă, mi-am aruncat mobilul pe canapea şi mi-am scos

laptopul. Nu puteam evita e-mailul la nesfârşit.

În folderul de mesaje neimportante erau câteva e-mailuri care arătau suspect. Două cu numele meu la subiect. După ce primisem ultimul e-mail, mă învăţasem minte şi am apăsat pe butonul de ştergere cu o certă veselie.

Totuşi era ciudat să primesc e-mailurile astea acum. Cât fusesem în liceu, era altceva. Fusesem înconjurată de puşti, dar acum, după ce plecasem la colegiu? Ceva nu era în regulă cu treaba asta. Adică, pe bune, chiar nu aveau altceva mai bun de făcut? Mă îndoiam că putea fi mâna lui Blaine, pentru că oricât de smintit era, se ţinuse departe de mine. Şi telefonul? Refuzam să-mi schimb numărul. Înainte, când fusese mai rău şi mai rău, primeam trei apeluri pe zi şi atunci îmi schimbasem de mai multe ori numărul, dar ei întotdeauna îl aflau, oricum.

Clătinând din cap, am dat clic pe inbox şi am descoperit un alt e-mail de la vărul meu. Pe bune? Am fost tentată să nu-l deschid, dar am deschis totuşi tâmpenia aia.

Avery,

Chiar trebuie să discut cu tine, cât mai curând posibil. Sună-mă la orice oră. E foarte important. Sună-mă.

David

Degetul mi-a şovăit pe covoraşul mouse-ului. Delete.

Opt

În cursul următoarelor săptămâni, când vara îşi slăbise în sfârşit strânsoarea, începuse să se instaleze un soi de rutină ciudată. De luni până vineri, mă trezeam dimineaţa şi mă duceam la cursuri. Cu fiecare zi ce trecea, începeam să aştept cu nerăbdare astronomia. Nu atât pentru că nu ştiam niciodată ce avea să mai spună profesorul Drage sau ce avea să mai poarte. În urmă cu câteva zile, se afişase într-o pereche de jeanşi prespălaţi şi o cămaşă vopsită manual. Cred că eu făcusem o obsesie în privinţa asta. Dar lăsând la o parte pantalonii fistichii ai profesorului, era un anume partener de curs care îmi făcea cele cincizeci de minute al naibii de interesante.

Intre comentariile lui Cam din timpul prelegerilor lui Drage şi cunoştinţele lui surprinzător de exacte despre Sistemul Solar, fuga de la astronomie din prima zi sfârşise cu adevărat să dea roade, în timp. Avându-l pe Cam partener şi coleg de bancă, era imposibil să ratez examenul.

Petreceam prânzul, trei zile pe săptămână, cu Jacob şi Brittany, ba am fost chiar şi la un meci

de fotbal împreună cu ei. Petrecerile erau încă excluse, ceva ce niciunul dintre ei nu putea pricepe, totuşi nu mi-au întors spatele. De două ori pe săptămână, veneau pe la mine. Atunci nu învăţam mare lucru, dar nu mă plângeam, îmi plăcea să vină pe la mine. Era OK, în lipsă de alt cuvânt mai sugestiv. Erau grozavi şi trecuse multă vreme de când nu mai avusesem prieteni ca ei, care să pară că într-adevăr le păsa când mă purtam ca o mototoală, ceea ce se întâmpla des.

Cel puţin de două ori pe săptămână îl refuzam pe Cam.

De două ori. Pe săptămână.

Ajunsesem pe punctul de a aştepta cumva curioasă să văd cum avea să strecoare invitaţia în conversaţie. Băiatul ăsta era neobosit, dar era mai mult o glumă între noi decât altceva. Cel puţin, după părerea mea.

În fiecare dimineaţă de duminică, chiar de după cea dintâi, Cam îşi făcea apariţia la uşa mea, la tot felul de ore scandaloase, cu ouă şi ceva ce gătise el la cuptor. În a doua duminică, fuseseră brioşe cu coacăze. În a treia duminică, fusese pâine cu dovleac – de la cutie, recunoscuse el. În a patra şi a cincea duminică, fuseseră prăjituri cu căpşuni şi apoi negrese.

Negresele dimineaţa au fost nemaipomenite.

Lucrurile mergeau într-adevăr… bine, cu

excepţia e-amilului şi-al telefonului. Cel puţin o dată pe săptămână, primeam un apel de la *NUMĂR NECUNOSCUT.* Ştergeam mesajele şi e-mailurile fară să le deschid. Erau pe puţin cincisprezece e-mailuri necitite de la vărul meu. Într-una din zilele astea aveam să le citesc, dar nu mă puteam hotărî nici să fac asta, nici să-i sun pe părinţii mei.

Ei nu mă sunaseră, aşa că nu vedeam rostul.

Pe la începutul lui octombrie, eram fericită cum nu mai fusesem de mult. Parfumul toamnei, ceva ce îmi lipsise când fusesem în Texas, plutea în aer, mânecile lungi puteau fi purtate fară să pari anormală, iar adunările pentru parţiale în timpul prânzului includeau drajeuri MM şi Skittles.

— Poate să-mi spună cineva, vă rog, unde e Croaţia pe hartă? gemu Jacob. Sau există vreun cântec pe care să-l descopăr şi care, cumva, să-mi amintească de asta?

— Ungaria, Slovenia, Bosnia, am zis eu, arătându-i pe harta nemarcată a Europei. Şi apoi e Serbia.

Jacob se uitat mânios la mine.

— Bestie superpregătită.

Mi-am aruncat în gură un drajeu Skittles roşu.

— Scuze.

— Poţi să născoceşti un cântec cu toate numele astea?

Brit îşi înmuie un cartof prăjit în maioneză.

— Ce scârbos, mormăi Jacob.

Ea ridică din umeri.

— E delicios.

— De fapt, o să te bat la cap până înveţi, aşa că fii gata.

Am ales un M&M şi l-am ţinut în faţa lui Jacob. Făcu ochii mari ca un căţeluş pe cale să primească o trataţie.

— Cu excepţia Ungariei[6], toate ţările de pe lângă Croaţia se termină în a. Toate sună la fel. Gândeşte-te la ele aşa.

El îşi miji ochii.

— N-ajută.

Am oftat.

— Vrei un cântec?

— Da.

Se ridică de la masa noastră, în mijlocul localului Ram’s Den şi strigă:

— Da! Vreau un cântec!

— Uau.

Îşi ridică mâinile spre mai mulţi studenţi de la alte mese, care se întorseseră spre el.

— Ce? Ce?

Se întoarse înapoi spre mine:

— A fost un pic exagerat?

— Da, am zis eu. Fără nicio îndoială.

Brit îşi lipi fruntea de manual.

---

6 În engleză, Hungary.

— Zău, gemu ea, nu pot să cred că ne pun să învăţăm harta Europei pentru examenul parţial. Credeam c-am scăpat de chestia asta în liceu.

— Dă-mi un cântec, tocilara, îmi ceru Jacob.

— Oh, Doamne, eşti caraghios.

Clătinând din cap, mi-am lipit mâinile de masă.

— OK. Uite. Ungaria e-n stânga-sus, stânga-sus, Serbia e-n stânga-jos, stânga-jos. Bosnia e jos de tot, jos de tot. Slovenia e sus de tot, sus de tot. Şi Croaţia unde-i?

— Unde-i? Unde-i? cântă Jacob.

— E la Adriatica, vizavi de Italia!

Jacob sări drept în picioare.

— Din nou! Din nou!

Am mai cântat de două ori cântecelul, în vreme ce Brit căsca gura la amândoi. Când Jacob şi-a scos pixul şi a început să scrie ţările pe hartă, faţa mea avea culoarea roşiei coapte, dar chicoteam ca o hienă.

Şi a notat harta corect, mai puţin faptul că a pus Franţa unde ar fi trebuit să fie Regatul Unit, dar cred că m-a testat pe mine la faza asta, pentru că, nu, pe bune.

I-am aruncat un M&M în gură. S-a lovit de buza lui şi a căzut. Repetând, am nimerit cu drajeul în gura lui. El l-a înghiţit şi s-a încruntat, aplecându-şi faţa spre mine.

— Ştii ceva?

— Ce? m-am lăsat eu pe spate.

El a clipit de două ori.

— Vine iubitul tău.

Privind peste umăr, l-am zărit pe Cam intrând în Den, nu cu o fată, ci cu câte o fată de-o parte şi de alta, care se uitau la el de parcă era ultimul băiat sexy disponibil din campus. Mi-am rostogolit ochii la Jacob:

— Nu e iubitul meu.

— Fato, ai concurenţă! Jacob îşi puse coatele pe masă. Ele sunt Sally şi Susan – beta, delta, boogie-sigma-chi-latte-VIP-uri.

Brit îşi împreună sprâncenele.

— Ăsta nu-i nici pe departe un nume de asociaţie studenţească de fete.

— Mă rog.

— Nu e concurenţă, pentru că între noi doi nu e nimic de genul ăsta.

Încet, calmă, m-am uitat din nou peste umăr. Trioul se oprise în dreptul banchetelor. Cam era atent la ce-i spuneau cele două fete. Una dintre ele, blonda, îşi ţinea mâna pe pieptul lui şi o mişca în cercuri mici. Mi-am mijit ochii. Îi palpa sânii de noduli? M-am întors iarăşi la Jacob.

El şi-a ridicat sprânceana.

— N-au decât să-l ia ele, am spus, aruncându-mi trei drajeuri Skittles în gură.

— Eu nu vă înţeleg, zise Brit, închizându-şi cartea.

Se terminase cu învăţatul.

— Voi doi vă vedeţi practic în fiecare zi, nu?

Am dat din cap.

— El vine pe la tine în fiecare duminică şi-ţi pregăteşte micul dejun, nu? adăugă ea.

Jacob îmi dădu un ghiont:

— Te urăsc pentru asta.

— Da, vine, dar nu e cum pare.

Slavă Domnului că lor nu le spusesem niciodată că mă invita să ieşim, pentru că atunci n-aş mai fi avut trai cu ei.

— Uite, suntem prieteni. Asta-i tot.

— Eşti lesbi? mă întrebă Jacob.

— Ce?

— Ascultă, sunt ultima persoană cu cădere să-ţi judece preferinţele sexuale. Vreau să spun, haida-de!

— Făcu semn cu degetul mare spre el însuşi.

— Deci, eşti lesbi?

— Nu, am răspuns. Nu sunt lesbi.

— Nici eu nu sunt, dar aş deveni, pentru tine, zâmbi Brit.

— Mersi, am chicotit eu. Eu aş deveni pentru voi amândoi.

— Ce drăguţ, zise Jacob. Dar pe lângă subiect. Nenorocitul ăla de specimen de bărbat vă obsedează pe toate – oh, Doamne, a lăsat baltă rara-ul şi vine încoace.

Stomacul mi s-a făcut ghem şi m-am rugat lui Dumnezeu, lui Shiva şi Zeus ca Jacob să nu

spună nimic care să mă facă să-l ucid mai târziu.

— Drace, zise Jacob, clătinând din cap. Face jeanşii să arate de parc-ar fi croiţi drept pe... bună, Cameron! Ce mai faci?

Am închis ochii.

— Bună, Jacob. Brittany.

Cameron se lăsă să cadă pe locul de lângă mine şi-mi dădu un ghiont.

— Avery.

— Salut, am murmurat eu, acut conştientă că Jacob şi Brittany se zgâiesc la noi.

Mi-am închis manualul şi l-am vârât în geantă.

— Care-i treaba?

— Oh, ştii tu, prăpăd şi măcel, răspunse el.

— Asta sună atât de Harry Potter, zise Brit, suspinând. Trebuie să recitesc cartea aia.

Cu toţii ne-am întors spre ea.

Două pete aprinse apărură în obrajii ei, iar ea-şi dădu părul blond pe spate.

— Ce? Nu mi-e ruşine să recunosc că unele lucruri îmi amintesc brusc de Harry Potter.

— Şi mie tipul de colo îmi aminteşte de Snape, zise Cam, făcând semn din cap spre masa din spatele nostru. Aşa că te înţeleg.

Tipul, cu păr negru ca smoala, chiar aducea cu Snape.

— Altfel, voi ce faceţi?

Cam îşi schimbă poziţia şi piciorul lui se lipi de al meu. Am înghiţit în sec.

— Vă jucaţi cu M&M-uri şi Skittles-uri?

— Da, şi asta, şi am învăţat pentru subiectul de la parţialul de istorie, primit săptămâna trecută. Trebuie să ştim harta Europei, explică Jacob.

— Au! Cam mă lovi cu genunchiul.

L-am lovit şi eu, înapoi.

— Dar Avery, minunata Avery… Jacob aruncă o privire spre mine, rânjetul întinzându-i-se, iar eu mi-am mijit ochii. Ne-a ajutat să învăţăm.

— Aşa e, confirmă Brit.

Cam îmi aruncă o privire piezişă, iar eu m-am dat ceva mai departe de el.

Proptindu-şi barba în palmă, Jacob îi zâmbea lui Cam.

— Înainte să începem să învăţăm, eu i-am spus lui Avery că ar trebui să poarte verde mai des. O face foarte sexy, cu părul ăla al ei.

Am rămas cu gura căscată. Nu spusese deloc asta despre puloverul anost pe care-l purtam.

— Ţie îţi place cum îi vine verdele, Cam? întrebă Brit.

Oh, Doamne.

Cam se întoarse spre mine, cu ochii lui albaştri adânci ca apele de coastă din Texas.

— Culoarea o prinde bine, dar ea e frumoasă în fiecare zi.

Fierbinţeala îmi urca în obraji şi am tras încet aer în piept.

— Frumoasă? repetă Brit.

— Frumoasă, repetă Cam, ocupând distanţa pe care izbutisem s-o pun între noi.

Îmi înghionti din nou genunchiul.

— Deci aţi învăţat ceva?

Am lăsat aerul să-mi iasă din plămâni.

— Cred că da.

— Mulţumită ţie, îmi spuse Jacob şi aruncă o privire spre Brit.

Am simţit cum mi se face un gol în stomac. Jacob continuă spre Cam:

— Avery a născocit un cântecel ca să mă ajute să-mi aduc aminte unde sunt ţările pe hartă.

Oh, nu.

— Cântă-i şi lui cântecelul tău! zise Brit şi-mi dădu un ghiont, atât de puternic, că m-am lovit de Cam şi-am ricoşat înapoi.

În ochii lui Cam sclipi interesul.

— Ce cântec?

— N-o să-l cânt din nou.

Jacob îi spuse lui Cam, radios:

— E cântecul Croaţiei.

I-am aruncat o privire ucigaşă.

Cam a râs.

— Cântecul Croaţiei? Ce?

— Nu, am zis iarăşi. N-o să-l cânt din nou. Ăsta nu e deloc talentul meu.

— Dar care sunt talentele tale? întrebă Cam, iar când m-am uitat la el, cumva am rămas cu ochii agăţaţi de linia maxilarului lui, în locul

unde părul i se unea cu tâmplele.

Ce naiba? Cam se uita fix la mine, cu sprâncenele ridicate.

— Avery?

— Hai, spune, mă îmbie Jacob.

Brit dădu din cap:

— Talentele sunt nostime.

— Se poate.

Privirea lui Cam coborî, şi am tras repede aer în piept. Se aplecase şi numai câţiva centimetri ne mai separau gurile.

L-am auzit pe Jacob gâfâind scurt.

— Spune-mi care sunt talentele tale, iubito.

— Iubito, murmură Jacob, cu un suspin uşor.

— Dansul, am izbucnit eu. Dansam. Obişnuiam să dansez.

Curiozitatea puse stăpânire pe faţa lui Cam.

— Ce fel de dans?

— Nu ştiu.

Am luat punga de Skittles şi am golit-o în palma mea.

— Balet, jazz, step, dans contemporan – chestii din astea.

— Nu, pe bune? exclamă Jacob. Şi eu am învăţat step, când aveam şase ani, cam vreo lună, după care am hotărât că vreau să mă fac pompier sau ceva de genul ăsta. Chestia aia era foarte grea.

Brit zâmbi cu înfumurare.

— Eu am încercat să dansez şi am descoperit că nu am nici coordonare, nici graţie, în afară de fâţâitul fundului. Era ceva de capul tău?

Am ridicat din umeri, stingherită.

— Am luat lecţii vreo zece ani, am fost la nişte concursuri, am dat o mulţime de reprezentaţii.

— Atunci ai fost bună! zise Brit. Pariez că făceai toate figurile şi piruetele alea demente.

Obişnuiam să fiu în stare să fac nenumărate figuri şi eram, la un moment dat, incredibil de flexibilă, dar lucrul la care mă pricepeam cu adevărat erau piruetele legate – *tour fouetté* – probabil cele mai dificile serii de rotaţii în balet.

Cam rămase foarte tăcut, câteva momente, un lucru într-adevăr ciudat.

— Sora mea a făcut dans de când avea vreo cinci ani. Încă mai face. Cred c-ar ucide pe cineva dacă i-ar interzice să continue.

Vârând restul drajeurilor în gură, am dat din cap.

— Dansul poate da dependenţă, dacă-ţi place.

— Sau dacă eşti bun, interveni Brit.

Cam mă împunse cu umărul.

— De ce te-ai lăsat?

Mi-a plăcut să dansez – mi-a plăcut absolut totul. Antrenamentul, repetiţiile şi mai ales anticiparea momentului în care urcai pe scenă. Nimic nu semăna cu senzaţia din acele momente, când aşteptai în culise ca să-ţi auzi numele

strigat; prima respiraţie, când păşeai în mijlocul scenei şi te opreai sub luminile orbitoare.

Clipa de linişte, când închideai ochii, aşteptând să înceapă muzica, ştiind că toată lumea se uită la tine.

Ridicând din umeri, am întins mâna după ce mai rămăsese din MM.

— Bănuiesc că m-am săturat, am zis, în cele din urmă.

Minciuna asta era una gogonată. Nu mă săturasem de dans.

Îmi lipsea mai mult ca orice, dar n-aş fi putut suporta să se mai uite lumea la mine.

— Sora ta mai participă la competiţii?

El dădu din cap.

— A călătorit peste tot şi şi-a petrecut vara la Şcoala de Balet Joffrey, cu o bursă.

— Mamă, Doamne, am exclamat eu, cu ochii mari. Trebuie să fie al naibii de bună.

Cam zâmbi mândru:

— Este.

Invidia a crescut ca un cancer, adânc şi invaziv. Aş fi putut fi şi eu balerină la unul dintre cele mai faimoase centre de pregătire din lume. Ar fi trebuit să fiu eu, dar nu eram şi trebuia să mă împac cu gândul ăsta.

Conversaţia cumva s-a spart după asta, cel puţin pentru mine. Cam a sporovăit cu Brit şi Jacob, în vreme ce eu m-am cufundat în

gândurile mele, până a venit timpul să mă duc la curs. Am stabilit cu ei o altă întâlnire de studiu, apoi mi-am luat la revedere.

Cam m-a însoţit afară, în lumina strălucitoare a soarelui şi în briza puternică şi răcoroasă, care avertiza că vremea mai rece era pe drum. N-a spus nimic şi ne-am îndreptat spre Knutti Hali. Uneori mai făcea aşa şi eu niciodată nu ştiam sau nu puteam ghici la ce se gândea în momentele acelea.

În clipa aceea, când traversam strada aglomerată şi el făcea cu mâna unui grup ce stătea în faţa Centrului Byrd, mi-am dat seama cât de diferit era faţă de cum îl văzusem mai devreme, cu cele două fete. Ideea nu-mi dădea pace şi nu ştiam nici măcar de ce îmi păsa.

— Eşti bine? întrebă el, când ne-am oprit lângă băncile din faţa clădirii Knutti.

Mi-am mijit ochii la el.

— Da, sunt bine. Tu?

El mi-a zâmbit forţat şi a dat din cap.

— Rămâne în picioare planul nostru pentru mâine-seară?

— Mâine-seară? Oh! Tema la astronomie.

Ca parte a notei de la examenul parţial, Drage ne pusese să folosim, împreună cu partenerii noştri, Centrul de Observaţie. Urma să prezentăm imaginile noastre miercurea următoare.

— Da, din partea mea se poate.

— Bine. Cam începu să se îndepărteze, cu spatele. Ne vedem atunci.

Am dat să mă întorc, dar m-am oprit când m-am gândit la ceva.

— Cam?

— Da?

— Ce căutai la Den? Nu trebuia să ai cursuri, la ora asta? Buzele i se arcuiră şi păcătoasa de gropiţă îşi facu apariţia. Când zâmbea aşa, îmi simţeam pieptul umflându-se brusc ca un balon.

— Da, de obicei am cursuri la ora asta, zise el, cu ochii de un azuriu şocant, în lumina soarelui. Dar am vrut să te văd.

Am rămas fară cuvinte, uitându-mă la el cum se răsuceşte şi traversează strada, îndreptându-se în direcţie opusă faţă de clădirea mea. Am stat o clipă în loc, apoi m-am întors. Nimic nu putea să-mi şteargă zâmbetul de pe faţă şi l-am păstrat.

Nouă

— Eşti sigur că ştii cum să foloseşti drăcia asta? am întrebat eu, zgâindu-mă la telescop.

Cam îmi aruncă o privire peste umăr.

— Ce? Tu nu ştii?

— Nu.

— N-ai fost atentă la curs, când profesorul

Drage a descris ăsta şi camerele de luat imagini?

Mi-am încrucişat braţele.

— Tu desenai distribuţia din Duck Dynasty când vorbea el despre asta.

El râse şi se întoarse din nou la telescop, începând să ajusteze butoanele de reglaj şi comenzile şi alte chestii de care nu-mi aminteam.

— Ascultam.

— Îm-hm.

M-am dat un pic mai aproape, folosindu-mă de corpul lui ca de un scut împotriva vântului rece care biciuia acoperişul Centrului Byrd.

— Chiar eşti un bun artist.

— Ştiu.

Mi-am rostogolit ochii, dar într-adevăr era. Schiţele erau tulburător de realiste, până la bărbi.

El se aplecă, mişcând o manetă.

— Am mai folosit un telescop o dată sau de două ori în viaţa mea.

— Asta înseamnă accidental.

— OK. L-am folosit când am fost înscris la curs, mai înainte, se corectă el, trimiţându-mi un rânjet scurt şi îndreptându-se.

Dându-şi capul pe spate, a cercetat cerul întunecat.

— Măi să fie, nu ştiu dacă o să putem prinde ceva înainte să vină norii ăia.

Urmărindu-i privirea, am tresărit. Nori

impetuoşi, tumultuoşi, ascundeau cea mai mare parte a cerului nopţii. În aer se simţea umezeala şi un miros de ploaie.

— Atunci mai bine te grăbeşti.

— Faci pe şefa, murmură el.

Am rânjit.

— Vino aici şi o să-ţi arăt cum trebuie să foloseşti ăsta, a continuat apoi.

Făcu un pas în spate şi, cu un oftat, i-am luat locul.

— O să fii atentă?

— Nu chiar, am recunoscut.

— Măcar eşti sinceră.

Cam se aplecă în jurul meu, punându-şi degetele pe telescop. Braţul lui l-a atins pe al meu şi nu m-a deranjat. Era într-adevăr ca o pavăză împotriva vântului acum.

— Ăsta e un Philips ToUcam Pro II.

Arătă spre obiectul argintiu care îmi amintea de o cameră web.

— Se prinde de telescop. La setările astea, ar trebui să poţi să obţii o imagine clară a lui Saturn. Apasă aici şi o să captureze o imagine.

— OK.

Mi-am dat părul pe spate.

— Nu cred că trebuia să obţinem o imagine a lui Saturn.

— Hm?

Se opri.

— Hei?

— Hei, ce?

— Acceptă să ieşi cu mine.

— Tacă-ţi fleanca.

Rânjind, m-am aplecat, lipindu-mi ochiul de telescop. Şi tot ce am văzut a fost o beznă totală. Astronomia mă ura.

— Nu văd nimic.

— Asta pentru că n-am scos capacul lentilelor, râse Cam.

Mi-am împins cotul în spate. L-am nimerit în stomac, ceea ce a fost echivalent cu a lovi un perete.

— Ticălosule.

Încă râzând, întinse mâna şi eliberă lentilele. Cam s-ar fi putut mişca, pentru că eu îi stăteam în drum, dar n-a făcut-o. Toată partea lui din faţă apăsa pe spatele meu, iar eu am înţepenit, închizând ochii.

— Ce? întrebă el.

— Ar fi fost mai uşor să faci asta dacă te-ai fi dat un pas într-o parte, am spus eu.

— Adevărat.

Îşi coborî capul astfel încât buzele lui ajunseră lângă urechea mea.

— Dar care ar mai fi fost distracţia.

Un fior mi-a săgetat umerii, în pofida voinţei mele.

— Du-te şi distrează-te singur.

— Ei, asta chiar nu e amuzant, zise el. Mai încearcă o dată. Trăgând adânc aer în piept, mi-am lipit ochiul de telescop şi, să fiu a naibii, l-am văzut pe Saturn. Planeta era un pic înceţoşată, dar era vizibilă culoarea uşor maronie, ca şi inelele.

— Uau.

— Îl vezi?

M-am dat înapoi.

— Da, e foarte drăguţ. N-am văzut niciodată o planetă de-adevăratelea. Adică, nu mi-am făcut timp pentru asta. E grozav.

— Şi eu cred la fel.

Îşi întoarse privirea, prinzând câteva şuviţe din părul meu şi dându-mi-le la o parte de pe faţă.

— La ce ar trebui să ne uităm?

— Săgetător, apoi constelaţia Ceainicul şi aburul lui, mă rog… O picătură grea şi rece de ploaie s-a sparse pe fruntea mea. Am sărit înapoi, ciocnindu-mă de Cam.

— Oh, la naiba.

Un alt glob mare de ploaie mă nimeri pe nas şi am ţipat. Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Cam. El a înjurat şi m-a luat de mână. Am luat-o la fugă pe acoperiş, pantofii noştri alunecând pe suprafaţa udă. Aproape ajunseserăm la uşă, când cerul s-a despicat şi ploaia s-a revărsat, făcându-ne fleaşcă în câteva secunde.

El a râs tare, când eu am ţipat.

— Oh, Doamne! E îngrozitor de rece.

Oprindu-se brusc, s-a întors şi m-a tras spre el. Am făcut ochii mari, când deodată şi pe neaşteptate am fost lipită de pieptul lui tare. Mi-am ridicat capul şi privirile noastre s-au încrucişat. Ploaia curgea şiroaie peste noi, dar în secunda aceea nu simţeam nimic.

A zâmbit.

Acesta a fost singurul avertisment.

Trecându-şi un braţ pe după mijlocul meu, s-a aplecat şi m-a ridicat de la pământ, aruncându-mă pe un umăr. Am ţipat iar, dar ţipătul a fost acoperit de hohotele lui de râs.

— Alergai prea încet, a strigat el, prin ploaie.

M-am agăţat de hanoracul lui.

— Lasă-mă jos, nemer…

— Ţine-te!

Râzând, porni din nou spre uşă, cu braţul încolăcit strâns peste şoldurile mele, ţinându-mă.

De vreo două ori a alunecat în bălţile ce se formau şi mie mi-a stat inima. Îmi imaginam cu uşurinţă cum îmi crapă ţeasta. Fiecare pas mă zgâlţâia prin tot corpul, făcând să-mi scape mici mormăieli printre ameninţările mele continue c-o să-l rup în bătaie.

El mi le ignora sau doar râdea.

Cam s-a oprit şi a deschis larg uşa. Aplecându-se, a intrat pe palierul uscat, oarecum mai cald, din capul scărilor. Încă râzând să se

prăpădească, m-a apucat de şolduri. Eram pregătită să mă reped la el din clipa în care avea să-mi dea drumul, dar când m-a coborât pe picioarele mele, corpul meu a alunecat peste al lui, centimetru cu centimetru. Trebuie să fi fost de la hainele ude, pentru că frecarea rezultată mi-a făcut aerul din plămâni brusc insuficient.

Mâinile lui erau încă pe şoldurile mele, atingerea arzându-mă prin jeanşi. Şi se uita în jos la mine, culoarea ochilor lui întunecată până la un albastru adânc, intens, mistuitor şi zguduitor. Acele buze perfect conturate ale lui se întredeschiseră, iar răsuflarea lui caldă, uşor mentolată, mă învălui.

Toată partea din faţă mi-era lipită de a lui. Senzaţiile explodară în diverse părţi ale corpului, în adâncul stomacului, muşchii mi s-au încolăcit, sfârcurile mi s-au întărit, iar coapsele îmi furnicau. Mâinile mele erau lipite de pieptul lui şi nu ştiam sigur cum se întâmplase asta. Nu-mi aminteam să le fi pus eu, dar acolo erau, iar inima lui zvâcnea sub palma mea, cu o bătaie puternică, în acelaşi ritm cu a mea.

O mână se ridică pe spatele meu, lăsând în urmă un nefamiliar şi năvalnic şuvoi de fiori. Am tresărit când degetele lui s-au plimbat încet pe obrazul meu, dându-mi şuviţele de păr ud pe după ureche.

— Eşti udă, zise el, cu vocea mai groasă ca de

obicei.

Cu gura uscată, am înghiţit în sec.

— Şi tu.

Mâna lui zăbovi, cu degetele astfel răsfirate, încât degetul mare era pe obrazul meu. Cu el descria cercuri micuţe, leneşe, pe pielea mea.

— Bănuiesc că va trebui să încercăm asta în altă noapte.

— Da, am şoptit, împotrivindu-mă dorinţei de a-mi închide ochii şi a mă lăsa în voia atingerii lui.

— Poate ar trebui să ne interesăm de timpul probabil, mai înainte, zise Cam, iar eu a trebuit să zâmbesc la asta.

Apoi îşi mişcă poziţia, doar o fracţiune de centimetru. O mişcare abia ghicită, care ne aduse încă şi mai strâns lipiţi unul de altul, şold la şold. Un fior m-a fulgerat prin şira spinării. Atâta conştienţă de corpul meu şi al lui era copleşitoare. Răspundeam la el instinctiv, într-un mod cu care eram complet neobişnuită.

Corpul meu ştia ce să facă şi ce voia, chiar dacă mintea mea lansa atât de multe avertismente, încât parcă era Departamentul de Securitate în timpul unui Cod Roşu.

Am sărit înapoi, rupând contactul. Răsuflăm scurt şi puternic, continuând să mă dau înapoi, oprindu-mă la peretele din spatele meu. Udă, cu hainele reci, şi totuşi eram prea încinsă. Ardeam. Vocea mi-a sunat de nerecunoscut când am

vorbit:

— Cred că... ar trebui să socotim seara încheiată.

Cam se lăsă pe spate, sprijinit de peretele de vizavi de mine, cu picioarele uşor desfăcute. Totul la el părea tensionat şi încordat.

— Da, ar trebui.

Niciunul dintre noi nu s-a mişcat un minut întreg, iar când am făcut-o, am coborât în tăcere, ieşind la maşina lui. Ceea ce se petrecuse între noi continua să mocnească în tăcere grea şi, când am ajuns înapoi la imobilul nostru de apartamente, neliniştea se concentrase în capul pieptului meu, ştergând cele câteva momente de pe scările Observatorului, când nu fusesem decât simţuri, în loc de gândire.

Cu muşchii încordaţi, am ieşit din camioneta lui şi am alergat sub tenda imobilului. Cam era lângă mine, scuturându-şi apa din păr. Am zăbovit în capul scărilor, frământând cheile între degete. Trebuia să spun ceva, aveam nevoie să alung toate acestea cumva, pentru că nu voiam ca prietenia noastră să se răcească sau să se schimbe.

Atunci mi-am dat seama, cu o grozavă răsucire a stomacului meu: nu voiam să-l pierd pe Cam.

În ultimele săptămâni, el devenise parte integrantă a vieţii mele, împletindu-se în fiecare zi a mea, iar dacă lucrurile aveau să se

schimbe…

Dar nu ştiam ce să spun, pentru că nu înţelesesem ce anume se petrecuse acolo, pe scările Observatorului. Inima îmi bătea cu o viteză ameţitoare, când el făcu un pas înainte, apoi se opri, întorcându-se spre mine.

— Ieşi cu mine, mă rugă el, trecându-şi o mână prin părul ud, dându-l la o parte de pe faţă.

— Nu, am şoptit.

Şi apoi gropiţa îi apăru în obraz şi eu am dat drumul răsuflării pe care mi-o ţinusem. Începu să urce scările.

— Întotdeauna e un mâine.

Eu l-am urmat.

— Mâine n-o să schimbe nimic.

— Vom vedea.

— N-ai ce să vezi. Îţi pierzi vremea.

— Când e vorba despre tine, nu e niciodată pierdere de vreme, răspunse el.

Fiindcă era cu spatele la mine, nu mi-a văzut zâmbetul. Mă destinsesem. Mă încălzisem. Lucrurile erau din nou fireşti şi, cu Cam, totul avea să fie OK.

Zece

Douăzeci şi patru de e-mailuri de la vărul meu, începând de la sfârşitul lui august şi până pe 14 octombrie.

Asta era absolut ridicol.

Am aşteptat până după examenele parţiale înainte să mă supun, nenecesar, la ce frecare de nervi mă aştepta fară îndoială deschizând oricare dintre mesaje. O parte din mine ar fi vrut doar să le şterg şi gata. Ce rost avea să le citesc? Acelaşi rahat, în fiecare zi.

Dar m-am lăsat pe spate, în scaunul de la birou, expirând zgomotos şi neplăcut.

Mi-am spus că le voi citi luni. N-am făcut-o. Mi-am spus că le voi citi marţi. Nu, nu s-a întâmplat. Acum era miercuri, la ora şase, uitată de Dumnezeu, dimineaţa, iar eu mă uitam fix la imbox de o jumătate de oră.

David avusese vârsta lui Blaine când se petrecuse dezastrul. El era cu trei ani mai mare decât mine – şaptesprezece. Fusese prieten cu Blaine, dar nu venise la petrecerea aceea. După tot ce se întâmplase – adevărul, înţelegerea între părinţi şi apoi minciunile şi neîncetata prigoană care devenise viaţa mea, David aflase despre înţelegere, dar crezuse ceea ce crezuse toată lumea.

Că eu avusesem o criză nebunească de regrete ale cumpărătorului.

Dar David încetase prietenia cu Blaine, întrucât pentru vărul meu, dacă îi spusesem sau nu adevărul la început, nu contase. Toată povestea fusese pur şi simplu *neplăcută* pentru

David. Nu-l făcuse niciun dram mai înţelegător faţă de mine în ultimii cinci ani.

Am derulat lista până la primul e-mail necitit, datând de la sfârşitul lui august. Am scuturat din cap şi l-am deschis. Exact la fel ca acela pe care îl mai citisem. Eu trebuia să-l sun pe el sau pe părinţii mei. Imediat. Mi-am dat ochii peste cap. Nu putea să fi fost atât de important, pentru că atunci te-ai fi aşteptat ca vreunul dintre ei să pună mâna pe telefon şi să mă sune.

Aceasta era familia mea, totuşi. Fiecare dintre ei simţea că nu el era cel care ar fi trebuit să pună mâna pe telefon. Erau prea ocupaţi pentru asta, prea importanţi. Chiar şi vărul meu, care aparent avea o grămadă de timp să-mi trimită e-mailuri.

L-am şters pe acesta.

Am trecut la următorul.

Acelaşi lucru, dar existau câteva propoziţii în plus. Ceva în legătură cu o fată de la liceu. Molly Simmons. Ea era cu un an mai mică decât mine şi bineînţeles că eu nu fusesem prietenă cu puştoaica. Nici măcar nu-mi aminteam cum arăta. David avea nevoie să-mi vorbească despre ea. Oare îşi dădea întâlniri cu puştoaica şi se căsătorea? Dacă era pe-aşa, mă miram că mă anunţa şi pe mine.

Era o nuntă la care probabil eu n-aş fi mers.

Am şters e-mailul şi am dat să trec la

următorul, când mi-a sunat mobilul. Lăsându-mi picioarele pe podea, l-am deschis. Era un mesaj de la Brittany, care voia să ştie dacă voiam să mă întâlnesc cu ea la o cafea înainte de cursul de astronomie. I-am trimis rapid răspuns, spunând da.

Închizând laptopul, am sărit în picioare, hotărând că o întâlnire la cafea cu Brit era de un milion de ori mai plăcută decât să trec prin grămada de mizerii de e-mailuri.

La prânz, Jacob s-a purtat ca un iepure scăpat de sub control, pentru că nu aveam ore joi şi vineri, din pricina vacanţei de toamnă. El şi Brit abia aşteptau să meargă acasă. Eu mă bucuram pentru ei, dar eram totodată şi puţin dezamăgită. Weekendurile de patru zile erau esenţiale pentru viaţa studenţilor de la colegiu, dar pentru mine însemnau patru zile de nefăcut absolut nimic, doar învârtit între patru pereţi şi tocind ca apucata, citind dinainte materia de curs.

Însă dispoziţia lor era contagioasă şi m-am trezit râzând, când Jacob a încercat să convingă un tip de la o altă masă că dacă un zombi muşcă un vampir, atunci va deveni un zombi vampir, în timp ce băiatul celălalt era convins că avea să devină un vampir zombi.

Brit arăta de parcă ar fi sperat că un zombi avea să apară brusc prin Den şi să-i muşte pe toţi.

— Şi tu ce-o să faci în vacanţă? întrebă ea.

— O să stau aici, am răspuns şi apoi am adăugat scuza gata pregătită. E pur şi simplu mult prea departe ca să călătoresc pentru patru zile.

— De înţeles.

Luă un şerveţel făcut ghem şi-l aruncă în spinarea lui Jacob, dar el era prea prins de fetişul lui cu zombi/vampirul.

— Eu plec azi, după ore.

Îşi puse o mână pe umărul meu.

— O să-mi fie dor de tine.

— Şi mie.

— O să fii nefericită fară mine.

— Ştiu.

Se ridică în picioare, cu ochii sclipindu-i de însufleţire.

— Ştii, ai putea să vii acasă la mine.

— Oh, Brit…

Îmi venea s-o îmbrăţişez pe fata asta sau să plâng. Propunerea însemna într-adevăr mult pentru mine.

— Îţi mulţumesc, dar e timpul tău de stat cu familia şi aşa mai departe.

— Ei, mai gândeşte-te. Dacă te răzgândeşti de acum până la ora trei, dă-mi un mesaj şi te îmbarc imediat.

Luă o gură de apă minerală.

— Cam ce face? Se duce acasă?

Bună întrebare. Înainte să-i pot răspunde, Jacob se răsuci brusc de parcă l-ar fi strigat cineva pe nume.

— Ce-i cu soţul fanteziilor mele?

Brit râse.

— Am întrebat-o pe Avery dacă el se duce acasă, în vacanţă.

— Se duce? întrebă el.

Dându-mi părul pe spate, am ridicat din umeri.

— Nu ştiu.

Jacob se încruntă.

— Ce vrei să spui cu nu ştiu?

— Aă, pur şi simplu nu ştiu. N-a pomenit nimic despre asta. Cei doi schimbară o privire, iar Brit spuse:

— Sunt oarecum surprinsă că nu ţi-a zis încă nimic. Nedumerirea mea crescu.

— De ce eşti surprinsă?

Jacob îmi aruncă o privire de „e la mintea cocoşului”:

— Voi doi sunteţi la cataramă…

— Nu, nu suntem.

M-am încruntat, gândindu-mă. Aşa eram?

— Nu.

— OK, trebuie să fac o listă cu de câte ori sunteţi împreună? Jacob îşi ridică sprâncenele. Cred că n-ar fi fost deplasat să presupun că tu ştii de planurile şi de mărimea sculei lui până acum.

— Oh, Doamne.

Mi-am ascuns faţa în palme.

Brit chicoti.

— O faci pe Avery să roşească, într-adevăr.

Jacob necheză:

— Eu cred că tu întreţii o relaţie mai apropiată cu el.

— Ce?

Ridicându-mi capul, m-am uitat fix la el.

— Nu întreţin o relaţie apropiată cu el. Crede-mă, el mi-a cerut... m-am oprit. Nu avem o relaţie.

— Hopa. Hopa. *Hopa!*

Jacob practic rămase consternat.

— El ţi-a cerut ce?

— Nimic.

M-am lăsat în scaun, încrucişându-mi braţele:

— Nu mi-a cerut nimic.

Jacob se uită la Brit.

— Mi se pare mie sau ea nu se lasă chiar atât de uşor demascată cu o minciună?

— Nu se lasă uşor, comentă Brit, întorcându-se la mine: Ce ţi-a cerut?

— Nimic!

— Aiurea! şi mă lovi cu pumnul în braţ. Minţi!

— Au! Eu...

Jacob clătină din cap, arătând ca şi când mai avea puţin şi se prăbuşea la podea.

— Suntem prietenii tăi. Este legea prieteniei să

ne spui lucrurile pe care nu vrei să ni le spui.

Am rămas cu gura căscată.

— Ce? N-are niciun sens.

— Asta-i legea, încuviinţă Brit solemn.

— Ce ţi-a cerut? stărui Jacob. Ţi-a cerut să mănânci mai multe *fursecuri* de-ale lui? Ţi-a cerut să fii mama copilului său? Dar să te căsătoreşti cu el? Sau doar să-i încălzeşti patul în fiecare dimineaţă, după-amiază şi seară? Ţi-a…

— Oh, Doamne!

N-aveam cum să scap din asta. Îl ştiam pe Jacob. Ar fi continuat aşa până când tot Den-ul ar fi crezut că mă măritam şi făceam un copil.

— OK. O să vă spun, dacă promiteţi că nu vă ambalaţi şi nu faceţi scandal.

Jacob îşi luă o mutră evazivă:

— Ah, asta nu mai ştiu.

— Ba promite şi el! Brit îl fulgeră cu privirea. Sau îl mutilez eu, fizic.

El dădu din cap.

— Promit.

Am răsuflat greu.

— OK. Nu-i mare lucru. Hai să cădem mai întâi de acord cu asta. Toată lumea înţelege? Bine. Aşadar, Cam mi-a cerut să ies cu el…

— Ce? ţipă Jacob şi mai multe capete se întoarseră.

Mie mi-au căzut umerii.

— Ai promis.

— Scuze! zise, ducându-şi o mână la inimă. Doar că eu… uau. M-am înfierbântat.

— Îmi dau seama, am zis eu, prefăcut.

Mâinile lui Brit erau încleştate în dreptul pieptului.

— Ţi-a cerut să ieşi cu el, cum ar fi… împreună?

Am dat din cap.

— Da, dar eu am spus nu de fiecare dată.

— Ai spus nu? urlă Jacob, iar eu am sărit în picioare şi i-am dat peste braţ.

El mi-a răspuns cu un zâmbet strălucitor.

— Scuze. Scuze. Nu da! Bestiile sunt înfricoşătoare când lovesc. Aşezându-mă la loc, l-am ţintuit cu privirea.

— Da. Am spus nu.

— De ce? a întrebat el.

— Şi continuă să ţi-o ceară? întrebă Brit, în acelaşi timp.

— Da, continuă să mi-o ceară, dar e… ca o glumă continuă între noi. Nu vorbeşte serios.

Brit se trase de păr de parcă o scoteam din minţi sau cam aşa ceva.

— De unde ştii că nu vorbeşte serios?

— Ei, haide! mi-am ridicat mâinile. Nu e serios.

— De ce?

Jacob era înmărmurit, aparent.

— Eşti o fată deşteaptă şi cu simţul umorului. Nu-ţi place să mergi la petreceri, dar eşti

atrăgătoare şi asta oarecum te califică pentru rol.

— Drace, mersi.

— Ce încerc eu să spun e de unde ştii că nu e serios?

Am clătinat din cap.

— Nu e.

— Să ne întoarcem la întrebarea importantă, zise Brit. De ce îi spui nu?

— De ce i-aş spune da?

Nu se putea deschide pământul şi să mă înghită? Totuşi?

— Abia de ne cunoaştem unul pe celălalt.

— Oh, ce dracu'? Voi doi sunteţi ca sufletele pereche, în momentul ăsta. Şi care crezi tu, mă rog, că e scopul invitaţiei de a ieşi la o întâlnire cu cineva?

Jacob îşi dădu ochii peste cap.

— Tocmai despre asta este vorba, să ajungi să cunoşti pe cineva. Şi tu îl cunoşti, aşa că asta e o scuză jalnică.

Era o scuză jalnică, dar era singura pe care o puteam da.

— Cum ajungi să cunoşti într-adevăr pe cineva?

Brit îşi plesni palmele de obraji şi clătină din cap.

— Nu e un ucigaş în serie.

— Apropo de ucigaşi în serie, toată lumea a crezut că Ted Bundy era un bărbat cu adevărat

fermecător şi chipeş. Şi poftim ce s-a dovedit a fi. Un psiho.

Jacob se holbă la mine, cu maxilarul uşor atârnând.

— El nu e Ted Bundy.

— Nu înţeleg, şopti Brit. E ca şi când ar spune cineva că Pământul e plat. Cam e probabil unul dintre cei mai de dorit burlaci din campusul ăsta, probabil din tot districtul şi din tot statul.

Eu n-am zis nimic.

— Fără îndoială că am rămas fară cuvinte.

Brit clătină din cap, încet.

— Sunt absolut fară cuvinte. Cineva să imortalizeze asta într-o fotografie.

— Ha.

Rânjetul lui Jacob îmi spori neliniştea.

— Iată că vine Cam. Ce coo-incidenţă.

Mi-am lipit faţa de masă şi am gemut, iar Brit a început să râdă. Pe sub masă, Jacob mi-a tras una în picior şi, două secunde mai târziu, l-am simţit pe Cam mai înainte să fi spus ceva. De asemenea, i-am *simţit* mirosul proaspăt. Oare era ciudat că-l recunoşteam după miros? Da, suna ciudat. Era ciudat.

— Ăă, ce faci, Avery?

În mintea mea, am legat una de alta cât de multe bombe am putut găsi, pentru că ştiam – oh, ştiam – că Jacob nu avea să-şi ţină gura.

— Trag un pui de somn.

— Un pui de somn?

— Da.

Cam mă scutură de spatele puloverului.

— De ce am impresia că nu asta faci?

Am ridicat din umeri, chinuit.

El se aşează lângă mine, cu mâna pe mijlocul meu, iar hainele mele trebuie să fi devenit mai subţiri, pentru că într-adevăr îi puteam simţi mâna.

— Ţi-e rău?

— Mm, e atât de îngrijorat! exclamă Jacob. Avery, eşti aşa o bestie.

Cam îngheţă şi tonul lui coborî, cum nu-l mai auzisem niciodată:

— Pardon?

Mi-am ridicat capul, mijind ochii la Jacob.

— Nu mi-e rău.

— OK.

Cam se uită înjur, iar Brit izbucni într-o criză de râs pe înfundate.

— Care-i treaba?

Înainte să-i răspundă ceilalţi, am intervenit:

— Tu n-ar trebui să fii la oră?

El se încruntă.

— Ora s-a terminat mai devreme. Nu schimba subiectul.

Am deschis gura, dar bestia de Jacob mi-a luat-o înainte:

— Avery tocmai ne-a informat că tu îi ceri să

ieşiţi împreună, şi ea îţi spune nu, iar noi i-am explicat că nu e în toate minţile.

— Bine, atunci.

Expresia dură se risipi de pe faţa lui, iar eu aş fi vrut să mă bag sub masă.

— Îmi place conversaţia asta.

Uh.

— Deci e adevărat? întrebă Jacob, proptindu-şi cotul pe masă. I-ai cerut să ieşiţi împreună?

Cam îmi aruncă o privire într-o parte.

— I-am cerut, aproape în fiecare zi, de la sfârşitul lui august. De partea cealaltă, Brit chiţăi de parc-ar fi fost o jucărie de pluş care a fost strânsă în mână.

— Din august?

El dădu din cap.

Brit întoarse ochii mari spre mine.

— Şi n-ai spus o vorbă!

— Sunt de-a dreptul ofensat, comentă Cam.

Eu i-am dat un cot.

— Ba nu, nu eşti. Şi nu e ceva ce priveşte pe toată lumea.

— Dar noi suntem prietenii tăi, spuse Jacob cu atâta jale, încât am început să mă simt prost.

El se întoarse spre Cam:

— Noi încurajăm fară rezerve propunerea ca ea să iasă cu tine.

OK. Nu-mi mai părea rău pentru el.

— Îmi plac prietenii tăi, Avery.

Cam rânji la sprânceana mea ridicată.

— Oh, amândoi credem că ar trebui, zise Jacob. De pildă, că ar trebui s-o facă imediat.

— De asemenea, i-am spus că tu nu eşti un ucigaş în serie, se interpuse Brit.

Cam dădu din cap.

— Asta e o recomandare strălucită: „Hei, cel puţin nu e un ucigaş în serie”. O să pun asta în profilul meu de pe Facebook.

Am zâmbit compătimitor.

Jacob era clar entuziasmat.

— Şi ea te-a comparat cu Ted Bundy.

— Te urăsc, am murmurat eu, dându-mi părul la o parte de pe faţă. Ba nu te-am comparat cu Ted Bundy. Am spus doar că nu poţi cunoaşte niciodată în realitate o persoană. Toată lumea a crezut că Ted Bundy era un tip foarte de treabă.

Cam se uită lung la mine, amuzamentul sclipindu-i în ochi.

— Uau. E din ce în ce mai bine.

— Pardon? am zis eu, luptându-mă să nu rânjesc.

El oftă, întorcându-se iarăşi spre prietenii mei.

— Continuă să mă refuze. Îmi zdrobeşte micuţa mea inimă.

Am oftat şi eu.

— Nu vorbeşte serios.

— Pare serios, zise Brit, cu ochii plini de milă aţintiţi asupra lui Cam.

O câştigase de partea lui, fir-ar să fie.

Cam scoase cel mai îndurerat sunet cunoscut de om, iar eu mi-am rostogolit ochii.

— Iar acum ea crede că sunt următorul Ted Bundy.

— Ba nu cred că eşti următorul Ted Bundy.

— De altfel, ea n-are nici culoarea de păr care trebuie pentru Ted Bundy, zise Brit.

Ne-am uitat cu toţii stupefiaţi la ea.

— Ce? Lui Ted Bundy îi plăceau fetele cu părul negru, cu cărare pe mijloc. Părul lui Avery e foarte roşu.

— Sunt oare singura persoană care găseşte neliniştitor faptul că ştii asta? întrebă Jacob.

Brit îşi ţuguie buzele.

— Am specializarea în psiho. Ştiu chestiile de genul ăsta.

— Îm-hm, am murmurat eu.

— Oricum, nu vorbeam despre mine şi despre vastele mele cunoştinţe referitoare la ucigaşii în serie. Pot să vă uimesc mai târziu cu acestea. Acum vorbeam despre tine, Avery.

A rânjit, când m-am uitat fioros la ea.

— Acest chipeş tânăr gentleman, care nu este un ucigaş în serie, îţi cere să ieşi cu el. Tu eşti singură. Eşti tânără. Ar trebui să spui da.

— Oh, Doamne! Mi-am trecut palmele peste faţa încinsă. Nu s-a făcut timpul să vă duceţi cu toţii acasă?

Chicotitul adânc al lui Cam mi se strecura pe sub piele.

— Ieşi cu mine, Avery.

Înmărmurită, m-am întors spre el. Nu-mi venea să cred ca într-adevăr îmi cerea să ies cu el în faţa lor, după tot circul.

— Nu.

— Vedeţi? rânji Cam spre prietenii mei. Continuă să mă refuze.

Jacob clătină din cap.

— Eşti idioată, Avery.

— Mă rog, am mormăit, luându-mi geanta. Mă duc la curs.

— Te iubim, zise Jacob, zâmbind.

— Îm-hm.

Brit chicoti.

— Pe bune, te iubim. Doar că-ţi punem la îndoială deciziile.

Clătinând din cap, m-am ridicat în picioare.

— Aveţi grijă cum conduceţi până acasă.

— Avem întotdeauna grijă, zise ea, sărind în picioare şi îmbrăţişându-mă grăbit. Ţine minte ce ţi-am spus, că poţi veni cu mine. Dacă te răzgândeşti, dă-mi un mesaj până în ora trei.

— OK.

Am îmbrăţişat-o şi eu şi i-am făcut cu mâna lui Jacob. Bineînţeles, Cam era deja în picioare, aşteptându-mă. Mi-am ridicat o sprânceană.

— Mă urmăreşti?

— Ca un ucigaş în serie, răspunse el.

Am lăsat-o baltă şi am traversat localul, îndreptându-ne spre ieşire.

— Ştii că nu vorbeam serios, da? Şi îmi cer scuze că le-am spus şi lor despre asta. Dar începuseră să mă bată la cap cu tine şi, fară să-mi dau seama…

— E în regulă, mă întrerupse el, punându-şi braţul peste umerii mei, când ne-am oprit în dreptul unui pâlc de copaci dintre două clădiri. Nu-mi pasă.

Ridicându-mi ochii la el, l-am privit cercetător.

— Nu-ţi pasă?

A clătinat din cap şi am rămas perplexă. Cine ar vrea să ştie altcineva că i-a cerut cuiva să iasă la întâlnire şi că persoana aceea l-a refuzat continuu? Eu, una, n-aş fi vrut să se ştie asta. Şi de ce continua Cam să-mi ceară să ies cu el? Că doar nu eram singura opţiune pentru el. Cu buclele ciufulite şi negre, ochii albaştri luminoşi, faţa şi trupul de invidiat, Cam era indiscutabil splendid. Mă îndoiesc că exista vreo fată singură în campus care nu credea asta. Dar era mai mult decât un tip sexy care să-ţi taie răsuflarea. Cam era fermecător, amabil, dulce şi spiritual. Era genul de băiat pe care voiai să-l duci acasă şi să-l arăţi tuturor cu mândrie – genul de băiat care nu era niciodată singur prea multă vreme şi cel de care te îndrăgosteai până peste cap.

Cam avea o mulţime de opţiuni – şi de ce nu le explora? Poate că le explora, totuşi. În pofida părerii lui Jacob şi a lui Brit, eu nu stăteam în preajma lui non-stop. Se cupla des cu păpuşa numită Steph şi întotdeauna îl vedeam cu alte fete prin campus, îmi cerea să ies cu el, dar de bună seamă nu lua în serios treaba asta.

Nu se putea, nu după aproape două luni de când dura.

Un nod inconfortabil se formă în stomacul meu. Dacă se întâlnea cu alte fete? Se cupla cu ele? Vreau să spun, era absolut dreptul lui şi nu-mi păsa. Nu-mi păsa deloc.

— O-oh, zise el.

— Ce?

Îşi lăsă braţul jos, dar prinse o şuviţă din părul meu care-mi zburătăcea pe faţă şi o dădu în spate.

— Te gândeşti.

Am încercat să ignor cum îmi furnica obrazul când degetele lui îl atinseseră. Poate începusem să sufăr de o tulburare nervoasă.

— Da.

— La? întrebă el.

— Nimic important.

Am zâmbit şi mi-am alungat gândurile despre el cu alte fete. Nu mergea deloc în direcţia asta.

— Te duci acasă, weekendul ăsta?

— Mă duc.

Făcu un pas mai aproape, blocând strălucirea puternică a soarelui. Vorbind, întinse mâna şi îmi prinse părul, despărţindu-l în două cozi lungi, de o parte şi de alta a feţei mele.

— Plec mâine-dimineaţă, vesel şi devreme. Nu mă întorc până duminică seara. Aşa că n-o să ai ouă, săptămâna asta.

— Boo.

Mi-am înăbuşit foarte reala dezamăgire în creştere. Ouăle de duminică deveniseră esenţa weekendului.

— Nu plânge prea mult din cauza asta.

Schiţă un rânjet, în timp ce-mi gâdila faţa cu vârfurile părului meu.

— O să accepţi propunerea lui Brit şi-o să te duci acasă la ea?

Am clătinat din cap.

— O să rămân pur şi simplu aici şi o să citesc nişte cursuri.

— Tocilaro.

— Nesuferitule.

Rânjetul i se lăţi şi îmi dădu drumul la păr peste umeri.

— Ştii ceva?

- Ce?

Cam făcu un pas înapoi, vârându-şi mâinile în buzunarele jeanşilor.

— Ar trebui să ieşi cu mine, diseară, de vreme ce-o să fiu plecat tot weekendul.

Am râs.

— Nu o să ies cu tine.

— Atunci hai să petrecem timpul împreună.

Zâmbetul meu începu să se şteargă.

— Cu ce e asta mai diferită faţă de a ieşi cu tine?

— Cu ce e mai diferită rugămintea mea de a petrece timpul cu mine în seara asta, faţă de a petrece timpul împreună duminica?

Ah, avea un argument solid. Ritmul inimii mele se acceleră, în timp ce-l priveam.

— Ce vrei să facem?

El dădu din umeri.

— Comandăm ceva de mâncare şi ne uităm la un film.

M-am mutat de pe un picior pe altul, dintr-odată foarte îngrijorată.

— Asta sună ca o întâlnire.

— Nu e o întâlnire, iubito, îmi spuse râzând. Dacă ar fi, te-aş scoate afară, cum ar veni, în public. Aici e vorba doar de doi prieteni care petrec timpul împreună, uitându-se la un film şi mâncând ceva.

Strângându-mi buzele, m-am uitat în altă parte. Cumva ştiam că nu despre asta era vorba, dar, pe de altă parte, ce naiba ştiam eu despre băieţi şi cum e să ai prieteni băieţi? Nu mă gândeam de două ori când Brit sau Jacob veneau pe la mine. De ce l-aş trata diferit pe Cam?

Pentru că el era foarte diferit pentru mine.

În fine, argumentele astea nu prea contau, pentru că chiar voiam să-mi petrec timpul cu el. Cam era amuzant. Aşa că am oftat şi am spus:

— Da, bine. Vino pe la mine.

Cam îşi arcui o sprânceană.

— Uau. Calmează-te, nu te entuziasma prea tare.

— Sunt entuziasmată.

L-am îmbrâncit în umăr.

— Când vii?

— Pe la şapte, e bine?

În capul pieptului, un roi de fluturi se născuseră şi începuseră să bea băuturi energizante.

— Pentru mine e bine. Ne vedem atunci.

Am pornit pe alee, când el m-a oprit.

— Avery?

M-am întors.

— Da?

Buzele lui schiţară un zâmbet plin.

— Pe diseară.

Am simţit un gol în stomac. Avea să fie o *lungă* după-amiază.

Unsprezece

Roiul de fluturi trecuse de la băuturi energizante la fumat cocaină. Simţeam ba că-mi

vine să arunc cu toate lucrurile, ba că vreau să alerg prin apartament ca o lunatică.

Reacţionam exagerat, fară îndoială.

Potrivit lui Cam, asta nu era o întâlnire. Doar doi prieteni care-şi petreceau timpul împreună. Nu mare scofală, nimic care să solicite un efort deosebit. Doar nu era prima oară când aveam să petrecem timpul împreună. Numai că era prima oară când *întrebase* înainte de a veni.

Am făcut un duş – al doilea pe ziua asta.

Am făcut curat în apartament şi apoi mi-am schimbat ţinuta de trei ori, ceea ce era chiar o prostie, pentru că am sfârşit hotărându-mă la o pereche de pantaloni de yoga şi o bluză cu mânecă lungă. Apoi am pierdut nesănătos de mult timp convingându-mi părul să stea în valuri maleabile, care curgeau pe mijlocul spatelui meu. M-am machiat, m-am demachiat complet şi apoi m-am machiat din nou.

În momentul în care am auzit bătând la uşă, mi-a venit să mă dau cu capul de pereţi.

Cam arăta ca întotdeauna când a intrat în apartamentul meu – absolut, dezgustător de divin. Îmbrăcat în jeanşi tociţi şi o bluză cu numele unei formaţii de mult uitate imprimat pe ea, avea pe cap şapca de baseball, trasă mult pe ochi. Într-o mână avea un teanc de DVD-uri, iar în cealaltă, o pungă ce mirosea a mâncare chinezească.

Stomacul meu a ghiorţăit.

— Oh! Ce ai acolo?

— Materiile din care sunt făcute visele.

Răşchirându-mi degetele, am rânjit.

— Creveţi prăjiţi?

— Da.

Îmi întinse punga şi eu am dat fuga la bucătărie ca un copil lihnit.

— Am adus vreo câteva filme. Habar n-aveam ce ai vrea să vezi. Scoţând farfurii din dulap, am aruncat o privire peste umăr.

Cam şi-a scos şapca şi şi-a trecut o mână prin păr. Buclele negre erau într-o adorabilă dezordine. M-a surprins privindu-l şi a zâmbit în colţul gurii. Eu am întors capul, roşind.

— Deci, ăă, ce-ai adus?

— Hai să vedem… Avem o selecţie pe cinste aici. Din genul filmelor horror, am adus ultimele două *Resident Evil.*

— Două filme?

Am pus farfuriile pe bufet.

El a chicotit.

— N-o să scapi uşor de mine.

— Fir-ar. Ce altceva mai ai?

— Din categoria comediilor, am ultimele filme cu Vince Vaughn şi Will Ferret. De acţiune, am un James Bond şi încă unul unde o grămadă de chestii sar în aer. Şi am Jurnalul.

M-am răsucit brusc, gata să scap argintăria.

— *Jurnalul?* Ai *Jurnalul?*

Cam se uită la mine fară să priceapă.

— Ce-i rău în asta?

— Oh, nu-i nimic rău. Doar că e aşa un… ăă, film de fete.

— Sunt destul de încrezător în masculinitatea şi sexualitatea mea cât să pot spune că Ryan Gosling e *de vis* în filmul ăsta.

Am rămas cu gura căscată.

Expresia imobilă s-a destrămat şi el a început să râdă.

— Glumesc. Nu e filmul meu. Nu l-am văzut niciodată. N-am adus niciun film de dragoste.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Caraghiosule.

Cam râse din nou.

— Nici eu n-am văzut Jurnalul vreodată. Nu mă dau în vânt după filmele de dragoste, am recunoscut, deschizând uriaşele cutii de carton.

— Pe bune? Am crezut că toate fetele au văzut filmul ăsta şi pot cita din el toate prostiile.

— Nu.

— Interesant.

— Nu chiar.

Am luat o lingură.

— Cât vrei?

— Pune-ţi tu cât vrei şi eu mă mulţumesc cu ce mai rămâne.

A venit în spatele meu şi eu am înlemnit. Mi s-

au ridicat firişoarele de păr de pe ceafa. Mi-am schimbat poziţia ca să stau într-o parte. El şi-a înclinat capul:

— Eşti aşa de nevricoasă.

— Nu sunt nevricoasă.

— E o figură de stil.

Am pus o grămăjoară de orez prăjit şi creveţi pe farfuria mea.

— E o figură de stil stupidă.

Cam păru c-ar vrea să mai zică ceva, dar se răzgândi.

— Ce film vrei să vedem?

— Hai să punem *Resident Evil.*

— O fată pe gustul meu.

Extrase două DVD-uri şi se îndreptă spre living. L-am urmărit cu privirea.

— Zombii să trăiască.

Suspinând, am clătinat din cap. I-am umplut farfuria cu prăjeala combinată şi apoi le-am dus pe amândouă în living, aşezându-le pe măsuţa de cafea. Cam era la televizor, umblând la DVD player. Eu am aprins veioza, ca să-i dau lumină în camera întunecată.

— Ce vrei să bei?

— Ai lapte?

— Vrei lapte cu mâncare chinezească?

El dădu din cap.

— Îmi trebuie calciu.

Mi s-a întors stomacul, dar i-am adus un pahar

de lapte şi mie o cutie de Pepsi.

— E cam scârbos, ştii? M-am aşezat pe canapea şi mi-am strâns picioarele sub mine. O combinaţie ciudată.

El se aşează lângă mine, cu telecomanda în mână.

— Ai încercat vreodată?

— Nu.

— Atunci de unde ştii că e scârbos?

Am ridicat din umeri şi mi-am luat farfuria.

— Mizez pe presupunerea că e.

El îmi aruncă o privire piezişă.

— Mai înainte de sfârşitul anului, o să te pun să încerci lapte cu mâncare chinezească.

Fără să mă ostenesc să-i răspund la asta, m-am instalat mai bine şi am început să mănânc. Cam dăduse drumul la film şi se aşezase pe canapea, cu coapsa lipită de genunchiul meu. După vreo zece minute, zise:

— Întrebare?

— Răspuns.

— Deci, e apocalipsa zombilor, da? Zombii ies din străfunduri şi aleargă sub influenţa amocului prin clădiri şi pe străzi. Tu ai fi murit deja de trei ori până în momentul ăsta, iar eu aş fi fost preschimbat în mutant de virusul T de două ori, ceea ce pare să fie dureros. Ţi-ai mai face timp în evident haotica rutină zilnică pentru a te coafa şi a te machia?

Un hohot de râs izbucni din mine la întrebarea asta absurdă.

— Nu, deloc. Nici măcar nu sunt sigură că mi-aş face timp să mă pieptăn. Şi încă ceva. Ai observat că toată lumea are un zâmbet orbitor de alb? Societatea s-a dus de râpă cam cu vreo şase ani în urmă. Nimeni nu se mai duce la dentist. Dinţii li se îngălbenesc.

Cam termină porţia de prăjeli.

— Sau cum părul uneia din fete îşi schimbă culoarea de la un film la altul.

— Da, pentru că într-o apocalipsă zombi ai o grămadă de timp mort ca să te coafezi.

El chicoti.

— Totuşi îmi plac filmele astea.

— Şi mie, am recunoscut. E cam acelaşi lucru în fiecare film, dar nu ştiu. E ceva care dă dependenţă când o vezi pe Alice snopind un zombi în bătaie. Şi sper că, atunci când o fi o invazie de zombi, să arăt şi eu măcar pe jumătate la fel de bine ca ea când se roteşte şi-i loveşte pe zombi cu piciorul în faţă.

Râzând, el luă farfuriile acum goale şi le duse în bucătărie. Se întoarse cu un nou pahar de lapte şi o altă cutie de Pepsi pentru mine.

— Mulţumesc, am zis eu.

El se aşează din nou şi perna canapelei se lăsă puţin, dându-mă mai aproape de el.

— Trăiesc să te slujesc.

Am rânjit.

În cea mai mare parte a primului film, am continuat să despicăm în patru toate inconsecvenţele, râzând la comentariile noastre exagerat de critice. Tocmai când Alice se pregătea să dezlănţuie o furtună de lovituri grele asupra lui Rain, sună telefonul meu. Crezând că era Brittany sau Jacob, deja plictisiţi de a fi acasă, m-am aplecat spre el. Neliniştea mi-a săgetat pe şira spinării când am văzut *NUMĂR NECUNOSCUT* pe ecran. Am trimis grăbită apelul pe căsuţa vocală.

— N-ai de gând să răspunzi? întrebă Cam, mirat.

Am clătinat din cap şi, discret, am închis telefonul, punându-l la loc pe măsuţa de cafea, cu ecranul în jos.

— Cred că e nepoliticos să răspunzi la telefon când ai companie.

— Nu mă deranjează.

Reluându-mi locul, îmi rodeam degetul mare, cu privirea aţintită la televizor. Nu vedeam într-adevăr ce se petrecea pe ecran şi mi-am dat seama că filmul se terminase numai când Cam s-a ridicat ca să-l pună pe următorul. Mi-am impus să nu mă mai gândesc la telefon sau la mesajul care ştiam că mă aştepta. După cel dintâi apel, ştersesem toate mesajele fară să le mai ascult. Încă o dată m-am gândit să mă duc la magazinul

de telefoane mobile şi să-mi schimb numărul, dar mi se părea că, aşa, îl lăsam pe nemernic să câştige. Încă nu aveam nicio idee cine putea fi. N-ar fi putut fi Blaine, dar de unde era să ştiu? Indiferent cine era, îl tratam ca pe un troll de Internet. Fără încurajări.

Degetele lui Cam erau deodată înconjurate pe încheietura mea, făcându-mă să-mi ridic brusc capul. Se uita la mine, nu la film.

— Ce? am întrebat, coborându-mi ochii la mâna lui.

Îmi înconjurase complet încheietura.

— Îţi rozi unghiile de zece minute.

Atât de mult? Ei bine, asta era oarecum dezgustător.

El îmi lăsă braţul în jos, peste coapsă, dar nu-mi dădu drumul.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, am răspuns. Mă uit la film.

— Nu cred că vezi într-adevăr filmul.

Privirile ni s-au încrucişat, iar inima mi-a stat o clipă în loc.

— Ce se întâmplă?

Mi-am tras braţul şi el mi-a dat drumul.

— Nu se întâmplă nimic. Mă uit la film.

— Îm-hm, murmură el, dar abandonă subiectul.

Comentariile au fost mai puţine, de data asta, iar mie au început să mi se închidă ochii. De fiecare dată când clipeam, părea să-mi ia mai

multă vreme până să-i deschid la loc. Cam îşi schimbă poziţia lângă mine, iar eu m-am afundat mai departe în perna canapelei, mai aproape de el. Mă sprijineam cu toată partea stângă de el şi m-am gândit să mă depărtez, dar el era cald, mie mi-era bine şi mă simţeam prea leneşă să depun efortul pentru asta. În plus, el nu părea deranjat. Altminteri, nu s-ar fi dat la o parte sau nu m-ar fi împins?

Probabil am aţipit în timpul celui de-al doilea film, pentru că atunci când am deschis ochii, mi s-a părut că televizorul îşi schimbase poziţia. Cu greu mi-am dat seama că eu mi-o schimbasem şi – oh, Doamne – cum ajunsesem aici?

Ghemuită pe o parte, cu o pătură din spatele canapelei întinsă peste mine şi capul în poala lui Cam.

Sau pe coapsa lui, mai exact.

Mi s-a tăiat răsuflarea, inima a început să bată neregulat şi ochii mi s-au deschis larg. Era o uşoară apăsare pe şoldul meu, care se simţea şi avea forma unei mâini – mâna lui Cam. Adormise şi el? Oh, Dumnezeule, habar n-aveam cum se întâmplase asta. Am adormit astfel şi acum bietul Cam era blocat aici, pentru că eu dormeam pe el?

OK. Aveam două opţiuni. Aş fi putut să mă rostogolesc de pe canapea şi să mă reped ca nebuna în dormitor sau aş fi putut să mă port

într-adevăr ca un adult şi să văd dacă el era treaz.

Surprinzător, am ales varianta cu purtatul ca un adult şi m-am întors încet pe spate. Şi asta a fost o mişcare groaznic de nefericită, pentru că mâna de pe şoldul meu alunecase, iar acum se odihnea pe pântecele meu.

Oh, Doamne…

Mâna lui rămase sub buricul meu, întinzându-se spre sud, iar degetele lui ajunseseră la betelia pantalonilor mei de yoga. Era aproape, chiar aproape de teritoriile oarecum netrecute pe hartă. Un bulgăre de gheaţă se formă în pieptul meu, dar mai jos, mult mai jos, se întâmpla cu totul altceva. Furnicături ascuţite dinspre pântece se întindeau şi mai jos într-un val cald de fiori. Cum era cu putinţă să te simţi atât de îngheţat şi atât de înfierbântat totodată?

Degetul lui mare se mişcă şi mi-am muşcat buza. Trebuia să fi fost un accident sau o mişcare leneşă din somnul lui. Apoi degetul se mişcă din nou, dar de data asta într-un cerc, încet, leneş, sub buricul meu. Oh, la dracu'. Pulsul mi se acceleră şi fierbinţeala aceea se înteţi. Degetul lui continuă să se mişte, cel puţin vreo jumătate de minut, până când n-am mai putut rezista. Unele părţi din corpul meu săgetau dureros într-un mod cu totul nedrept şi neobişnuit, ceea ce n-ar fi trebuit să se întâmple.

Dar, oh, se întâmpla.

Am tras adânc aer în piept, dar asta nu m-a ajutat cu nimic să-mi relaxez muşchii sau să domolesc tensiunea care creştea în mine. Şi ştiam că dacă m-aş fi uitat în jos, sfârcurile mele s-ar fi luptat cu bluza subţire pe care o purtam. La fiecare respiraţie, le puteam simţi frecându-se de sutien. Voiam cu disperare să fiu fata care ar fi ştiut să se descurce cu asta; genul de fată pe care ştiam că o voia probabil cu adevărat Cam şi cu care era obişnuit.

Dar eu nu eram aceea.

Mi-am dat capul pe spate şi m-am uitat la Cam.

Capul lui era plecat, în partea opusă mie, şi mult pe spate, în perna canapelei. O umbră fină apăruse pe linia puternică a maxilarului său. Pe faţă îi plutea un zâmbet slab. Nemernicul.

— Cam.

Deschise un ochi.

— Avery?

— Nu dormeai.

— Tu, da.

Îşi ridică fruntea, întorcându-şi capul dintr-o parte în alta, să-şi alunge înţepeneala.

— Şi am adormit şi eu.

Iar mâna lui era încă pe pântecele meu, incredibil de grea. O parte din mine voia să-i spună să-şi ia labele de pe mine, dar nu asta mi-a ieşit pe gură.

— Îmi pare rău că am adormit pe tine.

— Mie, nu.

Umezindu-mi nervoasă buzele, habar n-aveam ce să spun, aşa că am continuat cu:

— Cât e ceasul?

Ochii lui poposiră pe gura mea şi tot corpul mi se încordă într-un mod deloc neplăcut.

— După miezul nopţii, răspunse el.

Inima îmi bubuia în piept.

— Nici măcar nu te-ai uitat la ceas.

— Pur şi simplu ştiu chestiile de genul ăsta.

— Pe bune?

Ochii îi erau umbriţi.

— Da.

— Ăsta-i un talent remarcabil.

Mâna mi se strânse în pumn, pe lângă coapsă.

— La ce oră pleci, dimineaţă?

— O să-ţi lipsesc?

M-am strâmbat.

— Nu de aceea te întrebam. Eram doar curioasă.

— Le-am spus alor mei că o să fiu acasă la prânz.

Cu mâna cealaltă, dădu câteva şuviţe de păr la o parte de pe faţa mea, şi mâna aceea zăbovi, de asemenea, în părul meu.

— Aşa că probabil va trebui să plec între opt şi nouă.

— Asta însemnă devreme.

— Da.

Mâna lui îmi mângâia capul, iar ochii mei s-au închis din nou, relaxându-mă în pofida voinţei mele.

— Dar drumul e uşor.

— Şi nu te întorci până duminică seară?

— Exact, murmură el şi i-am simţit pieptul mişcându-se cu o răsuflare adâncă. Eşti sigură că n-o să-ţi lipsesc?

Buzele mele au schiţat un rânjet.

— Va fi ca o vacanţă pentru mine.

El chicoti.

— Asta a fost o mare răutate.

— Oare?

— Dar ştiu că minţi.

— Ştii?’

— Da.

Mâna lui se mişcă şi am simţit vârfurile degetelor atingându-mi uşor obrazul. Ochii mi s-au deschis brusc. El zâmbea, privind în jos, la mine. Nu zâmbetul lui plin care-i afişa gropiţa, totuşi.

— O să-ţi lipsesc, dar nu vrei să recunoşti asta.

N-am spus nimic, pentru că încercam să nu mă gândesc la următoarele patru zile. Şi atunci degetele lui s-au mişcat, plimbându-se pe arcul pometului meu, iar eu nu mă mai gândeam la nimic. Au alunecat spre maxilarul meu şi apoi unul dintre degete a urmat linia spre bărbie.

Aerul mi s-a scurs uşor din plămâni, când degetul lui a şovăit lângă buza mea de jos.

El şi-a plecat capul într-o parte.

— O să-mi lipseşti.

Am zâmbit.

— Pe bune?

— Da.

Mi-am închis ochii, reţinându-mi lacrimile subite. Habar n-aveam de ce acele patru cuvinte mă afectaseră aşa, dar reuşiseră şi pentru un moment, scurt, foarte scurt, a trebuit să recunosc în sinea mea că nu voiam să plece. Asta făcu arderea lăuntrică mai intensă.

Au mai trecut câteva minute, în care nu s-au auzit decât sunetele slabe dinspre televizor. El şi-a plimbat degetul pe marginea buzei mele de jos, fară s-o atingă de-adevăratelea, dar apropiindu-se cu fiecare trecere. M-am întrebat dacă o să mi-o atingă, până la urmă, şi dacă eu voiam s-o facă.

Într-un fel, mi-o doream.

— Vorbeşti în somn, zise el.

Am deschis brusc ochii. Ducă-se atingerea buzei.

— Vorbesc?

El dădu din cap.

Oh, Doamne. Mi s-a făcut un gol în stomac.

— Mă tragi pe sfoară? Pentru că îţi jur pe ce-am mai sfânt că, dacă mă tragi pe sfoară, o să-ţi

fac rău.

— Nu te trag pe sfoară, iubito.

M-am ridicat în capul oaselor şi ambele lui mâini se desprinseră de pe mine. M-am întors pe canapea cu faţa la el. Pulsul îmi zvâcnea dintr-un motiv cu totul diferit.

— Ce-am spus?

— Nimic, de fapt.

— Pe bune?

Aplecându-se, el îşi trecu mâinile peste faţă.

— Ai murmurat doar nişte chestii. N-am putut desluşi ce anume spuneai.

Îşi ridică fruntea.

— A fost într-un fel drăguţ.

Inima începu să mi se potolească şi frica să-şi slăbească strânsoarea din pieptul meu. Numai Dumnezeu ştie ce-aş fi putut spune în timpul somnului. Aruncându-mi privirea spre ceas, am văzut că era trecut de trei dimineaţa.

— Fir-ar să fie, eşti la pământ cu abilitatea ta specială de a spune cât e ceasul.

Cam ridică din umeri şi se aplecă în faţă.

— Cred c-ar trebui să mă duc acasă.

Am deschis gura, dar am închis-o fară să spun nimic. Ce era să fac? Să-l rog să rămână? La o petrecere de moţăit pe canapeaua mea? Foarte plăcut. Mă îndoiam că era interesat de petrecerile pe canapea cu bulină pentru sub treisprezece ani.

— Să conduci cu grijă, am zis eu, în cele din urmă.

El se ridică şi eu m-am uitat la locul pe care îl ocupase.

— Bine.

Şi-apoi se aplecă, mişcându-se mai repede decât mi-am putut eu imagina ce avea de gând să facă. Îşi lipi buzele de fruntea mea:

— Noapte bună, Avery.

Mi-am închis ochii şi mi-am strâns pumnii.

— Noapte bună, Cam.

El ajunse la uşă mai înainte de a putea eu să mă ridic, apucându-mă de speteaza canapelei.

— Cam?

El se opri.

— Da?

Trăgând adânc aer în piept, m-am silit să articulez:

— M-am simţit foarte bine în seara asta.

Cam se uită la mine un moment, apoi zâmbi. Gropiţa îi apăru în obrazul stâng şi buzele mele îi răspunseră în acelaşi fel.

— Ştiu.

Doisprezece

Aruncând manualul de istorie pe marginea patului, m-am trântit pe spate şi mi-am plesnit palmele peste ochi. Era abia joi după-amiaza şi

deja simţeam că încep să-mi ies din minţi.

M-am gândit c-aş putea face un pic de curăţenie.

Am căscat.

Mobilul meu a ciripit pe noptieră şi m-am rostogolit până la el. Pe jumătate temându-mă să mă uit la ecran, am făcut-o totuşi, cu un ochi închis. De parcă astfel lucrurile ar fi fost mai puţin nasoale, în caz că ar fi fost familiarul ticălos din vecini.

Nu era.

Ridicându-mă în capul oaselor, am deschis un mesaj de la Cam. O întrebare şi rânjeam ca proasta.

Ţi-e dor de mine?

I-am răspuns cu un Nu.

Replica lui veni aproape imediat.

Dac-ai fi fost Pinocchio, nasul ţi-ar fi ajuns dincolo de graniţa statului.

Încrucişându-mi picioarele, m-am sprijinit cu spatele de tăblia patului.

Pinocchio? Sună ca nivelul tău de lectură.

Ha. M-ai jignit. Profund.

Parcă ziceai că n-ai sentimente?

Am minţit. Am atâtea sentimente pentru tine.

Mai înainte să pot răspunde, un alt mesaj a apărut. *Când mint eu, îmi creşte altceva.*

Am râs tare. *Mersi că-mi spui şi mie.*

Cu plăcere. Doar te ţineam la curent.

Pe-asta o poţi ţine pentru tine. Muşcându-mi buza, i-am scris: Ai ajuns acasă?

Au trecut vreo câteva minute, timp în care nu mi-am luat ochii de la telefon. *Mda. Familia m-a potopit cu afecţiune. Ai putea să înveţi de la ei.*

Cred că primeşti destulă atenţie.

Am mare nevoie.

Drace, mă îndoiesc.

Trecură alte câteva minute. Ce faci?

Lăsându-mă pe spate, mi-am încrucişat gleznele. Citesc.

Tocilaro.

Ticălosule.

Pariez că-mi duci dorul.

Rânjetul meu atinsese proporţii stingheritoare. *Pariez că ai altceva mai bun de făcut în clipa asta.*

Nu. Câteva secunde mai târziu: *Cine-i acolo???* M-am încruntat şi m-am ridicat în pat. Apoi: *Scuze, sora mea tocmai mi-a furat telefonul.*

M-am liniştit. *Pare o soră foarte mişto.*

Este. Uneori. Are mai multă nevoie decât mine. Trebuie s-o şterg.

I-am scris: *Vb mai încolo*.

Restul după-amiezii s-a târât până la nouă seara, când m-am gândit puţin dacă să iau nişte NyQuil, doar ca să dorm. Din living, am auzit telefonul ciripind din nou. Aruncându-mi periuţa de dinţi în chiuvetă, m-am repezit nebuneşte în

living, căzând în patru labe, apoi am încetinit, apropiindu-mă de telefon.

Ieşi cu mine.

Râzând, am uitat că aveam pastă de dinţi în gură şi-am sfârşit împroşcând spuma albă, lipicioasă, pe toată bărbia şi pe bluză.

— Doamne, sunt o handicapată.

M-am şters şi apoi i-am răspuns lui Cam. *Nu e nicio deosebire dacă mă întrebi într-un mesaj sau în persoană.*

M-am gândit să fac o încercare. Tu ce faci acum? Eu îl bat pe tata la poker.

Imaginându-mi-l cu familia lui, am zâmbit. *Mă pregătesc de culcare.*

Mi-ar fi plăcut să fiu acolo.

Am făcut ochii mari. *La ce se referea?*

Stai, eşti goală?

Nu!!! i-am răspuns. Perversule.

La naiba. Cel puţin am imaginaţie.

Asta-i tot ce vei avea vreodată.

Mai vdm.

Ba nu, n-ai să vezi.

Aleg să ignor asta. Ok. Trebuie să plec. Tata mă bate de m-ascultă cu urechea.

Noapte bn, Cam.

Noapte bună, Avery.

Am rămas cu telefonul în mână un răstimp indecent de lung, apoi l-am luat cu mine în dormitor. În ultima vreme, îmi luasem obiceiul

să-l închid, peste noapte, fiindcă nu ştiam niciodată când aveam să primesc mesajul de la *NUMĂR NECUNOSCUT.* Dar, în noaptea asta, l-am lăsat deschis.

Pentru orice eventualitate.

Duminica dimineaţa n-avea nicio noimă fară Cam, obsesia lui cu ouăle fierte tari şi nemernicia aia de tigaie, şi toate bunătăţile alea făcute la cuptor. Mă trezisem devreme, de parcă un ceas interior îl aştepta să-mi bată la uşă. Bineînţeles, nu s-a întâmplat. Nu-mi dăduse niciun mesaj, sâmbătă, toată ziua. Mi-am închipuit că ieşise prin oraş cu familia şi prietenii care încă mai locuiau acolo.

Încercam să nu-i simt lipsa lui Cam, pentru că el era doar un prieten şi, dacă îmi doream ca Brit şi Jacob să-mi fie prin preajmă, nu era ca şi când *le-aş fi dus dorul,* le simţeam lipsa. Asta nu era acelaşi lucru. Sau poate că era.

Scoţându-mi o pungă de cereale, m-am strâmbat cu dezgust. Chiar mi-ar fi plăcut nişte brioşe cu afine. Mi-am mâncat cerealele, simţindu-mă într-o mie de feluri ţâfnoasă. Tocmai terminasem de spălat castronul, când a sunat telefonul.

Am dat fuga în living şi m-am oprit scurt, când am văzut numele pe ecran.

Mama.

Ooooh, la dracu.

Telefonul a continuat să sune, în timp ce eu nu mă hotărâm să răspund sau să-l arunc pe fereastră. Trebuia să răspund, totuşi. Mama şi tata nu sunau niciodată. Aşadar trebuia să fie ceva important.

De cum am deschis, m-am făcut mică.

— Alo.

— Avery.

Ah, vocea aceea – vocea cultă, modulată, extrem de impersonală şi rece a doamnei Morgansten. Mi-am reţinut un val de înjurături care i-ar fi ars urechile perfecte.

— Bună, mamă.

Urmă o tăcere uriaşă. Mi-am ridicat sprânceana, întrebându-mă dacă nu cumva mă sunase din greşeală sau ceva asemănător. În cele din urmă, a vorbit.

— Cum e în West Virginia?

Rostise West Virginia ca pe un soi de boală venerică. Mi-am rostogolit ochii. Uneori, părinţii mei uitau de unde veniseră.

— E foarte bine. Te-ai trezit devreme.

— E duminică. Theo a insistat să ia un mic dejun târziu cu tatăl tău, la Club. Altfel nu m-aş fi trezit la ora asta.

Theo? M-am prăbuşit pe canapea, cu gura căscată. Pentru numele dumnezeilor de pretutindeni, Theo era tatăl lui Blaine. Părinţii mei, oh, erau aşa nişte… nemernici.

— Avery, eşti acolo?

Nerăbdarea i se ghicea în ton.

— Da. Sunt aici.

Mi-am înşfăcat perna şi mi-am trântit-o în poală.

— O să luaţi micul dejun cu domnul Fitzgerald?

— Da.

Şi asta a fost tot ce-a avut de spus despre asta. Da. De parcă nu era cine ştie ce. Familia Fitzgerald îi plătise familiei Morgansten şi eu fusesem etichetată drept o târfa mincinoasă, dar totul era bine în cartier, pentru că încă mai puteau lua un mic dejun împreună la club.

— Cum e şcoala? întrebă ea, dar suna plictisită.

Probabil căuta pe Internet următoarea ei procedură cosmetică.

— Avery?

Oh, ce naiba.

— Şcoala e perfectă. West Virginia e perfectă. Totul este perfect.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine, domnişoară. După toate cele prin care ne-ai făcut să trecem…

— Cele prin care v-am făcut să treceţi voi

Trăiam într-un univers paralel.

— Şi încă ne mai faci să trecem, continuă ea, de parcă n-aş fi spus nimic. Eşti practic în capătul ţării, urmând o mică universitate din *West Virginia*, în loc de…

— Nu e nimic în neregulă cu şcoala asta,

mamă, sau cu West Virginia. Tu te-ai născut în Ohio. Nu-i prea mare deosebirea…

— Asta-i ceva ce încerc să nu-mi aduc aminte.

Ofensa ei era veritabilă.

— Ceea ce mă aduce la subiectul acestui telefon.

Mulţumesc Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh.

— Trebuie să vii acasă.

— Ce?

Am strâns puternic perna la piept.

Ea oftă.

— Trebuie să încetezi să te mai prosteşti şi să vii acasă, Avery. Ţi-ai demonstrat punctul de vedere foarte clar răzvrătindu-te şi făcând ceva atât de copilăresc.

— Copilăresc? Mamă, am urât să fiu acolo…

— Şi pe cine dai tu vina pentru asta, Avery?

O parte din răceală i se scurse din voce.

Am rămas cu gura căscată. Nu era prima oară când spunea ceva de genul ăsta. Nici pe departe, dar tot a fost ca un pumn în plex. M-am uitat fix la fereastră, clătinând încet din cap.

— Nu vrem decât ce e cel mai bine pentru tine, reîncepu ea, recăpătându-şi răceala distantă cu o declaraţie de tot rahatul. Asta e tot ce am vrut, iar cel mai bine pentru tine este să te întorci acasă.

Am început să râd, dar mi s-a oprit râsul în gât. Să vin acasă era spre binele meu? Femeia asta

era nebună. Simplul fapt că vorbeam cu ea mă făcea să simt că înnebunesc şi eu.

— S-au întâmplat unele lucruri aici, adăugă ea şi apoi îşi drese glasul. Ar trebui să vii acasă.

De câte ori făcusem ce voiseră ei? De prea multe ori, dar de data asta nu puteam da înapoi. Să mă întorc acasă era echivalent cu a-mi vârî capul într-o maşină de tocat de carne şi apoi să mă întreb de ce doare. Am tras adânc aer în piept şi am deschis ochii.

— Nu.

— Pardon?

Vocea mamei se prefăcu într-un ţignal.

— Am spus nu. Nu mă întorc acasă.

— Avery Samantha Morgan…

— Trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, mamă. La revedere.

Şi am închis mai înainte să mai poată zice ea ceva. Am pus telefonul pe măsuţa de cafea şi am aşteptat.

Se scurse un minut, apoi încă unul, apoi cinci minute. Lăsând să-mi iasă un suspin de uşurare, m-am prăbuşit pe canapea. Am clătinat din cap, literalmente făcută praf de conversaţie. Mama mea era nebună. Mi-am închis ochii şi mi-am frecat tâmplele. Ce mai mod de a începe o dimineaţă de duminică.

O bătaie neaşteptată în uşă m-a făcut să tresar.

Sărind în picioare, am ocolit în grabă

canapeaua, întrebându-mă cine ar fi putut fi. Era prea devreme pentru ca oricare dintre prietenii mei să se fi întors. La naiba, nu era nici nouă, ceea ce însemna că probabil era prea devreme şi pentru vizita unui ucigaş în serie.

M-am ridicat pe vârfuri până la vizor.

— Nu se poate.

Inima mea a făcut o serie de salturi şi tumbe, în timp ce am deschis larg uşa.

— Cam?

El s-a întors, cu buzele ridicate într-un rânjet şui. În mână avea o pungă de cumpărături.

— Deci, m-am trezit la patru, în dimineaţa asta, şi m-am gândit că aş putea mânca într-adevăr nişte ouă. Şi ouăle cu tine merg mult mai bine decât ouăle cu sora mea sau cu tata. Plus că mama a făcut pâine cu dovleac. Ştiu cât de mult îţi place pâinea cu dovleac.

Rămasă fară grai, m-am dat la o parte şi l-am privit cum duce punga în bucătărie. Îmi ardea gâtul, buza de jos chiar executa ciudăţenia aia de tremurat. Un nod, undeva în pieptul meu, se destrăma. Creierul meu a făcut un declic şi s-a stins. Nici n-am mai închis uşa de la intrare, fară să simt aerul rece scăldându-mi gleznele goale. Am ţâşnit după el, străbătând imediat distanţa de la uşă la bucătărie. Cam se întoarse tocmai când mă aruncam spre el.

M-a prins şi s-a împleticit un pas înapoi,

ţinându-mă cu o mână pe după mijloc. Mi-am îngropat capul la pieptul lui, cu ochii închişi şi inima bubuind.

— Mi-ai lipsit.

Treisprezece

Stând ghemuită, strânsă toată în hanoracul meu, tremuram în timp ce vântul rece biciuia între Whitehall şi Knutti, foşnind frunzele ruginii şi galbene de deasupra noastră. Multe dintre ele erau smulse şi ridicate în aer, după care picau, în spirale, pe pământ, în covorul gros de frunze.

Brit trase adânc din ţigara ei şi lăsă fumul să-i iasă încet.

— Deci data viitoare când o să răspund la o întâlnire ad-hoc prin telefon cu Jimmie şi mă duc într-adevăr până la el acasă, ce vei face?

M-am legănat dintr-o parte în alta.

— Îţi dau un pumn în vagin?

— Exact!

Trase un ultim fum şi apoi stinse ţigara.

— Doamne, de ce sunt fetele atât de proaste?

Mi-am potrivit pasul cu al ei, ţinându-mă strâns în braţe.

— Bună întrebare.

— Vreau să spun, ştiam foarte bine că el nu-şi doreşte o relaţie, că nu vrea decât sex şi că de obicei e abţiguit, şi cu toate acestea m-am dus

acolo. Nu, pe bune?

— Tu vrei o relaţie?

Îşi pungi buzele şi îşi trase căciula tricotată peste urechi.

— Ştii, nu prea cred.

M-am încruntat.

— Atunci de ce eşti supărată pentru că el nu vrea una?

— Pentru că el ar trebui să vrea să fie într-o relaţie cu mine! Sunt al naibii de grozavă.

Abţinându-mă să zâmbesc, i-am aruncat o privire.

— Eşti grozavă.

Brit zâmbi. ÎI întâlnisem pe Jimmie de vreo câteva ori prin campus, cu Brit. Părea un tip drăguţ şi în regulă, dar credeam că ea merita ceva mai bun decât un tip care o suna numai când era băut. Aşa că i-am spus-o şi ei.

— Şi tocmai de aceea suntem noi prietene, răspunse ea, strecurându-şi braţul pe sub al meu. Frate, unde s-a dus toamna? Iarna parcă a picat din cer şi ne-a lovit cu răutate.

— Ştiu.

Mă scuturau tremurăturile când am ajuns la intersecţie.

— Îmi pare rău de copiii care se pregătesc să colinde mâine-seară. Or să îngheţe.

— La naiba cu copiii, zise ea, făcându-mă să chicotesc. Eu mă costumez în înger – un înger

depravat.

— Bineînţeles.

— Şi asta înseamnă că, practic, o să port doar lenjeria de corp. Sfârcurile probabil or să-mi degere şi-or să-mi cadă. Că tot veni vorba, să nu crezi că n-am remarcat cum ai evitat subiectul petrecerii.

Nu m-am prins cum a trecut de la sfârcuri degerate la asta. În faţa Secretariatului, m-a ţintuit cu o privire.

— Trebuie să vii cu noi. Toată lumea o să fie acolo, întorcând capul, m-am uitat la poliţia campusului deblocând o maşină pentru un ghinionist.

— Nu ştiu. Nu mă dau în vânt după petrecerile de Halloween.

— Tu nu te dai în vânt după nicio petrecere. Haide, trebuie să vii. Am nevoie de tine acolo. Va fi şi Jimmie şi am nevoie de tine să-mi dai un pumn în vagin.

Am râs.

— Sunt sigură că Jacob va fi încântat să te servească.

— Nu e acelaşi lucru! El nu înţelege şi dă cele mai proaste sfaturi. Îmi va spune probabil să mă duc să mă cuplez cu el, protestă ea şi a trebuit să recunosc că era adevărat. Trebuie să vii! Te rog. Te rog frumos.

Hotărârea mea de a nici nu mă gândi măcar la

petrecerea asta începuse să se clatine. Jacob vorbea numai despre ea de vreo săptămână. Seara trecută, când Cam şi cu mine terminam tema la astronomie şi, între două activităţi, îmi cerea să ies cu el, adusese vorba despre petrecerea pe care o dădea prietenul lui, Jase. Jase era cu un an mai mic decât Cam şi destul de sus în ierarhia uneia dintre frăţii. Care anume, nu-mi puteam aminti. ÎI văzusem pe Cam cu el de vreo câteva ori, dar nu ne vorbiserăm niciodată. Nu că ar fi contat, pentru că doar să mă gândesc de a merge la petrecerea aceasta era ca un ulcer care începea să-mi roadă stomacul.

— Trebuie să intru acolo şi să mă ocup de stupizenia de program pentru semestrul viitor.

Ea avea mari greutăţi în a ajunge la ore. Eu fusesem norocoasă şi îmi luasem toate cursurile pe care le dorisem.

— O să spinteci vreo bestie?

— Poate.

Brit îmi dădu o scurtă îmbrăţişare.

— Îţi mulţumesc că ai venit cu mine până aici.

— Nicio problemă.

Terminasem treaba pe ziua aceea şi nu mai aveam altceva de făcut.

Ea începu să urce treptele largi, dar se întoarse.

— Mai gândeşte-te la petrecere. Te rog?

Trebuie să vii, nu doar pentru mine, o să fie distractiv. Trebuie să te destinzi puţin. OK?

Am răsuflat prelung.

— O să mă mai gândesc.

— Dar o să te gândeşti de-adevăratelea?

Când eu am dat din cap, a insistat:

— Promiţi?

— Promit.

Brit intră în clădire şi eu aveam probabil să mă îndrept spre prima farmacie ca să-mi iau nişte Tums[7]. Urma să am nevoie de ele.

Existau momente în viaţa mea când ştiam că ceea ce gândeam e greşit. Faptul că ştiam asta nu făcea lucrurile mai simple. Să merg la o petrecere de Halloween n-ar fi trebuit să mă pironească

În fotoliul-lună cu o sticluţă de Tums lângă mine şi o cutie de îngheţată Ben&Jerry’s Rocky Road în mâini.

O cutie *pe jumătate golită* de îngheţată Ben&Jerry's Rocky Road.

Mă simţeam pornită bine pe calea de a deveni doamna cu pisicile din cartier. Tot ce-mi lipseau erau pisicile.

La scurt timp după ce plecasem din campus, primisem un mesaj de la Cam, despre petrecere. Şi el voia să vin. Brit voia să vin. Jacob voia să vin. Eu voiam, dar…

---

7 Medicament antiaciditate gastrică.

Gemând, am pus capacul cutiei de îngheţată şi m-am ridicat în picioare. Aveam nouăsprezece ani. Locuiam singură. Îi spusesem mamei mele să se ducă învârtindu-se şi practic îl îmbrăţişasem pe Cam şi-i spusesem că-i simţisem lipsa. Să merg la o petrecere n-ar fi trebuit să fie aşa o mare problemă. Venise timpul să fac şi asta. Dacă acum n-o făceam, oare aveam să mă duc vreodată?

Probabil că nu.

Am pus îngheţata deoparte şi apoi m-am dus către sticla cu pulverizator vârâtă sub chiuvetă. După ce am dat cu spray pe toate suprafeţele din bucătărie, m-am apucat să le curăţ cu o îndârjire răzbunătoare.

Puteam s-o fac.

Inima îmi fâlfâi în piept şi m-am simţit de parcă stomacul îmi căzuse la picioare.

Nu, nu puteam.

Frecând bufetul de lângă aragaz, lumina s-a răsfrânt în brăţara de argint, atrăgându-mi atenţia. M-am oprit, incapabilă să-mi mut privirea de la ceva ce devenise esenţial în viaţa mea de zi cu zi. Lăsând jos sticla şi cârpa, mi-am scos brăţara. Întorcându-mi braţul, mi-am impus să mă uit la cicatrice. Îmi era ruşine de ea, făceam tot ce-mi stătea în puteri s-o ascund, dar pentru ce? Ca să stau în apartamentul meu, fiind o antisocială şi în general o ratată? Unele lucruri

aveau probabil să fie întotdeauna interzise pentru mine sau nebunesc de dificile, dar să mă duc la o amărâtă de petrecere? Eram chiar atât mutilată de ceea ce se întâmplase în urmă cu cinci ani, încât nu mă puteam duce la vreuna?

Mi-am pus la loc brăţara şi m-am sprijinit de bufet.

Trebuia să fac asta. Aveam nevoie s-o fac. Cel puţin să încerc. Inima a început să-mi bată panicată, când m-am desprins de bufet şi m-am îndreptat către living. Mi-am scos telefonul din geantă şi, mai înainte să mă gândesc la ceea ce făceam am deschis mesajul lui Cam de mai devreme, răspunzându-i: *OK.*

Au trecut câteva secunde şi apoi s-a întors un alt mesaj: Sosire.

— Sosire?

Ce naiba…?

Se auzi o bătaie la uşa mea.

Dându-mi ochii peste cap, mi-am aruncat telefonul pe canapea şi m-am dus la uşă:

— Nu trebuia să vii până aici.

Cam intră neabătut, întorcându-şi şapca invers pe cap.

— Ei bine, simte-te ca acasă.

El se opri lângă bucătărie şi se încruntă:

— De ce miroase apartamentul tău a Clorox?

— Făceam curat.

Ridică o sprânceană.

— Toată bucătăria, am zis eu, intimidată. Ştii, te-ai fi putut scuti de drum şi să răspunzi doar la mesaj.

Aruncându-mi o privire lungă, se aşează pe canapea.

— Aveam nevoie de mişcare.

Da, sigur – n-avea nicio nevoie de mişcare.

Bătu cu palma locul de lângă el.

— Vino şi stai cu mine.

Am făcut ochii mari.

— Haide.

Murmurând pentru mine, am păşit peste picioarele lui şi m-am aşezat.

— Bun, stau.

Genele i se plecară şi i-am simţit privirea pe gura mea. Căldura s-a răspândit pe obrajii mei, iar rânjetul lui urcă încă puţin.

— Deci mi-ai trimis mesaj cu cuvântul OK. Eu te-am întrebat două lucruri, astăzi. Aşadar sunt curios cu care eşti în sfârşit de acord.

Mi-am ridicat genunchii la piept şi mi i-am prins în braţe.

— M-ai întrebat despre petrecerea de Halloween de mâine-seară.

— Da, te-am întrebat.

Întinse mâna şi mă trase de braţ până ce am dat drumul genunchilor.

— Dar te-am mai întrebat şi altceva.

Mi-am îngustat ochii.

Apoi mă apucă de tivul pantalonilor şi-mi trase picioarele de la piept.

— Te-am întrebat dacă vrei să ieşi cu mine.

— Ştii răspunsul la asta.

Fu rândul lui să-şi îngusteze ochii.

Buzele mele zvâcneau.

— Am spus OK, o să merg la petrecere.

— Inteligentă alegere. O să fie amuzant şi o să te distrezi bine.

Odată ce ajunsesem să stau aparent pe gustul lui, se ridică în picioare.

— Când vrei să vin să te iau?

Am clătinat din cap.

— O să vin cu maşina mea.

— De ce să faci asta? Locuim în aceeaşi clădire şi mergem în acelaşi loc.

— Mersi, dar o să-mi iau maşina.

Mă studie un moment.

— Dacă nu vrei să mergi cu mine, atunci acceptă măcar să te ducă Brittany.

Am îndrugat ceva despre faptul că, în principiu, eram de acord cu asta, dar nu aşa plănuiserăm. Să-mi iau maşina mea însemna că puteam pleca oricând aş fi vrut. Aveam nevoie de colacul ăsta de salvare.

— Hei, zise Cam.

Întorcând capul spre el, mi-am ridicat sprâncenele:

— Bună.

— Ieşi cu mine.

Am zâmbit.

— Las-o baltă, Cam.

Eram atât de agitată, încât telefonul mi se părea alunecos în mână, iar centura de siguranţă mi se părea că mă strânge prea tare. Stăteam în parcare, treizeci de minute mai târziu de ora la care ar fi trebuit să plec pentru petrecerea de Halloween, la Jase acasă.

Mi-ar plăcea să spun că întârziasem doar din cochetărie, dar nu ăsta era adevărul.

Eram la un pas de un atac de panică.

— Deci nu ţi-ai luat niciun costum? zise Brit la telefon şi, peste vocea ei, am putut auzi muzică şi râsete înfundate. Nu-i nimic. Sunt mulţi aici care nu s-au costumat.

Ei bine, s-a dus şi scuza asta. După ce vorbisem cu Cam, seara trecută, mă gândisem puţin dacă să dau fuga la magazin să găsesc un costum, însă a mă şi costuma ar fi fost probabil prea mult pentru mine.

— Eşti cât de cât aproape? întrebă Brit. Pentru că sunt singură – hei!

În secunda următoare, se auzi vocea lui Jacob:

— Hei, fato, unde eşti?

Am închis ochii.

— Mă pregătesc să plec.

— Ar fi bine, căci Brittany mă calcă pe nervi întrebând de tine. Deci mişcă-ţi fundul încoace.

— Vin. O să fiu acolo curând.

Închizând, am aruncat telefonul pe scaunul de lângă mine şi am apucat strâns de volan. Pot să fac asta. Mi-o spuneam continuu, aruncând o privire înapoi, spre apartamentul meu. Lăsasem o lumină aprinsă şi era un nenorocit de far în clipa asta, rugându-mă să mă întorc la siguranţa purei plictiseli.

Mă purtam ca o proastă, înţelegeam perfect, dar asta nu schimba cu nimic faptul că inima îmi bubuia în piept sau că îmi era greaţă. Prin ce treceam eu acum nu era normal pentru nimeni altcineva şi tocmai asta era problema. Nu voiam ca asta să fie normal pentru mine.

— La dracu’.

Trebuia să fiu curajoasă.

Am băgat în marşarier şi am dat înapoi. Mâinile îmi tremurau când am ajuns la capătul aleii şi am făcut la stânga, pe Route 45. Casa lui Jase nu era prea departe de Colinele Universitare. Doar câţiva kilometri, într-un complex din apropiere, unde mai multe frăţii mari îşi aveau sediul.

Pe drumul spre casa lui, m-am concentrat la enumerarea cât mai multor constelaţii puteam. Andromeda, Antila, Apus, Aquarius, Aquila, Ara, Aries, Auriga – cine născocise numele astea? Acum, pe bune. Ajunsesem la cele care începeau cu D, când am zărit şirul maşinilor ajungând

până în stradă de pe aleea de maşini a unei case cu trei caturi. Maşini peste tot, parcate de-a lungul aleii, în curte şi pe şosea. A trebuit să întorc ca să pot parca pe cealaltă parte a şoselei, la aproape un cvartal distanţă.

Aerul nopţii era îngheţat şi pe străzi nu se vedea niciun copil. Colindatul se încheiase de vreo oră şi, la fiecare metru, se vedeau bucăţi de dulciuri căzute pe jos.

Lumini strălucitoare se revărsau din ferestre, scăldând veranda. Erau câţiva invitaţi şi afară, sprijinindu-se de balustradă. Îngropându-mi mâinile în buzunarele hanoracului, am ocolit garajul, unde se desfăşură o partidă încinsă de beer-pong[8], şi am intrat pe uşa principală.

Să fiu a naibii…

Casa era ticsită. Invitaţii erau pretutindeni, îngrămădiţi în jurul unui televizor, în grupuri pe canapele, pe podea şi pe hol. Muzica bubuia deopotrivă cu inima mea, în timp ce treceam cu privirea peste mulţime, căutând un înger sexy. Erau o mulţime de îngeri – îngeri răi, îmbrăcaţi în roşu, îngeri sexy, în alb, şi, bănuiesc, îngeri foarte răi, în negru.

---

8 Joc de societate, adorat de studenţi, care constă în construirea a două piramide de halbe sau pahare cu bere, câte una la fiecare capăt al unei mese lungi, în care, pe rând, concurenţii din două echipe încearcă să arunce o minge de ping-pong, iar dacă nimeresc, cineva din echipa adversă bea conţinutul halbei. Câştigă echipa care nimereşte toate halbele adversarei.

Hmm.

M-am strecurat cu greu pe lângă o fată costumată ca Dorothy din *Vrăjitorul din Oz*, dacă Dorothy ar fi fost stripperiţă. Ea mi-a zâmbit şi i-am zâmbit şi eu. Mă simţeam nesigură pe picioare şi ciudat. Trecând pe lângă o masă la care se jucau cărţi, l-am văzut pe colegul de apartament al lui Cam, Ollie. Era prea cufundat în joc ca să mă observe. M-am ridicat pe vârfuri. Interiorul casei era un pic sufocant cu atâta lume.

S-a auzit un chiţăit înalt şi m-am întors, cu doar câteva secunde la dispoziţie pentru a mă pregăti înainte de atacul unui înger în alb.

— Eşti aici! ţipă Brit, strângându-mă în braţe. Să fiu a naibii! Nu credeam că o să vii, până la urmă. M-am gândit c-ai să găseşti un pretext.

— Sunt aici.

Mă strânse iarăşi în braţe, apoi mă luă de mână.

— Vino. Jacob e afară, în garaj. La fel şi Cam.

Inima mea mult solicitată făcu un efort şi mai mare, în timp ce ea mă conducea pe lângă masa cu jocul de cărţi. Câţiva băieţi îşi ridicară privirile, ignorându-mă imediat, pe mine şi pe jeanşii mei, fixându-se pe rochiţa albă a lui Brit. Interesul licări în ochii lor. Unul dintre tipi se lăsă pe spate, în scaun, măsurând-o pe Brit de sus până jos. Nu-l puteam învinui. Ea arăta

super.

— Liberă trecere! anunţă Brit, cu mâna liberă în aer. Ni-no, ni-no.

Aerul era mai uşor de respirat în garaj, luminile nu atât de orbitoare şi, cu toate că erau mai mulţi oameni aici, muşchii de la ceafa începură să mi se relaxeze. Brit mă conduse spre un tip cu o pălărie neagră de melon, de modă veche, şi un blazer violet.

— Jakey-Jake, uite pe cine-am găsit! strigă Brit.

Blazerul violet se întoarse şi un zâmbet sincer înflori pe faţa mea când am văzut ochelarii cu rame groase, negre.

— Bruno Mars? am întrebat.

— Da! Vezi, Brit, unii îmi înţeleg costumaţia!

Jacob îi aruncă o privire obscenă, înainte de a se întoarce la mine. Se încruntă:

— Tu în ce eşti costumată?

Am ridicat din umeri.

— O studentă leneşă?

Jacob râse, iar Brit ţopăi spre butoiul cu bere.

— Ce ai pe sub această oribilă, Dumnezeului, bluză de trening?

— Dar ce are hanoracul meu? am întrebat eu.

El mi-aruncă o privire inexpresivă.

— Nimic, dacă tocmai te-ai dat jos din pat şi te duci la cursuri, dar acum eşti la o petrecere.

Apucă de fermoarul hanoracului şi-l descheie.

— Dă-l jos sau ţi-l dau eu.

— Vorbeşte serios.

Brit se întorsese cu două pahare roşii de plastic în mâini.

— Odată, mi-a dat bluza jos, pentru că voia s-o probeze, şi eu am rămas, într-o cameră plină de fete, doar în sutien.

Mi-am vârât cheile maşinii în jeanşi şi mi-am scos hanoracul, lăsându-l pe speteaza unui scaun de grădină din apropiere.

— Fericit?

Jacob se uită la helanca mea neagră, mulată, cu buzele ţuguiate.

— Hmm…

Trase de marginea helancei în sus atât de mult încât să expună o fâşie din burtă. Apoi îşi trecu palmele rapid prin părul meu, făcând buclele să se răspândească în toate direcţiile.

— Mai bine. Ai un trup bine făcut, zvelt. Recunoaşte-o naibii, fato. Acum eşti îmbrăcată ca o studentă leneşă şi sexy.

Am luat băutura pe care Brit mi-o împingea în palmă.

— Ai terminat cu gătitul meu de parc-aş fi Bărbie a ta?

— Bestie, dac-ai fi fost Bărbie a mea, ai fi pe jumătate dezbrăcată.

Am râs.

— Bună treabă că nu sunt, atunci.

El îşi puse un braţ pe după umerii mei.

— Mă bucur că eşti aici. De-adevăratelea.

— Şi eu.

Şi odată ce am zis asta, chiar am fost bucuroasă. Eram aici. Reuşisem. Asta era nemaipomenit. Am luat până şi o înghiţitură din berea mea. Poftim. Extraordinarul animal de petrecere.

Spunându-mi că nu căutam pe nimeni, în mod special, mi-am aruncat ochii prin garaj. Nu mi-a luat mult să-l găsesc pe Cam. Dat fiind că era cu un cap şi ceva mai înalt decât majoritatea băieţilor din jur, era uşor de reperat. Vederea faptului că nu era îmbrăcat altfel decât ca de obicei mi-a adus zâmbetul pe faţă.

Cam stătea în picioare, în apropierea mesei de ping-pong cu bere, cu braţele încrucişate la piept. Mânecile scurte ale tricoului pe care-l purta erau întinse peste bicepşii umflaţi. Nu înţelegeam ce aveau băieţii care se îmbrăcau de parcă ar fi fost cald afară, când evident că nu era.

Lângă el era Jase, la fel de înalt ca şi Cam şi la fel de arătos cât să rămâi pur şi simplu cu gura căscată la el, doar cu părul lui şaten ceva mai lung. Şi el era îmbrăcat de parcă ar fi fost arşiţă şi un tatuaj întunecat i se iţea de sub mânecă.

Brit îmi urmări privirea şi oftă.

— Nu ştiu care e mai sexy.

Cam, după mine, câştiga fară îndoială.

— Nici eu.

— Eu i-aş lua pe amândoi, comentă Jacob.

— În acelaşi timp? se miră Brit, curioasă.

Jacob râmji.

— La naiba, da.

— Un sendvici Cam şi Jase, Brit se înfioră. Mi-ar plăcea să fie asta pe Dollar Menu.

Am râs:

— Cred că ar costa mai mult de un dolar.

— Adevărat, murmură ea, apoi suspină un: Trebuie să mi-o pun.

Jase îi trase un cot lui Cam şi spuse ceva. În clipa următoare,

Cam se uită în direcţia noastră. Un zâmbet larg îi apăru pe faţa izbitor de frumoasă. Îşi puse încet halba jos, pe marginea mesei de ping-pong cu bere.

— Şi iată că vine unul dintre ei, zise Jacob, uitându-se la mine cu subînţeles. E pe cale să devină un sendvici Cam şi Avery.

— Ţine-ţi gura, am zis eu, roşind.

Oamenii s-au dat în lături pentru Cam. Era ca un Moise sexy, despicând marea de studenţi beţi. Am făcut un pas înapoi, dintr-odată nervoasă.

Cam n-a ezitat. Era o uşurinţă încrezătoare în tot ce făcea. Braţele lui erau pe după mijlocul meu în mai puţin de o secundă, ridicându-mă de la pământ într-o îmbrăţişare de urs. Brit mi-a smuls cu înţelepciune paharul de bere din mână,

până să înceapă Cam să se învârtă. M-am încleştat de umerii lui, când pereţii garajului s-au învârtejit.

— Fir-aş al naibii, nu-mi vine să cred că eşti într-adevăr aici.

Se părea că nimeni nu crezuse că aveam să mă arăt. Mă umplea de o căldură difuză să ştiu că o făcusem.

— Ţi-am spus că o să vin.

M-a pus din nou pe picioarele mele, dar nu mi-a dat drumul.

— Când ai ajuns?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Nu de prea mult timp.

— De ce n-ai venit să mă saluţi?

Gropiţa din obraz era la locul ei şi m-am trezit uitându-mă lung la ea.

— Erai ocupat şi n-am vrut să te sâcâi, am recunoscut eu, observând că o mulţime de persoane se uitau la noi.

Cam îşi lăsă capul în jos şi buzele lui îmi atinseră urechea, când vorbi, trimiţându-mi un mănunchi de fiori pe şira spinării.

— Tu nu mă sâcâi niciodată.

Inima mi-a tresăltat în piept ca şi când aş fi fost, în echilibru, în vârful unei pante de montaigne russe. Mi-am întors capul încet şi ochii ni s-au întâlnit. Gândurile mi s-au răvăşit şi, când mâinile lui Cam s-au strâns pe braţele

mele, eram în picaj pe montaigne russe. Pentru un moment, sunetele petrecerii au fost acoperite. Pupilele ochilor lui erau atât de mari, încât alcătuiau un contrast şocant cu albastrul lor luminos.

— Hei, Cam! strigă Jase. E rândul tău.

Momentul se destrămase şi am lăsat să-mi iasă aerul din piept, abia atunci realizând că-mi ţinusem răsuflarea. Colţurile buzelor lui se ridicară.

— Nu te duce prea departe.

Am dat din cap.

— OK.

Cam se întoarse lângă Jase şi luă o minge de ping-pong.

— Hopa, şopti Brit, întinzându-mi din nou paharul. Asta a fost…

— De-a dreptul fierbinte, sfârşi Jacob. Am avut impresia că voi doi o să vă smulgeţi hainele unul altuia şi o să începeţi să faceţi copii chiar aici, pe podeaua murdară, stropită de bere. Şi mă pregăteam să încep să cer bani pentru privitorii curioşi să vadă ce se petrece acolo, jos.

I-am aruncat o privire piezişă.

— Cred că asta e un strop peste marginea exagerării.

— Nu din locul de unde am stat noi, zise Brit, făcându-şi vânt. Cât o să-l mai ţii pe băiatul ăla în şah?

Încruntarea mi-a strâns buzele.

— Nu-l ţin în şah.

Sprâncenele ei se ridicară, dar n-a mai zis nimic. Din fericire, conversaţia s-a mutat de la mine, când a apărut Jimmie şi a început să-i răvăşească aripile lui Brit. Trioul nostru s-a transformat în cvartet şi, mai înainte să-mi dau seama, aveam micul nostru grup deoparte. Eram complet în afara elementului meu, dar am ţinut pasul cu conversaţia. Ştiam, când beam din bere, că eram etichetată drept fata tăcută de la petrecere, dar asta era mai bine decât ultima etichetă de la petrecere cu care mă alesesem.

Numărul celor ieşiţi afară crescuse, muzica devenise ceva mai tare, iar grupurile începuseră să danseze. Cumva, cu toată gălăgia, o voce gravă, uşor răguşită, mi-a atras atenţia şi m-am întors către ea.

Venind dinspre intrarea în garaj, erau două fete care arătau de parcă ar fi coborât de pe podiumul de prezentare a lenjeriei Victoria Secret’s. Una era îmbrăcată în diavol, în realitate doar un pic de pluş roşu, o coadă cu vârf de lance şi coarne. Când te uitai la ea nu vedeai decât sâni. Cealaltă era o versiune sexy a Scufiţei Roşii. Mai multe lucruri s-au întâmplat imediat ce au pătruns înăuntru pe tocurile lor înalte de un kilometru.

O mulţime de băieţi au încremenit,

literalmente, cu ochii la ele, uitând de ceea ce făceau. Falca lui Jimmie ajunsese până la podea. Până şi Jacob se holba de parcă era gata să-şi schimbe preferinţele sexuale. Cumva, mi s-a întors stomacul când am văzut costumaţia Scufiţei Roşii şi am încercat să nu mă gândesc că eu purtasem un costum exact ca acesta la petrecerea de Halloween, cu ani în urmă. De altfel, în clipa de faţă, nu asta părea cea mai mare problemă cu care mă confruntam, ceea ce spune multe despre o grămadă de lucruri.

Scufiţa Roşie era cunoscută şi ca Stephanie Keith, respectiv Steph.

Fata era superbă, într-un fel care făcea orice altă fată să se simtă prost îmbrăcată şi de partea greşită, a urâtului. Tivul strălucitoarei sale rochii roşii se sfârşea imediat sub fiind, iar picioarele ei erau amuţitoare. Costumaţia îi era completată cu buze roşii, fard cenuşiu la ochi şi două codiţe împletite.

Era apetisantă.

Şi s-a dus drept spre Cam.

Steph şi-a aruncat braţele pe după gâtul lui, ceea ce i-a făcut rochia să se ridice, dând la iveală chiloţi cu volănaşe negre, pe care scria *PĂLMUIEŞTE-MĂ*, chiar peste fese. Cam nu se dădu la o parte din faţa ei, ci se întoarse spre ea, dăruindu-i nemernicia aia de zâmbet într-o parte al lui. Ea îi preluă zâmbetul, răspunzându-i în

acelaşi fel, şi apoi chicotind când prietena ei tăbărî pe Jase.

Ceva urât se descolăci în capul pieptului meu, ca o buruiană otrăvitoare. De ce nu fugea Cam de ea, în loc s-o urmeze în jurul mesei?

Asta era o întrebare prostească.

De ce ar fi fugit vreun băiat de Steph?

Cineva se ciocni de mine, dintr-o parte, mi s-au murmurat nişte scuze, dar eu nu-mi dezlipeam ochii de Steph. Ţinea mingea de ping-pong aproape de sâni, zâmbind răutăcios, în timp ce Cam se ţinea după ea.

Brit îmi luă paharul şi mă apucă de mână.

— Hai să dansăm.

M-am proptit pe picioare, clipind des la ea.

— Eu nu dansez.

— Nu. O să mergem să dansăm.

Aruncă o privire peste umăr. Cam luase cumva mingea de la Steph.

— Pentru că dacă n-o facem, tu o să stai aici şi-o să te uiţi pieziş la ei ca o fostă iubită agasată.

Drace. Avea dreptate. Am lăsat-o să mă conducă spre un grup de fete care dansau, mulţumitor de aproape de masa de ping-pong. Brit m-a ţinut de mână, începând să se fâţâie pe lângă mine, cântând pe melodie. Mi-au trebuit câteva momente să-mi adun curajul ca să fac celălalt lucru pe care nu-l mai făcusem de ani buni şi, într-un fel, mi-am dorit să-mi fi terminat

de băut berea.

Închizând ochii, m-am lăsat pătrunsă de muzică, ca să-i prind ritmul. Odată ce-am făcut-o, şoldurile mele au început să se legene şi eu am zâmbit. Cu ochii acum deschişi, am continuat să mă ţin de mâna lui Brit, dansând împreună. Grupul din jurul nostru deveni mai mare şi, peste umărul lui Brit, l-am văzut pe Cam.

Nu mai era atent la Steph.

Ne privea pe noi – mă privea pe mine.

Brit era un geniu dat naibii.

Ea se uită peste umăr şi apoi se întoarse iar la mine, muşcându-şi buza.

— Dă-i naibii.

Mi-am dat capul pe spate şi am râs:

— Dă-i naibii.

— Aşa te vreau!

Jimmie ni s-a alăturat, venind în spatele lui Brit şi punându-şi mâinile pe mijlocul ei. Mi-am ridicat sprâncenele, iar ea a ridicat din umeri, ceea ce era un semn de a mă opri să-i trag un pumn în vagin. Părul mi se umezise pe la tâmple şi helanca mi se ridicase. Lângă noi trei veni şi Jacob, care mai degrabă dădea din mâini ca elicopterul. Eram atât de ocupată să râd de el, că atunci când nişte mâini au aterizat pe şoldurile mele, am sărit în sus zece centimetri de la podea.

Brit făcu ochii mari.

M-am uitat peste umăr şi am văzut un chip relativ necunoscut. Obrajii tipului erau roşii, ochii uşor sticloşi, iar şoldurile lui erau lipite de mine.

— Hei, mormăi el, zâmbind.

— Bună.

M-am întors la loc, strâmbându-mă spre Brit şi făcând un pas înainte. Am reuşit să mă distanţez cam vreo două degete, înainte ca tipul beat să mă strângă mai tare.

— Unde te duci? zise el. Dansăm.

M-am răsucit într-o parte, iar tipul mi-a urmat mişcarea, rămânând în spatele meu. Mi s-a făcut un gol în stomac şi o senzaţie ciudată, dătătoare de fiori reci, mi s-a ridicat până pe ceafa, zbârlindu-mi firişoarele de păr. Aruncată brusc înapoi în timp, am încremenit. Brit, Jacob, petrecerea – totul a dispărut. Am simţit cum mă trage spre el, cu mâinile pe pielea dezgolită a burţii mele. Fără veste, realitatea păru să se schimbe.

Nu eram aici.

Eram din nou acolo, cu mâinile lui pe sub bluza mea, şi nu mai puteam nici să respir, nici să văd; cu materialul aspru al canapelei frecându-se de obrazul meu.

— Baby, zise cântat tipul la urechea mea. Dansează cu mine. *„Baby”, zisese Blaine, răsuflând greu la urechea mea. „Nu poţi să-mi*

spui că nu vrei asta.”

Garajul se prefăcu din nou într-un subsol, ca atunci. Am încercat să mă smulg, cu inima bătându-mi atât de repede, că avea să mi se facă rău.

— Dă-mi drumul.

— Haide, e doar un dans.

Mâna lui era pe burta mea, pe sub helancă.

— Tu…

— Dă-mi drumul.

Răsuflarea mi s-a oprit în gât, în timp ce mă zbăteam.

— Dă-mi drumul!

Se auzi un strigăt de surpriză şi un ţipăt. Dintr-odată eram smulsă din strânsoarea tipului beat. M-am împleticit, dându-mă înapoi, lovindu-mă de cineva. Cu inima bătându-mi nebuneşte, mi-am dat părul la o parte de pe faţă şi mi-am ridicat capul.

Oh, Doamne.

Cam îl lipise pe tip de perete.

Paisprezece

O mică mulţime se strânsese în jurul lui Cam şi al tipului. Unii priveau cu interes, alţii glumeau răutăcios aşteptând bătaia.

Cam îl ţintuise pe tip cu o mână înfiptă în pieptul lui. Îl ţinea drept în faţa lui, cu mâna

liberă strânsă în pumn, pe lângă corp.

— Ce dracu', omule? Ai o problemă cu auzul?

— Îmi pare rău, bolborosi tipul, cu mâinile ridicate. Dansam, doar. N-aveam nicio intenţie tâmpită.

— Cam! vocea mea ieşi gâtuită, răguşită, în timp ce mă apropiam de ei.

Brit a fost într-o clipă lângă mine, apucându-mă de braţ.

— Nu te amesteca, Avery.

Cum era să nu mă amestec? Stomacul mi se frământa şi puţinul de bere pe care-l consumasem mi se ridicase în gât.

Cam îl îmbrânci din nou pe tip în perete, şi Jase fu imediat acolo, punând un braţ pe după mijlocul lui Cam, trăgându-l înapoi. Tipul se scurse pe lângă perete, cu ochii închişi.

— Trebuie să te calmezi dracului, zise Jase.

Cam făcu un pas pe lângă prietenul lui, cu ochii îngustaţi pironiţi asupra celuilalt tip.

— Dă-mi dracului drumul, Jase.

— Nu, la dracu'.

Jase se vârî între ei, punându-şi mâinile pe pieptul lui Cam.

— N-ai nevoie de asta, ţi-aduci aminte? Să intri într-o încăierare e ultimul lucru de care ai dracului nevoie acum. Aşa că las-o baltă.

Ceva din ce-i spusese Jase păru să ajungă la Cam. Îi aruncă tipului de la perete o ultimă

privire amenințătoare şi apoi îi dădu lui Jase mâinile la o parte. Se întoarse, trecându-şi mâinile prin păr. Peste lumea ce stătea între noi, privirea lui aterizã asupra mea şi a lui Brit. Dădu să vină spre noi, dar Jase îi zise ceva care-l făcu să se oprească. De nicăieri, apăru Ollie, care-i vârî o sticlă de bere în mână lui Cam. Ţinându-l între ei, îl conduseră înapoi, în casă. Am dat să mă duc după ei, dar Brit mă târî într-un colţ, cu aripile săltându-i, şi se întoarse spre mine.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

Pieptul mi se ridica şi-mi cobora abrupt.

— Tipul nu voia să-mi dea drumul şi Cam a apărut pe neaşteptate. Trebuie să…

— Nu.

Mă opri, tăindu-mi calea.

— Trebuie să-l laşi să se calmeze. E cu băieţii lui, lasă-l în pace.

Ştergându-mi palmele pe şolduri, înţelegeam cu încetineală ce îmi spunea Brit. Erau mari şanse să mă năpustesc pe lângă ea. M-am uitat în jur, impunându-mi inimii să se potolească. Unii ne priveau. Alţii îşi pierduseră interesul din clipa în care fusese evident că nu avea să iasă cu bătaie. Steph era la masa de ping-pong, iar când privirile ni s-au întâlnit, buzele i s-au strâns într-o linie subţire. Muzica acoperi din nou totul, bubuind în ritmul inimii mele. Broboane de

sudoare îmi acopereau fruntea.

— Hei, Avery, eşti OK? întrebă Brit.

Cu un efort, am dat din cap, dar nu eram OK. Garajul se metamorfozase din nou – toate costumele şi sunetele se amplificau. Apăsarea îmi strivea pieptul. Mirosul de bere, parfum şi sudoare încărca aerul. Am răsuflat adânc, dar nu păru să-mi fie de ajuns.

— Am nevoie de aer, i-am spus lui Brit, trecând pe lângă ea.

— Vin cu tine.

— Nu. Nu, sunt bine. Stai aici.

Nu voiam să-i stric seara.

— Sunt OK. Pe cuvânt. Am doar nevoie de puţin aer proaspăt.

Brit se îndupleca după alte câteva insistenţe şi eu m-am grăbit să ies din garaj, simţind ca şi când aş fi avut o sută de ochi fixaţi pe mine, deşi ştiam că probabil nu se uita nimeni.

Aerul rece îmi ridică părul ud de pe ceafa, dar în realitate n-am simţit asta. Nu m-am oprit. Am continuat să merg, închizând şi deschizând pumnii pe lângă corp. Eram la maşină, înainte să-mi dau seama. Scoţându-mi cheile din buzunar, m-am aşezat la volan.

Mi-am lipit mâinile tremurătoare pe faţă. Of, Doamne, încă îi mai puteam simţi mâinile – nu ale băiatului beat, ci ale lui Blaine. ÎI puteam auzi şoptindu-mi la ureche, îl simţeam în spatele

meu şi apăsarea... Dându-mi capul pe spate în rezemătoare, mi-am închis strâns ochii.

— Nu. Nu fac asta.

Cuvintele părură să răsune cu ecou în maşină şi să-mi fie aruncate înapoi în faţă, pentru că făceam asta. Făceam exact ceea ce n-ar fi trebuit să fac.

Nu mă puteam întoarce acolo, nici pentru prietenii mei, nici pentru hanorac.

Vârând cheile în contact, am scos maşina dintre două maşini. Nici măcar nu ştiu cum am ajuns acasă. Nu-mi amintesc nimic despre drum, doar că stăteam în mijlocul apartamentului meu, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

Am reuşit să ajung până în hol, dar acolo m-am scurs pe lângă perete, ridicându-mi genunchii la piept. M-am ghemuit, înfigându-mi mâinile în păr. Am strâns ochii cu putere, dar lacrimile s-au furişat neîngrădite, rostogolindu-se în jos, pe obraji.

N-aveam nicio îndoială în mintea mea că o dădusem în bară – reacţionasem exagerat. Tipul de la petrecere fusese enervant când mă strânsese în braţe, dar eu reacţionasem exagerat. Lăsasem trecutul să distorsioneze ceea ce se petrecea în prezent. Intrasem în panică şi Cam aproape că stârnise o bătaie din pricina asta.

Mi-am lipit fruntea de genunchi, trăgându-mi

părul în spate. N-o puteam face. Încercasem şi prefăcusem un timp plăcut într-un eşec de proporţii. Ce era în neregulă cu mine?

Erau mai multe răspunsuri la asta – o mulţime de lucruri erau în neregulă. Nu că ar fi fost vreo surpriză în treaba asta, dar… îmi dorisem atât de mult ca seara aceasta să fie bună, ca seara asta să fie un efort în plus în direcţia cea bună, oricare ar fi fost direcţia aceea. Un suspin se ridică din piept şi mi-am apăsat mâna pe gură, până când au început să mă doară măselele. În loc de asta, eram aici, înapoi de unde începusem.

Zvâcniturile din capul meu se înteţiseră până când am simţit că tot apartamentul bubuia odată cu el. Cutremurându-mă, am deschis ochii şi mi-am dat seama că eram în acelaşi loc unde mă aşezasem când venisem, pe hol, şi mă dureau toate oasele. Adormisem, probabil pentru vreo oră sau două.

Iar bubuiturile nu erau numai în capul meu – ci şi în uşa apartamentului meu.

M-am ridicat de pe podea, grăbindu-mă la uşă ca prin ceaţă. Eram atât de zăpăcită, că nici măcar n-am verificat cine era.

Cam dădu buzna prin uşă şi m-am trezit la pieptul lui mai înainte să înţeleg ce se întâmpla. Braţe puternice mă încolăceau, iar mâna lui s-a ridicat, ţinându-mi capul în palmă. Am tras adânc aer în piept, mirosind parfumul slab de

colonie şi alcool.

— Doamne Dumnezeule, zise el, cu degetele în părul meu. De ce n-ai răspuns la telefon?

— Mi-am lăsat telefonul în maşină, cred.

Vocea mea suna înăbuşită, la pieptul lui.

El înjură din nou şi se trase înapoi. Mâinile lui erau pe obrajii mei, ţinându-mă în loc într-un mod care nu-mi declanşa nicio amintire neplăcută.

— Ţi-am încins telefonul – la fel şi Jacob şi Brittany.

— Îmi pare rău.

Am clipit cu greutate.

— N-am…

— Ai plâns.

Ochii lui se îngustară până ce doar o fantă subţire de albastru se mai văzu în fiecare dintre ei.

— Ai plâns, fir-ar să fie.

— Ba nu.

Minciuna părea atât de jalnică.

— Te-ai uitat în oglindă? întrebă el.

Când eu am clătinat din cap, el a lăsat mâinile jos şi a închis uşa în urma lui. Apoi m-a luat de mână. Un muşchi îi zvâcnea pe maxilar, iar când vorbi, vocea îi era aspră:

— Vino încoace.

L-am lăsat să mă ducă pe hol şi în baie. Când a aprins plafoniera, am tresărit şi apoi m-am văzut

în oglindă.

— Oh, Doamne…

Ochii îmi erau umflaţi şi roşii, dar dârele de rimei negru erau cele care pecetluiau faptul că prima mea încercare, după cinci ani, de a participa la o petrecere nu se sfârşise bine. Privirea mea o întâlni pe a lui Cam în oglindă şi mă cuprinse ruşinea. Mi-am lăsat capul în palme şi am murmurat:

— Perfect – absolut perfect.

— Nu-i chiar aşa de rău, iubito.

Vocea lui se încălzi şi îşi puse mâinile pe braţele mele. Îmi trase blând mâinile de la ochi.

— Stai jos.

M-am aşezat pe closet. Cu privirea fixată pe degetele mele, mi-am poruncit creierului leneş să-şi revină.

— Ce cauţi aici?

— Ce caut aici?

Trecu un prosop pe sub robinet şi îngenunche în faţa mea.

— Asta-i o întrebare serioasă?

— Cred că nu.

— Uită-te la mine.

Cum eu n-am mişcat, a repetat:

— La dracu’, Avery, uită-te la mine.

Hopa. Mânia se ridică în mine ca fumul. Mi-am ridicat bărbia.

— Fericit?

Muşchiul îi zvâcnea din nou pe maxilar.

— De ce am venit aici? Ai plecat de la o petrecere fară să spui un cuvânt nimănui.

— I-am spus…

— I-ai spus lui Brittany că te duci să iei o gură de aer. Asta a fost acum trei ore, Avery. Ei au crezut că erai cu mine, dar când m-au văzut, mai târziu, au aflat că nu erai. După ce ţi s-a întâmplat cu nemernicul ăla, i-ai speriat.

Mânia mi se risipi, în locul ei strecurându-se vinovăţia.

— N-am vrut. Doar mi-am lăsat telefonul în maşină.

N-a spus nimic, ştergându-mă de rimei cu prosopul ud pe sub ochi.

— Nu era nevoie să pleci.

— Am reacţionat exagerat.

Mi-am plecat pleoapele şi am oftat prelung.

— Tipul… chiar n-a făcut nimic. Numai că m-a luat prin surprindere şi am reacţionat exagerat. Am stricat petrecerea.

— N-ai stricat petrecerea. Şi nenorocitul ăla n-ar fi trebuit să sară pe tine. La dracu’. Te-am auzit când ai spus „dă-mi drumul” şi ştiu al dracului de bine că aşa ar fi trebuit. Poate că n-ar fi trebuit să reacţionez eu atât de… în forţă cum am făcut-o, dar ce mama dracului. Pusese labele pe tine şi nu mi-a plăcut.

Da, eu îi spusesem tipului să-mi dea drumul,

dar el era beat şi prost. Tot ce voise era să danseze cu mine. Ştiam când un băiat devine o ameninţare. El nu atinsese stadiul ăla. Şi cine ştie dacă l-ar fi atins, până la urmă, dar amintirile mele mă făcuseră să sar calul.

— Nu era nevoie să vii până aici, am zis eu, în final, dintr-odată foarte obosită. Ar fi trebuit să fii la petrecere, să te distrezi.

Cam rămase tăcut un timp atât de lung, că a trebuit să mă uit la el. Expresia de pe faţa lui era un amestec între pofta de-a mă strânge de gât şi ceva foarte, foarte diferit. Am simţit un gol adâncindu-se în stomacul meu, foarte asemănător cu acela pe care-l simţisem la petrecere, înainte să se ducă totul naibii.

— Suntem prieteni, da? zise el, cu voce liniştită.

— Da.

— Asta fac prietenii. Se interesează unii de alţii. Brittany şi Jacob ar fi fost aici, dacă nu i-aş fi convins eu să rămână.

Poate că interpretam cu totul pe dos momentul dintre noi.

— Trebuie să-mi iau telefonul şi să-i sun…

— O să-i dau eu un mesaj lui Brittany. I-am luat numărul.

Se dădu înapoi pe călcâie, privindu-mă.

— Faptul că nu te aşteptai să se intereseze cineva de tine este… Nici nu ştiu ce este.

N-am spus nimic şi am dat să mă uit în altă parte, dar îşi ridică mâna, lipind-o de obrazul meu. Îşi mişca degetul mare, mângâindu-mi pielea. Privirile ni s-au întâlnit şi mi-aş fi dorit să găsesc ceva de spus, ceva care să şteargă noaptea asta. Ei bine, toată noaptea, mai puţin felul în care se uitase la mine, la petrecere. Cumva, îmi plăcuse.

Okay. Îmi plăcuse mult, dar, mă rog.

— De ce ai plâns? întrebă el. Stai. Ţi-a făcut ceva nenorocitul ăla, pentru că o să…

— Nu! Nicidecum, am zis repede.

Aveam senzaţia că o să-l urmărească pe tipul ăla şi-o să-l bată de-o să-i sune apa în cap, dacă ar fi crezut că-mi făcuse rău.

— Atunci, de ce?

Degetul lui se mişcă din nou şi îmi stârni un instinct de mult uitat. Mi-am întors capul în palma lui.

— Avery, vorbeşti cu mine?

Vorbitul era atât de simplu pentru majoritatea oamenilor, dar majoritatea oamenilor aveau lucruri despre care într-adevăr voiau să vorbească.

— Nu ştiu. Cred că m-am purtat doar ca o fată fără minte.

Sprânceana lui se ridică.

— Eşti sigură că asta a fost?

— Da, am şoptit eu.

N-a mai spus nimic, pentru încă un lung moment. În schimb, ochii i s-au plimbat pe faţa mea, într-o cercetare atentă şi lentă.

— Eşti OK?

Am dat din cap.

Mâna lui se lăsă mai jos şi degetul mare trecu peste marginea buzei mele. Am tras scurt aer în piept, devenind hiperconştientă de cât de aproape eram. Ciudat, mi-am spus eu. Voisem să zic ceva ca să fac să dispară noaptea, dar nu de cuvinte aveam de fapt nevoie.

O atingere, o singură privire erau la fel de puternice.

Nu mă gândeam la nimic decât la el, în momentul acela. Era o libertate în faptul acesta cum nu mai simţisem niciodată.

Privirea lui era fixată pe buzele mele şi de îndată ce-am observat asta, inima mea a început să bată cu forţă, trimiţându-mi valuri de sânge prin vene. Nu era prea mare distanţa care ne despărţea. Tot ce ar fi trebuit să facă era să se mişte câţiva centimetri şi gata.

Apoi îşi ridică scurt privirea.

Cam închise distanţa dintre noi mai înainte să apuc să mă retrag. Inima mi-a sărit în piept la gândul că o să mă sărute, că eram literalmente la câteva secunde depărtare de primul meu sărut, şi habar n-aveam ce să fac. Îmi simţeam gura ciudat după atâta plâns şi stăteam pe

closet, ceea ce nu era probabil cel mai romantic dintre toate decorurile.

Dar nu m-a sărutat. Şi-a apăsat fruntea de a mea şi a lăsat să-i scape o răsuflare lungă şi sacadată, care mirosea a mentă.

— Mă aduci în prag de nebunie, uneori.

Eu mă aduceam şi pe mine în prag de nebunie.

— Pardon?

Cam se trase un pic înapoi, ochii lui cercetându-mi faţa.

— Să nu mai fugi aşa, OK? Am fost îngrijorat ca naiba când nu te-am putut găsi şi nimeni nu ştia unde eşti.

A fost cât pe-aci să-mi cer iarăşi scuze, dar nu scuze voia el de fapt. Erau grămezi din amândouă în viaţa mea şi niciuna nu schimbase cu adevărat ceva. Aşa că am făcut ceva ce nici nu-mi trecuse prin minte c-o să fac vreodată, nici măcar înainte.

Întinzând gâtul înainte, mi-am lipit buzele de obrazul lui neted. El a făcut ochii mari şi s-a dat un pic înapoi. Sub privirea lui intensă, m-am întrebat dacă fusese potrivit ceea ce făcusem.

Cam dădu să se aplece, dar se opri. Ochii îi erau atât de mari şi cu adevărat frumoşi, unici prin felul în care culoarea părea să se adâncească şi să se întunece.

— Avery?

Am înghiţit.

— Cam?

Nu mi-a mai dăruit zâmbetul lui într-o parte, nici nu şi-a arătat gropiţa din obraz.

— Ieşi cu mine la o întâlnire.

Era un zvâcnet în pieptul meu şi mi-a amintit de momentul acela când se întorsese în campus mai devreme, după vacanţa de toamnă, şi venise drept în apartamentul meu. Ceva se fisurase în mine atunci, la fel şi acum, ca un zid de… reţinere. Petrecerea nu ieşise cum trebuia, dar Cam… fusese altfel. El întotdeauna avea să fie altfel.

Şi era acum aici. Asta trebuia să însemne ceva. Simţeam că trebuie să însemne.

Creierul meu îmi spunea că asta era o idee proastă, iar eu i-am spus creierului meu să tacă naibii din gură, pentru că rareori îmi spunea ceva care să-mi fie de ajutor. Am răsuflat odată, deşi nu aveam nevoie.

— Da.

Jacob stătea vizavi de Brittany şi de mine, la micuţa cafenea din oraş, purtând o pereche de ochelari negri şi melonul de la costumul lui de Halloween. Toţi trei chiuliserăm de la istorie. Fusese ideea lui şi, sincer, eu eram prea încordată ca să pot sta la curs. De altfel, singurul curs pe care îl ratasem tot semestrul fusese acela din prima zi, la astronomie. Dacă mai chiuleam o dată, chiar dacă istoria era materia

de specializare, nu putea fi aşa o crimă.

El gemu, sorbind din paharul de latte.

— Cine m-a lăsat să beau atât de mult ca azi-noapte, ar trebui pocnit în faţă.

M-am uitat la Brit, în timp ce luam un biscuit cu ciocolată. Ea îi aruncă o privire sfioasă.

— Ei bine, m-ai lăsat să petrec „momente plăcute” cu Jimmie, aşa că nu contează.

— Şi cum a mers? întrebă el, dându-şi ochelarii jos şi ţintuind-o cu ochi injectaţi. Mi s-a părut că mergi puţin cam ciudat până la maşină.

Brit pufni dispreţuitor.

— Da, îi acorzi prea mult credit lui Jimmie. Am plecat cu tine şi când Jimmie mi-a dat mesaj mai târziu – pentru că, hei, de ce n-ar fi făcut-o?

— Eu nu i-am răspuns. Am fost fată cuminte.

— Bine, pentru că dacă tipul nu te face să mergi ciudat după sex, atunci probabil nu-i nimic de capul lui ca să-i poţi scrie mamei, acasă, despre el.

Jacob îşi mută privirea spre mine.

— Dar pe tine, domnişorică, sunt încă supărat.

— Şi eu, i se alătură Brit, dându-mi una în braţ când am întins mâna după ciocolata mea fierbinte.

— M-ai speriat de moarte noaptea trecută. Am crezut că ai fost răpită.

— Îmi pare sincer rău pentru asta. M-am dus acasă şi mi-am lăsat telefonul în maşină.

Când am socotit că nu avea să-mi mai dea una, mi-am strâns degetele în jurul ceştii.

— Mă simt foarte prost. N-am vrut să vă faceţi griji niciunul dintre voi.

— Ei bine, ne-am făcut, rânji el. Când ne-am dat seama că lipseşti. Asta a durat cam vreo oră.

Brit făcu o mutră lungă, dând din cap.

— E adevărat. Deci dacă ai fi fost răpită, ei bine, ar fi fost nasol.

Am râs, aproape înecându-mă cu băutura mea.

— Uau. Nu ştiu dacă ar trebui să mă simt mai puţin vinovată acum.

— Da, suntem nişte prieteni de rahat. Jacob se lăsă pe spate, ridicându-şi pălăria. Numai că ne-am spălat total păcatele implicându-l pe Cam.

Inima mea făcu din nou o tumbă.

— Ne gândiserăm că eşti cu el, zise Brit, furându-mi o bucată de biscuit. De aceea ne-a luat atât de mult, dar pe urmă l-am văzut ieşind dintr-o cameră, cu Jase şi Ollie.

— A fost într-adevăr îngrijorat când l-am întrebat dacă te văzuse.

Jacob îşi frecă pielea între sprâncene.

— A ieşit imediat cu Ollie şi au început să-ţi caute maşina.

Brit dădu din cap, cu ochii la biscuitul meu.

— A fost cumva romantic, mai ales când nu te-a găsit zăcând moartă pe nicăieri.

Am râs, împingând biscuitul spre ea.

— Şi apoi s-a grăbit să plece, ca un cavaler în armură strălucitoare, lăsând petrecerea şi o foarte nefericită Târfuliţă de Scufiţă Roşie în urmă.

Brit înşfacă fericită biscuitul.

— Pe bune, Avery, ştiu că ai spus că nu te străduieşti să ajungi la un nivel cu totul nou, dar ar trebui să ieşi cu el.

— Ies, am zis eu liniştit, ţinând strâns ceaşca de ciocolată fierbinte.

— Pentru că el n-o să ţi-o ceară la infinit, continuă ea, netulburată. O să treacă mai departe şi tu o să rămâi în apartamentul tău, plângând de mama focului şi…

— Brit, taci puţin.

Jacob se aplecă peste masă şi îşi lăsă ochelarii în jos.

— Stai aşa. Tocmai ai spus că o să ieşi cu el?

— Da.

Acum inima mi-a făcut clar o tumbă peste cap. Numai să vorbesc despre lucrul acesta mă umplea de o absurdă nervozitate.

— Mi-a cerut-o din nou şi eu am zis da.

Brit lăsă biscuitul jos din gură, cu ochii mari.

— Ce? Când s-a întâmplat asta?

— Noaptea trecută, am răspuns eu.

— Când a plecat să te caute? întrebă Jacob.

Am dat din cap.

— Fir-aş a naibii, şopti Brit. O să ieşi cu Cam.

— La o întâlnire, am adăugat. Nu e chiar aşa mare chestie.

Fireşte, era o mare chestie pentru mine. Avea să fie prima întâlnire – asta era nemaipomenit. În niciun caz nu le-aş fi mărturisit şi lor amănuntul ăsta picant. Era destul de rău că ştia Cam de secretul ăsta stingheritor.

— Eu aş aplauda ca o focă acum, dacă n-ar fi blestemata asta de mahmureală, dacă vrei să ştii. Pe dinăuntru, fac salturi fericite ca maimuţa pentru tine, cu strălucitoare pompoane de majoretă.

Jacob râse când îmi văzu faţa.

— Era şi timpul. Te invita, doar, de… cât?

Am ridicat din umeri.

— Nu prea multă vreme.

Brit căscă gura la mine şi o bucată de biscuit îi căzu pe masă, făcându-mă să chicotesc.

— Te invită de la sfârşitul lui august. Azi e întâi noiembrie, Avery, în caz că nu poţi să precizezi timpul. Cei mai mulţi băieţi nici măcar nu şi-ar aminti numele unei fete după atât de multă vreme.

Am ridicat o sprânceană.

— Adevărat, comentă Jacob. Eu îţi uit numele cam o dată pe săptămână.

Am râs.

— Deci când o să ieşiţi? întrebă Brit, desfăcându-şi codiţa şi prinzându-şi din nou

părul. Unde vă duceţi?

Eram foarte sigură că inima mea făcea acum salturile de maimuţă despre care Jacob pretindea că au loc înăuntrul lui.

— N-o să ieşim decât abia în weekendul următor. El are un proiect de scris, weekendul ăsta, şi deja şi-a făcut planuri cu Ollie – ceva despre una din luptele alea de arte marţiale pentru care plăteşti să ţi le dea la televizor.

Cam mă invitase să vin şi eu, dar mi se păruse a fi o noapte între băieţi.

— Cred că o să mergem la un restaurant în Hagerstown, sâmbăta viitoare.

Lui Brit îi sclipiră ochii.

— Oh, Doamne, fato, aşa avem tot timpul din lume să ne pregătim.

— Am nevoie de o săptămână ca să mă pregătesc?

Ea dădu energic din cap.

— Trebuie să te coafezi, să-ţi faci manichiura, apoi trebuie să te epilezi cu ceară, ştii tu, jos…

— Bine, dacă aţi început să vorbiţi despre epilatul cu ceară în locuri de nemenţionat, pentru mine e un indiciu să mă car naibii de aici.

Jacob îşi luă rucsacul şi se ridică. Oprindu-se în dreptul meu, mă sărută pe obraz.

— Serios, era şi timpul.

Obrajii mi s-au încălzit şi am murmurat:

— Mersi.

Deşi nu prea ştiu de ce, fiindcă părea ciudat să-i spun lui mulţumesc.

După ce Jacob ieşi târşâindu-şi picioarele pe uşă, Brit îşi ridică ceaşca.

— Vorbim serios un moment?

— OK.

Îmi închipuiam că urma să primesc o lecţie detaliată despre epilatul brazilian şi m-am pregătit s-o ascult.

Brit se răsuci spre mine şi, când vorbi, vocea îi era neobişnuit de joasă.

— Seara trecută, la petrecere, când tipul ăla a încercat să danseze cu tine…

O-oo. Stomacul îmi căzu la picioare.

— Da?

— Ce s-a întâmplat între voi doi? îşi umezi buzele. L-am văzut când a pus mâinile pe tine.

Mi-am întors privirea, înghiţind să-mi înlătur senzaţia bruscă de greaţă.

— Asta e tot ce-a făcut. M-a luat doar prin surprindere şi am reacţionat exagerat. Mă simt o idioată.

Brit îşi rodea buza, în timp ce se uita mine.

— Nu că să te ia în braţe un tip necunoscut ar fi plăcut, pentru că nu e şi, cu toate că la petreceri se întâmplă naibii tot timpul, e chiar enervant. Făcu o pauză. De ce ai reacţionat exagerat?

Foindu-mă în loc, mi-am şters palmele de

coapse.

— Cum spuneam, am fost doar surprinsă. M-a prins cu garda jos.

— Te-a prins cu garda jos, repetă ea şi oftă lung. OK. O să vorbesc deschis cu tine. Asta fac prietenii, nu?

Neliniştea îmi crescu rapid, invadându-mă.

— Da.

Trecură câteva clipe.

— Ţi-am văzut faţa, Avery. Erai înnebunită de spaimă. Nu era doar pentru că fuseseşi prinsă cu garda jos sau pentru că tu nu mergi la petreceri. Şi nu încerc să fac pe proasta spunând asta, aşa că te rog, pentru Dumnezeu, n-o lua aşa, dar aia n-a fost o reacţie normală.

N-a fost o reacţie normală. Parcă eu nu ştiam? M-am uitat la ea şi dintr-odată am vrut să-i spun adevărul – să-i spun totul. Nevoia era inexplicabilă şi mă împingea puternic. Se ridică, ajungând până pe vârful limbii. Ani de-a rândul de tăcere atârnau în aer între noi. Brit aştepta cu o expresie deschisă zugrăvită pe faţă şi deja, mai înainte de a fi deschis eu gura, am putut s-o văd în ochii ei şi în încordarea din jurul buzelor ei. Nu era fraieră. Bănuia ceva, poate chiar ce era mai rău. Compătimire. Poate chiar milă lucea în ochii ei.

— Ai păţit… ţi s-a întâmplat ceva, Avery? întrebă ea, liniştit. Nevoia de a-i spune, ei, *oricui,*

se dezumflă ca un balon înţepat de un ac.

Privirea mea se mută spre fereastră şi dincolo de ea, spre strada aglomerată de afară. Am clătinat din cap.

— Nu, nu mi s-a întâmplat nimic.

Cincisprezece

Brit n-a mai deschis din nou subiectul după dimineaţa aceea din cafenea şi, după cum promisese Jacob, în ziua următoare, el fusese din cale-afară de surescitat – ţopăia, bătea din palme, dansa în loc – pentru întâlnirea cu Cam. Al fi putut crede că avea să iasă cu el.

Am încercat să nu mă las obsedată de întâlnire, oricât de imposibil îmi era. Îmi venea chiar mai greu să nu mă gândesc la asta, de fiecare dată când eram cu Cam. Nu se schimbase nimic între noi, deşi, într-un fel, se schimbase totul. Când se aşeza lângă mine, la curs, deveneam absurd de conştientă de prezenţa lui. De fiecare dată când se mişca şi piciorul sau braţul lui se atingea de mine, o furnicătură vie îmi străbătea tot corpul şi dura pe puţin un ceas. Nu eram sigură dacă el observase şi speram sincer să n-o fi făcut.

În cursul săptămânii următoare, un ger timpuriu pusese stăpânire pe Panhandle. Copacii erau goi şi vântul dinspre Potomac le zgâlţâia crengile, făcându-le să sune ca oasele uscate. De

mult nu mai avusesem parte de o asemenea vreme. Indiferent cât de tare mă înfofoleam, mă simţeam ca în Alaska de fiecare dată când intram în sala de curs.

Vineri, înainte de „seara cea mare”, Cam era într-o dispoziţie ciudată, luându-şi chiar notiţe la curs.

— Uită-te la tine, i-am murmurat, când profesorul Drage ne punea diapozitive cu Calea Lactee. Eşti atent la oră.

Cam îmi aruncă o privire piezişă.

— Întotdeauna sunt atent.

— Îm-hm.

Îşi învârtea pixul între degete, ţinându-şi ochii lipiţi de profesorul Drage.

— Ai pica examenul, dacă n-aş fi eu.

Buzele mele s-au arcuit în sus.

— Aş fi în stare să mă concentrez mai bine, dacă n-ai fi tu.

— Pe bune?

Se aplecă, astfel încât umărul lui se împinse într-al meu. Urmări câteva clipe ce se petrecea în faţa clasei, apoi se întoarse. Când vorbi, buzele lui îmi atinseră uşor tâmpla, făcându-mi pielea să ia foc.

— De ce mă găseşti atât de tulburător, iubito?

— Nu în sensul în care crezi tu, i-am răspuns, ceea ce era o minciună.

— Asta să ţi-o spui ţie.

— Într-o bună zi, egoul tău o să-ţi explodeze în cap.

— Mă îndoiesc că o să vină vreodată ziua aceea, răspunse el şi apoi îşi plimbă vârful pixului pe mâna mea, până la mâneca puloverului. Găseşti asta tulburător?

Rămasă fară cuvinte, degetele îmi încremeniseră pe pixul meu.

— Este?

Pixul coborî pe mâna mea, deasupra nodurilor degetelor.

— Ai ţinut minte câte stele alcătuiesc centura lui Orion? Nu? Pixul se mişca din nou şi cine ar fi crezut că un pix poate fi atât de… senzual.

— Sunt trei stele care închipuie centura, iubito.

Mi-am muşcat buza.

Un mârâit jos, abia auzit, îi ieşi din piept.

— E al dracului de tulburător, murmură el, ori de câte ori faci asta.

Am deschis ochii mari, lăsând aerul să-mi iasă din plămâni.

El chicoti încet şi un fior delicat îmi coborî pe şira spinării.

— Ştii ce?

— Ce? am şoptit.

Cam se dădu mai aproape, prefăcându-se că-şi întinde oasele. M-am încordat, neavând nici cea mai mică idee ce voia să facă. Braţul lui veni în spatele meu şi buzele lui se lipiră, ferm, calde,

sub urechea mea. Un impuls mă săgetă, amorţindu-mi toţi nervii şi altceva – ceva excitant.

Buzele lui se arcuiră lângă mine şi m-am înfiorat.

— Abia aştept seara de mâine.

Trăgând adânc aer în piept, am închis ochii. Cam chicoti din nou şi se aşeză la loc pe scaunul lui, cu ochii aţintiţi în faţa clasei şi mâzgălind cu pixul în caietul lui. Mintea mea nu mai stătea deloc la curs. Nimic nu mai trecea prin ceaţa în care era învăluit creierul meu şi eram atât de, incredibil, complet absorbită de Cam.

Brit şi cu mine ne-am petrecut după-amiaza făcându-ne unghiile. Trecuse multă vreme de când nu-mi mai făcusem o manichiură şi-o pedichiură, încât uitasem cât de incredibil de plictisită deveneam în timpul procedurii şi cum de îndată ce aveam oja încă umedă lucind pe unghii, îmi venea să ating toate lucrurile care-mi picau sub ochi.

— Ai emoţii? întrebă Brit şi îşi flutură degetele de la picioare roz-aprins.

Rezistând poftei de a-mi scoate mâinile de sub lampă şi a mi le trece prin păr, am dat din cap, energic:

— Da, am emoţii. Sunt penibilă din cauza asta? Pentru că, dacă-i pe-aşa, atunci sunt regina penibilului în clipa asta.

Ea chicoti.

— Nu cred. Să ai emoţii înseamnă că eşti excitată. Drace, şi eu sunt excitată! Şi trăiesc prin intermediul tău. Va trebui să mă suni imediat după întâlnirea de diseară.

O expresie şmecheră trecu pe faţa ei.

— Asta dacă diseară nu se transformă cumva în mâine…

Am rămas cu gura căscată.

O apucă un alt acces de chicoteli, lăsându-se pe spate în scaunul ei.

— OK. Mă îndoiesc că o se întâmple, dar va trebui să mă suni imediat. Trebuie să ştiu dacă sărută bine.

— De unde ştii că o să ne sărutăm?

— Vorbeşti serios? zise ea, uitându-se perplexă la mine. Sigur că o să te sărute.

Stomacul mi-a executat iarăşi saltul în gol.

— Poate că nu.

— Oh, ba o să te sărute. Probabil va dori să facă multe, mult mai multe altele, dar de sărutat, te va săruta. Ştiu, pur şi simplu.

Brit scoase un chiţăit care-mi aduse un rânjet crispat pe faţă.

— Şi pariez că sărută nemaipomenit.

Dacă ar fi fost să judec abilităţile lui de a săruta după ceea ce ştiam deja despre el, ar fi trebuit să spun, probabil, că săruta grozav, mai ales dacă mă putea face să nu mai am naibii

stare în scaunul meu doar trecând un pix peste mâna mea. Fusese ca un preludiu… cu un pix.

Am chicotit.

După mani’ şi pedi’, Brit mă puse să-i promit încă o dată că am s-o sun imediat ce voi putea după întâlnire şi apoi m-am întors la apartamentul meu. Cu mare grijă pentru unghiile mele purpurii strălucitoare, am făcut cel mai lung duş din viaţa mea şi apoi mi-am răscolit tot şifonierul. De fiecare dată când mă uitam la ceas şi vedeam că se apropiase mai mult de şapte, îmi simţeam inima izbindu-se de coaste, de parcă ar fi vrut să-mi iasă din piept.

Mi-am întins tot blestematul de şifonier pe pat şi, jumătate, pe podea. Părea oarecum o prostie sa fiu atât de nehotărâtă în privinţa hainelor pe care să le îmbrac, dar, pe cinstite, n-aveam nicio idee. În cele din urmă, aproape cedând nervos şi sunând-o pe Brit pentru sfat, m-am decis la o pereche de jeanşi mulaţi, vârâţi în ghete negre şi o bluză verde-închis cu mâneci scurte, care era ceva mai elegantă şi mai cochetă.

Mi-a luat tot atâta timp să mă machiez şi să mă pieptăn, lucrurile stând la fel de rău ca atunci când venise el pe la mine să ne uităm la filme. Mi s-a părut ciudat, când mi-am dat cu rimei, că eram atât de preocupată de înfăţişarea mea, când el întotdeauna mă vedea arătând ca un copil al străzii, duminica, atunci când venea să-şi

gătească ouăle.

Oh, Doamne, mâine era duminică, ceea ce nu era deloc surprinzător, fiindcă ziua asta venea întotdeauna după sâmbătă, însă mâine avea să fie o duminică diferită. Avea să fie cea dintâi de după întâlnirea noastră. Oare va mai veni să-şi gătească ouăle? Dacă întâlnirea de seara va sfârşi într-o mâine-dimineaţă? Nu eram naivă. Cam s-ar fi putut lesne aştepta ca această întâlnire să ducă la ceva.

În reflecţia chipului meu, ochii erau nefiresc de mari şi periuţa cu rimei, periculos de aproape de globul ocular.

Întâlnirea asta în mod sigur nu avea să ducă în dormitorul meu, pentru că arăta ca şi când compania de haine Old Navy se descărcase în el.

OK. Mă prosteam. Ziua de mâine nu avea să fie diferită de azi. Seara asta nu avea să devină noapte albă alimentată de sex din mai multe motive. Şi nu exista niciun motiv ca eu să mă port ca şi când habar n-aş fi avut că duminica era ziua de după sâmbătă.

Terminându-mi mica predică de revenire cu picioarele pe pământ, mi-am impus să ies din baie. Surescitarea nervoasă zbârnâind prin venele mele nu era o senzaţie neplăcută. Era chiar… dimpotrivă, o nelinişte bună. Eram literalmente la două secunde distanţă de a porni să dansez zgâlţâindu-mi fundul în mijlocul

livingului meu, când a sosit Cam.

A intrat în apartamentul meu, plimbându-şi privirea din vârful capului meu şi până în vârfurile ascuţite ale ghetelor mele negre. Uimitor cum o privire se poate simţi ca o atingere şi într-un fel în care îmi făcea de ruşine nervozitatea de mai devreme.

Cam îşi drese glasul.

— Arăţi… foarte, foarte bine.

Am roşit.

— Mulţumesc. Şi tu la fel.

Şi ăsta era adevărul curat. Cam purta jeanşi închişi la culoare, un pulover negru cu guler în V, care se întindea pe umerii lui largi, şi, cu părul lui negru căzându-i peste frunte şi jumătatea de zâmbet schiţată pe faţă, era absolut uluitor. Într-atât încât începusem să mă întreb ce căutam eu aici, pregătindu-mă să ies la o întâlnire cu el.

— Eşti gata? îţi iei o jachetă?

Smulgându-mă din vrajă, am dat din cap şi m-am repezit înapoi în dormitor, gata să muşc din podea când tocul mi s-a prins într-un pulover. Mi-am înşfăcat haina şi am îmbrăcat-o când am ajuns înapoi, lângă el.

În ochi îi sclipea amuzamentul, când îmi culese poşeta de dincolo de canapea. Simţindu-mă în nouă feluri stânjenită, i-am mulţumit.

— Gata, i-am răspuns, cu răsuflarea tăiată.

— Nu chiar.

Cam întinse mâna şi începu să-mi încheie nasturii de la haină.

— E ger afară.

Eu doar stăteam acolo, absolut nemişcată şi hipnotizată de această simplă acţiune. El începuse de jos şi urca, iar pulsul meu zvâcnea. Mi-am ţinut răsuflarea când s-a apropiat de pieptul meu. Mâinile lui au atins partea din faţă a hainei şi am devenit rigidă. Straturile de haine s-au evaporat şi un neaşteptat val de căldură a explodat până în vârfurile sânilor mei.

— Perfect, a murmurat el.

Printre gene, ochii lui erau de culoarea cobaltului încins, şocanţi.

— Acum suntem gata.

Tot ce-am putut face a fost să mă holbez la el câteva clipe, apoi mi-am poruncit picioarelor, care păreau nesigure, să înainteze. În momentul în care am ieşit pe hol, uşa apartamentului lui Cam se deschise brusc.

Apăru Ollie, cu un telefon într-o mână şi Raphael zvârcolindu-se în cealaltă.

— Păsărică! strigă el şi făcu o fotografie cu telefonul. Parc-aţi fi copiii mei care se duc la bal.

Şi Cam, şi eu rămăseserăm ca trăsniţi.

Ollie zâmbi larg.

— O să pun asta pe calculatorul meu. Distracţie plăcută!

Şi intră la loc în apartament, închizând uşa în urma lui.

— Ăă…

Cam izbucni în râs.

— Oh, Doamne, asta a fost diferită.

— Face aşa în mod obişnuit?

— Nu.

Râse din nou, punând o mână pe după talia mea.

— Hai să ieşim de aici până nu încearcă să vină cu noi.

Am rânjit.

— Cu Raphael?

— Raphael ar fi bine-venit. Ollie, totuşi, nu.

Zâmbi când ajunserăm la scări.

— Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi ca atenţia ta să fie distrasă la această întâlnire.

Distrasă? Eram deja.

Şaisprezece

Până când sosiră pâinea şi băuturile noastre, aşezate pe masa pătrată şi lucioasă dintre noi, reuşisem să-mi recapăt controlul asupra respiraţiei. Nervozitatea îmi revenise în camionetă, pe drumul spre restaurant, deşi Cam nu păruse să observe, purtându-se absolut degajat.

Am pierdut prea mult timp studiind meniul,

fiindcă mă luptam cu impulsul de a-mi roade frumuseţe de unghii.

Cam mă împinse cu piciorul pe sub masă şi mi-am ridicat privirea.

— Ce?

El făcu semn din cap în stânga mea şi l-am văzut pe chelner postat acolo, cu un zâmbet.

— Oh, ăă, aţi putea să-mi aduceţi… am ales primul lucru pe care mi-au picat ochii, pui marsala?

Chelnerul şi-a notat în carnet, apoi Cam a comandat cotlet, mediu rumenit, cu o salată şi cartofi copţi. Când chelnerul s-a retras, Cam a întins mâna după pâine.

— Vrei o bucată?

— Sigur.

Speram să nu mă înec cu ea. L-am urmărit cum taie o chiflă în două şi apoi unge jumătăţile cu unt.

— Mulţumesc.

El ridică o sprânceană, dar nu zise nimic, în timp ce eu ronţăiam pâinea, câte puţin odată. Mi-am stors creierii după ceva, orice, de spus. Nici măcar nu trebuia să fie interesant, doar trebuia să vorbesc. Din nu ştiu ce motiv, mi-am adus aminte de conversaţia pe care o avusese el cu Ollie şi m-am folosit de ea.

— Faci vreun sport?

Cam clipi des, ca prins cu garda jos.

Am roşit.

— Scuze. Am întrebat chiar la întâmplare.

— E OK. Îşi mestecă pâinea încet. Obişnuiam să fac.

Recunoscătoare că făcuse totuşi sport, m-am mai relaxat puţin.

— Ce anume?

El tăie o altă chiflă.

— Jucam fotbal.

— Serios?

De ce toţi jucătorii de fotbal arătau grozav de bine? Era vreo lege universală a fotbalului?

— Pe ce poziţie?

Chiar dacă ştiam că el probabil bănuia că habar n-aveam de fotbal, Cam răspunse.

— Eram central, ceea ce înseamnă o poziţie de mijloc.

— Oh! am dat din cap, de parcă aş fi ştiut ce însemna asta.

Cam zâmbi, arătându-şi gropiţa.

— Ceea ce înseamnă că marcam mult.

— Deci erai bun?

— Eram decent. Trebuie să fii rapid, aşa că alergi mult.

Cam atât era tot ce ştiam eu despre fotbal – multă alergătură.

— Ai jucat în liceu?

— În liceu, în liga recreaţională, şi în primul an de colegiu.

Am îndrăznit să mai muşc o dată din pâine. Până aici era bine.

— De ce te-ai lăsat?

Cam deschise gura, dar o închise la loc. Uitându-se undeva dincolo de mine, trecură câteva momente înainte să ridice din umeri.

— Pur şi simplu n-am mai vrut.

Eram regină la dat răspunsuri evazive, aşa că ştiam să recunosc unul când îl auzeam. Şi voiam atât de tare să sap mai adânc şi să aflu mai multe, însă şi eu dădusem acelaşi răspuns neconvingător când mă întrebase el despre dans. Nu eram chiar în măsură să forţez.

Privirea lui ultrastrălucitoare se fixă asupra mea şi, în lumina slabă, mi-am simţit faţa colorându-se într-o nuanţă mai închisă de trandafiriu. Doamne, trebuia să încetez să mai roşesc.

El chicoti şi mi-a venit să-i arunc pâinea în faţă.

— Avery…

— Cam?

Se aplecă peste masă şi mica lumânare din mijloc îi juca umbre pe chip.

— Nu trebuie să fii atât de încordată.

— Nu sunt.

Sprânceana lui se ridică.

Am oftat.

— OK. Sunt. Scuze.

— De ce-ţi ceri scuze? Nu-i nevoie. Asta e

prima ta întâlnire.

— Mersi că-mi aminteşti, am mormăit eu.

Buzele lui tresăriră de parcă ar fi vrut să zâmbească.

— Nu e un lucru rău. E de înţeles să fii emoţionată.

— Tu nu eşti.

— Asta-i pentru că sunt extraordinar.

Mi-am rostogolit ochii în cap.

El a râs şi sunetul a fost adânc şi bogat.

— Numai că nu trebuie să fii. Eu vreau să fiu aici, cu tine, Avery. Nu-i nevoie să-ţi faci griji că trebuie să mă impresionezi sau să mă laşi cu gura căscată. Asta ai facut-o deja.

— Asta-i… am clătinat din cap, ignorând nodul din gât. M-am uitat ţintă la el.

— Eşti atât de… nu ştiu. Tu pur şi simplu ştii ce să spui unei…

— Unei?

Mi-am dat părul pe spate şi mi-am lăsat mâna în poală. Tremuram.

— Tu spui exact ceea ce trebuie.

— Asta-i pentru că sunt…

— Extraordinar, am completat eu. Ştiu.

Cam se lăsă pe spate.

— Nu voiam să zic asta, dar mă bucur că începi să-ţi dai seama de extraordinaritatea mea.

— Şi atunci ce voiai să zici?

— Că am spus ce-am spus fiindcă e adevărat şi

vreau.

— De ce eu? am izbucnit şi mi-am închis o clipă ochii. OK. Nu răspunde la asta.

Tocmai atunci sosi mâncarea – slavă Domnului – şi conversaţia a fost întreruptă… pentru vreo două minute.

— O să răspund la întrebarea ta, zise Cam, studiindu-mă printre gene.

Îmi venea să-mi vâr faţa în puiul meu umplut.

— Nu-i nevoie.

— Ba da, eu cred că da.

Strângând tare tacâmurile în mâini, am tras adânc aer în piept.

— Ştiu că e o întrebare prostească, dar tu eşti nemaipomenit, Cam. Eşti drăguţ şi amuzant. Eşti deştept. Eu te-am refuzat două luni. Ai fi putut ieşi cu oricine, dar eşti aici, cu mine.

— Da, sunt.

— Cu fata care n-a mai fost niciodată la o întâlnire până acum, am adăugat, privindu-l drept în ochi. Pur şi simplu nu pare real.

— OK – îşi tăie o bucată de friptură – sunt aici, cu tine, pentru că vreau să fiu, pentru că te plac. Ah, lasă-mă să termin. Ţi-am mai spus. Eşti altfel. În sensul bun, aşa că nu face faţa asta.

Mi-am îngustat ochii.

El râNji.

— Şi, o să recunosc, uneori când îţi ceream să ieşi cu mine, ştiam că n-o să spui da. Şi poate că

deşi n-am fost totdeauna serios când ţi-am cerut-o, am fost întotdeauna serios despre dorinţa mea de a ieşi cu tine. Pricepi?

Âă, nu prea, dar am dat din cap.

— Şi-mi place să petrec timpul cu tine.

Îşi vârî o bucată de friptură în gură.

— Şi, hei, cred că sunt o partidă al naibii de bună, pentru prima ta întâlnire.

— Oh, Doamne, am râs eu. Nu pot să cred c-ai spus că eşti o partidă bună.

El ridică un umăr.

— Sunt. Acum, mănâncă-ţi puiul până nu ţi-l mănânc eu.

Zâmbind, am început să-l desfac, căutând umplutura, mai întâi. În afară de partea cu întrebarea stupidă, prima mea întâlnire mergea bine. Cam începu să dirijeze întrebările şi eu nu eram o mută, stând doar acolo. Deşi, când şi când, privirile noastre se intersectau şi uitam ce făceam sau pierdeam complet firul celor pe care le spunea. Dar mă simţeam bine – mă bucuram de mine şi de Cam. Iar partea ce mai bună? Nu mă gândeam dincolo de prezent. Eram doar… aici şi era un loc plăcut în care să fiu.

Pe la sfârşitul mesei, Cam întrebă:

— Deci, ce faci de Ziua Recunoştinţei? Te duci acasă, în Texas?

Am pufnit.

— Nu.

El se încruntă.

— Nu te duci acasă?

Terminându-mi puiul, am clătinat din cap.

— Rămân aici. Tu te duci acasă?

— Mă duc, dar nu ştiu exact când.

Îşi luă paharul.

— Tu vorbeşti serios, nu te duci acasă deloc? E o vacanţă de mai bine de o săptămână – nouă zile. Ai timp.

— Părinţii mei… sunt în călătorie, aşa că eu rămân aici.

Asta nu era o minciună gogonată. În perioada aceasta a anului, între Ziua Recunoştinţei şi Crăciun, părinţii mei plecau în croaziere sau se duceau în excursii de schi.

— Părinţii tăi organizează marea masă de Ziua Recunoştinţei?

— Da, murmură el, privirea căzându-i în farfuria goală.

Conversaţia lâncezi un pic în punctul acesta şi, când sosi nota de plată, Cam nu păru că ar vrea să mai zăbovească. Aerul nopţii era mai mult decât îngheţat, iar răsuflările noastre formau norişori pufoşi, albi. Sufla un vânt tăios, care-mi ridica părul şi mi-l arunca peste faţă. Tremuram şi mă strânsesem toată în jacheta mea.

— Frig?

— Nu e Texas, am recunoscut eu.

Cam chicoti şi se dădu un pas mai aproape,

lăsându-şi braţul peste umerii mei. Căldura corpului său s-a strecurat imediat peste al meu şi am făcut eforturi să nu mă încordez şi să cad grămadă în fiind.

— Mai bine? întrebă el.

Nu puteam decât să dau din cap.

Odată ce-am ieşit din ghearele vântului bestial, mi-am prins centura de siguranţă. Cam a urcat, a pornit motorul şi apoi şi-a plesnit palmele, frecându-le. A aruncat o privire spre mine.

— Ţi-a plăcut masa?

— Da, şi-ţi mulţumesc pentru mâncare. Vreau să spun, pentru cină. Mulţumesc.

M-am împotmolit în propriile cuvinte, închizând ochii.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, zise el, pe un ton amuzat. Îţi mulţumesc pentru că în sfârşit ai fost de acord să mă laşi să te scot în oraş.

A deschis apoi radioul, nu destul de tare ca să nu mai putem vorbi, dar eu eram prea ocupată să mă concentrez asupra lucrurilor importante. Undeva între Hagerstown şi Colinele Universităţii, am luat o decizie extrem de importantă.

Dacă avea să mă sărute, nu aveam să-mi ies din minţi.

Nu. Nu. Nu.

Aveam să mă port ca o fată de nouăsprezece

ani, naibii, cu un dram de experienţă şi n-aveam să fac o criză. Pe de altă parte, el s-ar fi putut să nu mă sărute. S-ar fi putut să fi înţeles, la un moment dat din întâlnirea noastră, că nu meritam să mă sărute şi s-o întindă înapoi în apartamentul lui, pentru a-şi petrece timpul cu Ollie şi Raphael. Şi dacă era aşa, avea să fie în regulă. Eu aveam să fiu OK cu asta.

Dar când ne-am întors la imobilul nostru şi am ajuns la etajul patru, mi-am dat seama că nu voiam ca seara să se sfârşească. Ne-am oprit în faţa uşii mele şi m-am întors cu faţa la el, învârtindu-mi degetele pe după bareta poşetei.

Buzele lui se ridicară într-o parte.

— Deci…

— Vrei să intri? Să bei ceva? Am cafea şi ciocolată caldă.

Ciocolată caldă? Pe bune? Ce, aveam doisprezece ani? Să mă ia naiba.

— Nu am bere sau altceva mai…

— Ciocolata caldă ar merge bine, mă opri el. Numai dacă ai sortimentul acela cu bezele micuţe.

Buzele mele se deschiseră într-un zâmbet şi nu-mi mai păsa cât de lăbărţat sau prostesc părea.

— Am.

— Atunci, după tine, iubito.

Cu inima pompând viguros, am intrat în apartament şi am aprins veioza de lângă

canapea. Dezbrăcându-mi jacheta, am intrat în bucătărie. Cam a stat pe canapea până am pregătit eu ciocolata. Până să se încălzească apa, mi-am aruncat ghetele din picioare. Am adus două ceşti aburinde înapoi.

— Mulţumesc, zise el şi luă una. Am o întrebare pentru tine.

— OK.

M-am aşezat cu faţa spre el, strângându-mi picioarele sub mine. El luă o înghiţitură din ciocolată.

— Aşadar, pe baza experienţei tale de la prima întâlnire, vrei să mai ieşi şi la a doua?

O senzaţie plăcută cocea în pieptul meu.

— La o a doua, în general?

— În general.

Am ridicat din umeri şi apoi am gustat şi eu din ciocolata mea.

— Ei bine, asta a fost o primă întâlnire foarte bună. Dacă a doua întâlnire ar fi la fel ca asta, atunci cred că aş vrea.

— Hmm. Cu oricine sau…?

Mi-am coborât ochii.

— Nu cu oricine.

— Deci ar trebui să fie cineva anume?

Senzaţia plăcută se răspândi până în vârful degetelor.

— Cred că ar trebui să fie.

— Interesant, murmură el, luând încă o

sorbitură.

Când se uită la mine, ochii lui sclipiră clar. Dumnezeule. Mă îmbătasem. Ochii sclipiseră la mine.

— Şi acest cineva anume va trebui să aştepte alte două luni, dacă te invită?

Nu-mi puteam stăpâni zâmbetul, aşa că am mai luat o înghiţitură.

— Depinde.

— Oh.

— De dispoziţia mea.

Cam chicoti.

— Pregăteşte-te.

— OK.

— O să-ţi cer să ieşim din nou – nu la cină, fiindcă îmi place să schimb, ci la film.

M-am prefăcut că mă gândesc la propunere, dar deja ştiam c-o să spun da. Putea fi o mişcare stupidă sau fară rost, dar voiam să ies la o altă întâlnire cu el.

— Film?

El dădu din cap.

— Dar la un cinematograf drive-in, unul dintre ultimele rămase.

— Afară?

— Da.

Rânjetul lui se întinse.

— Nu-ţi face griji. Îţi ţin eu de cald.

N-am ştiut dacă ar fi trebuit să râd sau să-i

spun că ultima afirmaţie era cumva adorabil de răsuflată.

— OR.

Îşi ridică o sprânceană:

— OK pentru film?

Muşcându-mi buza, am dat din cap.

— Serios, n-o să-mi ia alte două luni?

Am clătinat din cap.

Cam îşi întoarse privirea, râzând în barbă.

— OK. Ce zici de miercuri?

— Miercurea viitoare?

— Nu.

Mi-am aşezat ceaşca de ciocolată pe masă.

— Miercurea cealaltă?

— Da.

Numărând zilele, am sfârşit prin a mă încrunta.

— Stai. Aceea e miercurea de dinainte de Ziua Recunoştinţei.

— Este.

M-am uitat lung la el.

— Cam, nu te duci acasă?

— Mă duc.

— Când? După film, în mijlocul nopţii, sau în dimineaţa de Ziua Recunoştinţei?

El clătină din cap.

— Vezi, cinematograful drive-in e chiar în afara oraşului meu natal. La vreo cincisprezece kilometri distanţă.

M-am lăsat pe spate, în canapea, nedumerită.

— Nu înţeleg.

Cam îşi termină ciocolata şi se răsuci spre mine. Se dădu mai aproape, încât doar câţiva centimetri ne mai despărţeau.

— Dacă vrei să ieşi la această întâlnire cu mine, va trebui să vii cu mine acasă.

— Ce? am ţipat, ridicându-mă drept în sus. Să vin acasă la tine?

El îşi strânse buzele şi dădu din cap.

— Vorbeşti serios?

— Serios ca timpanul meu perforat, zise el. Vino cu mine acasă. O să ne distrăm.

— Să merg cu tine acasă – acasă la părinţii tăi? Practic, de Ziua Recunoştinţei?

Când el dădu iarăşi din cap, l-am lovit peste braţ.

— Nu fi prost, Cam.

— Nu sunt prost. Sunt serios. Părinţii mei n-or să se supere.

Făcu o pauză, strâmbând din nas.

— De fapt, vor fi probabil bucuroşi să vadă pe altcineva decât pe mine. Şi mamei îi place să gătească mult prea multă mâncare. Cu cât mai multe guri, cu atât mai bine.

Nu aveam cuvinte.

— Putem pleca oricând vrei tu, dar evident înainte de miercuri după-amiaza. Ţi-ai terminat ciocolata?

Când am clătinat din cap, mi-a luat ceaşca din

mână.

— Şi putem să ne întoarcem oricând.

L-am urmărit bând şi restul ciocolatei mele.

— Nu pot să merg cu tine.

El îşi înălţă sprâncenele.

— De ce nu?

— Dintr-o mie de motive evidente, Cam. Părinţii tăi or să creadă…

— N-or să creadă nimic.

I-am aruncat o privire piezişă.

El oftă.

— OK. Priveşte lucrurile în felul următor. E mai bine decât să stai acasă, de una singură, toată săptămâna. Ce-o să faci? O să stai şi o să citeşti? Şi o să-mi lipseşti mie, pentru că o să-mi lipseşti. Şi atunci eu va trebui să-mi petrec mai tot timpul trimiţându-ţi mesaje şi simţindu-mă prost fiindcă tu ai rămas acasă, de una singură, şi nici măcar n-o să poţi mânca la Mcdonald’s, pentru că e închis de Ziua Recunoştinţei.

— Nu vreau să-ţi pară rău pentru mine. Nu-i cine ştie ce. N-am nicio problemă cu statul aici.

— Eu nu vreau să stai aici singură, tu eşti cea care face o mare chestie din asta. Eu sunt un prieten invitând o prietenă să vină să petreacă vacanţa de Ziua Recunoştinţei cu mine.

— Eşti un prieten care tocmai a scos o prietenă în oraş, la o întâlnire!

— Ah, zise el, punând ceaşca jos. Asta-i o

observaţie bună.

Clătinând din cap, am luat o pernă, ţinând-o la piept.

— Nu pot să fac asta. Să-ţi vizitez familia de Sărbători? Asta e mult prea…

— Curând? oferi el.

— Da, mult prea curând.

— Ei bine, atunci bănuiesc că e o treabă bună că nu ne vedem unul cu altul, pentru că, da, atunci ar fi prea curând, dacă aşa ar sta lucrurile.

— Care-i legătura, ce?

Cam îmi luă perna şi o îndesă la spatele lui.

— Tu şi cu mine suntem doi prieteni care au ieşit la o întâlnire. Poate două, dacă vii cu mine. Nu ne întâlnim unul cu altul. Suntem doar prieteni care au avut o întâlnire. Aşa că o să mergem la mine acasă ca prieteni.

Mi se învârtea capul.

— N-are nicio noimă ce spui.

— Ba are noimă. Nici măcar nu ne-am sărutat, Avery. Suntem doar prieteni.

Am rămas cu gura căscată la el.

El ridică un umăr.

— Vino cu mine acasă, Avery. Îţi promit că n-o să fie stingheritor. Părinţii mei vor fi fericiţi să te aibă oaspete. Tu o să te simţi bine şi va fi mai bine decât ce ai ajunge tu să faci aici. Şi nimic, absolut nimic nu e aşteptat din partea ta. OK?

Cuvântul „nu” mi se formase pe limbă, dar din nu ştiu ce motiv nu-mi ieşi din gură. Gândurile mele zburau de la ideea vag întreţinută de a-i spune verde în faţă că era smintit. Să mă duc cu el acasă? Asta era… mult mai bine decât să-mi petrec Ziua Recunoştinţei aici, singură. Fusese destul de rău când locuiam încă acasă şi părinţii mei o ştergeau din oraş fară mine, dar cel puţin menajera îmi pregătea un curcan la masă. Doamna Gibson. Îmi făcuse curcan la cuptor în ultimii trei ani. Şi Mcdonald’s chiar era închis? Frate, ce nasol. Dar să mă duc acasă la Cam era o demenţă. Raţionamentul lui nu avea nici cap, nici coadă. Era un raţionament invers sau cam aşa. Era nesăbuit şi atât de opus faţă de ceea ce aş fi făcut eu vreodată.

Opus faţă de orice aş fi făcut eu vreodată.

Mi-am ridicat ochii, întâlnindu-i privirea hotărâtă. Ochii lui… erau de o uluitoare nuanţă de albastru. Chiar mă gândeam la propunerea asta? Inima mea începu să bată cu putere în piept. Am înghiţit în sec.

— Părinţii tăi chiar n-or să aibă nimic împotrivă?

Ceva sclipi în ochii lui.

— Am mai adus prieteni acasă şi înainte.

— Fete?

Clătină din cap.

Ei bine, asta… asta era interesant.

— Şi părinţii tăi chiar or să creadă că suntem doar prieteni?

— Ce motiv aş avea să le spun că nu ne întâlnim, dacă ne-am întâlnit? Dacă spun că suntem prieteni, asta or să creadă.

Fiecare părticică logică din mine striga nu.

— OK. O să merg acasă la tine.

Odată ce rostisem cuvintele nu mi le mai puteam lua înapoi.

— Dar e o idee smintită.

— E o idee perfectă.

Un zâmbet se întinse încet pe buzele lui.

— Hai să ne îmbrăţişăm pe chestia asta.

— Ce?

— Să ne îmbrăţişăm pe chestia asta.

Sclipirea din ochii lui crescu încă puţin.

— Odată ce ne îmbrăţişăm, nu mai poţi să te răzgândeşti.

— Oh, Doamne, vorbeşti serios?

— Foarte serios.

Rostogolindu-mi ochii, am bombănit în timp ce m-am ridicat în genunchi pe canapea şi mi-am întins braţele:

— Bine, hai să ne îmbrăţişăm ca să pecetluim înţelegerea, până nu-mi schimb…

Cuvintele mi se sfârşiră într-un ţipăt scurt, când braţele lui Cam se petrecură pe după mijlocul meu şi mă traseră spre el. Am sfârşit stând imediat lângă el, practic pe el, cu piciorul

stâng încurcat între genunchii lui.

Cam mă îmbrăţişa. N-a fost o îmbrăţişare strânsă, nu cum ar fi fost dacă am fi stat în picioare, dar faptul că eram atât de aproape, în acest fel, avea un efect foarte puternic asupra mea.

— Înţelegerea e pecetluită, iubito. Ziua Recunoştinţei este la familia Hamilton.

Am zis ceva în sens afirmativ şi, când m-am dat înapoi puţin, feţele noastre erau exact la acelaşi nivel. Şi dintr-odată i-am înţeles sclipirea din ochi.

— Cât eşti de…

El chicoti şi undeva jos, în stomacul meu, muşchii se întăriră.

— Abilă mişcare, hm? Te-am dus frumuşel până aici. M-aş fi mulţumit şi cu cuvântul tău.

Mă luptam să nu rânjesc.

— Eşti atât de necinstit.

— Sunt necinstit în toate modurile cinstite. Trebuie să recunosc ceva.

Recuperă acea minusculă distanţă pe care o pusesem eu între noi. Buzele lui îmi atingeau obrazul şi am găsit că-mi venea greu să mă concentrez.

— Am minţit, mai devreme.

— Despre ce?

Mâinile lui alunecară sub talia mea.

— Ştii, când am spus că arăţi grozav? Nu am

fost sincer pe de-a întregul.

Nu la asta mă aşteptam. Mi-am întors foarte puţin capul şi apoi mi-am înăbuşit o exclamaţie. Gurile noastre erau la câţiva centimetri depărtare şi m-am gândit la convingerea lui Brittany că el urma să mă sărute în seara asta. Mi-am forţat limba să articuleze.

— Nu crezi că arăt grozav?

— Nu, zise el, cu expresia serioasă, în timp ce o mână urmări linia coloanei mele, oprindu-se la baza capului.

Îşi lăsă fruntea în jos, astfel încât tâmpla i se lipi de a mea.

— Eşti frumoasă în seara asta.

Mi se tăie respiraţia.

— Mulţumesc.

N-a mai zis nimic, dar şi-a mişcat capul. Buzele lui atinseră uşor curbura obrazului meu şi m-am încordat în braţele lui. Inima îmi bubuia din cale-afară de entuziasm şi de o altfel de emoţie. Teamă? Oare gustul acesteia îl simţeam în fundul gâtlejului? Apăruse de nicăieri, nediluată şi puternică. Amestecul celor două, nevoia de a rămâne pe loc şi de a mă smulge, era mistuitor.

Buzele lui Cam trecură peste adâncitura de sub pomete şi apoi nasul lui îl atinse pe al meu. Îi simţeam răsuflarea caldă pe buze şi mirosul de ciocolată dulce. Avea să aibă acest gust? Curiozitatea mi se stârni şi am întins mâinile,

lipindu-le pe bicepşii lui.

— Avery?

Ochii mi s-au închis.

— Ce?

— N-ai mai fost sărutată niciodată înainte, este?

Pulsul meu explodă.

— Nu.

— Doar ca să fim lămuriţi, zise el. Asta nu e un sărut.

Am deschis gura şi în clipa următoare buzele lui erau peste ale mele. Şi le trecu, dulce, peste ale mele, sufocant de tandru şi de blând, şi mult prea repede.

— M-ai sărutat, am exclamat eu, înfigându-mi degetele în puloverul lui.

— Ala n-a fost un sărut, zise el cu buzele mişcându-se peste ale mele.

Pe şira spinării îmi alergau fiori în sus şi-n jos.

— Mai ţii minte? Dacă ne-am fi sărutat, atunci venirea ta la mine acasă ar putea însemna, potenţial, ceva mai serios.

— Oh. OK.

— Acesta, de asemenea, nu este un sărut.

Apăsarea buzelor lui a doua oară mă copleşi, mă trezi. Gura lui era singurul lucru la care mă puteam gândi, singurul lucru la care voiam să mă gândesc. O minunată senzaţie de căldură se scurse pe gâtul meu, răspândindu-se în piept,

apoi mai jos, între coapse. El mă săruta blând, urmărind linia buzelor mele cu ale lui. Ceva din adâncul meu se ridica, deschizându-se şi durând. M-am agăţat de el şi deodată eram întinsă pe spate.

Cam plutea deasupra mea, muşchii puternici ai braţelor lui flexându-se sub mâinile mele. Gura lui era încă lipită de a mea. Nicio altă parte a corpurilor noastre nu se atingea şi nu eram sigură dacă ar fi trebuit să mă simt uşurată sau dezamăgită. Dar buzele lui... o, Doamne, buzele lui se mişcau pe ale mele. Am început să-l sărut şi eu, încet şi stângaci, mi se părea, în comparaţie cu sărutul lui sigur, exersat. Îmi făceam griji că o făceam greşit, dar apoi un sunet adânc veni dinspre el, aproape un mârâit şi instinctiv am ştiut că era un sunet de apreciere. Un tremur mă cuprinse în tot corpul. Durerea se întindea, intensificându-se, şi era înfricoşătoare, în felul ei.

Sărutul lui se adânci, convingându-mi buzele să se deschidă pentru ale lui. Simţurile mi se învălmăşiră când limba lui se strecură înăuntru, atingând-o pe a mea. Am tresărit la senzaţie, iar limba lui săpă mai adânc. Am alunecat în sărut, degetele mele încleştându-se şi gâtul arcuindu-mi-se. El avea gust de ciocolată şi de bărbat, iar eu simţeam că-mi ies din piele de atâta senzualitate stârnită în capul pieptului meu,

urmată de o izbucnire de panică. Dar aceasta din urmă mi-a fost domolită când limba lui se ridică spre cerul gurii mele. Când şi-a ridicat din nou capul, mi-a prins buza de jos între dinţi şi un scâncet de plăcere mi-a scăpat fară voie. Amândoi răsuflăm greu.

— Tot n-a fost un sărut? am întrebat.

Cam reveni la verticală, ridicându-mă şi pe mine în capul oaselor. Ochii lui erau albastru intens, incandescent şi arzător. M-am simţit încinsă toată. Pieptul mi se ridica şi-mi cobora rapid. Mâinile mele erau încă prinse de braţele lui. El a ridicat o mână, mângâindu-mi conturul buzei de jos, apoi se aplecă din nou.

— Nu, n-a fost un sărut.

Buzele lui le atinseră uşor pe ale mele, în cel mai aţâţător şi mai promiţător mod.

— A fost un noapte bună.

Șaptesprezece

Mult timp după ce Cam a plecat, am stat trează în pat. Noaptea aceasta de insomnie era deosebită de toate celelalte. Le spulberase pe toate în vânt. Îmi simţeam corpul străin, dureros şi mult prea înfierbântat. Deja îmi dădusem pilota la o parte de pe mine, dar şi cearşaful subţire îmi râcâia pielea. M-am rostogolit pe o parte, muşcându-mi buzele şi strângându-mi tare

coapsele una de alta.

Îl uram pe Cam.

Nu chiar.

Dar îl uram pentru „noapte bună” al lui, şi pentru că plecase, şi pentru că eu aveam nervii atât de întinşi, încât de fiecare dată când mă mişcăm, pielea mea ultrasensibilă cerea mai mult.

Mai mult.

Nu-l uram pe Cam.

Răsucindu-mă pe spate, mi-am dat cearşaful la o parte. Aerul rece trecu peste braţele mele goale şi peste pieptul meu. Pe sub topul de bumbac, sfârcurile sânilor mi se întăriră şi mă înţepară, până în punctul în care deveni mai mult decât supărător, intrând direct într-un teritoriu aproape chinuitor.

Mi-am ridicat genunchii şi un geamăt mi-a scăpat printre buzele întredeschise, căci presiunea pulsă urcând dintre coapse spre sâni. Îndreptându-mi picioarele, am înfipt mâinile în cearşaful de sub mine şi am încercat să-mi golesc mintea, însă nu mă puteam gândi decât la sărutul lui Cam, modul în care simţisem buzele lui pe ale mele, cum limba lui fusese udă şi caldă în gura mea. Încă mai aveam gustul de ciocolată şi încă îi mai puteam simţi muşchii flexându-se sub mâinile mele. Mi se opri respiraţia la atingerea fantomă pe care o provocă amintirea

dosului mâinilor sale trecând uşor peste sânii mei.

Ce simţisem fusese cu totul nou pentru mine. De parcă sărutul lui Cam activase un întrerupător din corpul meu, dar nu eram proastă. Nu eram atât de naivă sau lipsită de experienţă ca să nu-mi dau seama că eu fusesem stârnita. Că trupul meu fusese trezit la viaţă, ca Frumoasa Adormită ieşind din somnul ei adânc, şi trupul meu cerea mai mult.

Mâna mi se duse spre burtă şi am tresărit. La gât, pulsul meu accelerase, inima mi se poticnea. Între coapse, durerea se intensifică. Am deschis brusc ochii şi mi-am fixat privirea pe tavanul întunecat. Mi-am ţinut respiraţia, lăsându-mi mâna să alunece mai jos. Era ca o experienţă extracorporală, de parcă nu mai aveam de fapt controlul asupra celor ce făceam.

Mi-am închis ochii, strecurându-mi mâna pe sub elasticul larg al pantalonilor scurţi de pijama. Muşchii pântecelui s-au întărit, respiraţia mi s-a înteţit. Vârfurile degetelor mele au ajuns la mănunchiul de nervi de acolo, de jos, şi o pură descărcare de electricitate îmi fulgeră prin vene. Mi-am muşcat buza ca să-mi stăpânesc plânsul ce mi se adunase în gât. Cu inima bătând cu putere, acum, degetele mele şi-au făcut loc prin fluidul adunat acolo.

Unei părţi din mine nu-i venea să creadă că

făceam asta.

Nici mie nu-mi venea să cred că-mi trebuise atât de mult până să fac asta.

Dar eram dincolo de punctul la care să mă mai pot opri. În minte îmi apăru imaginea lui Cam. Ochii lui albaştri arzători şi gura lui lipită de a mea, convingându-mă s-o deschid, răbdător până la Dumnezeu şi totuşi hotărât. Degetele mele bâjbâiau, pentru că habar n-aveam ce făceam, dar părea să aibă efect. M-am mângâiat şi mi-a plăcut, dar totul nu părea decât să aţâţe mai tare focul, făcându-i arsura mai greu suportabilă. Simţeam că mă umflasem şi eram sigură că aveam să ţip cât mă ţinea gura dacă durerea mai creştea.

Mi-am prins buza de jos între dinţi. Degetul meu se mişca repede înainte şi-napoi, până când am tras adânc aer în piept şi l-am împins înăuntru. Mi-a scăpat o exclamaţie şi tensiunea s-a strâns ghem. OK. Asta era bine. Am împins ceva mai adânc şi presiunea palmei asupra apexului trimise un alt şoc prin mine. Şoldurile mi-au zvâcnit şi arsura din miezul meu s-a întins. Pelvi- sul mi se mişca în cercuri mici şi tensiunea devenea din ce în ce mai mare. Sunetul care-mi ieşea din gâtlej m-ar fi făcut să mă ruşinez, dacă l-ar fi auzit careva, dar în clipa asta, în întunericul din camera mea, mă excita şi mai tare.

Pelvisul meu făcuse priză cu mâna şi simţeam ca şi când o sfoară ar fi fost încolăcită strâns înăuntrul meu, adânc. ÎI puteam simţi şi ştiam că vine orgasmul, în câteva secunde. Într-o clipă, mi l-am imaginat pe Cam făcând asta – mâna lui, degetele lui – şi gata. Un geamăt erupse din adâncul trupului meu, iar sfoara se descolăci, biciuind prin tot corpul şi risipindu-mi toate gândurile.

Când bătăile inimii se întoarseră la normal şi contracţiile se potoliră, m-am prăbuşit pe spate între perne, cu braţele şi picioarele tremurând. Drace, deci aşa te simţeai când făceai asta? M-am întors pe o parte, buzele întinzându-se într-un rânjet slab. Perna înăbuşi râsul meu gutural.

Totuşi, cu toată pacea plăcută, vlăguită, care-mi cuprinsese corpul, conducându-mă spre somn, ştiam că indiferent de ceea ce simţisem, ceva lipsise. Că dacă aş fi făcut-o cu un băiat cu care aş fi vrut să fiu – cu Cam – toate acestea ar fi fost amplificate şi îmi doream asta.

Îmi doream să simt aşa cu Cam.

Brit şi Jacob au fost la fel de surprinşi cum fusesem şi eu de faptul că acceptasem să mă duc acasă la Cam în vacanţa de Ziua Recunoştinţei. Mă temusem că aveau să-mi ţină predici despre cât de absolut smintit era planul, dar n-o făcuseră. Amândoi se purtaseră de parcă n-ar fi fost nimic ieşit din comun. Poate că nebunia era

contagioasă? De altfel, fuseseră mult mai curioşi de celelalte detalii ale întâlnirii.

— Deci, sărută bine? întrebă Jacob.

Am aruncat o privire în jur prin sala de curs, rugându-mă să nu fie nimeni atent. Profesorul nu sosise încă şi mai toţi arătau pe jumătate adormiţi.

Brit chicoti.

— Spune-i ce mi-ai spus mie, ieri.

Obrajii mi se încălziră când m-am gândit la ceea ce-i spusesem ei la telefon, când îmi pusese aceeaşi întrebare.

— Deci te-a sărutat?

Ochii negri ai lui Jacob se deschiseră larg, dar din fericire îşi păstră vocea coborâtă.

Strângându-mi caietul la piept, am ignorat cum sărea Brit în scaunul ei.

— Da.

— Spune-i, şopti ea.

Jacob dădu din cap:

— Spune-mi.

Am închis ochii.

— Sărută bine – sărută formidabil.

— NU asta ai spus.

Jacob se încruntă şi-şi strânse buzele:

— Spune-mi sau o să încep să strig în gura mare că te-ai sărutat…

— OK! am şuierat eu, cu tot corpul în flăcări.

Primul sărut fusese tandru şi blând. Chiar şi al

doilea fusese o explorare stăpânită, dar când mă întinsesem pe spate şi el stătuse deasupra mea? Durerea aceea era din nou activă numai când mă gândeam şi, ei bine, era foarte nepotrivit să fii aşa la ora de istorie.

— M-a sărutat de parc-ar fi vrut să… mă mănânce.

Brit râse, pe lângă batonul ei de ciocolată Twizzler.

Jacob rumegă informaţia tăcut, câteva clipe, apoi:

— Pariez c-a făcut-o.

Îşi ridică sprâncenele şi îşi lăsă bărbia în jos:

— Ca şi când ar fi vrut de fapt să mănânce…

— Am priceput unde baţi. Mersi. Să ne întoarcem la lucrurile importante, am zis eu, punând caietul pe bancă. Nu credeţi că e o nebunie să mă duc cu el acasă?

Brit clătină din cap.

— Oamenii se duc acasă cu alţii tot timpul. O ştii pe Rachel Adkins, nu? E cu tine, la cursul de arte. O să se ducă acasă cu Jared, în loc să se întoarcă la ea, în California.

— Ăştia doi nu ies împreună? întrebă Jacob.

Mi s-au pleoştit umerii.

— Nu mai ies, zise Brit, scoţând un alt Twizzler din taşca ei.

Îndreptă batonul lipicios şi roşu spre mine.

— S-au despărţit, dar ea tot se duce acasă la el.

Cu toate acestea, nu mă făcea să mă simt mai bine în privinţa asta. Toată ora, atenţia mea s-a îndreptat alternativ ba spre lecţia despre Evul Mediu, ba spre întrebarea dacă într-adevăr aveam să trec prin asta săptămâna viitoare, în timp ce ronţăiam din Twizz-lerul pe care îl şutisem din geanta lui Brit.

Adevărul era că problema nu era să mă duc cu Cam acasă la el. Da, însemna o nebunie în vreo douăzeci şi patru de arome, dar în bună măsură chiar aşteptam nerăbdătoare experienţa. Voiam să ştiu mai multe despre Cam – să-i văd familia şi să aflu cum interacţiona cu ei. Voiam să ştiu de ce abandonase fotbalul şi ce făcea în fiecare vineri seară.

Şi voiam… îl voiam pe Cam.

Aşa cum nu mai dorisem niciodată vreun băiat şi cum nici nu mă crezusem capabilă să doresc unul. Ce simţisem când mă sărutase era ceea ce mă aşteptasem să simt. Un pic de panică se strecurase în scenă, mai era încă prezentă, dar curiozitatea covârşise acea spaimă. La fel şi căldura derutantă pe care o simţeam ori de câte ori Cam era pe aproape.

Nu exista nicio îndoială în mintea mea că voiam să-l sărut din nou pe Cam. Voiam să încerc şi cu el ceea ce făcusem după ce plecase. Nu să-l sărut era problema. Să mă duc acasă la el nu era problema.

Numai că nu ştiam de cât de mult din acestea eram eu capabilă. Cât de departe această – orice o fi fost – avea să ajungă, înainte ca vechile spaime să eclipseze căldura.

În cursul săptămânii care a urmat, am fost când pro când contra însoţirii lui Cam, de vreun milion de ori. Chiar şi în momentul în care îmi făceam bagajul de weekend, şovăiam când de o parte, când de cealaltă. Abia când stăteam lângă el, în camionetă, miercuri dimineaţa, mi-am dat seama că într-adevăr o făceam.

— Eşti sigur că părinţii tăi sunt de acord cu asta?

Cam dădu din cap. Îi pusesem întrebarea asta de numai vreo sută de ori.

Am început să-mi rod degetul mare.

— Şi i-ai sunat ca să-i întrebi, da?

El îmi aruncă o privire piezişă.

— Nu.

Am rămas perplexă.

— Cam!

Dându-şi capul pe spate, el râse cu poftă.

— Glumesc. Calmează-te, Avery. Le-am zis din ziua în care mi-ai spus că eşti de acord. Ştiu că vii şi abia aşteaptă să te cunoască.

Uitându-mă fioros la el, mi-am reluat rosul unghiei.

— Asta n-a fost amuzantă.

El râse din nou.

— Ba da, a fost.
— Ţicnitule.
— Capsomano.
M-am uitat pe geamul pasagerului.
— Mârşavule.
— Oh! Fluieră Cam. Am trecut la cuvinte grele. Ţine-o tot aşa şi întorc pe loc maşina asta.
Am rânjit când am intrat pe şoseaua I 70.
— Pare o idee bună.
— Ai fi înnebunită şi în lacrimi.
Făcu o pauză. Întinse mâna şi-mi trase degetul din gură.
— Nu mai face aşa.
— Scuze. M-am uitat la el: E un obicei prost.
— Este.
Îşi împleti degetele cu ale mele şi inima mea tresări. Mâinile noastre unite se odihneau pe coapsa mea şi nu prea ştiam ce să cred despre asta.
— Sora mea n-o să sosească decât mâine-dimineaţă, cel mai devreme. Are un spectacol în Pittsburg, în seara asta.
— Ce fel de spectacol?
Privirea mea se muta de la mâinile noastre la geamul pasagerului şi înapoi.
— Cred că-i un recital de balet.
Atenţia mea se concentra parţial asupra greutăţii mâinii lui într-a mea.
— Baletul e preferatul ei?

— Cred că e o combinaţie între balet şi dans contemporan.

Dansul contemporan se folosea mult de balet şi era de înţeles că ei îi plăcea o combinaţie între acestea două. În cele din urmă, Cam îmi dădu drumul la mână, ceea ce era un lucru bun, pentru că eram sigură că palma avea să înceapă să-mi năduşească şi ar fi fost scârbos. Cele două ore de drum au zburat mult prea repede. Parcă fusese o chestiune de minute, când părăsi şoseaua interstatală şi intră într-un orăşel accidentat, care părea să fi fost construit chiar în coasta muntelui.

Şi, frate, nimeriserăm chiar în mijlocul ţinutului muntos. La fiecare magazin atârna câte un steag WVU, la fel şi în verandele căsuţelor. Am continuat prin oraş şi am ieşit pe drumurile de ţară care arătau recent pavate.

Nici nu-mi puteam aminti ultima oară când mai avusesem un asemenea trac. Stomacul îmi bolborosea, când el a încetinit şi-a luat-o la dreapta, pe ceea ce părea un drum privat printre nişte stejari înalţi. Gura mi-era uscată ca iasca, în momentul în care el a luat o curbă şi un conac mare, impunător, a apărut vederii.

Nu era doar o casă imensă. Clădirea era mare – stil colonial, coloane albe în faţă şi trei caturi – dar îmi amintea foarte tare de casa părinţilor mei. Rece şi perfectă pe dinafară şi, de regulă, la

fel şi înăuntru.

Cam urmă aleea de maşini până în spatele casei şi am putut vedea mai de aproape peluza îngrijită şi frumosul peisaj rustic. Am vrut să-mi înghit nodul din gât, dar gâtul meu nu răspundea cum trebuie comenzilor. Cam opri lângă un garaj detaşat, care avea probabil mărimea unei căsuţe de fermă. Dincolo de garaj, am zărit o piscină acoperită, îngropată.

El opri motorul şi se întoarse cu faţa spre mine, cu un mic zâmbet pe faţă.

— Eşti gata?

Îmi venea să ţip „nu” şi s-o rup la fugă, drept în pădurea din apropiere, dar asta ar fi părut o reacţie un pic exagerată. Aşa că am dat din cap şi am deschis portiera, ieşind într-o temperatură cu pe puţin zece grade mai scăzută decât aceea din care veniserăm. Am dat să-mi iau geanta de voiaj, dar mi-a luat-o Cam, împreună cu geanta lui, mult mai mică.

— Pot s-o duc eu.

Cam rânji, aruncând o privire spre geanta pe care şi-o atârnase de umăr.

— O duc eu. De altfel, cred că imprimeul cu flori roz şi albastre mă prinde de minune.

În pofida surescitării mele, am râs:

— Chiar te pune bine în valoare.

— Mă gândeam eu.

M-a aşteptat să ajung lângă el, pe partea

cealaltă a maşinii, apoi am pornit pe o alee cu dale, ce ducea spre o curte interioară acoperită din spatele casei. Se opri chiar la uşa de sticlă, lângă un şezlong de nuiele.

— Arăţi de parcă eşti gata să faci un atac de cord.

Am tresărit.

— Atât de rău?

— Pe-aproape.

Se apropie de mine şi mâna i se mişcă atât de repede. Potrivindu-mi părul pe după ureche, îşi coborî puţin capul. O umbră îi traversă faţa, întunecându-i culoarea ochilor până la cea mai închisă nuanţă de albastru. Stomacul meu tremură, drept răspuns.

— N-ai niciun motiv să fii încordată, da? îşi promit.

Obrazul îmi furnica unde îl atinseseră degetele lui şi, la cât de aproape eram unul de altul, m-am gândit la sărutul nostru care nu fusese un sărut. Nu mai făcuse nimic asemănător din seara primei noastre întâlniri, dar în clipa aceea, cred că ar fi vrut.

— OK, am şoptit.

Se uită la mine încă vreo câteva clipe, apoi clătină din cap. Lăsând mâna jos, se întoarse spre uşă şi o deschise. Un val de aer cald, care mirosea a mere şi a mirodenii se scurse afară, ca o mireasmă ademenitoare de bun venit. L-am

urmat înăuntru, studiind cu ochii mari camera de la demisol.

Era o cameră de recreere. O masă mare de biliard în mijloc, un bar plin în partea dreaptă şi în spate, lângă scări, un televizor uriaş cu mai multe fotolii cu aspect confortabil, aşezate în faţa lui. Aveau şi părinţii mei ceva de genul ăsta, dar masa de biliard nu fusese niciodată folosită, mama nu făcea decât să bea ceva de la bar, când credea că nu e nimeni atent, iar televizorul din subsolul nostru nu fusese niciodată pornit.

Dar aici, totul părea… locuit.

Bilele nu erau aşezate în triunghi, la mijloc, ci răspândite pe masă de parcă s-ar fi oprit cineva în toiul jocului. O sticlă de whisky stătea pe tejgheaua barului, lângă un pahar, iar fotoliile erau tocite, evident mobilier vechi mutat de la etaj. Spre deosebire de părinţii mei, care aveau numai lucruri noi în fiecare cameră din casă.

— Asta e peştera bărbatului, zise Cam, îndreptându-se spre scări. Tata petrece mult timp aici, jos. Acolo e masa de poker la care mă bate de m-ascultă cu urechea.

M-am uitat în stânga şi am văzut doar o masă de cărţi obişnuită. Un început de zâmbet mi se formă pe buze.

— Îmi place aici.

— Şi mie, zise el. Mama şi tata sunt probabil la parter…

Dând din cap, m-am desprins de mijlocul camerei şi mi-am târât picioarele în urma lui. Am ajuns într-un living care, ca şi demisolul, avea aerul de intens folosit. O canapea demontabilă uriaşă ocupa cea mai mare parte a încăperii, plasată în faţa unui alt televizor uriaş. Pe măsuţa de cafea stăteau împrăştiate reviste, iar ghivece cu plante vii, în loc de statui ciudate şi tablouri, umpleau aproape fiecare colţ.

— Livingul, comentă Cam, trecând printr-o intrare boltită. Şi acesta este al doilea living sau un soi de cameră în care nu se aşază nimeni. Poate e un salon? Cine ştie? Iar asta este sufrageria oficială, pe care noi n-o folosim niciodată, dar o avem…

— Ba folosim sufrageria! se auzi o voce de femeie. Poate o dată sau de două ori pe an, când avem musafiri.

— Şi când scoatem „farfuriile bune”, comentă Cam, sec.

Picioarele mele se opriseră de la sine la auzul vocii mamei lui Cam. Ezitam la capătul mesei, cu inima în gât, când mama lui apăru pe uşă.

Mama lui Cam era înaltă şi remarcabilă ca şi el, cu părul negru-corb prins la spate într-o coadă. Avea ochii căprui şi deloc machiaţi. Uşoare labe de gâscă i se arătară la colţuri când un zâmbet larg îi înflori pe faţă, zărindu-şi fiul. Purta o pereche de jeanşi şi un pulover lălâu.

Traversă iute camera, îmbrăţişându-l.

— Nici măcar nu ştiu unde sunt „farfuriile bune”, Cameron.

El râse:

— Oriunde or fi, sunt probabil ascunse de farfuriile de hârtie.

Râzând încetişor, ea se dădu înapoi.

— Mă bucur c-ai venit acasă. Tatăl tău începe să mă calce pe nervi cu vorbăria lui despre mersul la vânătoare.

Privirea i se îndreptă peste umerii lui şi îmi zâmbi, întâmpinându-mă.

— Şi ea trebuie să fie Avery, nu?

— Oh, Doamne, nu, zise Cam. Ea e Candy, mamă.

Ochii mamei lui se făcură mari şi obrajii i se colorară.

— Ăă, eu am…

— Sunt Avery, am zis eu, aruncându-i o privire piezişă lui Cam. Aţi ghicit bine.

Ea se întoarse spre Cam, lovindu-l peste braţ. Destul de tare.

— Cameron! Oh, Doamne, am crezut…

ÎI pocni din nou, când el izbucni în râs.

— Eşti de groază.

Clătinând din cap, se întoarse din nou spre mine:

— Trebuie să fii o tânără foarte răbdătoare dac-ai supravieţuit unei călătorii până aici cu

idiotul ăsta.

Crezând că nu auzisem bine, am clipit şi apoi am izbucnit în râs, când Cam s-a încruntat.

— N-a fost chiar atât de rău.

— Oh.

Mama lui aruncă o privire peste umăr, la Cam:

— Şi este şi manierată. E OK. Ştiu că fiul meu e… o pacoste. Apropo, poţi să-mi spui Dani. Toată lumea îmi spune aşa.

Apoi mă îmbrăţişă.

Şi a fost o îmbrăţişare adevărată – caldă, afectuoasă. Nici nu-mi puteam aminti ultima oară când mă îmbrăţişase mama mea. Emoţia mi se urcă în gât şi am înăbuşit-o mai înainte să mă fac de râs.

— Mulţumesc că mi-aţi permis să vin, am zis eu, fericită că vocea nu-mi tremura.

— Nicio problemă. Ne place să avem companie. Haide, vino să-l cunoşti pe tipul care crede că este jumătatea mea mai bună.

Mama lui puse un braţ pe după umerii mei şi mă strânse.

— Şi, Doamne, îmi cer iertare dinainte dacă începe să-ţi vorbească despre câţi cerbi de opt puncte şi-a pus în gând să vâneze weekendul ăsta.

În timp ce mă conducea pe hol, am aruncat o privire spre locul unde aştepta Cam. Privirile noastre se intersectară şi apăru din nou

mişcarea aceea săltăreaţă în pieptul meu. Un zâmbet i se întinsese pe faţă, afişându-i gropiţa din obrazul stâng.

Cam îmi făcu cu ochiul.

Şi am zâmbit mai larg.

Optsprezece

Cam luase ochii aceia albaştri de la tatăl lui, laolaltă cu simţul umorului… abilitatea de a conecta cele mai aiuritoare argumente de pe pământul ăsta, ceea ce îl făcea probabil pe Richard Hamilton un avocat de asemenea succes. În doar câteva ore, aproape mă convinsese să încerc pastrama de cerb pentru prima oară.

Aproape.

Dacă n-ar fi fost Cam care să-mi şoptească la ureche „Bambi”, la fiecare două minute, aş fi cedat. Dar nu puteam să-l mănânc pe Bambi, indiferent cât de suculent îl prezenta domnul Hamilton.

Am stat în bucătăria spaţioasă, la masa de stejar tocită, mare doar cât pentru patru sau cinci persoane, bând cafeaua pe care a pregătit-o mama lui Cam. Mă durea burta de cât râsesem de Cam şi de tatăl lui. Ei doi erau identici. Păr ondulat, neîmblânzit, ochi albaştri luminoşi, care scânteiau cu bună dispoziţie, şi talentul rar de a

întoarce fiecare cuvinţel.

— Uite, tată, serios, te faci de râs aici.

Tatăl lui se uită la mine, cu sprâncenele ridicate a mirare, exact cum făcea Cam.

— Ţi se pare că sunt de râs, Avery?

Strângând din buze, am clătinat din cap.

Cam îmi aruncă o privire care spunea că nu eram de ajutor.

— Stai aici, încercând să ne convingi pe mine, pe mama, pe Avery şi pe toţi sfinţii că Big Foot trebuie să existe numai pentru că există maimuţe?

— Da! exclamă Hamilton cel în vârstă. Se numeşte evoluţie, fiule. Ăia te învaţă ceva la colegiu?

Cam îşi rostogoli ochii.

— Nu, tată, nu mă învaţă despre Big Foot la colegiu.

— De fapt, am zis eu, dregându-mi glasul, există o întreagă legătură lipsă în teorie, când vine vorba de primate.

— Îmi place fata asta!

Domnul Hamilton îmi făcu cu ochiul.

— Nu mă ajuţi, bombăni Cam.

— Tot ce spun e că odată ce ai ieşi afară, în păduri, şi ai auzit lucrurile pe care le-am auzit eu, continuă tatăl lui, ai crede şi în Big Foot şi în chupacabra.

— Chupacabra? Cam rămase mască. Ei, haide,

tată!

Doamna Hamilton clătină din cap cu afecţiune.

— Ăştia sunt băieţii mei. Sunt atât de mândră.

Am rânjit, luând o înghiţitură din cafeaua aromată:

— Într-adevăr, fac o pereche neobişnuită.

— Neobişnuită?

Pufni, ridicându-se de la masă şi luând ceaşca de cafea goală a soţului ei.

— Ăsta e un mod politicos de a spune că sunt nebuni de legat.

— Hei! percută domnul Hamilton, întorcând capul iute, cu ochi jucăuşi. Ia ascultă, măi, femeie!

— Ţi-oi asculta eu un şut în fundul tău, dacă îmi mai spui o dată „măi, femeie”!

Doamna Hamilton umplu din nou ceaşca şi întinse mâna după zahăr:

— Şi poţi să mă dai şi în judecată.

Cam suspină şi îşi lăsă capul în jos.

Eu mi-am înăbuşit chicotelile în palmă.

Familia lui era… minunată. Toţi erau prietenoşi şi călduroşi. Nici pe departe ca ai mei. Mă îndoiam că mama ştia să folosească filtrul de cafea sau că s-ar fi înjosit să servească pe cineva, fie el şi tata.

Doamna Hamilton aşează ceaşca în faţa soţului ei.

— Nu vă duceţi la cinematograful drive-in, în

seara asta?

— Ba da, zise Cam, ridicându-se.

Luă de jos bagajele noastre.

— Va trebui să plecăm ca să prindem un loc bun.

— Aveţi grijă să luaţi nişte pături groase, zise ea, aşezându-se din nou la masă. O să fie foarte frig la noapte.

Mie îmi venea oarecum peste mână să-i părăsesc pe ai lui, chiar dacă discuţia fusese foarte ciudată. M-am ridicat, mulţumindu-i mamei lui Cam pentru cafea.

— Cu plăcere, dragă.

Doamna Hamilton se întoarse spre fiul ei:

— Am pregătit camera galbenă pentru ea, Cameron. Fii un gentleman şi arată-i unde este.

O expresie ciudată apăru pe faţa lui Cam, dar se risipi când intrarăm în holul scării. L-am urmat pe Cam la etaj.

— Îmi plac părinţii tăi. Sunt foarte drăguţi.

— Sunt destul de mişto.

Îşi târa mâna pe balustrada de lemn.

— Tatăl tău e convins că există Big Foot?

Am izbucnit în râs:

— Nu.

— Dar chupacabra?

Râzând din nou, am clătinat din cap:

— Hotărât nu.

El porni pe holul de la al doilea cat.

— Părinţii mei au o cameră mai sus, iar sora mea are una la capătul holului.

Se opri în faţa unei uşi şi o deschise împingând-o cu şoldul.

— Asta e camera galbenă, pentru că e galbenă.

Camera era galbenă, dar de nuanţa untişorului, nu a autobuzelor şcolare. Cam îmi puse geanta pe pat, în timp ce eu m-am dus la fereastra care dădea spre o grădină laterală. M-am întors, simţind un parfum de vanilie.

— E foarte drăguţă. Sper că mama ta n-a avut bătăi de cap pregătind-o.

— N-a avut.

Îşi întinse mâinile deasupra capului, trosnindu-şi oasele spatelui.

— Crezi c-o să fii gata în vreo jumătate de oră?

M-am aşezat pe marginea patului.

— Da.

Cam plecă spre uşă, cu braţele încă ridicate. Bătu cu palmele în marginea de sus a tocului.

— Ştii ce?

— Ce?

Un început de zâmbet pe faţa lui:

— Dormitorul meu e chiar vizavi.

Burta mea făcu o tumbă.

— OK.

Rânjetul i se întinse, devenind parşiv.

— M-am gândit că ai putea fi bucuroasă să auzi asta.

— În al nouălea cer, am murmurat.

El chicoti, ieşind din cameră şi închizând uşa în urma lui. Eu am rămas locului încă o secundă, apoi m-am aruncat pe spate. Cam era chiar vizavi, ceea ce nu era cu nimic diferit de imobilul nostru, nu-i aşa? Greşit. În seara asta şi mâine-seară avea să fie mai aproape de mine ca oricând.

Peste vreo oră şi jumătate, stăteam lângă camioneta lui, în timp ce el punea două perne lungi în partea din spate a remorcii. Băgase camioneta cu spatele în locul ales, ca să putem sta afară şi să avem mai mult spaţiu. Nu eram singurii care îndrăzneau să înfrunte temperaturile scăzute de noapte. Mai multe camioane mari erau parcate lângă noi, făcând acelaşi lucru cu perne şi pături. Unul chiar avea o saltea pneumatică.

Cam veni la marginea benei şi-mi întinse mâinile.

— Gata?

Mi-am pus mâinile în ale lui şi el m-a ridicat. Schimbarea bruscă de greutate l-a făcut să se împleticească un pas înapoi, ţinându-se cu mâinile de şoldurile mele ca să se echilibreze. Instantaneu, un val de căldură s-a revărsat în stomacul meu, şi mi-am ridicat ochii.

Genele dese ale lui Cam îi ascundeau ochii, iar mâinile lui părură să se încordeze. Buzele i se

întredeschiseră, iar corpul meu se amorsă cu anticipare. Noaptea, sub cerul înstelat, părea atmosfera perfectă pentru un sărut. Aproape că-i puteam simţi buzele pe ale mele.

El lăsă mâinile jos şi se întoarse spre cele două genţi de lângă grămada cu pături şi perne. Dezamăgirea mă invadă, când el îngenunche. De ce nu mă sărutase?

La dracu', de ce nu mă mai sărutase după prima noastră întâlnire?

— Aşa, zise el, ridicându-se. Ţi-am adus ceva care să-ţi ţină de cald.

Îmi întinse una dintre bonetele lui, iar când ridică mâinile, am putut simţi mirosul de şampon. Am stat nemişcată, în timp ce el mi-a potrivit-o pe cap, zăbovind să-mi dea părul după urechi, înainte de a termina.

— Mulţumesc, i-am spus.

Cam zâmbi şi luă cealaltă geantă, ducându-se să se aşeze între perne. Eu mi-am croit drum cu grijă până la el şi m-am aşezat alături. El a scos găleata cu pui fript şi băuturile pe care le cumpăraserăm pe drum.

A început filmul – un film vechi, care părea să fie cumva obiceiul anual, pentru că s-au auzit câteva strigăte şi urale de la prima scenă care s-a derulat pe ecranul uriaş.

— Singur acasă? am întrebat, uitându-mă la Cam.

El râse pe înfundate.

— E ca un soi de tradiţie de Ziua Recunoştinţei, prin părţile astea.

Am rânjit.

— N-am mai văzut filmul ăsta de o veşnicie.

Când Kevin Mecallister a apărut pe ecran, bosumflându-se şi uitându-se urât la părinţii lui, ne-am apucat să mâncăm friptura, lăsând în urmă un maldăr de şerveţele mototolite. Până în momentul în care mama lui Kevin îi striga numele în avion, aveam burta plină şi eram sigură că şi Cam mâncase un pui întreg.

Pătura din jurul umerilor mei mă proteja de aerul rece, dar când şi când, mă înfioram, tremurând, mai ales când se înteţea vântul.

— De ce nu vii aici? zise Cam şi eu m-am întors spre el, cu sprâncenele ridicate. Arăţi îngheţată.

M-am dat mai aproape de el, dar se pare că nu destul. El mi-a luat pătura de pe umeri şi apoi s-a lăsat pe spate. Ridicându-mă, m-a aşezat între picioarele lui, larg deschise.

Mie aproape că mi-au ieşit ochii din cap.

Cam a întins pătura peste mine, potrivindu-i marginea în jurul gâtului meu. Eu am rămas cu spinarea dreaptă mai multe minute, uitându-mă fix la ecran, dar fară să văd ceva. Apoi braţele lui s-au strecurat pe sub pătură şi în jurul mijlocului meu. M-a tras înapoi, lipindu-mă de pieptul lui. Cu muşchii încordaţi, m-am forţat să respir de

câteva ori rar şi adânc. Tocmai când îmi adusesem respiraţia cumva la normal, mâinile lui alunecară spre burta mea.

— E mai cald aşa? întrebă, răsuflarea lui mişcându-mi părul din jurul urechii.

Cu gâtul blocat, am dat din cap.

O mână s-a mişcat în sus, aşezându-se sub sâni, iar cealaltă se mişcă până ajunse sub buric, deasupra beteliei jeanşilor mei. Îi simţeam mâna de parcă era de foc. Numaidecât, pielea mea s-a încălzit în zonele acelea.

— Bine, murmură el. Ţi-am promis că-ţi voi ţine de cald.

Cu siguranţă îmi ţinea de cald.

— Îmi ţii.

Sub sâni, degetul lui mare începu să se mişte, trasând cercuri mici, leneşe. Apoi, câteva secunde mai târziu, mâna de jos începu să se mişte în sus şi-n jos, o mişcare lentă şi continuă, care-mi acceleră respiraţia.

De fiecare dată când degetele lui treceau peste clapeta fermoarului, trăgea uşor de jeanşi, făcând cusătura de mijloc să mă preseze. Habar n-aveam dacă el îşi dădea seama ce se întâmpla. Cunoscându-l pe Cam, aş fi zis că da. În doar câteva minute, pulsam, acolo, jos.

Mi-am lăsat capul pe spate, la pieptul lui, şi am închis ochii. Senzaţia acută pe care mi-o crea mă făcea să-mi pierd minţile.

— Avery?

— Hmm?

Urmă o pauză.

— Eşti atentă?

— Îm-hm.

M-am foit în loc, fară stare.

Cam chicoti şi am înţeles, fară urmă de îndoială, că era pe deplin conştient de ceea ce făcea.

— Bine. N-aş vrea să pierzi ceva din asta.

Nu pierdeam nicio secundă din asta.

Mă aştepta o altă noapte de somn agitat. M-am sucit şi m-am învârtit câteva ore, după ce ne-am întors de la cinematograful drive-in, corpul meu trecând prin aceeaşi experienţă ca în noaptea de după prima noastră întâlnire. Era aproape două dimineaţa când m-am dat bătută, strecurându-mi mâna pe sub elasticul pantalonilor. Era oarecum murdar să fac asta în casa altcuiva, în patul lor, cu Cam la numai o uşă distanţă. Nu mi-a luat mult până să-mi găsesc uşurarea şi nu ştiam ce indica asta despre mine.

Am dormit vreo două ore înainte de a mă trezi cu puţin înainte de şase. Mi-a fost cu neputinţă să mă culc la loc, aşa că am făcut un duş şi m-am schimbat, înainte să-mi adun curajul să ies din dormitor. Am stat în faţa uşii lui Cam, ca o ciudată. Mă întrebam ce-ar fi făcut dacă l-aş fi trezit? Să mă urc în patul lui…

M-am oprit înainte să duc la bun sfârşit şirul acesta al gândurilor. Dacă aş fi încercat să fac într-adevăr asta, aş fi ajuns probabil să-mi fac rău în strădania de a fi seducătoare sau cochetă.

Plecând de la uşa lui, am coborât la parter, sperând că nu trezesc pe nimeni. Părea că fiecare treaptă scârţâia groaznic. De îndată ce am ajuns în foaier, am simţit aroma de cafea şi am ştiut că mai era cineva în picioare.

Am şovăit la capătul scării, frângându-mi mâinile, în timp ce chibzuiam dacă să mă întorc la mine în cameră sau să-mi anunţ prezenţa. M-am gândit la toate dăţile în care mă trezisem în puterea nopţii, de regulă dintr-un coşmar, şi, când coborâsem, o prinsesem pe mama bând pe ascuns.

Nu era absolut deloc mulţumită când se întâmpla aşa ceva.

Recunosc, n-ar fi trebuit să bântui printr-o casă străină. Parcă încălcăm nişte reguli ale oaspetelui. Începusem să mă întorc la etaj, când doamna Hamilton scoase capul pe uşa bucătăriei.

Oh, la naiba.

Un zâmbet binevoitor apăru pe faţa ei.

— Nu eu te-am trezit, nu-i aşa? Eu sunt matinală, cu atât mai mult când e Ziua Recunoştinţei.

Flutură un şervet de vase.

— Făceam umplutura.

— Nu m-aţi trezit dumneavoastră.

Am dat să mă apropii, cumva fascinată de faptul că se trezise atât de devreme ca să facă umplutura.

— Aveţi nevoie de ajutor?

— Întotdeauna îmi prinde bine o mână de ajutor la bucătărie, răspunse ea, făcându-mi semn să înaintez. Şi am cafea proaspătă.

Ispita cafelei era prea mare ca să-i rezist. Am urmat-o în bucătărie, făcând ochii mari la mâncarea răspândită pe insula bucătăriei. Un curcan stătea pe un platou, aşteptând să-i fie vârâtă umplutura în carcasă.

— Zahăr şi frişcă, da? întrebă ea.

Am schiţat un zâmbet.

— V-aţi amintit.

— Cred că esenţial în începerea unei bune relaţii este să-ţi aduci aminte cum îi place celeilalte persoane cafeaua.

— Lui Cam nu-i place prea mult cafeaua.

În clipa în care mi-au scăpat aceste cuvinte din gură, am roşit.

Mama lui se prefăcu a nu remarca faţa mea roşie.

— Nu, nu-i mare cafegiu. Laptele, pe de altă parte…

— Bea lapte şi cu mâncare chinezească. M-am cutremurat: E atât de scârbos.

Ea râse şi îmi întinse cafeaua.

— A luat obiceiul ăsta de la tatăl lui. Şi Teresa e la fel. Că veni vorba, ai s-o cunoşti şi pe ea peste câteva ore.

Un nod mi se strânse în stomac. Gândul c-am s-o întâlnesc pe sora lui mă făcea foarte neliniştită.

— Ai mai pregătit umplutura vreodată? mă întrebă ea, ducându-se de partea cealaltă a insulei.

— Nu.

M-am dus lângă ea, uitându-mă la bucăţile de pâine, ceapă, lapte şi ouă.

— De regulă fiica mea mă ajută, dimineaţa, zise ea, punând şervetul de vase pe bufet. Nu-i deloc greu, aşa că eşti mai mult decât bine-venită să mă ajuţi sau să-mi ţii companie.

— Pot să ajut. Ce să fac?

Zâmbetul doamnei Hamilton era foarte deschis.

— Dacă ai putea începe cu pâinea, ar fi perfect. Tot ce trebuie să faci e să o rupi bucăţele deasupra castronului ăstuia.

Îmi făcu semn spre un castron mare, albastru.

— Când termini cu pâinea, trecem la pasul următor.

— OK.

Mi-am strâns părul într-o codiţă şi mi-am suflecat mânecile, apoi mi-am spălat repede mâinile.

— E frumoasă brăţara aceea, comentă ea, începând să toace mărunt ceapa.

— Mulţumesc.

Am rupt pâinea, probabil cu mai multă vigoare decât necesar.

— Cam mi-a spus că sora lui e la un recital de dans?

— În Pittsburg, zise ea, cu mândrie în glas. A fost un recital numai pe baza de invitaţie. Richard şi cu mine ne-am fi dus, dar am vrut să fim acasă pentru Cameron. Teresa înţelege, totuşi. Rareori ratăm vreunul din spectacolele ei.

Am sfârşit cu pâinea.

— Ce urmează?

— Ceapa, untul, laptele şi mirodeniile. Va trebui să le frământţi cu mâinile tale.

Am aşteptat până a turnat ea ingredientele. Între timp, mi-a spus cât crede că ar trebui să între, apoi eu mi-am afundat mâinile în amestecul vâscos. Rezistând senzaţiei, am râs:

— OK, asta e oarecum ciudat.

— Este. Cel puţin, tu nu guşti din ea.

— Crudă?

— Da. Cameron şi Teresa ar încerca amândoi s-o mănânce crudă.

M-am strâmbat, în timp ce am terciuit amestecul, astfel încât untul şi laptele să fie egal distribuit în pâine. După ce mi-am şters mâinile, am trecut la a doua bucată de pâine.

— Şi eu am făcut balet, am recunoscut.

— Cameron ne-a pomenit despre asta.

Mi-au încremenit mâinile pe pâine. Le spusese părinţilor lui? Nu ştiam cum s-o iau.

— Aş fi ştiut-o şi dacă el nu ne-ar fi spus nimic, comentă ea, după ce puse o parte din ceapă în castron. Încă te mai mişti ca o balerină. Zâmbi. Am făcut şi eu balet şi după ce am privit-o pe Teresa de-a lungul anilor, am ajuns să pot recunoaşte asta la ceilalţi.

— Mă bucur să aud asta. Vreau să spun, eu nu mă simt ca şi când aş mai avea ceva din asta.

— Mai ai.

Eram din nou la partea cu terciuitul şi am hotărât că era preferata mea. Eram o ciudată.

— N-ai făcut niciodată umplutura de curcan cu mama ta? întrebă doamna Hamilton.

Era o întrebare nevinovată, dar mi-a stârnit o durere ascuţită în piept. Mama şi cu mine nu fuseserăm cele mai apropiate fiinţe din lume nici înainte de incident, dar, după aceea, relaţia noastră era aproape inexistentă.

— Nu cred că mama ştie să gătească, am spus eu, în cele din urmă.

— Nu crezi?

— Am clătinat din cap.

— Părinţii mei nu se dau în vânt să gătească mesele speciale.

Urmă o pauză.

— Cameron a zis că, de sărbători, ei călătoresc mult?

— Da, şi le place oarecum să-şi facă propriul program, ştiţi, fară fiică pe cap.

M-am silit să râd, ridicând din umeri.

— Vreau să spun, eu, una, n-am nimic împotrivă. Nu pot schia nici să mă baţi, iar să fiu captivă pe un vas în mijlocul oceanului nu e ceva după care mă omor.

Doamna Hamilton rămase tăcută. Am adăugat ultimele ingrediente şi mi-am înfipt degetele în amestec, plăcându-mi felul în care îmi trecea printre degete.

— Şi ce faci, de obicei, când eşti acasă? întrebă ea.

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt singură tot timpul. Avem o menajeră care găteşte, de regulă, pentru mine, înainte să plece acasă la ea. Asta-i chiar foarte drăguţ din partea ei, pentru că nu i se cere să lucreze în timpul Sărbătorilor.

— Dar de Crăciun?

— Acelaşi lucru, am recunoscut, surprinzându-mă şi pe mine.

I-am aruncat o privire şi am descoperit că mă urmărea.

— Nu e cine ştie ce. Familia mea şi cu mine nu suntem foarte apropiaţi, aşa că probabil e mai bine aşa.

După ce am spus asta, m-am gândit că poate nu fusese cel mai bun lucru de spus.

— Mă rog, am terminat. Care-i pasul următor?

— Umplutura trece în curcan, zâmbi ea, dar părea un pic deconcertată. Vrei să faci tu onorurile?

— Sigur.

Am aşteptat să întoarcă pasărea şi apoi am îndeplinit sarcina oarecum dezgustătoare de a vârî totul în spaţiul personal al curcanului.

Când am terminat, m-am dus la chiuveta dublă, în timp ce ea a învelit curcanul în folie şi l-a vârât în cuptor.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Avery.

— Pentru nimic, am zis eu. Sunt bucuroasă că v-am ajutat.

Şi chiar eram.

— A fost distractiv.

Doamna Hamilton îmi zâmbi, deşi ochii îi erau trişti.

— Ei bine, scumpo, eşti întotdeauna bine-venită aici, pentru sărbători. Nu sunt niciodată destule mâini când e vorba de făcut mâncare.

I-am murmurat un mulţumesc şi am terminat de spălat pe mâini. Când m-am întors, l-am zărit pe Cam, stând chiar în faţa uşii bucătăriei. Habar n-aveam de cât timp stătea acolo sau cât din conversaţie auzise, dar privirea duioasă de pe faţa lui adormită mi-a spus că auzise destul.

Nouăsprezece

Orice posesor de doi ochi putea spune că Teresa şi Cam erau apropiaţi şi că într-adevăr ţineau unul la celălalt. Se purtau ca smintiţii când erau împreună, şicanându-se constant unul pe celălalt şi provocând tărăboi general oriunde se duceau.

Teresa era versiunea feminină a lui Cameron – înaltă, izbitor de frumoasă cu părul negru-corb şi ochii albaştri. Avea trupul unei bine-disciplinate balerine şi practic clocotea de energie.

Spre marea mea uşurare, Teresa era o drăguţă. Îmi fusese teamă că nu mă va plăcea, dintr-un motiv sau altul, dar m-a îmbrăţişat.

Familia Hamilton era un grup de oameni care îmbrăţişau.

Am petrecut timpul cu ei, la demisol, până când Teresa şi cu mine am urcat s-o ajutăm pe mama ei să aşeze masa, ceea ce a părut să fie momentul perfect s-o ştergem, pentru că domnul Hamilton şi Cam se apucaseră să vorbească despre vânătoare şi mie începuse să mi se facă pielea de găină.

Vederea mamei şi a fiicei lucrând împreună şi râzând avea un efect straniu asupra mea. Erau aproape ca nişte creaturi ireale, genul de familie pe care o vezi seara, în serialele de televiziune.

Eram invidioasă pe relaţia lor, dar, în acelaşi timp, mă resemnam cumva că aşa ceva nu va exista niciodată între mine şi mama.

Când am terminat de pus masa, Teresa era lipită de telefonul ei, trimiţând constant mesaje cuiva, ceea ce a continuat să facă şi în timpul mesei.

— Cui îi tot trimiţi mesaje? întrebă Cam, în timp ce-şi umplea farfuria a doua oară cu o porţie zdravănă de igname.

Teresa îi zâmbi afectat:

— Nu te interesează.

— Sunt fratele tău, deci mă interesează.

O-oh. M-am uitat la ei şi am văzut ochii lui Cam îngustându-se, în timp ce sora lui scria un mesaj cuiva.

— Mamă, ar trebui să-i spui fiicei tale că e nepoliticos să trimită mesaje în timpul mesei.

Doamna Hamilton ridică o sprânceană.

— Nu face rău nimănui.

Cam mă împunse cu genunchiul pe sub masă, ceva ce făcea la fiecare cinci minute, de când ne aşezaserăm.

— Face rău sufletului meu.

Mi-am rostogolit ochii şi l-am împuns şi eu.

— Asta-i trist, comentă sora lui, lăsându-şi telefonul în poală. Deci, Avery, cum de-ai aterizat în West Virginia?

— Am vrut să merg într-un loc diferit, am zis

eu, săpând în piureul de cartofi. Familia mea e originară din Ohio, aşa că West Virginia părea un loc potrivit în care să mă duc.

— Ca să fiu sinceră, eu aş fi ales New Yorkul, sau Florida, sau Virginia, sau Marylandul, sau…

Telefonul ei piui, atrăgându-i atenţia ca un obiect strălucitor unui suferind de ADHD. Înşfacă telefonul şi imediat un zâmbet flutură pe buze.

Cam îmi dădu peste genunchi şi îşi miji ochii mai mult. Întinse mâna să-şi mai pună o bucată de curcan, dar cârmi brusc, smulgând telefonul din mâna surorii lui.

— Hei! strigă ea. Dă-l înapoi!

Cam se întinse spre mine, ferindu-se de loviturile surorii lui. Se încruntă:

— Cine-i Murphy?

Domnul Hamilton clătină din cap.

— Nu e treaba ta! Doamne! se răsti Teresa. Dă-mi telefonul înapoi.

— O să ţi-l dau înapoi când o să-mi spui cine-i Murphy. Un iubit?

Obrajii ei se îmbujorară şi eu am gândit că fratele ei înclina spre tipul supraprotector. Cam ţinu telefonul departe de ea, până ce ea se aşeză la loc, încrucişându-şi braţele.

— Mamă.

— Cam, dă-i telefonul înapoi.

Când Cam continuă să-l ţină, mama lui zâmbi.

— L-am cunoscut pe Murphy. E un băiat foarte de treabă.

Cam nu părea convins şi dintr-odată m-am întrebat dacă nu era ceva mai mult în treaba asta. M-am uitat la Teresa şi ochii ei începuseră să strălucească. Mi-am întors repede privirea în farfuria mea.

— E chiar drăguţ şi îmi place de el, zise ea, cu voce liniştită.

Cam pufni cu dispreţ:

— Asta nu e o recomandare…

— Nu e ca Jeremy, zise domnul Hamilton, deodată foarte serios şi sumbru. Dă-i telefonul înapoi.

Cam părea că avea să păstreze telefonul ăla pentru tot restul zilelor lui şi, cu toate că nu fusese nicio tensiune în casă de când sosisem eu, în clipa aceasta era foarte multă concentrată în încăpere. Am băgat mâna pe sub masă şi l-am apucat de coapsă, surprinzându-l destul cât să slăbească strânsoarea telefonului. Atunci i l-am smuls din mână.

— Hei! îşi miji ochii. Asta n-a fost corect.

I-am rânjit şi m-am întins prin spatele lui, întinzându-i telefonul surorii lui.

— Scuze.

— Mulţumesc, zise Teresa şi am fost sigură că-mi făcusem o prietenă pe viaţă cu manevra asta.

Privirea lui Cam îmi spuse că se va răzbuna

mai târziu, după care se întoarse spre sora lui.

— Vreau să-l întâlnesc şi eu pe acest Murphy.

Teresa suspină zgomotos.

— OK. Anunţă-mă când.

Am rămas şocată. Nu m-aş fi aşteptat ca ea să se supună atât de uşor pretenţiei lui. Privirea mea trecea de la unul la altul şi, deşi Cam păru să se relaxeze, avea o încrâncenare în modul în care-şi strângea maxilarul pe care nu i-o mai văzusem. Conversaţia s-a reluat, dar dincolo de ea ceva continua să mocnească.

Sau se putea să fi fost doar paranoia mea.

După masă, Cam şi cu mine am rămas singuri în sufragerie, strângând farfuriile.

— E totul OK cu sora ta? am întrebat.

Cam a râs, dar nu i-am putut prinde ochii.

— Totul e cuşer. Hai să jucăm, zise el, luându-mă de mâini şi trăgându-mă spre scările ce duceau la demisol. Pariez că mă poţi bate la biliard.

— Habar n-am să joc.

Dar l-am lăsat să mă conducă.

— Oh, eu sunt de toată jena la biliard.

Am izbucnit în râs.

— Dar cum rămâne cu vasele şi…

Cam se opri fară veste, făcându-mă să mă lovesc de pieptul lui. Mâinile lui coborâră pe şoldurile mele şi îşi coborî fruntea spre a mea.

— Uită de vase. Hai să joci cu mine, iubito.

Drace. M-a avut cu „iubito”.

Tocmai mă schimbasem în pijamale şi-mi vârâsem picioarele sub pături, când am auzit o bătaie uşoară în uşa dormitorului. M-am ridicat în coate. Mi-a tresăltat inima când Cam a deschis uşa pe jumătate.

— Hei, zise, cu un rânjet pe faţă.

— Hei!

Singurul cuvânt care-mi ieşi pe jumătate şoaptă, pe jumătate cârâit.

Rânjetul lui într-o parte se lăţi.

— Voiam să-ţi spun noapte bună.

O palpitaţie se instală în adâncul pieptului meu şi în pântece. Mâna mi se încleştă pe marginea pilotei.

— Mi-ai spus deja noapte bună.

— Adevărat.

Intră în cameră şi privirea mea îl măsură din cap până în tălpi. Cam făcea ca şi un tricou cenuşiu şi o pereche de pantaloni de pijama din bumbac să arate bine.

— Dar n-am făcut-o cum trebuie. Nu aşa cum vreau să-ţi spun noapte bună.

Oh, Doamne, ai milă de mine…

Cam închise liniştit uşa în urma lui. Declicul clanţei închizându-se îmi făcu inima să bată cu putere. El era aici, înăuntru, iar eu eram în pat, neavând altceva pe mine decât o bluză subţire cu mâneci lungi şi pantaloni scurţi de bumbac. Atât.

Mi-am ţinut răsuflarea, urmărindu-l cum se apropie de pat. Se aşează lângă mine, şoldul lui atingându-mi piciorul. În semiîntunericul din cameră, ochii lui luceau ca nişte giuvaiere întunecate, în timp ce-şi plimba privirea pe faţa mea şi mai jos, spre piept. Sub căutătura lui intensă, sfârcurile mele imediat mi-au împuns bluza.

Privirea i se ridică iar la faţa mea şi mi-am tras uşor aer în piept. Cuibul de fluturi era din nou în stomacul meu, încercând să-şi facă drum afară.

— Mă bucur că te-ai hotărât să vii aici, zise el, cu vocea răguşită.

M-am înfiorat.

— Şi eu.

— Pe bune? Cam puse o mână de partea cealaltă a şoldurilor mele. Tocmai ai recunoscut asta?

— Mda, oarecum.

Se aplecă, astfel încât torsul lui ajunse la câţiva centimetri deasupra mea.

— Mi-ar fi plăcut să am telefonul ca să înregistrez momentul ăsta.

Privirea mea alunecă spre gura lui. O replică usturătoare îmi fugi din minte. Mi-am umezit buza de jos, iar ale lui se întredeschiseră. Pieptul mi se ridică abrupt, forţându-mi ochii să-i întâlnească pe ai lui.

— M-am… simţit minunat.

— Şi eu.

Privirea din ochii lui se îmblânzi doar o clipă, rămânând în ea o ardoare intensă.

— Deci, ce crezi c-o să faci în vacanţa de iarnă?

Ştiind că auzise discuţia pe care o avusesem cu mama lui, n-am minţit.

— Nu ştiu. Mă gândeam să dau o fugă în D.C., într-una din zile. Mi-ar plăcea să văd muzeul Smithsonian şi National Mall-ul. N-am fost niciodată.

— Hmm, ar putea fi distractiv. Ţi-aş putea fi ghid.

Un zâmbet îmi flutură pe buze.

— Asta… chiar ar fi drăguţ.

— Ar fi, zise el, cu răsuflarea caldă pe obrazul meu. Alege o dată.

— Acum?

— Acum.

— Doi ianuarie, am zis imediat şi apoi am roşit. O să fii liber, atunci?

— O să fiu liber ori de câte ori vei vrea tu să fiu.

Asta mă încântă peste măsură, iar zâmbetul meu se întinse.

— Ştii ce, Avery?

— Ce?

Mă întrebam dacă putea vedea cât de repede îmi bătea inima pe sub bluză.

— Mai ţii minte că adineauri ai zis că te-ai

simţit bine?

Cam îşi coborî capul, astfel încât gurile noastre erau la nici doi centimetri distanţă.

— Tocmai o să fie şi mai bine.

— Da?

Îşi mişcă puţin capul şi îşi frecă nasul de al meu.

— Oh, da.

— Iar n-o să mă săruţi?

Colţurile gurii i se ridicară.

— Exact asta o să fac.

Căldura se strecură prin venele mele şi tot corpul mi se încordă într-un mod bine-venit, delicios. Pleoapele mi s-au zbătut şi s-au închis, când buzele lui au trecut peste ale mele o dată, apoi încă o dată, de parcă se reobişnuia cu ele. Atingerea uşoară, abia simţită, mă scotea din minţi.

Cam îşi schimbă punctul de sprijin pe braţul stâng, şi îşi lipi mâna dreaptă, cu degetele răsfirate, pe obrazul meu. Îmi sărută colţul buzelor, apoi şi pe celălalt, înainte de a-şi strecura mâna pe după ceafa mea. Buzele lui se plimbară pe falca mea, trasând o dâră de foc spre urechea mea. Un fior îmi dansa pe piele, provocând un chicotit adânc, răguşit, din partea lui. Îşi apăsă buzele pe locul sensibil de sub urechea mea şi un geamăt îmi ieşi din gât.

— Noapte bună, Avery.

Şi apoi mă sărută – mă sărută cum o făcuse atunci înainte de a pleca, în noaptea întâlnirii noastre. Mă sărută ca şi când era un bărbat flămând după oxigen, iar eu aş fi fost singurul aer pe care avea nevoie să-l respire. Mâna de după gât mă ţinea în loc, ridicată pe coate, în timp ce gura lui o devora pe a mea. Şi acesta era singurul cuvânt pe care l-aş fi putut folosi pentru a explica mai bine cum mă săruta.

Cam mă devora.

Buzele mele s-au deschis, aproape neavând nevoie de convingere, iar limba lui se strecură înăuntru, jucându-se cu a mea, în timp ce mâna din ceafa mea îşi spori strânsoarea. Avea gust de pastă de dinţi şi toate simţurile mele se învălmăşiră. Un sunet ieşi din adâncul pieptului său, când se dădu înapoi, scoţându-şi mâna de sub mine.

În clipa în care capul meu căzu pe pernă, o răbufnire scurtă de panică îmi imobiliză aerul din plămâni. Unde avea să ducă asta? M-am gândit la sora lui, care se afla la capătul holului, şi la părinţii lui, în dormitorul de deasupra, dar el mă sărută din nou, un sărut dulce şi tandru, ţinându-mi obrazul în căuşul palmei. Panica se stinse, gândurile mi se risipiră.

Cam plutea încă deasupra mea, iar eu voiam să-l simt pe mine, trupurile noastre să fie lipite. Odată ce nevoia aceasta prinse rădăcini, emoţii

contradictorii se iscară în mine. Era prea mult? Nu destul? El îmi prinse buza de jos între dinţi şi-mi scăpă un geamăt.

Aveam să aleg varianta cu nu destul.

Într-un act de suprem curaj, alimentat de dorinţă, am coborât mâinile şi mi le-am strecurat pe sub marginea tricoului său. Cam tresări, când degetele mele îi atinseră pielea netedă. Încremeni pentru o clipă şi apoi se retrase. Aproape că m-am întrebat de ce, tocmai când eu ajunsesem atât de departe cât să-l ating într-adevăr, el mă părăsea? Ce mama naibii însemna asta?

Cam îşi scoase tricoul dintr-o mişcare, peste cap.

Oh.

Oh.

Respiraţia mea se acceleră, când mi-am umplut ochii cu vederea lui. Corpul lui Cam era superb. Tot numai piele netedă, bine întinsă peste muşchii tari ca piatra. Voiam să-l întreb de tatuaj şi dacă simboliza ceva pentru el, dar nu mi-am putut convinge gura să articuleze.

El smulse pilota şi-o aruncă la podea, iar mie mi-a sărit inima. Imediat m-am gândit la ce făcusem eu în pat. Privirile noastre s-au întâlnit şi nu mai puteam nici mişca, nici respira. El se urcă peste mine, prinzându-mă captivă în braţele lui, înconjurându-mă într-un fel care mă făcea să

mă simt mică… şi în siguranţă. Mâinile mele se îndreptară spre pântecele lui, lipindu-se de piele. Muşchii abdomenului i se contractară.

Cam îşi lipi fruntea de a mea.

— Habar n-ai ce-mi faci.

Habar n-aveam, dar când se lăsă peste mine, am început să am o idee clară. ÎI puteam simţi pe pântecele meu, prin haine, tare şi gros. Am crezut că asta avea să mă scoată din ceaţa ameţitoare a dorinţei, dar nu s-a întâmplat aşa. Fierbinţeala dogora dintre coapsele mele, pulsul îmi zvâcnea prin tot corpul. M-am mişcat sub el, aducându-l mai aproape de locul unde tânjeam după el.

— Fir-ar, mârâi el, trupul lui solid tremurând.

Îmi prinse buzele într-un sărut pătimaş, în timp ce se aşeză între picioarele mele, înăbuşind geamătul de plăcere care urcase din gâtul meu. Bazinul lui se balansă peste mine, iar terminaţiile mele nervoase au fost dintr-odată cuprinse de foc. Materialul subţire al pijamalei mele nici nu se simţea între pielea elastică, fierbinte, a pieptului său şi pieptul meu. Pelvisul lui împinse din nou, lent, ceea ce-mi facu degetele de la picioare să mi se strângă şi m-am agăţat de el. Sărutul lui deveni mai adânc, mai insistent, lăsând mâna să alunece de pe obrazul meu pe linia gâtului. Trecu uşor peste ridicăturile sânilor mei, atât de aproape de

mugurii sensibili, înainte de a continua pe rotunjimea pântecelui meu, spre înflăcărarea pelvisului meu. Îşi duse mâna pe sub coapsa mea, ridicându-mi piciorul în jurul şoldurilor lui. Se instală mai adânc, presând pe sexul meu într-un mod care mă entuziasma şi în acelaşi timp îmi stârnea emoţii contradictorii. Când bazinul lui împunse din nou, am scâncit pe buzele lui.

— Îmi place sunetul ăsta, zise el, mişcându-şi şoldurile.

L-am scos din nou, roşind.

— Corectez. Îmi place sunetul ăsta bestial.

Senzaţiile furnicau pe pielea mea, strângându-se într-o dorinţă dureroasă în miezul meu. Era ca în noaptea din patul meu, dar mult mai puternică, mai intensă şi atât de reală. Mâna lui pornise din nou în explorare, alunecând pe lângă talia mea, sărind apoi la mâna mea. Degetele i se împletiră cu ale mele pentru o secundă şi apoi se ridicară mai sus, pe sub mâneca mea, în timp ce limba lui dansa cu a mea.

Deodată, rămase nemişcat deasupra mea şi înălţă capul. M-am forţat să deschid ochii, trăgând adânc aer în piept. Expresia de pe faţa lui – n-o înţelegeam.

— Cam?

Fără vreun cuvânt, el îmi ridică braţul şi îl întoarse. Am înlemnit. Nu. Nu. Era ca un film derulat cu încetinitorul. Degetele i se mişcară,

degetul mare trecând peste cicatricea adâncă de-a curmezişul venelor mele.

Se uită mai bine.

Eu i-am urmărit privirea.

Neîncrederea explodă, înăbuşind toate senzaţiile minunate ce înfloriseră în mine. Îşi mişcă din nou degetul mare, de parcă ar fi încercat să şteargă cicatricea, iar apoi, când aceasta rămase, îşi mută privirea spre mine. N-avea cum să se înşele. Ştia – ştia ce era cicatricea.

— Avery…? şopti el, încruntat şi cu faţa crispată. Oh, Avery, ce e asta?

Groaza luă locul uimirii, ca un val înspumat. Expresia îndurerată se gravase pe faţa lui frumoasă aplecată spre a mea, pătrunzând adânc în mine cu gheare ascuţite ca briciul şi sfâşiindu-mă. Expresia de pe faţa lui… m-a distrus cum nimic altceva nu mai reuşise din noaptea aceea de Halloween, de demult.

Cicatricea… nu voisem s-o vadă nimeni vreodată, să fie martor la cât de slabă fusesem eu cândva. Era mai mult decât umilinţă.

Smulgându-mi braţul din strânsoarea lui, am ieşit de sub el. Corpul meu trecea rapid de la fierbinţeală la răceală, şi mi-am tras brusc mâneca peste încheietură.

— Avery… întinse mâna spre mine.

— Te rog, i-am zis, ducându-mă spre capătul

patului. Te rog, pleacă.

El îşi trase mâna înapoi.

— Avery, vorbeşte cu mine.

Am clătinat din cap, cu buzele tremurând.

Un muşchi i se zbătu pe falcă.

— Avery…

— Pleacă!

Am sărit din pat, împleticindu-mă un pas înapoi.

— Acum, pleacă.

El încremeni pentru o secundă, de parcă ar mai fi vrut să spună ceva, dar apoi se ridică şi se dădu jos din pat. Se întoarse spre uşă, în timp ce un tremur adânc începuse să-şi croiască drum prin corpul meu. Cu mâna pe clanţă, Cam se opri.

— Avery, putem vorbi…

— Pleacă! Vocea mi se frânse: Te rog.

Umerii lui deveniră rigizi şi făcu precum îi cerusem. Cam plecă, închizând încet uşa în urma lui.

Douăzeci

Nu m-am dus la astronomie, nici luni, nici marţi. Pur şi simplu nu găseam curajul să dau ochii cu Cam. Nu după ce îi văzusem expresia de pe faţă când îşi dăduse seama ce însemna cicatricea de la încheietura mâinii mele. Nu după

ce fusesem nevoită să mă prefac că totul era în regulă, în faţa mamei şi a tatălui său, înainte să plecăm. Chiar dacă îi cunoscusem pentru scurt timp, mi se păruseră minunaţi şi uram faptul că plecam ştiind că probabilitatea să-i mai văd vreodată era foarte scăzută. Nu după acea călătorie tensionată, care parcă nu se mai sfârşea, până acasă, vineri dimineaţa, sau când Cam mă urmase în apartamentul meu şi încercase să-mi vorbească.

Şi cu siguranţă nu după ce încercase să mai vină şi duminică dimineaţa, cu ouăle, iar eu nu-i răspunsesem la uşă.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a weekendului în pat, cu ochii usturându-mă grozav de la accesul de plâns non-stop, pe care nici acum nu-l credeam încheiat, cu adevărat. Evitam telefonul. Brit îmi dăduse mesaj. Jacob îmi dăduse mesaj.

Cam îmi dăduse mesaj.

Cam încercase, de asemenea, să treacă pe la mine duminică seara, luni seara şi marţi seara. De fiecare dată, era ca un pumn în plex pentru mine.

Pur şi simplu nu puteam să dau ochii cu el, pentru că expresia aceea de pe faţa lui fusese la fel de şocantă ca aceea de pe faţa mamei mele.

La mai bine de un an după petrecerea de Halloween, decisesem că nu mai puteam

suporta. Atacurile prin e-mailuri, mesajele pe telefon, apelurile şi mesajele pe Facebook, fuseseră destul de violente, dar la şcoală, în viaţa reală? Pe culoare, în băi, la cantină şi în sălile de clasă, lumea nu doar că bârfea despre ce auzise că se întâmplase când Blaine şi cu mine intraserăm în dormitorul lui. Vorbeau deschis de faţă cu mine. Mă numeau în toate combinaţiile cu putinţă de târfa şi mincinoasă la care te poţi gândi. Profesorii nu-i puseseră capăt, nici conducerea liceului.

Aşa că eu şi rama aceea în care ţinusem fotografia mea şi a prietenei mele celei mai bune – aceeaşi fată care mă numise târâtură în chiar prima zi, pe holul aglomerat de la şcoală – ne împrieteniserăm.

Părinţii mei nici nu se îndurau să se uite la mine înainte să-mi tai venele, dar după aceea? în camera de spital, mama se dezlănţuise. Pentru prima oară, de aproape nu mai ştiu când, se dezlănţuise.

Dăduse buzna în rezervă, cu tata târându-se în urma ei. Privirea ei ascuţită trecuse de la faţa mea la încheietura mea bandajată.

Panica îi traversase prea perfectele-i trăsături şi crezusem că, în sfârşit, avea să mă ia în braţe şi o să-mi spună că totul o să fie OK, că vom trece prin asta împreună.

Privirea aceea îndurerată lăsase locul

dezamăgirii, milei şi mâniei.

— Cum îndrăzneşti să te faci de ruşine, pe tine şi pe familia ta, în halul ăsta, Avery. Ce ar trebui să le spun eu oamenilor când vor afla despre treaba asta? spusese mama, iar vocea ei tremurase de la efortul de a păstra liniştea într-o cameră de spital, dar îşi pierduse controlul.

Următoarele ei cuvinte fuseseră ţipate ascuţit:

— După toate celelalte, te duci şi faci asta? Nu ţi-a ajuns prin câte ne-ai pus să trecem? Care-i problema cu tine, Avery? Care, pentru numele lui Dumnezeu, e problema cu tine?

Surorile o trăseseră pe mama afară din cameră.

Ciudat, ce îmi aminteam din noaptea aceea fusese acea scurtă privire de panică de pe faţa ei şi cum eu greşisem considerând că fusese provocată de grija pentru mine.

Expresia aceea şocată fusese şi pe faţa lui Cam şi eu voiam să fiu altcineva, pentru că ştiam că privirea aceea şocată avea să se transforme, în cele din urmă, în altceva, în dezamăgire, milă şi mânie.

Şi n-aş fi putut suporta să văd întâmplându-se asta cu Cam.

Aş fi făcut orice ca să evit asta, chiar dacă însemna să iau măsuri drastice. Undeva, între marţi noapte şi miercuri dimineaţă, m-am hotărât în privinţa situaţiei curente din viaţa

mea.

Asta… treaba asta cu Cam fusese condamnată eşecului de la bun început. Ar fi putut un băiat şi o fată care erau atraşi unul de celălalt să fie într-adevăr prieteni? Eu, una, nu credeam. Lucrurile ar fi devenit prea complicate. Ei ori ar fi dat frâu liber acelor sentimente, ori ar fi stat departe unul de celălalt. Noi încercaserăm să dăm frâu liber sentimentelor pentru o secundă fierbinte. Ne sărutaserăm de vreo două ori. Atâta tot. Şi, în realitate, n-ar fi mers mai departe.

Nu eram sigură că eu aş fi putut merge mai departe. Ei bine, mai ales acum, nu mai credeam. Cam avea, în cele din urmă, să-şi vadă de viaţa lui, iar eu aveam să am o inimă absolut praf şi pulbere. Nu zdrobită, ci complet distrusă, întrucât Cam… era întruparea esenţei *de-care-să-te-îndrăgosteşti.* Şi n-aş fi putut permite să se întâmple asta.

Poate că deja ai făcut-o, îmi şopti o voce demonică, nesuferită, răutăcioasă.

Astfel, miercuri dimineaţă, m-am dus la consilierul meu şi am inventat o scuză că ar fi fost prea mult de lucru la şcoală şi eu rămăsesem în urmă. Ultima zi pentru a completa retragerea de la un curs fusese la sfârşitul lui octombrie, prin urmare, ca să ies de la astronomie ar fi trebuit să accept o notă de „incomplet”.

„Incompletul” mi-ar fi afectat urât GPA-ul, dar adevărul era că o duceam destul de bine la celelalte materii, încât nu mi-ar fi ruinat media generală.

Trebuia să iau o decizie.

Să-l înfrunt pe Cam şi să o scot la capăt cu inevitabila inimă zdrobită sau să aleg incompletul.

Am ales incompletul.

Când am ieşit din biroul consilierului, am ştiut că fapta mea nu fusese chiar o luare de decizie. Era o fugă. La urma urmei, nu la asta mă pricepeam? Să dau bir cu fugiţii?

Brit şi Jacob au încercat să pună în scenă o intervenţie, weekendul următor. Amândoi s-au înfiinţat la uşa mea şi, dacă nu le-aş fi dat drumul înăuntru, sunt sigură că mi-ar fi spart uşa, ori, mai râu, l-ar fi implicat pe Cam.

M-am aşezat în fotoliul-lună, uitându-mă la ei.

— Băieţi, pe bune…

Brit îşi încrucişă braţele, cu bărbia ridicată îndărătnic.

— Suntem prietenii tăi şi tu evident treci printr-o criză de nu ştiu ce fel, aşa că suntem aici şi n-ai să scapi de noi prea uşor.

— Nu trec prin nicio criză.

Doamne, le spusese oare Cam, când îi văzuse? Mi s-a strâns inima cât un purice, dar mi-am spus că n-ar fi făcut el asta. Cel puţin, eu nu

credeam.

— Zău? zise Jacob, întorcându-se de la bucătărie. De când ai venit din vacanţa de Ziua Recunoştinţei, umbli pe aici ca un zombi, şi nu unul de tip mişto care mănâncă rapid creierele. Arăţi de parcă ai fi plâns de ţi-au sărit ochii din cap, îl eviţi pe Cam şi orice discuţie cu el, şi n-ai nimic bun de mâncat în bucătărie.

Mi-am ridicat fruntea la ultima afirmaţie.

— Nu-l evit pe Cam.

— Aiurea, mă contrazise Brit. Am vorbit cu Cam, ieri. A spus că tu nu vrei să vorbeşti cu el, să-i răspunzi la telefon sau la uşă, când te caută, şi că nu te-ai dus la astronomie.

O durere ascuţită îmi străpunse pieptul. Aproape că voiam să întreb dacă ea îl căutase, dar mi-am zis că nu conta. Cu cât mai puţin mă gândeam la el, cu atât mai bine. Faptul că nu-i rosteam numele îmi era de ajutor.

Dar faptul că aflam veşti la a doua mână despre el, de la prietenii mei, nu mă ajuta cu nimic.

— V-aţi certat? întrebă Jacob şi se trânti pe canapea.

Ne certaserăm? Nu chiar. Am clătinat din cap.

— Nu e nimic, băieţi. Nu ne-am certat. Pur şi simplu n-am avut chef să stau de vorbă cu el.

Brit îmi aruncă o privire afectuoasă.

— Avery, şi asta-i o aiureală.

Mi-am ridicat mâinile, neajutorată.

— De ce nu te-ai mai dus la astronomie? întrebă ea.

— Am renunţat la curs.

Ea exclamă:

— Ai renunţat la curs? Avery, ultima zi pentru a renunţa la un curs a fost… oh, Doamne, vrei să iei un incomplet?

— Nu-i mare scofală.

Brit se uită lung la mine; la fel şi Jacob.

— Ţi-ai pierdut minţile, Avery?

Am tresărit.

— Nu.

Respirând o dată adânc, Brit îşi plimbă privirea de la mine la Jacob.

— Jacob, poţi să te întorci singur la cămin?

El se încruntă.

— Hm, da, nu-i prea mult de mers pe jos, dar…

— Bine, zise ea scurt. Aplecându-se, îl sărută pe obraz. Ne vedem mai târziu.

Jacob rămase câteva clipe blocat, apoi clătină din cap. Mă îmbrăţişă grăbit şi plecă.

— De ce l-ai trimis la plimbare? am întrebat.

— Pentru că avem nevoie să vorbim ca între fete, răspunse ea.

Oh, Doamne.

Se aplecă, punându-şi mâinile pe genunchi.

— Ce s-a întâmplat între voi doi?

Mă căzneam să născocesc un motiv bun pentru

care îl evitam pe Cam.

— Pur şi simplu nu cred că e bine să continui o relaţie cu el?

— OK. Tu eşti în măsură să decizi asta, dar nici prietenia? Mergi până într-acolo încât nu suporţi să fii la acelaşi curs cu el?

— Nu putem fi prieteni, am zis eu, după câteva momente, deja sătulă de discuţia asta. Doar atât e, bine? Chiar nu vreau să vorbesc despre asta. Nu încerc să fiu nepoliticoasă, dar nu e nimic de spus. Nu vreau să-l văd. Final de poveste.

Nu vreau să-l văd. Problema cu afirmaţia asta era că nu era decât parţial adevărată. Eram prea jenată şi ruşinată să-l mai văd, dar îmi lipsea. Trecuse doar o săptămână, dar îmi era dor de comentariile lui isteţe, de umorul şi de farmecul lui, şi de… m-am oprit, clătinând din cap.

Brit îşi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Bine, dar vreau să-ţi mai pun o întrebare şi vreau un răspuns sincer, dracului, OK?

Am făcut ochii mari.

— OK.

— A încercat ceva?

— Ce? am ţipat eu.

Ea îmi susţinu privirea.

— Ţi-a făcut vreun rău sau ceva?

— Oh, Doamne, nu.

Îmi ştergeam palmele pe coapse.

— Cam n-a făcut nimic. Îţi jur. N-a făcut nimic

rău. Doar eu sunt de vină. Te rog să nu crezi asta despre el.

Brit dădu încet din cap.

— N-am crezut că ar fi făcut-o, dar trebuia să întreb. Trebuia să ştiu.

Mai stătu o vreme, schimbând subiectul la ultima ei întâlnire cu Jimmie şi, pentru o vreme, am uitat de Cam şi de toată încurcătura.

Când să plece, s-a oprit la uşă şi s-a întors din nou spre mine.

— În caz că te întrebai, când am vorbit cu Cam, era cu adevărat îngrijorat pentru tine. Era supărat. Indiferent ce s-a întâmplat între voi, sper să puteţi rezolva, pentru că…

— Pentru că?

Îşi strânse buzele, suflând aerul pe nări.

— Pentru că eu cred că tipul chiar ţine la tine, Avery. Şi cred că şi tu ţii la el. Ar fi mai mare păcatul, naibii, dacă n-aţi putea drege asta sau n-aţi putea trece peste vreo aiureală.

Cu semestrul apropiindu-se de sfârşit, m-am aruncat în învăţatul pentru examene. Cu un incomplet la astronomie, aveam nevoie de note maxime la toate examenele ca să mă simt cumva mai bine după luarea unei hotărâri atât de nebuneşti. Nu o dată, în ultima săptămână, îmi venise să-mi trag una în faţă pentru incompletul acela. În acele momente foarte logice, mă făceam cu ou şi oţet. A fost o decizie proastă,

stupidă, mai ales din pricina unui băiat, dar nu mai era nimic de făcut acum. Lipsisem la ultimele două săptămâni de curs şi nu mai aveam cum să recuperez.

După ce am terminat ultimul examen pe semestru – muzica –, mă îndreptam spre gara unde aveam parcată maşina. Primind în faţă vântul aspru, care părea să-mi sufle drept în ochi, mi-am scos telefonul. Erau vreo două mesaje necitite de la Cam, din ultima săptămână, şi unul de la *NUMÂR NECUNOSCUT,* care aparent se plictisise să mă tot numească târfa în căsuţa vocală şi trecuse la scris. Exact cum evitam e-mailurile vărului meu, am făcut acelaşi lucru şi cu mesajele lui Cam.

Totuşi nu le şterseseм. Nu ştiu prea bine de ce. Pur şi simplu nu putusem.

Aveam şi un apel pierdut de la Brit. Voia să ne întâlnim înainte să plece acasă, pentru vacanţa de iarnă. Nici ea, nici Jacob nu mai deschisese discuţia despre Cam, dar subiectul atârna între noi de fiecare dată când ne aflam împreună. După ce am plecat din campus, m-am dus la băcănie, pentru aprovizionarea pe care n-o mai făcusem de mult. Mă învârteam printre rafturi, fară să găsesc mai nimic apetisant, dar aruncând totuşi nişte lucruri în coş.

Când mă îndreptam spre ieşire, l-am zărit pe Ollie îndreptându-se către pizzeria alăturată, de

la capătul mallului.

Ne aflam la numai un kilometru şi ceva de blocul nostru cu apartamente, aşa că n-a fost o surpriză să-l văd aici, dar m-am oprit în mijlocul parcării, cu inima bătându-mi tare. El nu s-a uitat spre mine, probabil nici nu m-a văzut, dar l-am văzut eu şi m-am gândit la ţestoasa aceea stupidă.

Mi s-a pus un nod în gât şi am tras aer în piept, grăbită. Lacrimile au început să-mi usture ochii şi mi-am impus să mă ocup de portbagaj. Am descărcat cumpărăturile, concentrându-mă asupra sarcinilor ordinare, până când sufocantul val de emoţie s-a retras.

Inevitabilul s-a produs când mi-am cărat cumpărăturile.

Am auzit uşa lui Cam deschizându-se şi am ştiut că nu putea fi Ollie. Inima mi-a şovăit şi am încercat să descui uşa mea şi să-mi duc cumpărăturile înăuntru mai înainte să mă vadă, numai că nu era cu putinţă. Renunţând la ideea tâmpită de a lăsa cumpărăturile pe hol, m-am aplecat, apucând cât mai multe sacoşe cu putinţă.

— Avery.

Închizând ochii strâns, am încremenit, trei sacoşe de cumpărături atârnând precar de degetele mele îndurerate. Am simţit că mă sufoc când l-am simţit apropiindu-se. Parcă trupul meu

îi detecta prezenţa la nu ştiu ce nivel subconştient.

— Dă-mi voie să te ajut.

Vocea lui profundă îşi făcu drum până în pieptul meu, înfiorându-mă. Am deschis ochii, dar mi-am ţinut privirea aţintită asupra celor ce puteam vedea din apartamentul meu.

— Mă descurc.

— Nu aşa pare, răspunse el. Ţi s-au învineţit degetele.

Era adevărat.

— E-n regulă.

Am dat să intru în apartament, dar Cam s-a mişcat iute. S-a strecurat pe lângă mine şi tot ce i-am putut vedea a fost talia lui. Slavă Domnului că purta un pulover. Mâna lui apăru prin faţa ochilor mei şi îmi extrase sacoşele din mâini, şi mă atinse făcând asta. Am sărit înapoi, scăpând una dintre sacoşe la podea.

— La dracu’.

M-am aplecat, prinzând balsamul de păr înainte să se rostogolească pe scări. Cam îngenunche, apucându-se că culeagă restul obiectelor împrăştiate. În mâinile lui erau şamponul, pasta de dinţi şi tampoanele. Drăguţ. Înjurând printre dinţi, m-am silit să-mi ridic ochii.

Cam ţinea gura strânsă ferm şi a trebuit să-mi mut repede privirea pentru că nu era bine să-l

văd.

— Dacă râzi, îţi trag un pumn în burtă, am zis eu, adunând restul cumpărăturilor.

— N-aş îndrăzni nici să mă gândesc să râd.

O undă de amuzament i se strecură în voce.

Mă urmă în apartament, trecând pe lângă mine şi punând sacoşele pe bufet. Am făcut acelaşi lucru, cu inima bătându-mi cu putere, ştiindu-l în bucătăria mea.

— Nu era nevoie să mă ajuţi, dar îţi mulţumesc, am zis eu, cu mâinile tremurând şi scoţând laptele dintr-o sacoşă.

El era încă în bucătărie, stând în faţa uşii.

— Chiar trebuie să…

— Chiar crezi că o să scapi de mine atât de uşor, acum, că sunt aici? întrebă el.

Am trântit laptele în frigider şi am trecut la alimentele congelate.

— Pot doar spera.

— Ha. Amuzant. Trebuie să vorbim.

Punând alimentele congelate unul peste altul, le-am dus la congelator.

— Nu trebuie să vorbim.

— Ba da.

— Ba nu. Şi am treabă. După cum vezi. Am de pus cumpărăturile la locul lor şi…

— OK, pot să te ajut.

Cam înaintă hotărât, îndreptându-se spre bufet.

— Şi putem vorbi în timp ce te ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Ba da, eu cred că ai.

M-am răsucit brusc, lăsând congelatorul deschis. Aerul rece îmi bătea în ceafa, dar aproape că nu-l mai simţeam în amestecul de panică şi mânie stârnite de faptul că trebuia să-l înfrunt.

— Asta ce vrea să însemne?

— Nu înseamnă ceea ce crezi tu, Avery. Doamne!

Îşi trecu o mână prin părul ciufulit.

— Tot ce vreau e doar să vorbesc cu tine. Numai atât încercam să fac.

— Evident, eu nu vreau să vorbesc cu tine.

M-am repezit la bufet, smulgând pachetul cu carne de hamburgeri de pe tejghea. Aruncându-l în congelator, am trântit uşa. Mai multe obiecte au zăngănit înăuntru şi pe frigider.

— Şi tu tot aici eşti.

Cam trase adânc aer în piept, iar muşchii de pe falcă începură să-i zvâcnească.

— Uite, înţeleg că nu te bucuri că sunt aici, dar trebuie să-mi spui şi mie ce am făcut de te-am supărat atât de tare încât nu mai vorbeşti cu mine şi nici măcar…

— N-ai făcut nimic, Cam! Numai că nu vreau să vorbesc cu tine.

Răsucindu-mă pe călcâi, am ieşit din bucătărie

şi m-am dus la uşa de la intrare.

— OK?

— Nu, nu e OK.

Veni după mine în living, dar se opri în spatele canapelei.

— Nu aşa se poartă oamenii, Avery. Nu iau şi lasă pur şi simplu o persoană sau se ascund de ea. Dacă este…

— Vrei să ştii cum nu se poartă oamenii?

Zgândărită de adevărul spuselor lui, am izbucnit:

— Oamenii de asemenea nu-i sună tot timpul şi-i hărţuiesc pe cei care evident nu vor să-i vadă! Ce zici de asta?

— Hărţuire? Asta am făcut eu?

Cam lăsă să-i scape un hohot de râs, dar sună spart.

— Îţi baţi joc de mine? îngrijorarea mea pentru tine e hărţuire? Am deschis gura, dar ghemul dureros se întorsese, aproape gâtuindu-mă.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Nu mă hărţuieşti. Eu, doar… Am lăsat fraza neterminată, trecându-mi mâinile prin păr.

— Nu ştiu.

Buzele lui Cam se subţiară, în timp ce se uita lung la mine. Clătină din cap.

— Asta-i din cauza a ceea ce am văzut, nu-i aşa?

Făcu semn spre braţul meu, iar eu m-am

crispat.

— Avery, poţi…

— Nu, am zis, ridicând mâna. Nu e din cauza asta. Nu e din nicio cauză. Pur şi simplu nu vreau să fac asta.

— Ce să faci?

— Asta! Am închis ochii, trăgând adânc aer în piept. Nu vreau să fac asta.

— Dumnezeule mare, femeie, tot ce încerc să fac e să vorbesc cu tine!

Cuvintele lui mă atinseră în inimă, dar am clătinat din cap, uitându-mă în ochii lui.

— Nu avem despre ce vorbi, Cam.

— Avery, ce naiba…

Cam îşi muşcă buza de jos, atrăgându-mi atenţia asupra gurii lui ca şi când ar fi ţinut atârnat un cheeseburger prin faţa unui băiat lihnit din frăţie.

— OK, ştii ce? N-o să mă perpelesc pe jar acum din cauza asta. Dă-o dracului!

Am tresărit şi am făcut un pas în lateral. Fără îndoială c-o meritasem, dar duruse – tăiase adânc.

El trecu pe lângă mine, ajungând la uşă.

— Uite, mă duc acasă pentru vacanţa de iarnă. O să fiu când acolo, când aici, aşa că, dacă ai nevoie de ceva…

Râse din nou, dar fară pic de umor, trecându-şi degetele prin păr.

— Da, tu n-ai nevoie de nimic.

O durere se revărsă în pieptul meu, privindu-l deschizând uşa. Cam ieşi pe hol, apoi se întoarse:

— O să stai aici, toată vacanţa, singură, nu-i aşa? Chiar şi de Crăciun?

În tăcere, mi-am încrucişat braţele la piept.

El îşi întoarse capul, strângând din dinţi.

— Mă rog. Crăciun fericit, Avery.

Cam merse hotărât până la apartamentul lui şi m-am aşteptat să aud uşa trântită, dar n-a trântit-o, iar asta a fost cumva mult mai rău. Mi-am închis uşa, cu ochii deja înceţoşaţi. Aşa era drept să se întâmple. Mi-am tot spus asta, îndepărtându-mă de uşă. Brit se înşelase. Nu exista nimic să fie rezolvat sau dres. Era mai bine aşa. Trebuia să fie.

Doar că nu simţeam deloc c-ar fi fost bine.

Douăzeci şi unu

Două lucruri s-au întâmplat în ziua de Crăciun. Tata mi-a trimis un mesaj pe telefon urându-mi „Merry Xmas”. *Xmas.* Nici măcar nu putuse să scrie numele complet. Atât de personal. Şi eu te iubesc, tati.

Şi a nins, în seara aceea.

Nu mai văzusem niciodată ninsoare de Crăciun.

Lăsându-mă pradă micului fior de încântare, mi-am îmbrăcat jacheta şi o pereche de ghete groase şi am ieşit din apartament. Chiar dacă ştiam că nu era nimeni acasă la ei în apartament, nici măcar Ollie, am aruncat o privire spre uşa lor, când mă duceam spre scări. M-am întrebat cine avea grijă de Raphael.

Un sentiment apăsător se instală în pieptul meu când am coborât, cu un efort, treptele şi am ieşit sub streaşina blocului. Ghirlande de lumini multicolore atârnau de ferestre, la câteva apartamente îndepărtate. Beculeţele pomilor de Crăciun străluceau de la altele. Eu nu-mi decorasem apartamentul în niciun fel. Nu mi se părea c-ar avea sens să trec prin toată osteneala, în schimb îmi comandasem un cadou de Crăciun.

O nouă geantă de documente – de piele artificial îmbătrânită. O nouă geantă pentru un semestru nou.

N-aveam o direcţie anume în minte, dar m-am trezit pe micul petic de pământ din partea cealaltă a ultimului bloc. Fulgi albi şi pufoşi deja pudraseră pământul şi cădeau deşi.

Adâncindu-mi mâinile în buzunarele jachetei, mi-am lăsat capul pe spate şi mi-am închis ochii. Fulgi micuţi cădeau pe obrajii şi buzele mele. Fiecare era rece şi ud. Am stat acolo destul de multă vreme pentru ca, dacă s-ar fi uitat cineva pe fereastră, să creadă că-mi pierdusem naibii

minţile, dar nu mi-a păsat.

Cam nu mă mai contactase din ziua cu cumpărăturile.

Nu că m-aş fi aşteptat s-o facă, dar aveam o gheară în piept ori de câte ori îmi verificam telefonul şi nu găseam nimic de la el. Cât de ipocrită era treaba asta? Eu îi spusesem că nu voiam să vorbesc cu el, aşa că se oprise. Asta fusese ce-mi dorisem eu, nu?

Un alt fel de umezeală îmi acoperi obrajii, amestecându-se cu zăpada lăptoasă şi am suspinat. Deschizând ochii, am urmărit căderea fulgilor pentru încă vreo câteva secunde, după care m-am întors înăuntru.

Stând în faţa uşii mele, m-am uitat spre a lui Cam şi am şoptit:

— Crăciun fericit.

În ziua de după Anul Nou, mă săturasem de închisoare solitară şi am făcut ceea ce îmi dorisem să fac. În ziua aceea rece, cu vânt puternic, am căutat hărţile de pe Google şi m-am dus cu maşina în capitală, vizitând muzeele.

Eram foarte mândră de mine, când mi-am găsit un loc de parcare. Nu scosesem o familie de patru membri cu maşina în oraş, dar crescând în apropiere de Houston, eram oarecum pregătită pentru nebunia acestui tip de raită.

Muzeele erau ticsite majoritar cu familii, iar eu nu-mi dădeam seama dacă era sau nu un lucru

normal pentru a doua zi după o sărbătoare. Mi-am petrecut cel mai mult timp în secţiunea Viaţa Veşnică a Egiptului Antic, din Smithsonian. Într-adevăr a fost uluitor să văd artifactele vechi de mii de ani.

Şi mumia a fost foarte impresionantă, de asemenea.

Pasionata de istorie din mine a trăit toate gradele de încântare, bântuind pe coridoarele largi, chiar dacă eram singură şi dacă, la câteva minute o dată, în pofida numeroaselor mele mustrări, mă gândeam la cum dăduse Cam de înţeles că ar fi vrut să mă însoţească. De bună seamă, asta fusese cu puţin înainte să mă sărute, aşa că poate ar fi fost gata să promită orice, la momentul acela.

Nici măcar nu mă puteam amăgi cu gândul că era tot acasă la ai lui, pentru că atunci când plecasem, de dimineaţă, zărisem camioneta argintie în parcarea din spate. Cam se întorsese.

M-am oprit în faţa unei vitrine cu ceramică. Nu-mi era de niciun folos că mă gândeam la săruturile lui. Făcea toată situaţia mai complicată. M-am întors, uitându-mă pe furiş la o pereche de adolescenţi mai interesaţi de a-şi cerceta unul altuia gurile, decât de toate minunile istoriei expuse în faţa lor.

Un junghi îmi străpunse pieptul.

OK, poate că nu fusese cea mai inteligentă

dintre idei să vin aici, dar n-aş fi putut sta acasă, azi.

Nu când era ziua mea.

Marele 2-0.

Nu primisem nicio veste de la ai mei, încă, dar mi-am închipuit c-or să trimită vreun mesaj sau ceva, însă când am părăsit capitala, cu puţin înainte de ora patru după-amiaza, tot nu auzisem nimic de la ei.

Da, asta avea efectul pişcăturii unei meduze.

M-am oprit la Diary Queen, de lângă apartamentul meu, şi mi-am luat un tort de îngheţată. Nu mă dădeam în vânt după îngheţată, dar, din ce-o fi fost făcută, partea aceea crocantă din mijloc era absolut divină.

Cu mica mea felie de tort, m-am ghemuit pe canapea şi am văzut jumătate din primul sezon din Supranatural, înainte de a adormi la o oră jenant de devreme.

M-am trezit undeva între patru şi cinci dimineaţa, simţind că un soi de ceaţă îmi învăluise creierul. Ridicându-mă în capul oaselor, am tresărit la zvâcniturile crunte din tâmple. Crezând că durerea de cap mi se trăgea de la dormitul pe canapea într-o poziţie incomodă, m-am ridicat.

— Hopa!

Mi-am apăsat palma pe frunte, când camera s-a învârtit ca un titirez. Pielea mi-era fierbinte.

Transpirasem?

Am pornit spre dormitor, ca să mă schimb, am ajuns doar până la jumătatea drumului, cârmind rapid spre baie.

— Oh, Doamne, am exclamat.

Crampele mi-au cuprins stomacul şi am căzut în genunchi, ridicând capacul toaletei. Tortul de îngheţată şi tot ce mai mâncasem în ziua aceea mi-a venit înapoi, dintr-odată şi cu forţă. A fost năvalnic şi nu s-a oprit câteva ore. De îndată ce mi s-a părut că s-a domolit, m-am sprijinit cu spatele de cadă, lipindu-mi obrazul de suprafaţa rece. Era bine aşa, dar calmul n-a durat prea mult. Burta mi s-a încleştat şi abia de-am ajuns la toaletă la timp.

Era oficial.

Mă bătuse Dumnezeu cu o formă urâtă de gripă virală. De unde o căpătasem? Mai conta? La naiba, nu. Nimic nu mai conta, devreme ce zăceam pe gresia rece, cu obrazul strivit şi foarte probabil având imprimat, acum, modelul podelei. Pierdusem noţiunea timpului, nu mai ştiam cât trecuse. Ştiam că-mi trebuiau medicamente, ceva de la farmacie. Da, farmacia era o idee bună. Supă de pui. Theraflu. Pepto…

Ridicându-mă anevoie în picioare, m-am târât până în living. Pereţii mi se păreau ciudaţi, nedesluşiţi şi un pic deformaţi, de parcă îmi făceau cu mâna. După o oarecare aventură, mi-

am găsit poşeta şi cheile şi m-am dus până la uşa de la intrare. Exact când o descuiasem, am simţit turbulenţa rău-prevestitoare în stomac.

Mi-am lăsat poşeta şi cheile jos şi m-am răsucit pe un călcâi. Pereţii dansau. Nu era bine. Am izbutit vreo doi paşi, după care picioarele mi-au făcut cel mai straniu lucru. Pur şi simplu au încetat să mai funcţioneze. Gata. Nimic. Mi s-au izbit de podea, dar n-am simţit. Târându-mă spre bucătărie, pentru că mai aveam destulă raţiune cât să nu vreau să fac asta pe covor, am ajuns la chiuvetă. M-am ridicat şi, aplecându-mă deasupra chiuvetei, am vărsat până mi-au dat lacrimile.

Of, fir-ar, asta era nasol.

În cele din urmă, când furtuna păru să fi trecut, m-am lăsat la podea, sprijinindu-mă cu spatele de dulapurile de sub chiuvetă. OK. Farmacia ieşise din discuţie. La fel şi patul. Nu ştiu dacă m-am întins sau m-am prăbuşit, dar eram din nou lipită de podeaua rece. Măcar în bucătărie aveam mai mult spaţiu.

O durere profundă se instala în muşchii şi-n oasele mele. Capul îmi zvâcnea atât de rău, încât nu puteam sa deschid ochii sau să mă concentrez la altceva decât la faptul că mă durea. Mă simţeam de parcă îmi vârâse cineva o perie de cârlţi pe gât. Creierul meu parcă încerca să fugă prin ape mâloase. Nimic nu mai avea prea mult

sens pentru mine. Am auzit telefonul piuind de undeva şi, ceva mai târziu, a sunat, şi a sunat… şi a sunat. M-am întrebat dacă erau părinţii mei. Poate că-şi amintiseră că ieri fusese ziua mea.

Cred că am adormit, pentru că era un bubuit care suna îndepărtat, ca venind de foarte de departe. Şi mi s-a părut că aud uşa livingului deschizându-se. Mă aflam într-o stare în care nu-mi păsa dacă era un criminal în serie. Oricine ar fi vrut să mă scape de chin ar fi fost bine-venit.

— Avery?

Urmă o pauză, apoi:

— Oh, Dumnezeule.

Criminalul îmi ştia numele şi era tipul religios? Minunat.

Mâini reci îmi atinseră fruntea.

— Avery, oh, Doamne, eşti OK?

Criminalul semăna oarecum la voce cu Brit, aşa că evident nu era un criminal. M-am forţat să întredeschid ochii. Pentru o secundă, faţa aceea se înceţoşa. Am putut citi îngrijorare în trăsăturile ei, după care faţa susură ceva.

— Gripă, am mormăit. Am gripă…

— De aceea miroase de parc-a fost un concurs de vomitat aici.

M-am crispat.

— Câh.

— Da, câh, toată treaba asta e câh.

Am auzit ceva căzând pe podea şi apoi mâinile

reci dispărură. Uşa frigiderului meu se deschise şi un minunat, splendid, aer rece scăldă podeaua şi pe mine. Eram în paradis, curat paradis.

Uşa se închise şi Brit se întoarse, cu apă.

— Trebuie să bei apă. Haide, ajută-mă să te ridic în capul oaselor.

Murmurând pentru mine, mi-am lipit palmele pe podea, dar braţele mi-erau prea vlăguite. Brit şi-a petrecut un braţ în jurul meu şi m-a ridicat, sprijinindu-mă de un dulap. O sticlă cu apă a apărut la buzele mele uscate.

— Nu!

Am încercat s-o împing la o parte, dar nu mi-am putut ridica braţele.

— O… să… iei… gripa…

— Am făcut vaccinul antigripal, aşa că n-o s-o iau. Bea apa asta, Avery. Bea-o.

Mi-a dus-o la gură din nou şi apa s-a prelins înăuntru, arzându-mi gâtlejul.

— Doare, probabil, hm? Dacă bei apa asta, o să mă duc la farmacie şi-ţi aduc ceva, bine? Cred că ai febră.

Mâna ei se lipi din nou de fruntea mea.

— Aha, ai febra.

Cred că am băut apa şi apoi cred că am căzut din nou cu faţa la podea. Totul s-a şters. Brit vorbea cu mine şi cred că i-am răspuns. Habar n-aveam ce îmi ieşea pe gură. Ea m-a lăsat pe podea, la un moment dat, apoi am auzit-o din

nou, în living, vorbind cu voce scăzută. Durerea din capul meu era prea mare ca să pot deschide ochii.

Nişte braţe s-au strecurat pe sub mine şi, pentru o secundă, am plutit. Apoi m-am răsucit, sprijinită de ceva dur şi cald. Am gemut, întorcându-mi capul într-acolo. Avea un miros familiar, liniştitor, care mă învăluia şi mă legăna, până când am fost întinsă pe ceva mult mai confortabil, iar ceva rece şi umed îmi era lipit pe frunte.

Am aţipit şi m-am trezit, de mai multe ori, dându-mi seama că nu mai eram singură. Cineva stătea lângă mine, pe marginea patului, ţinându-mi o compresă pe obraji. Am murmurat ceva înainte să adorm din nou. Nu ştiu cât a durat asta, dar în cele din urmă am deschis ochii şi a fost ca şi când aş fi ieşit dintr-o comă. Lumina care pătrundea prin fereastră era prea puternică şi durerea îmi zvâcnea încă în cap, deşi mai difuz decât înainte.

Am deschis gura, dar imediat am început să tuşesc.

Nişte paşi s-au apropiat bufnind dinspre hol şi deodată Brit era în uşa dormitorului meu, cu un pahar de apă într-o mână şi o cană în cealaltă.

— Eşti vie! Slavă Domnului, că începusem să cred că te-am ucis din întâmplare vârându-ţi medicamentele cu forţa pe gât.

M-am uitat la ea prostită.

— Am luat medicamente?

— Da.

Veni săltând spre mine şi se aşează pe pat.

— Ai luat medicamente de două ori şi eşti pe cale să mai iei. Trebuie să bei toată apa asta. Şi trebuie să înghiţi asta – alte medicamente. Mama, care e asistentă medicală, apropo, zice că, dacă ai avut febră noaptea trecută, acum ar trebui să fii bine. Adică, ar trebui să te simţi mai bine.

— Noaptea trecută?

Acoperindu-mi gura cu mâna, am început să tuşesc din nou, luând apa de la ea. A trebuit să aşteptăm să-mi treacă…

— Cât… e ceasul?

Brit se aşează pe marginea patului, întinzându-mi cana aburindă. Deja puteam simţi mirosul de lămâie.

— Ceasul? Scumpo, întreabă mai bine în ce zi suntem. E sâmbătă.

Cât pe-aci să mă înec cu apa.

— Am fost… fară cunoştinţă… o zi întreagă?

— O zi şi jumătate, zise ea, compătimitor. Când ţi-am trimis mesaj şi te-am sunat, iar tu n-ai răspuns, m-am îngrijorat. De aceea am venit aici. Ţi-a fost destul de rău. Mama zice că probabil de la deshidratare.

Rumegând informaţia în timp ce-mi terminam

apa, am pus paharul pe noptieră şi am luat cana de la ea. M-a apucat un alt acces de tuse şi doar printr-o minune n-am vărsat-o pe mine.

— Şi tu ai… stat aici tot timpul ăsta?

— Nu tot timpul. Am avut ajutor.

— Vă mulţumesc, am zis. Sincer, vă mulţumesc. Aş mai zăcea încă… pe podea, dacă n-aţi fi fost… tu şi Jacob.

Ea clătină din cap.

Deodată, mi-a trecut prin minte ceva foarte important. Am aruncat o privire la mine însămi. Purtam bluza de noapte, cu mâneci lungi. Aveam încă sutienul pe mine şi eram în pantaloni de pijama, dar – oh, Doamne – brăţara îmi fusese scoasă. Am ridicat capul atât de brusc, încât durerea mi-a traversat faţa. Brăţara era pe noptieră.

— Tu ai…?

— Da şi nu, zise ea, aranjându-şi codiţa scurtă din vârful capului. Eu te-am ajutat să-ţi îmbraci pantalonii.

— Şi atunci, cine…?

O senzaţie de prăbuşire în gol mă făcu să cred că va trebui să alerg iar la baie.

— Oh, Doamne…

Brit tresări.

— Nu mă un, Avery, dar n-am ştiut ce altceva să fac. Nu te puteam ridica de pe podea. Pentru cineva atât de mărunt ca tine, cântăreşti o tonă

şi eu n-am mai mulţi muşchi decât Jacob. Cam era chiar vizavi şi părea soluţia cea mai rapidă.

Oh, Doamne, nici măcar nu-mi puteam concentra creierul bolnav asupra acestei mici informaţii. Dacă nu Brit mă dezbrăcase de puloverul leoarcă de năduşeală, trebuie să fi fost Cam, ceea ce însemna că tot el fusese cel care pusese brăţara pe noptieră.

Mi-am închis ochii.

— Simţi c-o să vomiţi din nou?

— Nu, am zis eu răguşit. Deci… deci Cam a fost aici?

— El te-a adus în pat şi a stat cu tine cât am dat eu o fugă ia farmacie, zise ea, încrucişându-şi picioarele. Când m-am întors, îţi schimbase bluza şi a jurat că n-a tras cu ochiul la farmecele tale. Deşi eu, una, m-am holbat la farmecele lui. A fost fară cămaşă tot timpul. Chiar dacă eu deschisesem toate ferestrele din casa asta ca s-o aerisesc de toate miasmele tale.

Toate miasmele mele. Cam fusese înconjurat de miasmele mele.

— A fost infirmiera perfectă. Ţi-a ţinut o compresă udă pe faţă, ca să te răcorească.

Brit suspină, cu nostalgie.

— A stat cu tine chiar şi când am curăţat eu mizeria în urma ta.

— Mersi, am zis din nou, terminând de băut cana. Vreau să spun, îţi mulţumesc mult. Îţi sunt

datoare.

— Păi, da, zâmbi ea scurt. Îi eşti datoare şi lui Cam.

M-am lăsat pe spate, în pat, închizând ochii.

— Pariez c-a trebuit să-l rogi cu cerul şi pământul să vină încoace.

— Nu, răspunse ea, împungându-mă în picior până m-am uitat la ea. N-a trebuit să-l rog de două ori. A lăsat imediat totul şi a venit să te ajute.

Douăzeci şi doi

Boala a persistat şi s-a transformat într-o dezgustătoare tuse seacă, pe care am tratat-o obsesiv cu toate medicamentele cunoscute vreodată de om. În prima zi a semestrului de primăvară, încă mai tuşeam, dar m-am simţit destul de întremată ca să mă duc la cursuri.

Pe drum, mi-a crescut oarecum tupeul şi m-am dus la uşa apartamentului lui Cam. Trebuia să-i mulţumesc faţă în faţă, nu prin mesaje scrise. Cu inima bătându-mi de parcă alergasem în sus şi-n jos pe scări, am ciocănit la uşa lui.

Paşi grei s-au auzit de partea cealaltă a uşii câteva secunde înainte de-a se deschide larg, înfăţişându-l privirii pe Ollie, în toată splendoarea lui dezordonată. Un zâmbet adormit îi flutură pe buze.

— Hei, bună, mă bucur să te văd pe picioare şi umblând iar.

— Mersi. Mi-am simţit obrajii încălzindu-se. Cam s-a trezit?

— Da, stai să verific. Aşteaptă puţin.

Lăsă uşa întredeschisă şi dispăru înapoi în apartament. Câteva momente mai târziu – momente care au părut nesfârşite – se întoarse, ceva mai puţin răvăşit.

— De fapt, ăă, a plecat deja la cursuri.

— Oh! am zâmbit eu, ca să-mi ascund dezamăgirea. Bine, păi… ne mai vedem.

— Da.

Ollie dădu din cap, trecându-şi o mână prin părul lung până la umeri.

— Hei, Avery, sper că te simţi mai bine.

— Da. Mulţumesc.

Făcându-i cu mâna, mi-am potrivit cureaua noii mele genţi şi mi-am scos mănuşile, coborând scările şi ieşind în aerul îngheţat al dimineţii însorite. M-am oprit la câţiva paşi în spatele maşinii mele, cu inima strânsă.

Era acolo – maşina lui Cam.

Nu plecase la cursuri. Fusese în apartament. Camioneta era la fel de îngheţată ca şi vremea. Ollie se dusese să-l anunţe, iar Cam nu voise să mă vadă.

L-am văzut pe Cam prin campus de multe ori, în următoarele câteva săptămâni. Se părea că

aveam un orar care ne tot intersecta drumurile şi de fiecare dată când îl vedeam, era fie cu Jase, fie, ca în urmă cu o zi, cu Steph.

Ori de câte ori îl vedeam cu ea, o senzaţie urâtă se instala în capul pieptului meu. Nu aveam niciun drept să simt aşa. Ştiam asta, însă nu mă puteam opri să vreau să mă reped şi s-o toc pe Steph cu câteva lovituri de karate, pentru o săptămână.

Dar nu asta era partea cea mai rea când îl zăream. De cele mai multe ori când mă vedea şi el şi privirile noastre se întâlneau, întotdeauna el îşi întorcea capul. Era de parcă nu fuseserăm prieteni aproape cinci luni şi nu avuseserăm împreună niciun moment intim. Ca şi când nu ne-am fi cunoscut.

Asta îmi aducea aminte de schimbarea petrecută cu prietenii mei în liceu, după petrecerea de Halloween. Ca şi când timpul în care fuseserăm împreună se ştersese.

Vineri, o mică portiţă se deschise. Cam era singur, traversând strada principală, îndreptându-se spre Knutti, cu capul în jos şi mâinile vârâte în buzunarele hanoracului său.

— Cam!

I-am strigat numele atât de brusc, încât mi-am provocat un jalnic acces de tuse, rămas de la răceala mea.

El se opri, ridicând bărbia. Smocuri de păr

negru se cârlionţai de sub căciula tricotată pe care o purta.

M-am luptat să urc restul dealului, cu dureri în piept şi în picioare. Cu răsuflarea tăiată, m-am oprit în faţa lui.

— Scuze, am gâfâit eu, respirând adânc de vreo câteva ori. Dă-mi o secundă.

El se încruntă.

— Aoleu, cum faci!

— Da, e ciuma neagră şi nu mai trece niciodată.

Mi-am dres glasul, silindu-mi ochii să îi întâlnească pe ai lui. Pentru o clipă, cum mă uitam în ochii aceia limpezi, am uitat de ce îl oprisem.

Un nor îi traversă faţa, după care îşi feri ochii, cu un muşchi zvâcnind pe falcă.

— Trebuie să ajung la curs, deci…?

Cam, grăbit să ajungă la curs? Apocalipsa stătea să se pornească. M-am împotrivit impulsului de-a pleca pur şi simplu, în momentul acela, pentru că era dureros de evident că nu-l interesa câtuşi de puţin conversaţia asta, însă am rămas pe loc. Îi eram datoare.

— Voiam doar să-ţi spun mulţumesc c-ai ajutat-o pe Brit, când am fost bolnavă.

Îşi strânse buzele, aţintindu-şi privirea undeva dincolo de mine.

— N-a fost mare lucru.

— Pentru mine a fost, am zis eu, liniştit, dorindu-mi să se uite la mine. Aşa că, îţi mulţumesc.

Cam dădu din cap, scurt, apoi trase adânc aer în piept. Privirea i se întoarse o clipă spre mine, şi iar înapoi. Umerii i se încordară.

— Cu plăcere.

— Păi…

Am rămas fară cuvinte, pentru că tot ce-mi mai veni în minte nu se putea rosti. De pildă că îmi pare rău pentru că am fost aşa o nesuferită. Şi mi-aş dori să nu-mi fi văzut cicatricea.

— Trebuie să plec, zise el, în cele din urmă, întorcându-se către intrarea laterală a clădirii, unde câţiva studenţi fumau. Ne mai vedem.

— Îmi pare rău, am izbucnit eu, cu inima trepidând.

Cam se întoarse în loc, cu ochii mijiţi, şi parcă ar fi aşteptat ceva, dar apoi scutură din cap.

— Şi mie.

Nu l-am oprit din nou.

Lacrimile mă ardeau în fundul gâtului şi, nu ştiu cum, am ajuns la cursul introductiv de engleză, care avea loc în aceeaşi clădire unde avea şi el curs. Toată dimineaţa am avut mintea amorţită, în ceaţă, iar când m-am întâlnit cu Jacob şi Brit, la Den, pentru prânz, abia de le urmăream conversaţia, ciugulind din sendviciul meu. Cred că ei se obişnuiseră cu asta, totuşi,

pentru că niciunul nu făcu vreo remarcă.

Mai târziu, când Brit şi cu mine mergeam spre Whitehall, pentru cursul de economie, i-am povestit de întâlnirea cu Cam.

— Nici n-a vrut să stea de vorbă cu mine.

— Nu cred că despre asta e vorba, Avery.

— Oh, ba da. Se grăbea să scape naibii de mine. De fapt, a zis că nu voia să întârzie la curs şi, ce naiba, lui Cam nu-i pasă niciodată de asta.

Brit şi-a îndesat căciula pe urechi, când ne-am oprit lângă pavilionul din faţa clădirii de ştiinţe sociale.

— Pot să fiu sinceră cu tine?

— Da.

Îşi prinse mâinile înmănuşate una de alta.

— Ştii că ţin la tine, da? Deci o să ţi-o spun deschis. Tu l-ai evitat pe Cam de la Ziua Recunoştinţei, iar pentru mine, pentru el, şi pentru toată lumea, a părut că asta voiai tu. Ca el să plece pur şi simplu.

Am deschis gura, dar ce-aş fi putut zice? Asta voisem.

— Prin urmare, el a plecat. Nu-l poţi învinui pentru asta. Băiatul nu face decât să se împace cu situaţia, ştii?

Îşi ţuguie buzele.

— Şi după ce l-ai ignorat atâta vreme, probabil că nu e încântat să stea de vorbă cu tine.

— Ştiu, am recunoscut. Numai că…

— În sfârşit te-ai săturat să te preocupe numai persoana ta şi te temi că e prea târziu?

Asta să fi fost? Nu eram sigură, dar speram să nu fie aşa, pentru că, măcar preocupându-mă numai de mine, era mai puţin deprimant.

— Ai răbdare, zise ea, punându-şi mâinile pe după umerii mei. Dacă nu se întoarce, atunci dă-l naibii.

— Dă-l naibii, am repetat eu, dar nu simţeam deloc aşa.

Brit mă îmbrăţişă, oricum.

— Aşa te vreau.

Vineri seară, mă uitam la tema de la economie, convinsă că era o limbă cu totul diferită, destinată să zăpăcească lumea de cap. Concentrarea se dovedise misiune grea, din mai multe motive. De vreo câteva ori mă trezisem holbându-mă la ecranul televizorului, fără să văd într-adevăr ce era la televizor, cu mintea zburându-mi în direcţii diferite, majoritatea conducând înapoi la Cam.

Mă săturasem de mine.

Deodată, a început să-mi sune telefonul, din fundul genţii. Extrăgându-l, am gemut când am văzut numele apelantului. Vărul meu. Eram un pic surprinsă că mă suna, după zecile de e-mailuri pe care i le ignorasem.

Dar faptul că mă suna m-a făcut să îmi iau inima în dinţi şi să-i răspund.

— Alo, am zis, cu vocea monotonă.

A fost un moment de tăcere, apoi:

— Răspunzi la telefon?

— De ce nu?

Da, asta suna ridicol, chiar şi pentru mine.

— Care-i treaba, David?

— Ai citit vreunul dintre e-mailurile mele?

Aroganţa tonului care-i stătea în obicei era acum absentă. Şocant.

— Ah, am citit vreo două, dar am fost ocupată, cu colegiul şi toate celelalte.

M-am ridicat şi mi-am vârât geanta sub măsuţa de cafea.

— Deci…

Oftatul lui David se auzi clar.

— Nu ştii nimic? Părinţii tăi n-au încercat să ia legătura cu tine?

Am pufnit cu dispreţ.

— Ăă, nu. Au uitat de ziua mea.

— Îmi pare rău de asta, răspunse el şi l-am putut practic vedea făcându-se mic. Am crezut că vor încerca să-ţi spună despre ce s-a mai petrecut aici. Are cumva legătură cu tine.

Intrând în bucătărie, m-am încruntat, în timp ce mi-am luat o cutie de apă minerală din frigider.

— Cum ar putea să aibă legătură cu mine ceva ce se petrece acolo?

A urmat o pauză, apoi bomba tuturor

bombelor:

— E vorba de Blaine Fitzgerald. A fost arestat.

Cutia cu apă mi-a scăpat din mână şi a zăngănit pe podea. S-a rostogolit sub masă. Eu am rămas încremenită, holbându-mă la frigider.

— Ce?

— A fost arestat, Avery. De aceea am tot încercat să dau de tine. Am crezut… nu ştiu, am crezut că ţi-ar plăcea să ştii.

Am simţit că mi se înmoaie picioarele, aşa că m-am întors şi m-am agăţat de bufet cu o mână. Camera s-a clătinat de parcă îmi era din nou rău.

— Avery, mai eşti acolo?

— Da, am zis, înghiţind în sec. Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat pe la începutul verii, dar s-a ţinut sub tăcere până pe la mijlocul lui august, când a fost arestat. S-a dat o petrecere. Au fost şi nişte puşti mai mici, din câte am auzit, îmi explică el, iar eu am închis ochii. A fost o fată cu care ai fost tu colegă. Cred că era cu un an mai mică decât tine – Molly Simmons.

Mi-am amintit că îi văzusem numele într-unul din e-mailuri şi presupusesem ceva cu totul diferit.

— Ce… a făcut Blaine?

David nu răspunse imediat.

— A fost acuzat de agresiune sexuală şi mai multe alte infracţiuni. O să aibă procesul în

iunie, dar a fost lăsat în libertate pe cauţiune. Situaţia nu e prea promiţătoare pentru el. Sunt o mulţime de probe. Singurul motiv pentru care eu ştiu ceva despre povestea asta e acela că tatăl lui a venit la al meu ca să-l reprezinte la proces. Tata a refuzat cazul. Voiam să ştii şi tu asta.

Nu ştiam ce să-i răspund. Mulţumesc că nu l-a apărat pe nemernic? Nu ştiam deloc ce să zic. Eram uluită. Întotdeauna mă întrebasem dacă Blaine mai făcuse şi altcuiva ce-mi făcuse mie şi dacă tăcerea mea nu avea să-i dea libertatea s-o facă din nou. Sperasem că nu – mă rugasem să nu fie cazul.

— Fata pe care… a violat-o i-a căutat pe ai tăi.

Nu ştiam ce era mai şocant: faptul că fata aceea îi contactase pe ai mei sau că David spusese într-adevăr viol.

— Ce? De ce? Eu n-am spus nimic. Mi-am ţinut…

— Ştiu, Avery. Ştiu că n-ai spus nimic, dar ea mergea la aceeaşi şcoală ca şi tine. A auzit zvonurile despre tine şi Blaine şi, ei bine, a pus lucrurile cap la cap. S-a dus la părinţii tăi mai întâi şi sunt sigur că ştii cum a decurs întâlnirea.

Trebuia să m-aşez, până nu cădeam.

— Când ei au refuzat şi barem să stea de vorbă cu ea, a venit la mine.

David făcu o pauză.

— Nu i-am spus nimic, Avery. Nu e treaba mea,

dar cred că ea încerca să ia legătura cu tine. Nu ştiu cum a aflat informaţii despre tine.

— Nu cred că a aflat.

M-am trântit pe canapea. Pe de altă parte, eu ştergeam aproape toate e-mailurile pe care nu le recunoşteam.

— Dar? Este... OK? Vreau să spun, ţi s-a părut că era OK?

David îşi drese glasul.

— Pe cinstite? Nu.

Frecându-mi fruntea, am murmurat:

— Bineînţeles că nu. A fost o întrebare tâmpită.

— Poate vrei să, ăă, îţi verifici e-mailul sau ceva. Părea să aibă într-adevăr nevoie să stea de vorbă cu tine şi asta se întâmpla în august.

— Nu pot să-i spun nimic. Dacă vorbesc şi se află, familia lui ne va da în judecată, pe mine şi pe ai mei, pentru câteva milioane.

Am simţit cum mi se urcă fierea în gât.

— E o condiţie de nedivulgare din partea mea.

— Ştiu, zise David. Dar, cum spuneam, m-am gândit că poate ai vrea să ştii ce se întâmplă.

Capul îmi vuia de atât de multe întrebări că abia de-am putut prinde una ca s-o rostesc.

— Şi acuzaţiile? Crezi c-or să se probeze? Că el o să ajungă la închisoare?

— Din câte a văzut tata, acuzaţiile or să se probeze. O să meargă la închisoare, Avery, pentru cel puţin şapte ani.

Am deschis brusc ochii. M-a cuprins o mare uşurare, cu atâta forţă, atât de puternică, încât parcă mi se ridicase de pe piept o tonă de cărămizi. Niciodată, nici în visele mele cele mai nebuneşti, nu m-aş fi aşteptat la asta. Blaine nu mergea la închisoare pentru ceea ce-mi făcuse mie, dar avea să se facă dreptate. În sfârşit. Mă supăra doar că asta trebuise să i se întâmple şi altei fete – o fată care probabil se confrunta cu un îngrozitor blam pentru că ieşise în faţă, dar care continuase. O parte din uşurare se transformă în vinovăţie şi ruşine. Dacă eu le-aş fi spus nu părinţilor mei? Dacă aş fi rămas fermă pe poziţie? Poate că asta nu i s-ar mai fi întâmplat şi lui Molly. Şi Dumnezeu ştie câte alte fete o mai păţiseră, despre care nu aveam să aflăm niciodată. La acest gând, mi se întoarse stomacul.

— Oricum, încheie David. Am vrut doar să te anunţ.

— Îţi mulţumesc, am zis eu, cu sinceritate. Îmi pare rău că nu am răspuns. Am crezut… ei bine, nu contează ce am crezut.

— Ştiu ce ai crezut. Într-adevăr, nu ţi-am dat niciun motiv să crezi altfel.

A făcut o pauză şi eu am căscat ochii larg.

— Uite, vreau să-ţi spun că-mi pare rău.

— Ce?

— Toţi anii ăştia, ei bine, n-am ştiut niciodată

ce s-a întâmplat cu adevărat, dar ar fi trebuit să fac ceva, zise el. Îmi pare rău. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin ce-ai trecut.

Emoţia mi se urcă în gât. Era de-a dreptul uluitor. Nu doar că David era scos din lista mea imaginară de mizerii, dar acele trei cuvinte, aşa nişte cuvinte simple, erau ca un far strălucitor în mijlocul nopţii. Degetele îmi tremurau pe telefon. Am strâns din ochi, dar o lacrimă tot s-a furişat afară.

— Îţi mulţumesc, am şoptit, răguşit. Îţi mulţumesc.

Douăzeci şi trei

Am fost încă în stare de şoc cea mai mare parte a zilei de sâmbătă, într-atât încât, după ce mă întâlnisem cu Jacob şi cu Brit, pentru şedinţa noastră de învăţat împreună la o cafea, nici măcar nu-mi puteam aminti ce naiba făcusem cu ei. Mai apoi, după ce am mâncat o cină rapidă, formată dintr-un cheeseburger, mi-am dat seama că-mi uitasem geanta în maşină, cu telefon cu tot.

Prea distrată şi un pic leneşă, nici măcar nu mi-am pus pantofii, ci am deschis uşa larg şi am ieşit pe hol, încremenind scurt când l-am văzut pe Ollie urcând pe scări cu o cutie de beri în mâini.

— Salut! zâmbi el. Ce faci aici, afară... în şosete?

— Ăă, mă duceam până la maşină să-mi iau geanta, m-am fâţâit eu în loc. Sete mare?

Ollie râse.

— Deşi mie îmi e totdeauna sete, astea nu-s pentru mine. E o luptă, diseară, şi am chemat nişte prieteni pe la noi.

— Sună distractiv.

— Da…

Aruncă o privire spre uşa lui, schimbând cutia în mâna cealaltă.

— Nu vii şi tu?

Mi-a tresăltat inima.

— Oh, nu ştiu ce să zic. Poate altă…

— Haide, lupta principală n-a început încă, deci n-ai pierdut nimic.

Am şovăit.

— Nu ştiu…

Ollie îşi scoase buza de jos în afară şi era atât de caraghios, că am izbucnit în râs.

— Cam o să fie fericit să te vadă.

— Mda, nu cred că…

— Sună a plan pe loc, mă întrerupse el. Nu te gândi. Vino. Doar pentru scurt timp, OK? Poate îl scoatem pe Raphael la o plimbare.

Am râs din nou, gândindu-mă la Ollie şi la biata ţestoasă, aruncând o privire spre apartamentul lor. De ce n-aş fi trecut pe la ei? Ar fi fost un

lucru firesc, şi Ollie locuia acolo. Mă putea invita el. Şi, dacă era să fiu cinstită cu mine, voiam să-l văd pe Cam.

Îmi… îmi era dor de el.

Trăgând adânc aer în piept, am dat din cap.

— OK. Dar nu stau mult.

— Trăsnet!

Ollie îşi făcu braţul toartă spre mine şi, mai înainte de a mă putea răzgândi, mă conduse pe hol.

— Stai! N-am pantofi.

— Cui îi pasă?

Îmi servi un zâmbet tâmp, în timp ce traversam mica distanţă.

— Pantofii sunt supraestimaţi.

Inima începu să-mi bată mai repede, când Ollie împinse uşa, deschizând-o. Imediat, zgomotele râsetelor şi ale luptei se amplificară până când, pentru o clipă, am fost puţin copleşită. Toată lumea era cu ochii la televizor. Intrând în bucătărie, Ollie îmi dădu drumul la braţ şi puse cutia în frigider. Luă două pahare de tărie din bufet. Ce naiba căutam eu aici?

— Jose îţi spune bine ai venit! şi îmi întinse unul dintre păhăruţe.

Mi-a tremurat puţin mâna, când l-am luat. Vocea din capul meu îmi spunea nu, dar, naiba s-o ia, mă săturasem de vocea aia. Era aceeaşi voce care îmi spusese să-i cer lui Cam să plece.

Aceeaşi voce care îmi spusese să-mi ascult părinţii. Aceeaşi voce care îmi spusese să-l las pe Blaine să mă ducă în camera aceea. Vocea aia nu făcuse decât să mă bage în belea. Am dat pe gât paharul şi imediat mi-au dat lacrimile, când lichidul mi-a ars gâtul.

— Vai de mine, am bâiguit, clipind des.

Ollie râse, înlocuind paharul cu o sticlă de bere şi apoi mă luă de braţ, conducându-mă înapoi în living.

— Uite pe cine am găsit! strigă el.

Mai multe capete se întoarseră, iar degetele mele se strânseră în jurul gâtului sticlei de bere. Nu vedeam pe nimeni în afară de el, iar în clipa în care m-am uitat la Cam, am ştiut că asta fusese o idee foarte, foarte proastă.

Mi se părea că trecuseră luni de când nu-l mai văzusem.

Cam stătea pe canapea, cu şapca de baseball pe cap, întoarsă la spate. Era aplecat, ţipând la doi tipi de pe ecranul televizorului, care se băteau pe rupte. Hanoracul burgund îi era descheiat la fermoar, arătând tricoul alb de dedesubt. Lângă el, pe canapea, era Steph.

Am luat o înghiţitură zdravănă de bere.

Ea arăta perfect, ca de obicei. Părul lucios de brunetă, helanca neagră mulată, întinsă peste sâni. Probabil a spus ceva, pentru că în sfârşit Cam şi-a întors privirea şi a fost ca un pumn în

plex.

Surprinderea îi fulgeră pe faţa-i frumoasă şi apoi privirea îi căzu pe ceea ce aveam în mână. Ridică sprâncenele şi privirile ni se întâlniră. Mi s-a părut că-mi stă inima. Am avut impresia că toată lumea s-a oprit din vorbit şi se uita la mine, dar în realitate au trecut doar câteva secunde şi probabil nimeni n-a băgat nimic de seamă.

Buzele sale se arcuiră într-o parte.

— Salut.

— Salut, i-am răspuns eu, pierit.

El continuă să se uite la mine alte câteva clipe, după care se întoarse la ecran, cu umerii drepţi şi încordaţi. Nu mă voia aici. Era scris în toată fiinţa lui şi, de altfel, Steph era lângă el.

Am pornit spre uşă, dar, nu ştiu cum, Ollie a sfârşit în spatele meu şi următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că m-a făcut să stau într-un fotoliu rabatabil, cu faţa la televizor. Doi bărbaţi fară cămaşă în maiouri de spandex îşi cărau pumni în faţă. Hmm.

Crispată, am băut berea mai repede decât ar fi trebuit, probabil. Chicotitul răguşit al lui Steph mi se strecură în stomac şi începu să-mi râcâie măruntaiele cu ghearele. În decurs de câteva minute, ajunse practic în poala lui Cam, cu o mână încolăcită pe bicepsul lui. Se aplecă şi îi şopti ceva la ureche. Cam clătină din cap şi buzele ei lăsară cel mai delicios botic. Ce-i

spusese oare?

Cineva – Ollie, poate?

— Îmi dădu un alt păhărel de tequila, care îmi încălzi stomacul şi înlătură ghearele lui Steph.

— Îmi plac şosetele.

Ridicând ochii, l-am văzut pe unul dintre prietenii lui Cam. Nu-i ştiam numele şi nu i-am recunoscut propriu-zis faţa, dar avea un zâmbet plăcut. Mi-am întins picioarele, mişcându-mi degetele în şosetele cu toate culorile curcubeului.

— Mersi.

El îşi trecu o mână prin părul şaten tuns scurt şi se prinse de ceafa.

— Deci şi tu urmăreşti de obicei luptele din UFC[9]?

M-am uitat la ecran. Unul dintre tipi tocmai era lovit cu piciorul în coaste.

— Asta e prima oară când mă uit la aşa ceva.

— Nu s-ar zice c-o să te mai uiţi a doua oară.

Deschizând gura, am fost surprinsă să mă aud chicotind.

— Da, nu ştiu dacă asta va fi ceva ce voi urmări regulat.

— Ei, mare păcat, zise tipul, cu un uşor rânjet. Cam comandă din astea în fiecare lună şi venirea ta ar fi încă un lucru pentru care să le-aştept cu

---

9 Ultimate Fighting Championship, campionat de lupte marţiale mixte.

nerăbdare.

N-am răspuns nimic şi mi-am întors ochii din nou spre televizor, trecându-mi o mână peste genunchi. Tequila şi berea îmi încălziseră muşchii şi îmi făcuseră gândurile neclare. Tipul mă întrebă dacă mai voiam ceva de băut şi mi-am dat seama că golisem sticla.

— Desigur.

Zâmbetul de pe faţa mea cred c-a fost deosebit de larg şi deschis.

Întorcându-se cu o bere rece, se aşează pe braţul fotoliului meu, iar dincolo de el l-am văzut pe Cam ridicând capul şi îngustându-şi ochii.

— Poftim.

— Mersi.

Am luat o înghiţitură, fiind acum în punctul în care puteam cu uşurinţă ignora gustul neplăcut de după, care îmi umplea gura. Privirea mi se intersectă cu a lui Cam pentru o secundă şi am făcut un efort să mă uit în altă parte. Am sfârşit uitându-mă în sus, la băiatul de lângă mine.

— Scuze. N-am reţinut cum te numeşti.

El îmi împunse umărul.

— Nu cred că ne-am cunoscut. Eu sunt Henry.

— Avery, am zis.

El îmi repetă numele, cu un zâmbet.

— Îmi place. E deosebit.

— Ca şosetele mele?

Henry râse şi aruncă o privire spre ecran.

— Da, ca şi şosetele tale. Deci, eşti la colegiu, Avery?

Am dat din cap.

— Tu, nu?

— Nu. Am absolvit acum vreo doi ani. Îl ştiu pe Cam din… ei bine, din lucrurile pe care le face.

Luă o înghiţitură din berea lui, în timp ce eu încercam să-mi închipui ce însemna asta. El se uită în jos la mine, cu fruntea încreţită.

— Eşti destul de mare să bei?

Am chicotit.

— Nu.

— Mi-am închipuit eu. Arăţi destul de tânără.

— Nu sunt chiar atât de tânără. Tocmai am făcut douăzeci.

— Slavă Domnului că eşti legală, zise el, clătinând din cap şi ridicând o sprânceană. Eu n-am să spun nimănui despre berea din mâna ta.

Lăsându-mi capul într-o parte, am încercat să-i aproximez vârsta.

— Tu câţi ani ai?

El se uită în jos, la mine.

— Sunt destul de mare ca să ştiu mai bine.

Mai înainte de a-l putea face să dezvolte răspunsul, Cam strigă:

— Hei, Henry, vino aici o secundă.

Henry se ridică de pe braţul fotoliului şi se apropie, ocolind alţi vreo doi băieţi. Steph se dădu în spate şi îşi încrucişă braţele, în timp ce

Cam îi făcu semn lui Henry să se aplece. N-aveam nicio şansă să aud ce-i spune Cam, dar Henry se întoarse şi se duse la Jase, care stătea sprijinit cu spatele de perete.

Mai mult decât curioasă la ceea ce se petrecea acolo, am simţit nevoia imperioasă să fac nişte cercetări. Am deschis gura să întreb, pentru că, de ce naiba nu, dar Steph îl ţinea pe Cam de braţ şi am fost distrasă. El îi şoptea ceva. Ea îşi trase brusc mâna şi îmi aruncă o privire pe care n-ai fi putut s-o descrii decât ca de viperă. Să spun drept, a fost o adevărată operă de artă şi eu am fost oarecum invidioasă pe acest nivel de măiestrie.

M-am uitat spre Henry, iar el şi-a ridicat privirea. Îmi făcu cu ochiul, iar eu i-am răspuns cu un zâmbet, simţindu-mă oarecum ameţită. Aveam furnicături pe pielea de pe ceafa şi m-am întors spre locul unde stătea Cam. Se uita drept la mine şi eu am început să-i zâmbesc şi lui, dar apoi şi-a mutat privirea spre Henry.

Cam a murmurat ceva, iar Steph a sărit în picioare, ducându-se hotărâtă spre baia de pe hol şi deschizând nervoasă uşa. Apoi Cam se ridică, venind spre mine, iar ameţeala mea mă cotropi. Un zâmbet larg, stupid, îmi înflori pe faţă. Trecuse atât de multă vreme de când nu mai vorbiserăm şi îmi era dor de el, chiar îmi era dor.

Cam era… era special… pentru mine şi voiam să dau timpul înapoi, la Ziua Recunoştinţei şi să nu mai reacţionez exagerat. Voiam să nu-mi mai fi abandonat astronomia şi să nu-l fi evitat. Voiam să nu fi fost fata aia care făcuse lucrurile acelea stupide, stupide. Voiam să îmi zâmbească iarăşi, cum obişnuia s-o facă.

Acum nu zâmbea, în mod cert.

— Vii cu mine un pic?

M-aş fi dus oriunde cu el.

Sărind în picioare, m-am clătinat, când camera păru să se aplece într-o parte.

— Hopa.

El îşi încleştă falca, apucându-mă de braţ.

— Poţi să mergi?

— Da. Fireşte.

Am făcut un pas şi m-am ciocnit de Cam. Am râs la expresia lui de îndoială ce îi apăruse pe faţă.

— Sunt OK.

Cam îi aruncă lui Ollie o privire întunecată şi mă concluse în bucătăria puternic luminată, lipindu-mă cu spatele de bufet. Se proţăpi între mine şi uşă, cu braţele încrucişate peste piept.

— Ce faci, Avery? întrebă el, cu voce joasă.

Mi-am ridicat sticla.

— Beau. Tu ce faci?

Ochii lui albaştri glaciali se îngustară.

— Nu la asta mă refer şi o ştii bine. Ce faci?

La dracu’. Alo, atitudinea! Am încercat să-i arunc lui Cam privirea de viperă care-i ieşise atât de bine lui Steph, strâmbându-mă până ce sunt sigură că am arătat ca şi când aş fi avut un atac de apoplexie. Am oftat şi am renunţat.

— Nu fac nimic, Cam.

— Nu? îşi ridică sprâncenele. Eşti pilită.

— Nu sunt!

Îmi aruncă o privire inexpresivă.

— Faimoasele ultime cuvinte ale unui beţiv înainte să cadă lat cu faţa în jos.

— Asta nu s-a întâmplat… încă.

Cam clătină din cap şi apoi mă apucă de braţ, trăgându-mă înapoi în living. Am crezut că urma să mă pună să mă aşez lângă el sau ceva, ca şi cum am fi fost într-o recreaţie, dar el deschise uşa de la intrare şi mă conduse afară, pe holul îngheţat.

— Ăă…

Nu era ceea ce mă aşteptam.

— Trebuie să te duci acasă, Avery.

Îmi dădu drumul la braţ şi-mi arătă uşa apartamentului meu ca şi când habar n-aş fi avut unde locuiam.

Am rămas cu gura căscată, strângând sticla la piept.

— Vorbeşti serios?

— Da. Al dracului de serios. Eşti pilită şi rahatul ăla n-o să se întâmple în faţa mea.

— Ce rahat? M-am dat un pas înapoi, uluită. Îmi pare rău. Ollie m-a invitat…

— Da, şi o să-i tăbăcesc eu fundul mai încolo.

Cu maxilarul strâns ferm, îşi trecu o mână prin păr:

— Doar du-te acasă, Avery. O să vorbim mai târziu.

Mă ustura în fundul gâtului. O mie de gânduri îmi alergau prin cap, în timp ce mă uitam la el.

— Eşti supărat pe mine…

— Nu sunt supărat pe tine, Avery.

Ba să fiu a naibii că aşa arăta. M-am lăsat de pe un picior pe altul.

— Nu vreau să mă duc acasă. Nu e nimeni acolo şi eu…

N-am mai continuat, căci usturimea din gât devenise mai mure. Cam trase adânc aer în piept, închizând ochii.

— O să trec mai târziu pe la tine şi o să vorbim, OK? Dar du-te acasă. Te rog, doar du-te acasă.

Douăzeci si patru

Am deschis gura, dar nu puteam spune nimic. Cam pur şi simplu mă dăduse afară din apartamentul lui. Mă rugase să mă duc acasă. Arsura îmi cuprinsese acum plămânii şi lacrimi fierbinţi îmi înţepau pleoapele.

— OK, am îngăimat.

— Avery…

— E absolut OK.

Întorcându-mă, m-am împleticit pe hol până la uşa mea. Am auzit-o pe a lui deschizându-se şi închizându-se mai înainte s-o deschid eu pe a mea. Lipindu-mi fruntea de uşă, am strâns tare din ochi, dar o lacrimă s-a furişat printre pleoape, şiroindu-mi pe obrazul în flăcări.

Cam mă dăduse afară, iar apartamentul meu era gol. Eu eram goală. Totul era gol. Nu aveam să fim decât eu şi sticla mea stupidă de bere.

OK. Poate că eram uşor abţiguită.

M-am îndepărtat de uşa mea, neştiind sigur unde mă duc, dar nu puteam să intru în apartamentul meu. Prin bunăvoinţa Domnului, am reuşit să cobor cele cinci şiruri de trepte şi să ies pe trotuar fară să-mi rup gâtul.

Răceala asfaltului pătrundea prin şosetele mele groase, amorţindu-mi tălpile, în timp ce mă împleticeam mai departe, luând din când în când o altă înghiţitură din sticlă. Am găsit un loc de parcare gol şi m-am trântit cu fundul pe bordură. Lăsându-mi capul pe spate, m-am zgâit la cerul spuzit cu stele. Hei, vedeam Corona Borealis.

Dar tot nu arăta naibii a coroană.

Sau poate că nu era Corona Borealis. Cum naiba era să ştiu?

Stelele… erau drăguţe, totuşi, şi atât de îndepărtate şi chiar neclare. Lacrimile se

adunară în ochii mei, acoperindu-mi fundul gâtlejului. Braţele îmi căzură între picioare, cu sticla atârnând de degete.

Era oficial. Chiar eram Senorita Ratata-naibii. Şi ratasem totul cu Cam – şi „ceea ce fusese” şi „ceea ce ar fi putut fi”. Pentru că ar fi putut fi ceva acolo, iar eu fusesem atât de idioată. Mai rău, distrusesem prietenia noastră şi el fusese aşa un prieten bun. În scurta perioadă de timp în care îl cunoscusem, el devenise cel mai bun prieten pe care-l avusesem vreodată. Serios.

Ştergându-mi obrazul de umăr, am mai tras un gât de bere. Un vânt rece şuiera în jurul meu, aruncându-mi părul peste faţă, când îmi coboram capul. Nu-mi era frig, totuşi, ceea ce probabil însemna că eram foarte beată.

Eram aşa un cap sec.

Şi de ce stăteam pe bordură? Pe cuvânt că nu ştiam, dar era mai bine decât să fiu în apartamentul meu, de una singură. Şi, da, eram singură aici, afară, dar nu mă simţeam aşa. Eram foarte sigură că exista o veveriţă colo, în copac, aşa că tot însemna ceva, nu?

Am râs şi vântul păru să-mi ridice sunetul, aruncându-l în sus, în crengile golaşe, care clămpăneau ca oasele uscate.

Ridicând sticla să mai iau o înghiţitură, mi-am dat seama că era goală.

— Ei, să mă ia naiba…

Totuşi, am stat acolo, uitându-mă prin parcare, fară să văd de fapt ceva. Nu ştiu cât am stat aşa, dar când am ridicat ochii, n-am mai putut să văd nicio stea în spatele norilor groşi, întunecaţi, iar faţa îmi era amorţită. M-am întrebat ce făcea Molly în clipa asta. Oare se simţea altfel decât mine pentru că făcuse ceea ce trebuia făcut? Mai bine sau mai rău?

— Avery!

Am tresărit auzindu-mi numele şi mi-am scăpat sticla goală de bere. A zăngănit pe asfalt şi s-a rostogolit sub maşina cuiva. Oops.

Cam venea cu paşi mari pe alee, spre mine, cu vântul răsfirându-i şuviţele de păr ondulat pe frunte. Ce se întâmplase cu şapca? îmi plăcea şapca. Expresia de pe faţa lui mi-a răscolit măruntaiele.

— Ce mama naibii faci aici?

— Eu… mă uit la stele.

— Ce?

Se opri lângă mine şi se lăsă pe vine.

— Avery, sunt vreo două grade minus. O să te îmbolnăveşti iar.

Am ridicat din umeri şi mi-am întors privirea.

— Tu ce faci aici?

— Te căutam pe tine, tâmpită mică.

Mi-am întors iute capul spre el şi mi-am mijit ochii. Poate că erau numai două grade cu minus afară, dar tequila era caldă în burta mea şi mă

inflamă.

— Pardon? Tu eşti aici, afară, aşa că şi tu eşti un tâmpit, tâmpitule.

Buzele îi zvâcniră, de parcă încerca să nu zâmbească.

— Ţi-am spus că vin pe la tine să vorbim. Am trecut mai întâi pe la apartamentul tău. Am bătut, dar n-ai răspuns. Uşa era descuiată, aşa că am intrat.

— Ai fost în apartamentul meu? Asta-i destul de nepoliticos.

El păru netulburat.

— Da, te-am văzut stând aici de la fereastra ta.

Capului meu îi lua un pic mai mult ca de obicei să proceseze informaţia.

— S-a terminat lupta?

Aşezându-se lângă mine, eram umăr la umăr.

— Nu. Lupta principală abia a început.

— Ai s-o pierzi.

Cam nu răspunse imediat. Îşi vârî mâinile în păr, ridicându-i vârfurile printre degete.

— Doamne, Avery…

M-am foit în loc, iar băutura pleoscăi în stomacul meu.

Un muşchi i se zbătea pe falcă, stând cu ochii aţintiţi asupra maşinilor la care mă holbasem şi eu mai devreme.

— Când te-am văzut în seara asta, am fost al dracului de surprins.

— Din cauza lui Steph? am izbucnit eu şi am dat vina pe alcool, pentru asta.

— Ce? îmi aruncă o privire. Nu. Jase a invitat-o.

— Părea că era acolo pentru tine.

El îşi ridică un umăr.

— Poate că era, dar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Apoi se întoarse spre mine, cu capul aplecat într-o parte, cu mâinile pe genunchi.

— Avery, nu mi-am tras-o cu Steph de când te-am cunoscut pe tine. Nu mi-am tras-o cu nimeni de când te-am cunoscut pe tine.

Inima îmi bubuia în piept.

— OK.

— OK?

Clătină puţin din cap.

— Vezi, nu pricepi. Niciodată nu pricepi naibii. Mă eviţi de la vacanţa de Ziua Recunoştinţei. Ai renunţat la cursul ăla nenorocit şi ştiu că a fost din cauza mea, şi de fiecare dată când am încercat să vorbesc cu tine, tu ai fugit de mine.

— Ba tu n-ai vrut să stai de vorbă cu mine, în ziua în care ţi-am mulţumit pentru că m-ai ajutat, când cu răceala, i-am atras eu atenţia.

— Drace, crezi că nu ştiu de ce? Poate pentru că ai făcut dureros de clar că nu voiai să ai nimic de-a face cu mine. Şi, pe urmă, apari deodată, în seara asta? Din senin? Şi te îmbeţi? Nu pricepi.

Mi-am umezit buzele reci şi uscate. Tot ce spunea era adevărat.

— Îmi pare rău. Sunt pilită, puţin, şi îmi cer scuze, pentru că ai dreptate şi… bat câmpii.

Se uită lung la mine, apoi izbucni scurt în râs:

— În regulă, nu e momentul pentru conversaţia asta, evident. Uite, n-am vrut să fiu aşa un nemernic, mai devreme, făcându-te să pleci, dar…

— E OK. Sunt obişnuită să nu mă vrea lumea la petrecerile lor. M-am ridicat în picioare. Stelele părură să se învârtă un pic de la mişcare.

— Nu-i mare scofală.

Cam se ridică, uitându-se atent la mine.

— Nu-i pentru că nu te-am vrut acolo, Avery.

— Ăă… zău? Am râs, dar a sunat spart. Mi-ai cerut să plec.

— Eu…

— Corectez! Am ridicat mâna şi imaginea degetelor mi s-a tulburat puţin. Mi-ai spus să plec.

— Da. A fost o mutare nesimţită, dar era prima oară când erai pe la mine, ai venit înăuntru, ai început să bei şi apoi…

Trase adânc aer în piept, lăsându-l să iasă încet.

— Henry era grămadă peste tine şi tu râdeai…

— Nu mă interesează Henry!

— Nu aşa a părut, Avery. Eşti pilită şi n-am vrut să faci ceva ce-ai regreta mai târziu, zise el. Nu ştiu ce naiba se petrece în capul tău nici

jumate din timp şi habar n-aveam ce făceai acolo, în seara asta, dar nu te-am mai văzut niciodată băută şi nu ştiu ce eşti în stare să faci. N-am vrut să profite cineva de tine.

— Am mai trecut prin asta, cunosc, i-am aruncat nerăbdătoare, apoi mi-am închis brusc gura.

Oh, Doamne, n-o să mai beau niciodată. Niciodată.

El îşi ridică mâinile şi se opri la jumătatea drumului. Se uită la mine, în timp ce o groaznică înţelegere îi traversă faţa.

— Cum?

Făcusem o mare greşeală – o mare, mare greşeală. Veni imediat impulsul: luptă sau fugi; şi, fireşte, am ales soluţia cu fuga. Am dat să-l ocolesc.

— Oh, la dracu', nu.

Cam era drept în faţa mea, cu mâinile pe umerii mei.

— Ce-ai spus adineauri?

Controlul situaţiei de criză preluă comanda.

— Nu ştiu ce am zis. OK? Sunt beată, Cam. Evident. Cine naiba ştie ce-mi iese pe gură. Eu, una, nu. Chiar nu ştiu nici ce fac aici, afară.

— Rahat!

Ochii cu care mă scruta erau de un albastru-închis, ca de miazănoapte.

— Avery…

O expresie îndurerată i se zugrăvi pe chip şi degetele i se strânseră pe umerii mei.

— Ce nu-mi spui? Ce nu mi-ai spus?

Am simţit o gheară în gât.

— Nimic! Jur. Crede-mă. Mi-am dat doar drumul la gură, OK? Deci nu te mai uita la mine ca şi când ar fi ceva în neregulă cu mine.

— Nu mă uit aşa la tine, iubito.

Sprâncenele i se lăsară în jos, cercetându-mi stăruitor faţa.

Aş fi vrut să ştiu ce gândeşte, pentru că ştiam că trebuie să fi minţit. Acea mică scăpare din partea mea mă făcuse să încerc cu disperare să născocesc ceva ca s-o acopăr. Aş fi putut minţi, să-i zic că doar mă îmbătasem odată şi mă făcusem de ruşine. Suna veridic, dar aparent nu aveam absolut niciun pic de control asupra limbii.

Apoi Cam făcu un lucru ce-mi răvăşi toate gândurile.

Mă trase spre el, încolăcindu-şi braţele înjurai meu. Am încremenit, doar pentru o secundă sau două, apoi mi-am pus mâinile pe şoldurile lui. Mi-am închis ochii şi mi-am lipit obrazul de pieptul lui.

I-am inhalat mirosul, lăsându-mă învăluită de el.

— Mi-a fost dor de tine.

Mâna lui mă mângâie pe spate, adâncindu-şi

degetele în părul meu zburătăcit de vânt.

— Mi-a fost dor de tine, iubito.

Se lăsă pe spate şi mă ridică de la pământ, după care mă aşeză la loc. Punându-şi palmele pe obrajii mei, râse:

— Zici că eşti un cub de gheaţă.

— Mie mi-e cald.

Şi era adevărat. Pielea îmi era amorţită, dar îi simţeam îmbrăţişarea şi mâinile care mă mângâiau. Mi-am deschis pleoapele şi privirile ni s-au întâlnit.

— Ochii tăi sunt cu adevărat frumoşi, ştii?

— Cred că vorbeşte tequila din tine, răspunse el, rânjind. Gata, hai să te duc înăuntru până nu îngheţi.

Cam făcu un pas înapoi şi-mi dădu drumul la umeri. Eram un pic nesigură pe picioare, dar când a întins mâna şi şi-a împletit degetele printre ale mele, cel mai mare şi mai prostesc rânjet mi-a luminat faţa. Era ca şi când nu-mi ceruse să plec din apartamentul lui, iar eu nu stătusem afară Dumnezeu ştie cât timp, ca o ratată.

Poate să fi fost de la tequila şi de la bere, dar îmi venea să zburd prin jur ca nebuna.

Din fericire, n-am încercat asta, pentru că scările s-au dovedit nişte bestii parşive. Cred că distanţa de la o treaptă la alta mi se tot schimba când să calc. Înapoi în apartamentul meu, Cam

închise uşa în urma noastră. Încă mă mai ţinea strâns de mână şi se întoarse spre mine. N-a zis nimic, dar o anticipare nervoasă creştea în mine.

— O să pierzi lupta, am spus din nou.

— O s-o pierd.

Mă conduse pe după canapea şi apoi mă făcu să mă aşez, lângă el. Abia atunci îmi dădu drumul la mână.

— Cum te simţi?

— OK.

Mi-am şters palmele năduşite de jeanşi.

— Prietenii tăi se întreabă probabil unde eşti.

Cam se lăsă pe spate, aruncându-şi un braţ pe spătarul canapelei.

— Nu-mi pasă.

— Nu?

— Nu.

M-am aplecat şi m-am uitat peste umăr, la el. Părea să aştepte ceva. Incapabilă să stau locului, am sărit în picioare şi a fost cât pe-aci să mă înfig cu faţa în măsuţa de cafea. Dacă n-ar fi fost Cam care să mă prindă de braţ.

— Poate că ar trebui să stai jos, Avery.

— Sunt bine.

Desprinzându-mă din mâna lui, m-am strecurat pe lângă măsuţa de cafea cu multă grijă, în eventualitatea că se hotăra să între în mine. Energia nervoasă îmi zbârnâia prin vene, deopotrivă cu alcoolul. Am tras de pulover,

dezlipindu-l de piele, simţindu-mă înfierbântată.

— Deci… ce vrei să faci? Pot să, ăă, dau drumul la televizor, sau să pun un film, dar nu am niciun film. Bănuiesc c-aş putea comanda unul de la…

— Avery, doar stai jos puţin.

În loc să-l ascult, am cules de jos o pernă căzută şi am aşezat-o pe canapea. Când m-am ridicat, am avut ceva probleme, dar m-am repezit la fotoliul-lună.

— Nu crezi că e prea cald aici?

Amuzamentul îi umplu ochii albaştri.

— Cât ai băut?

— Ăă…

Chiar a trebuit să mă gândesc.

— Nu prea mult… poate două sau trei pahare de tequila şiiiii două beri? Parcă.

— O-ho! Cam se aplecă, ridicându-şi colţurile gurii într-un zâmbet. Când a fost ultima oară când te-ai îmbătat turtă?

— În noaptea de Halloween, am răspuns fară să mă gândesc.

El păru derutat.

— Nu te-am văzut bând în noaptea de Halloween.

— Nu de Halloweenul ăsta.

M-am ridicat, trăgându-mi mânecile în jos şi atingându-mi brăţara.

— A fost… acum cinci ani.

— Uau. E ceva timp.

Se dădu mai în faţă, apoi se ridică în picioare.

— Ai apă pe aici? La sticlă?

— În bucătărie, am zis, umezindu-mi buzele.

A dispărut şi a reapărut foarte repede, întinzându-mi sticla.

— Ar trebui să bei asta.

Am luat-o, dar nu-mi era sete.

— Deci aveai pe atunci, cât? Paisprezece ani? Cincisprezece?

Se aşează iarăşi pe marginea canapelei.

— Paisprezece, am şoptit eu, privirea coborându-mi spre mâinile lui, care îi atârnau între genunchi.

— E o vârstă destul de fragedă pentru o beţie.

Broboane de sudoare îmi acoperiră fruntea. Lăsând sticla jos, am luat un elastic de prins părul de pe măsuţa de cafea şi mi-am strâns părul într-un melc dezordonat în vârful capului.

— Da, ce, tu n-ai băut la paisprezece ani?

Îi apăru un mic zâmbet.

— Ba am ras pe furiş o bere sau două la paisprezece ani, dar parcă părinţii tăi erau foarte stricţi?

Am pufnit cu dispreţ şi m-am trântit în fotoliul-lună.

— Nu vreau să vorbesc despre ei, nici despre beţii, nici despre Halloween.

— OK.

Simţind că mă trec apele, mi-am ridicat

puloverul. Mi s-a încurcat în jurul capului pentru o secundă şi apoi, în sfârşit, am scăpat de materialul care-mi provoca mâncărimi. Dându-mi la o parte de pe faţă şuviţele de păr desprinse, am aruncat o privire spre Cam. Ai fi crezut că n-aveam un maiou top pe dedesubt, după felul în care se holba la mine, dar era mai mult decât atât.

M-am ridicat din nou în picioare, vrând să fiu cât mai departe de conversaţia aceea, întrucât Cam se uita iarăşi la mine de parcă ar fi văzut mai mult decât îi arătam eu. M-am gândit la cum se uitase când văzuse cicatricea pe încheietura mea şi cum mă privise afară, cu câteva minute mai devreme.

Era aceeaşi expresie.

De parcă ar fi aranjat piesele într-un puzzle şi piesele începuseră să se potrivească. Nu ştiu cum, printre gândurile mele dezlânate, mi-am adus aminte de Teresa şi de cum făcuse Cam când îşi dăduse seama că ea vorbea cu un băiat. Cum dusese grija unui frate supraprotector la un cu totul alt nivel. Oare ea…?

Am clătinat din cap şi mi-am alungat asta din minte, pentru că mă făcea să mă gândesc că pentru mine nu existase nimeni care să-mi poarte de grijă.

Dar nu voiam să se uite la mine aşa. Nu aveam nevoie să îmi poarte el de grijă, să se frământe

pentru ce făceam sau ce s-ar fi putut întâmpla. Aveam nevoie de el să…

Să se uite la mine aşa cum o făcuse în prima noapte când mă sărutase şi apoi, din nou, în pat, acasă la părinţii lui. Voiam ca el să mă vadă aşa.

— Ce faci?

M-am oprit la jumătatea drumului dintre bucătărie şi hol. Degetele mi se strânseră pe marginea maioului şi în privirea lui era un altfel de interes, o acută prudenţă. Inima îmi bătea nebuneşte şi gândurile mi se ciocneau unul de altul. Îmi plăcea Cam

— Mult. Chiar dacă asta era o nebunie, sortită să-mi frângă inima. Inima mea era deja rănită. Şi îmi fusese dor de el, şi lui îi fusese dor de mine, şi acum era aici, când ar fi putut fi cu prietenii lui, cu Steph.

O parte din mine încetă cu totul să mai gândească. Cealaltă îmi spuse să fac ceea ce era de aşteptat, ceea ce un tip precum Cam voia şi avea nevoie, pentru că nu de asta era aici? Pentru că nu stăteam de vorbă şi eu voiam să fiu fata aceea de dinainte.

Mi-am scos maioul, înainte ca aiuritul meu creier să se prindă. Ciudat, asta n-a fost greu. Aerul rece îmi învălui pielea înfierbântată, înfiorând-o. Cel mai greu a fost să-mi ridic privirea, când l-am auzit pe Cam trăgându-şi scurt respiraţia.

— *Avery.*

Inima îmi bătea cu putere şi foarte repede, iar pulsul îmi zvâcnea. Sângele mi-a năvălit în obraji, dar mi-am ţinut privirea ridicată.

Se uita fix la mine, precauţia din liniile încordate ale maxilarului său fiind subminată de modul în care pieptul i se ridica, de parcă respira la fel de repede ca şi mine.

Uşor ameţită, m-am sprijinit de perete, lăsându-mi braţele pe lângă corp. Cam stătea în picioare, la vreun metru distanţă, dar nu-l văzusem când se ridicase de pe canapea. Nu doar se uita la mine. Oh, nu, era mult mai mult de atât. M-am simţit devorată de privirea lui, aşa cum mă simţisem când mă sărutase, de parcă încerca să memoreze fiecare detaliu. Căldura mi se scurse pe gât în jos, în piept şi până la marginile de dantelă ale sutienului meu negru. Buzele i se întredeschiseră, iar eu mi le-am muşcat pe ale mele. Când îşi ridică, încet, privirea, o senzaţie intensă începu să se manifeste jos, în pântecele meu. Fierbinţeala îi invadă ochii lui limpezi, adâncindu-i culoarea strălucitoare.

Un fior de nesiguranţă începu să-mi îmbobocească în piept, pe sub tensiunea delicioasă, şi am simţit cum mi se usucă gura. Nu voiam să simt asta. Voiam doar căldura şi senzaţia care-mi tăia respiraţia.

— Cam?

El clătină din cap, încleştându-şi pumnii pe lângă corp.

— Nu.

— Nu, ce? am întrebat.

Strânse din ochi.

— Asta – nu face asta, iubito.

— Nu asta vrei? am înghiţit eu, anevoie.

Cam deschise brusc ochii.

— Nu asta aştept, Avery.

Încrederea mea se clătina ca un copac plăpând în furtună, apoi se prăbuşi definitiv. Am tras aer în piept şi mi s-a oprit în gât.

— Nu mă vrei.

Cam a fost în faţa mea în mai puţin de o secundă, atât de repede că nici nu l-am văzut mişcându-se. Îşi puse mâinile în jurul capului meu şi se aplecă, apropiindu-şi faţa la câţiva centimetri de a mea. Tensiunea se rostogolea din corpul lui valuri-valuri. Aerul îmi fugi din plămâni şi corpul îmi înţepeni.

— Fir-ar să fie, Avery. Crezi că nu te vreau?

Vocea îi era joasă, aproape un mârâit.

— Nu există nici o singură părticică din tine pe care să nu o vreau, înţelegi? Vreau să fiu lângă tine şi în tine. Te vreau la perete, pe canapea, în patul tău, în patul meu şi-n fiecare loc la care mă mai pot gândi şi, crede-mă, am o imaginaţie nesfârşită când vine vorba despre lucruri din

astea. Să nu te îndoieşti nici măcar o clipă că te vreau. Dar nu de asta e vorba.

Am făcut ochii mari, în timp ce confuzia se învârtea ca un ciclon prin mine, amestecându-mi şi mai tare gândurile, ceea ce, în momentul acela, părea chiar imposibil.

Se aplecă, lipindu-şi fruntea de a mea. Contactul îmi acceleră pulsul.

— Dar nu aşa – niciodată aşa. Eşti beată, Avery, iar când o să fim împreună, pentru că o să fim împreună, ai să fii pe deplin conştientă de tot ce îţi fac eu.

Mi-a luat câteva minute, dar, în cele din urmă, ceea ce spusese şi-a croit drum prin aburul alcoolului şi prin confuzie şi a căpătat sens. Închizând ochii, mi-am întors capul, simţind cum pielea lui aluneca peste a mea.

— Eşti un băiat bun, Cam.

— Nu, nu sunt.

Răsuflă prelung, iar răsuflarea lui îmi încălzi obrazul.

— Sunt bun numai cu tine.

Douăzeci şi cinci

Ceea ce se aşteptase Cam să se întâmple s-a petrecut la scurt timp după ce mi-am scos bluza şi i-am arătat sutienul. Mă făcuse să stau jos şi îmi pusese o pătură peste umeri, acoperindu-mă.

Ne-am uitat la un film ştiinţifico-fantastic îngrozitor de prost, până când tot alcoolul se hotărî că nu mai vrea să stea în burta mea.

Smulgându-mi pătura, m-am târât peste picioarele şi poala lui Cam.

— Oh, Doamne...

— Ce? Ţi-e rău.

Cam sări în picioare.

Am dat fuga la baie şi am trântit uşa după mine. Căzând în genunchi, am ridicat capacul şi am început să vomit. Toţi muşchii din corp au luat parte la acea mişcare. Lacrimile îmi curgeau şiroaie şi mă cutremuram toată. Era nedrept să trec prin toate astea după ce avusesem gripă.

Cu tot zgomotul pe care-l făceam, nu l-am auzit pe Cam intrând, ci m-am trezit cu el acolo, îngenuncheat lângă mine. Mâna lui îmi mângâia şira spinării, într-o mişcare continuă, nesfârşită, în timp ce, cu cealaltă, îmi strângea părul care mi se desfăcuse din coc şi-mi căzuse pe faţă. A stat cu mine, murmurându-mi cuvinte nedesluşite, care făceau minuni, în chiar toiul crizei mele de icnit în gol.

Când totul s-a terminat, m-a ajutat să mă sprijin de cadă, luând un prosop şi trecându-l pe sub apă. Îngenunche, ştergându-mi faţa cu prosopul moale, la fel cum făcuse în noaptea cu petrecerea de Halloween şi când îmi fusese rău.

— Ţi-e mai bine? întrebă el.

— Oarecum, am murmurat, ferindu-mi ochii de lumină. Oh, Doamne, e atât de jenant.

El chicoti.

— Nu-i nimic, iubito.

— De asta ai rămas, nu-i aşa? am gemut eu, simţindu-mă o idioată uriaşă. Ştiai că o să-mi fie rău şi eu, poftim, m-am dezbrăcat.

— Sst, mă întrerupse el, dându-mi părul la o parte de pe faţă. Oricât de încântător a fost să te privesc vărsându-ţi maţele, nu de asta am rămas şi o ştii şi tu.

Mi-am închis din nou ochii, simţind că plutesc un pic.

— Pentru că mă vrei, dar nu când sunt beată şi borăsc peste tot?

Cam izbucni în râs.

— Da, ştii, asta sună aproape de adevăr.

— Voiam doar să mă asigur că suntem pe aceeaşi lungime de undă, am murmurat eu.

În clipa aceea, m-a şocat oarecum că eram încă în jeanşi şi sutien, dar pe cuvânt că nu-mi păsa. Mâine avea să fie o cu totul altă poveste.

— Nu suntem.

Mi-am deschis din nou un ochi.

— Ha.

— M-am gândit eu c-o să-ţi placă asta.

Îmi trecu prosopul ud peste bărbie.

— Eşti foarte… priceput la asta.

— Am multă experienţă.

Cam aruncă prosopul, luă un altul şi repetă operaţiunea.

— Am trecut şi eu prin ce-ai trecut tu, nu o dată.

Mă şterse pe gât, peste bretelele sutienului şi în lungul braţelor.

— Vrei să te pregăteşti să te bagi în pat?

Am deschis larg ochii.

El clătină din cap şi gropiţa îi apăru în obrazul stâng.

— Nu te mai gândi la prostii.

— Oh.

— Da, oh, zise el, ridicându-se.

Cu spatele la mine, scotoci pe lângă chiuvetă. Dădu drumul la un robinet. Se întoarse iar cu faţa la mine, întinzându-mi o periuţă de dinţi cu pasta pusă.

— Mă gândeam că poate vrei să scapi de gustul din gură.

Am dat să apuc periuţa cu degetele.

— Eşti minunat.

— Ştiu.

Mi-o dădu şi apoi înlocui periuţa de dinţi cu unul dintre paharele acelea de carton pe care eu nu le folosisem niciodată. Când am terminat, el îngenunche din nou şi se legănă pe călcâie. Îşi deschise fermoarul hanoracului şi-l dezbrăcă.

— Am tot încercat să te fac să spui că sunt minunat încă de prima oară când ai dat peste

mine. Dacă aş fi ştiut că tot ce trebuia era să-ţi dau o periuţă de dinţi, aş fi făcut-o de mult. Pierderea mea.

— Nu. A fost…

M-am ridicat un pic, uitându-mă cum el îşi scoate tricoul peste cap.

— … pierderea mea – ce faci?

— Nu ştiu unde sunt hainele tale.

— Îm-hmm.

Mi-am coborât privirea şi cred că aveam nevoie din nou de prosopul ud.

— Şi mi-am închipuit că ai vrea să ţi le scoţi pe astea.

În lumina puternică, am văzut detaliile tatuajului său cu soarele aşa cum nu le mai văzusem până atunci. Cred că erau o mie de mici semne în interiorul soarelui, alcătuind un detaliu realist, înflăcărat.

— Da…

— Deci cel mai simplu lucru ar fi să-ţi împrumut tricoul meu.

Ochii mei coborâră, peste sfârcul întunecat şi apoi mai jos, urmărind fiecare curbă a muşchilor săi abdominali.

— OK.

— Aşa te-ai simţi mult mai bine.

O umbră fină de păr negru apărea sub buricul lui şi continua în jos, sub betelia jeanşilor. Arăta ca şi cum cineva şi-ar fi apăsat degetele pe

şoldurile lui, lăsând mici adâncituri în piele.

— Desigur, am murmurat eu.

Cum îşi face cineva muşchi acolo? Adică la ce fel de exerciţiu de abdomen trebuie să te supui pentru asta?

— N-ai ascultat niciun lucru din ce ţi-am spus.

Mi-am silit privirea să urce.

— Mm-nuu.

Din nou gropiţa şi apoi mă apucă de şolduri şi mă ajută să mă ridic, aşezându-mă pe marginea căzii.

— Nu-ţi ridica braţele încă, bine?

Stând nemişcată, m-am ţinut bine de marginea căzii, în timp ce el mi-a vârât capul prin deschizătura tricoului lui.

— Ţine braţele jos.

Dădu drumul tricoului şi îşi petrecu braţele pe după mine. În secunda următoare, degetele lui agile îmi desfăcuseră sutienul.

— Ce faci?

Am simţit un gol în stomac şi, vai, mie, după toate cele care se petrecuseră acolo, nu era deloc o senzaţie plăcută.

El râse şi bretelele îmi alunecară pe braţe, făcându-mă să mă înfior.

— Cum am mai spus, nu te mai gândi la prostii. Virtutea ta e în siguranţă cu mine.

— Virtutea mea?

Nu eram sigură că voiam să fie în siguranţă cu

el.

El îmi aruncă o privire.

— Deocamdată.

— Deocamdată? am şoptit eu.

Cam dădu din cap.

— Vârâ-ţi braţele pe mâneci.

Am făcut cum mi-a spus şi apoi el se apucă, demonstrativ, să-mi suflece mânecile prea lungi, înainte să-şi lase mâna să alunece peste braţul meu stâng, oprindu-se deasupra brăţării.

— Nu…

Panica mă cuprinse instantaneu, când îmi desfăcu brăţara. Am încercat să-mi smulg braţul de la el, dar Cam m-a privit în ochi, întărindu-şi strânsoarea.

— Am văzut-o deja, Avery…

Am simţit că ma sufoc.

— Te rog, nu. E ruşinos şi nu pot lua înapoi faptul că ai văzut deja asta. Aş vrea să pot, dar nu pot.

El îşi puse ambele mâini în jurul brăţării şi a încheieturii mele, susţinându-mi privirea cu fermitate.

— Asta e cauza, nu-i aşa? Că te-ai depărtat de mine? Că n-ai vrut să vorbeşti cu mine? Că ai abandonat cursul?

Mi se ridică un nod în gât atât de repede, că n-am mai putut vorbi.

— Of, iubito!

Duioşia se strecură în vocea şi în privirea lui.

— Cu toţii am făcut lucruri de care nu suntem mândri. Dacă ai şti…

Clătină din cap.

— Ce vreau să spun este că nu ştiu de ce ai făcut asta. Sper doar că indiferent ce motiv ai avut, a fost o problemă pe care ai rezolvat-o. Nu te apreciez mai puţin din pricina ei. Niciodată n-am făcut-o.

— Dar ai părut atât de…

Vocea îmi era prea gâtuită.

Brăţara alunecă de pe mână, însă una dintre mâinile lui încă îmi mai acoperea încheietura, când puse brăţara pe marginea chiuvetei.

— Am fost doar surprins şi îngrijorat. N-am ştiut cum de-ai căpătat asta şi n-am de gând să întreb. Nu acum, OK? Doar să ştii că nu trebuie s-o ascunzi de mine. Bine?

Tot ce-am putut face a fost să dau din cap, pentru că eu întotdeauna încercam s-o ascund.

Cam îşi coborî capul şi-mi ridică încheietura, întorcându-mi braţul, cu palma în sus. Îşi lipi buzele de cicatrice şi mi s-a tăiat respiraţia. Mi-am întors privirea, strângând tare din ochi. Ceva mi se fisură înăuntru – straşnicul zid pe care îl construisem în jurul meu.

— Tocmai împlinisem şaisprezece ani, am zis eu, cu vocea răguşită şi am dat drumul cuvintelor înainte să-mi pierd curajul. Atunci am

făcut-o. Nu ştiu dacă într-adevăr am vrut s-o fac sau doar am vrut ca cineva…

Am clătinat din cap:

— E ceva ce regret în fiecare zi.

— Şaisprezece?

Tonul lui nu avea nimic acuzator.

Am dat din cap.

— N-aş mai face nimic de genul ăsta a doua oară. Jur. Nu mai sunt aceeaşi persoană de atunci.

— Ştiu.

Trecură câteva momente, apoi el îmi aşeză braţul pe picior.

— Acum e timpul să-ţi scoatem pantalonii.

Schimbarea abruptă de subiect mă făcu să râd.

— Drăguţ.

Când mă ajută să mă ridic în picioare, tricoul îmi ajunse aproape până la genunchi, iar sutienul îmi căzu la podea între noi, ca un lucru trist şi părăsit. Când dădu să se ocupe de nasturii jeanşilor mei, i-am dat peste mână.

— Cred că pot să fac eu asta.

— Eşti sigură? şi ridică o sprânceană. Pentru că sunt aici la dispoziţia ta şi să-ţi scot jeanşii e un lucru la care cred că mă voi dovedi excepţional.

— Sunt sigură. Îmbracă-ţi la loc hanoracul.

El făcu un pas înapoi şi se sprijini de chiuvetă. Toată musculatura aceea masculină expusă

complet…

— Îmi place când mă priveşti.

— Mi-aduc aminte, am mormăit eu, întorcându-mă cu spatele.

Era ca şi când nu mi-ar fi dat jos brăţara, dar mă simţeam mai dezbrăcată fară ea decât dacă aş fi fost cu toate hainele pe mine. Clătinându-mă puţin, am ieşit din jeanşi. Când m-am întors cu faţa la el, era încă pe jumătate dezbrăcat.

Cam îşi culese hanoracul de pe podea şi mă luă de mână.

— Crezi c-o să fii bine afară din baie?

— Sper.

Ne-am întors în living şi am crezut că o să plece atunci, fiindcă era mult trecut de două dimineaţa, însă el mi-a găsit nişte aspirine şi m-a pus să beau o sticlă de apă, apoi s-a aşezat pe canapeaua mea. Mă trase puţin de braţ.

— Stai cu mine.

Am dat să-i ocolesc picioarele, dar m-a oprit.

— Nu. Stai cu mine.

Fiindcă nu ştiam unde voia să ajungă cu asta, am clătinat din cap. Cam se lăsă pe spate şi mă trase de braţ ceva mai tare. Am cedat şi l-am lăsat să mă aşeze în poala lui. Stăteam într-o parte, cu un umăr spre pieptul lui şi cu picioarele întinse pe canapea, în lungul ei. El mi-a acoperit picioarele cu pătura şi, odată ce m-a aşezat cum a vrut, şi-a încolăcit braţele pe după

mijlocul meu.

— Ar trebui să încerci să dormi, zise el, cu vocea abia auzită peste zumzăiala televizorului. O să-ţi prindă bine, dimineaţă.

M-am relaxat în braţele lui, mai repede decât aş fi crezut cu putinţă. Strângându-mă mai lângă el, mi-am lipit capul de pieptul lui.

— Nu pleci?

— Nu.

— Deloc?

Mi-am închis ochii.

Bărbia lui îmi atinse creştetul capului şi apoi îşi trecu buzele peste fruntea mea. Un suspin îmi ieşi dintre buze.

— Nu mă duc nicăieri, zise el. O să fiu aici când te trezeşti, iubito. Promit.

Mi-au trebuit câteva momente ca să-mi dau seama că lumina orbitoare era de la soarele care bătea în ferestrele livingului meu şi că eu mai eram încă în poala lui Cam. Capul meu era pe umărul lui, iar bărbia lui era sprijinită de creştetul meu. Îşi ţinea braţele încolăcite strâns în jurul meu, de parcă ar fi crezut că m-aş putea trezi şi aş fugi.

În piept, inima mea începu să lucreze mai vioi.

Amintirile din noaptea trecută erau rupte din context, la început, dar când începură să se lege între ele, m-am simţit, pe rând, entuziasmată, ruşinată, şocată şi apoi iar entuziasmată.

Cam era încă aici şi noaptea trecută spusese că mă vrea, că aveam să fim împreună, chiar dacă ştia ce îmi făcusem cu mâna mea şi chiar după ce mă purtasem mizerabil cu el.

Aproape că nu-mi venea să cred. Poate că încă mai visam, pentru că nu simţeam că aş fi meritat asta.

Lipindu-mi o mână de pieptul lui, i-am simţit inima bătând regulat şi puternic sub palmă. Pielea lui era dezgolită, caldă şi reală. Aveam nevoie să-i văd faţa ca să cred cu adevărat că se întâmpla asta. Mi-am schimbat poziţia în poala lui.

Cam gemu, adânc, plin.

Făcând ochii mari, am încremenit. Sfinte Sisoe, îi puteam simţi erecţia lângă şoldul meu. Braţele lui se strânseră în jurul mijlocului meu şi i-am simţit inima pornind să bată mai repede, cam în acelaşi timp cu a mea.

— Scuze, zise el, cu vocea neclară şi răguşită. E dimineaţă şi tu stai pe mine. Asta e o combinaţie care ar dărâma orice bărbat.

Un val de căldură îmi urcă în obraji, dar fierbinţeala îmi alerga prin vene şi mi-am amintit cum îl simţisem când se împinsese în mine, înainte. Nu era cel mai potrivit gând pe care-l puteam avea în clipa aceea. Strânsoarea braţelor lui slăbi şi o mână îi căzu pe coapsa mea. Prin materialul subţire al tricoului – tricoul lui –

pielea îmi furnica.

OK. Poate că era gândul perfect pentru momentul acesta.

— Vrei să mă dau jos de pe tine? am întrebat.

— Nicidecum.

Mâna cealaltă îmi urcă pe spate, degetele lui împletindu-se în vârfurile părului meu.

— În mod foarte sigur nu.

Am schiţat un zâmbet.

— OK.

— În sfârşit, cred că suntem amândoi de acord într-o privinţă.

M-am lăsat un pic pe spate, ca să-l pot vedea. Răvăşit de somn şi cu o urmă fină de barbă, arăta absolut uluitor.

— Noaptea trecută chiar s-a întâmplat?

Colţul gurii i se arcui în sus şi pieptul mi se umflă. Îmi fusese dor de zâmbetul ăsta.

— Depinde ce crezi că tu că s-a întâmplat.

— Mi-am scos bluza în faţa ta?

Privirea lui se adânci într-a mea.

— Da. Încântător moment.

— Şi tu m-ai respins?

Mâna de pe coapsa mea alunecă mai jos.

— Numai pentru că prima noastră oară împreună n-o să fie când eşti tu beată.

— Prima noastră oară împreună?

— Im-hm.

Muşchii din stomacul meu se întăriră.

— Eşti chiar sigur pe tine că o să existe o primă oară între noi.

— Da, sunt.

Îşi lăsă capul pe spate, pe spătarul canapelei.

Trebuia să mă concentrez.

— Am vorbit, nu-i aşa?

Privirea îmi căzu pe încheietura mâinii stângi neacoperită.

— Ţi-am spus când am făcut asta?

— Da.

I-am aruncat o privire cercetătoare.

— Şi nu crezi că sunt o bestie ţicnită?

— Acuma…

Plecându-mi capul într-o parte, l-am ţintuit cu o privire. Rânjetul lui Cam se întinse, în vreme ce mâna lui urcă mai sus pe spatele meu, ajungând la ceafa.

— Vrei să ştii ce cred?

— Depinde.

Îmi conduse capul până când gurile noastre se aflară una în faţa celeilalte.

— Cred că trebuie să vorbim.

— Vorbim.

Am încuviinţat chiar dacă asta mă făcea nervoasă, bineînţeles, dar hotărârea îmi înlocuise teama.

Cam mă apucă deodată de şolduri şi mă ridică, punându-mă pe canapea, lângă el. Am simţit instantaneu lipsa căldurii lui. Când s-a ridicat în

picioare, n-am mai înţeles nimic.

— Parcă trebuia să vorbim, am zis.

— Vorbim. Mă întorc imediat.

Nu puteam intui ce voia să facă.

— Rămâi aici, OK? zise el, îndreptându-se către uşă. Nu te mişca din locul ăla. Nu te gândi la nimic. Doar stai aici şi o să mă întorc imediat.

L-am privit, curioasă.

— OK.

Un zâmbet într-o parte apăru.

— Vorbesc serios, nu te gândi la nimic. Nici la ultimele minute, nici la noaptea trecută. Nici la ultima lună. Sau la ce urmează. Doar stai pe loc.

— Bine, am şoptit. Promit.

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei pentru încă o secundă, apoi plecă şi bineînţeles că m-am gândit la toate în cele cinci minute cât a fost plecat. Când se întoarse, eram aproape convinsă că nu avea să se mai întoarcă.

Numai că a venit.

M-am răsucit în loc, uitându-mă peste speteaza canapelei şi odată ce-am văzut ce avea în mâini, am zâmbit larg.

— Ouă – ai adus ouă.

— Şi tigaia. Împinse uşa cu şoldul, închizând-o. Şi m-am spălat pe dinţi.

— Dar nu ţi-ai pus o cămaşă.

Îmi aruncă o privire, pe drumul spre bucătărie.

— Ştiu că ţi-aş fi frânt inima dacă n-ai mai fi

putut să mă vezi fară cămaşă.

Când a dispărut din nou pe uşă, mi-am lăsat capul pe spate şi am scos un chiot de fată care speram că fusese înfundat.

— Avery, ce naiba faci?

Mi-am ridicat capul.

— Nimic.

— Atunci mişcă-ţi fundu'-ncoace.

Rânjind, m-am dat jos de pe canapea şi am pornit spre dormitor.

— Şi să nu îndrăzneşti să te schimbi.

M-am oprit şi-am făcut o mutră lungă.

— Pentru că într-adevăr îmi place să te văd în hainele mele, adăugă el.

— Ei, dacă o iei aşa…

M-am întors şi am luat-o spre bucătărie. Zăbovind în prag, l-am privit făcând ceea ce îl văzusem făcând de cel puţin zece ori.

El se uită peste umăr la mine.

— Ce? Ţi-au lipsit atât de tare ouăle mele?

Am clipit, limpezindu-mi ceaţa din ochi.

— Nu credeam c-o să te mai văd în bucătăria mea gătind iarăşi ouă.

Funiile groase ale muşchilor de pe umerii lui se flexau şi nu m-am putut abţine de a le admira valea senzuală. Se arcuiră adânc în pielea lui, când se aplecă în faţă ca să potrivească focurile aragazului.

— Chiar atât de tare ţi-am lipsit?

Pentru prima oară n-am şovăit.

— Da.

Cam se întoarse cu faţa spre mine.

— Şi tu mi-ai lipsit.

Am tras adânc aer în piept.

— Vreau să-ţi spun că-mi pare rău pentru cum m-am purtat când tu… ei bine, când mi-ai văzut cicatricea. N-am mai lăsat pe nimeni să mi-o vadă.

Mi-am supt buza de jos şi am făcut un pas înainte.

— Ştiu că nu e o scuză, pentru că am fost o ticăloasă fară egal, dar…

— O să-ţi accept scuza cu o condiţie.

Îşi încrucişă braţele la piept.

— Orice.

— Să ai încredere în mine.

Mi-am lăsat capul pe-o parte.

— Am încredere în tine, Cam.

— Ba nu, n-ai.

Se apropie de mica mea masă şi trase un scaun.

— Ia loc!

Aşezându-mă, am tras în jos de marginea tricoului său, în timp ce el s-a întors spre aragaz, punând mica tigaie pe foc.

— Dacă ai fi avut încredere în mine, n-ai fi reacţionat cum ai făcut-o, zise el simplu, spărgând un ou. Şi asta nu înseamnă că te judec

sau mai ştiu eu ce tâmpenie. Trebuie să ai încredere că ţin destul de mult la tine.

Mi se oprise respiraţia.

El se întoarse, cu ochii limpezi precum cristalul.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine şi sper că vom îndrepta asta. N-o să te presez, dar nu mă poţi lăsa pe dinafară. OK? Trebuie să ai încredere în mine.

Erau o mulţime de lucruri pe care el nu le cunoştea, dar eu nu voiam ca lucrurile acelea să intervină între noi. Nu acum. Nici altă dată.

— Am încredere în tine. O să am încredere în tine.

Cam îmi întâlni privirea.

— Îţi accept scuzele.

Apoi se întoarse iar spre aragaz, prăjind ouăle pentru mine. Apoi a urmat sucul de portocale. N-am mai spus nimic, niciunul, nici celălalt, până ce s-a aşezat şi el la masă, cu cele patru ouă fierte ale lui.

— Deci, de aici încolo, încotro? întrebă el. Spune-mi ce vrei.

M-am oprit, cu furculiţa înfiptă într-un gălbenuş. Privirea mi s-a îndreptat iute spre el, care ţinea unul dintre ouă.

— Ce vreau?

— De la mine.

Muşcă din ou, mestecând fară grabă.

— Ce vrei de la mine?

Punându-mi jos furculiţa, m-am lăsat pe spate şi m-am uitat lung la el. Deodată mi-a trecut prin minte că avea să mă oblige s-o spun şi... şi aveam nevoie s-o spun. M-am gândit la Molly şi la ceea ce avea să spună ea de o sută de ori. Mie îmi era uşor, în comparaţie cu ea.

— Pe tine.

— Pe mine?

— Te vreau pe tine.

Obrajii îmi ardeau, dar am continuat:

— Evident, n-am mai avut niciodată o relaţie şi nici măcar nu ştiu dacă asta e ceea ce vrei tu. Poate că nu e...

— Este.

Îşi termină oul.

Mi se încordă pieptul.

— Este?

El chicoti.

— Pari atât de surprinsă, de parcă nu-ţi vine să crezi.

Luă un alt ou de pe farfurie.

— Asta-i chiar adorabil. Te rog, continuă.

— Mă rogi să continui...? Am clătinat din cap, roşind: Vreau să fiu cu tine.

Cam termină de mâncat şi al doilea ou.

— Ăsta e al doilea lucru asupra căruia suntem de acord, în dimineaţa asta.

— Şi tu vrei să fii cu mine?

— Vreau să fiu cu tine de prima oară când m-ai refuzat. Am tot aşteptat să te răzgândeşti.

Buzele lui se arcuiră în sus.

— Deci, dacă o să facem asta, există câteva reguli de bază.

Mă aşteptase pe mine?

— Reguli?

Dădu din cap, curăţând al treilea ou.

— Nu sunt prea multe. Să nu mă excluzi. Suntem doar tu şi cu mine şi nimeni altcineva.

Făcu o pauză şi inima mea tresăltă.

— Şi, în final, să continui să arăţi la naibii de sexy în tricourile mele.

Am izbucnit fară voie în râs.

— Cred că toate sunt posibile.

— Bine.

L-am urmărit terminându-şi ouăle şi, cu toate că eram fericită, nervii mă copleşiră.

— N-am mai făcut nimic din toate astea înainte, Cam. Şi nu-mi e uşor să mă descurc mereu cu toate. Ştiu asta. Nu-ţi pot promite că va fi uşor pentru tine.

— Nimic din ce-i plăcut în viaţă nu e uşor.

Îşi goli paharul de lapte şi apoi se ridică, venind lângă mine. Mă luă de mână şi mă ajută să mă ridic. Îşi încolăci braţele pe după mijlocul meu şi lăsă capul în jos, atingându-mi obrazul cu buzele:

— Sunt serios în ce te priveşte, Avery. Dacă mă

vrei cu adevărat, mă ai.

Închizând ochii, mi-am lipit palmele de pieptul lui.

— Te vreau cu adevărat.

— E bine de ştiut, murmură el, aplecând mai mult capul şi trecându-şi uşor buzele peste ale mele.

Anticiparea se umflă ca un balon.

— Pentru că, altminteri, ar fi devenit stânjenitor de nu se poate.

Am început să râd, dar deodată gura lui a fost peste a mea, amuţindu-mă. Sărutul a fost delicat, la început. O explorare tandră a buzelor mele, dar trecuse prea mult de ultima oară când mă sărutase. Şi trecuse prea mult de când mă mai simţisem astfel. Voiam mai mult.

Plimbându-mi mâinile în sus, pe pieptul lui şi apoi pe marginea obrajilor lui aspri, mi-am împletit degetele în părul lui ciufulit şi moale. Asta a fost toată încurajarea de care avea Cam nevoie. Îşi adânci sărutul, despărţindu-mi buzele şi strecurând limba înăuntru. Mâinile lui alunecară pe şoldurile mele şi apoi în sus, spre talia mea. Mă smuci spre el, iar sărutul lui trecu de la inocent şi dulce la categoric sexy în câteva secunde.

Cam mă ridică, frângând o exclamaţie de surpriză din partea mea, rapid înăbuşită într-a lui. Instinctul a preluat comanda şi mi-am

încolăcit picioarele în jurul mijlocului său. Avântându-se cu putere într-un salt înainte, mă lipi cu spatele de perete şi cu pieptul de al lui. Corpul meu se înmuie şi se umezi între coapse când l-am simţit acolo, dovadă tare pentru cât de mult mă dorea. Apoi fiecare centimetru din corpul meu se încordă, odată cu fierbinţeala ce se răspândea în mine.

Pentru prima oară, n-a fost niciun strop de panică. Nimic decât minunata senzaţie care mă făcea să mă simt vie şi, de data asta, eram perfect stăpână pe mine. Exista o libertate pe care n-o mai trăisem niciodată şi am plonjat în sărutul acela. El scoase acel sunet teribil de sexy care i se rostogoli din piept, transmiţându-se şi într-al meu.

Păru să treacă o veşnicie până să-şi ridice gura.

— Trebuie să plec.

Am lăsat să-mi scape o şoaptă tremurată.

— Pleci acum?

— Nu sunt un sfânt, iubito, mârâi el, pur şi simplu. Aşa că, dacă nu plec acum, n-am să mai plec o vreme.

Un impuls mă străbătu din vârfurile sânilor până în măruntaie.

— Şi dacă nu vreau să pleci?

— Fir-ar, zise el, trecându-şi mâinile în lungul coapselor mele. Faci foarte dificil să mai fiu

băiatul bun care spuneai aseară că sunt.

— Nu sunt beată.

Îşi apăsă fruntea de a mea, chicotind încetişor.

— Da, pot să-mi dau seama şi cu toate că ideea de a te lua chiar acum, la perete, e destul să mă facă să-mi pierd controlul, vreau să ştii că sunt serios. Nu eşti doar o fată cu care vreau să mă culc. Nu eşti o prietenă cu avantaje. Pentru mine eşti mai mult de atât.

Mi-am închis ochii, gâfâind.

— Ei bine, asta a fost… chiar oarecum perfect.

— Eu sunt chiar oarecum perfect, răspunse el, desprinzându-mi blând picioarele din jurul lui.

Mă aşeză pe podea şi aş fi căzut imediat, dacă nu m-ar fi ţinut el.

— Toată lumea ştie asta. Numai tu înţelegi mai greu.

Am râs.

— Ce vrei să faci?

— Un duş cu apă rece.

— Pe cuvânt?

— Da.

Am râs din nou.

— Te mai întorci?

— Întotdeauna, zise el şi mă sărută grăbit.

— OK.

Mi-am deschis ochii şi am zâmbit.

— Te aştept.

Douăzeci şi şase

Viața mea s-a modificat în foarte puţine aspecte, dar într-o perioadă atât de scurtă, încât acestea s-au acumulat, devenind o uriaşă schimbare, cel puţin pentru mine. Cam şi-a petrecut cu mine toată duminica şi m-am trezit, în dimineaţa asta, cu un mesaj de bună dimineaţa de la el.

Mai înainte să apuc să le dau vestea lui Brit şi Jacob despre schimbarea de statut dintre Cam şi mine, au văzut-o ei înşişi, cu ochii lor, când aşteptam afară, ca să-şi termine Brit ţigara, înainte să ne îndreptăm spre Whitehall, luni.

Cam a apărut din senin, furişându-se în spatele meu şi încolăcindu-şi braţele pe după mijlocul meu. Eu m-am crispat toată pentru o fracţiune de secundă, înainte de a face un efort să mă relaxez. El şi-a lipit buzele de obrazul meu, iar fiorul care m-a străbătut nu avea nicio legătură cu frigul de afară.

— Salutare.

Lui Brit îi căzu ţigara din gură.

Jacob clipi o dată, apoi de două ori, apoi încă o dată.

— Ce…?

L-am prins pe Cam de antebraţe, în timp ce-şi plimba buzele spre urechea mea, lăsându-mi o dâră fierbinte pe piele.

— Cred c-o să-i ia foc pantoful lui Brittany.

Mi-am coborât privirea şi m-am smuls din braţele lui.

— Of, Doamne, Brit, pantoful tău!

Ea s-a uitat în jos şi-a scos un mic ţipăt. Scuturându-şi ţigara de pe pantof, sări înapoi.

— Era să mor arsă. Şi-ar fi fost numai vina ta!

— Vina mea?

— Da. Pentru că nu mi-ai spus despre asta.

Făcea un gest larg spre Cam, care rânjea.

— Asta!

— Voi doi sunteţi, ştiţi voi? arătă Jacob cu degetul spre noi. *Împreună?* împreună?

N-am apucat să răspund. Cam m-a întors în loc şi m-a sărutat, chiar acolo, între cele două clădiri. Şi n-a fost un pupic între prieteni. Când limbile noastre s-au atins, mi-a alunecat geanta de pe braţ şi a căzut pe pământul îngheţat.

— Fir-aş al naibii, murmură Jacob. Cred c-or să facă bebeluşi.

Cu obrajii arzând, m-am dat înapoi. Cam nu arăta deloc ruşinat, lipindu-şi încă o dată buzele de fruntea mea. Peste umărul lui, le-am văzut pe Steph şi pe prietenele ei rămânând cu gura căscată la noi. Bănuiesc că nici ea nu primise vestea.

— Trebuie să-l prind pe profesor mai înainte să înceapă cursul, aşa că trebuie să fug, zise el, îndepărtându-se. Ne vedem după?

— Da.

Îmi furnicau buzele, deopotrivă cu alte părţi ale corpului.

— Ne vedem atunci.

Când m-am întors iarăşi spre prietenii mei, amândoi se holbau la mine de parcă tocmai le arătasem dotările fizice. Aplecându-mă, mi-am luat geanta de jos.

— OK, mai înainte să începeţi amândoi să ţipaţi la mine, s-a întâmplat pur şi simplu, nu mai departe de ieri, şi n-am avut timp să spun nimic.

Brit îşi încrucişă braţele.

— N-ai avut o secundă să suni sau, nu ştiu, să trimiţi un mesaj pe telefon?

— Am cam stat toată ziua împreună, ieri, am ieşit să mâncăm şi apoi…

— Aţi făcut sex? întrebă Jacob, prinzându-mă de umăr şi zgâlţâindu-mă niţel. Oh, Doamne, fato, detaliile – am nevoie de detalii. Cât o are de mare…?

— N-am făcut sex, i-am răspuns şi i-am dat peste mână. Doamne, suntem împreună numai de ieri. Dă-mi nişte timp pentru asta.

— Eu i-aş fi tras-o din august, mă informă Jacob.

I-am aruncat o privire nedumerită.

M-au descusut apoi despre ceea ce se întâmplase, în timp ce mergeam spre Whitehall şi până a început ora. Când i-am lăsat ca să-l

aştept pe Cam afară, eram sigură că-i împăcasem pentru lipsa mea de onestitate prietenească.

Stăteam chiar în faţa intrării, sprijinindu-mă de o coloană. Probabil arătam ciudat, cu zâmbetul radios gravat pe faţă, dar adevărul este că nu mă mai oprisem din zâmbit de ieri-dimineaţă.

Zâmbetul mi-a mai intrat puţin la apă când l-am văzut pe Cam ieşind pe uşă, cu Steph lipită de el. Singurul lucru care m-a ţinut să nu mă port ca un tigru şi să mă reped la ea a fost faptul că el nu părea prea încântat.

Steph îşi aruncă dintr-o mişcare a capului coama de păr lucios peste un umăr, când se apropiară de mine.

— Bună, zise ea, după părerea mea cu un munte de falsă veselie.

— Salut, i-am răspuns, susţinându-i privirea.

Cam se strecură lângă mine, împletindu-şi degetele printre ale mele.

— Cursul tău s-a terminat mai devreme?

Am dat din cap.

— Acum câteva minute.

Steph arunca pumnale din ochi, uitându-se la mâinile noastre strânse.

— O să fii la petrecerea lui Jase, sâmbăta viitoare, Cam?

Era o petrecere? Oricât de prostească, nu-mi plăcea deloc ideea să meargă Cam la o petrecere

unde ar fi fost şi Steph. Greşit. Greşit. Dar un sentiment urât încolţea în mine ori de câte ori mă gândeam la ei doi cuplaţi în trecut.

— Încă nu ştiu.

Cam îmi strânse mâna.

— Depinde dacă Avery vrea să vină.

Gura ei perfectă rămase deschisă şi cred că l-am iubit pe Cam.

— Dacă Avery vrea să…? Mă rog.

Se îndepărtă cu paşi mândri, spre fata cu care o văzusem la petrecerea de Halloween.

Mi-am ridicat privirile spre Cam.

— Ei bine, nu părea prea bucuroasă.

El ridică din umeri.

Pornirăm împreună spre Knutti.

— Deci voi doi n-aţi fost mai mult decât doar prieteni cu avantaje?

Cam îmi aruncă o privire piezişă.

— Ne mai clupam, când şi când, dar, aşa cum ţi-am spus weekendul ăsta, n-am mai fost cu nimeni de când te-am cunoscut pe tine.

— Ştiu. Numai că se pare că ea voia mai mult.

— Tu nu?

— Doamne, chiar trebuie să lucrăm la încrederea ta.

Cam chicoti şi mă trase lângă el. Ne-am îmbrăţişat, în pofida vântului ce şuiera în josul dealului.

— Mă pot gândi la vreo câteva lucruri la care

putem lucra.

— Perversule, am mormăit, deşi mintea mea era chiar pe aceeaşi lungime de undă cu a lui.

El îşi apăsă buzele de tâmpla mea.

— Mă recunosc vinovat, iubito.

Cam nu s-a dus la petrecerea de la Jase, sâmbătă seara. Nici măcar n-a deschis discuţia, iar eu nu ştiam dacă ar fi trebuit s-o deschid eu. Mă simţeam puţin vinovată pentru că nu se ducea, fiindcă nu voiam să mă amestec între el şi prietenii lui, dar el nu părea deranjat de faptul că rata o partidă grozavă de bere ping-pong.

Am ieşit la cină într-un orăşel din apropiere, apoi ne-am întors la mine acasă. Dacă mai aveam vreo îndoială despre seriozitatea relaţiei noastre, mi-a dispărut în seara aceea.

Cam îl adusese pe Raphael în apartamentul meu.

Nimic nu e mai serios ca o ţestoasă mergând pe podeaua bucătăriei tale.

— Îi trebuie mişcare, zise Cam, aşezându-se în faţa frigiderului meu, cu picioarele depărtate. Dacă nu, se îngraşă şi se leneveşte, stând în carapacea lui.

— Bietul Raphael.

L-am luat de jos şi l-am întors în partea cealaltă, ca să se ducă înapoi spre Cam.

— Trebuie să fie plictisitor în acvariu.

— E un terariu, mă corectă Cam. Şi are un

terariu trăsnet.

I-am luat unul nou, de ziua lui.

— Ştii când e ziua lui?

— Da. Pe 26 iulie.

Făcu o pauză, măsurându-mă din ochi.

— Ziua ta când e?

Mi-am încrucişat gleznele.

— Ăă, mai ai timp până să-ţi poţi face griji în legătură cu asta. Dar a ta când e?

— Pe 15 iunie. Când e ziua ta, Avery?

Asta începea să devină stingheritor.

— A fost pe 2 ianuarie.

Cam se aplecă, ridicându-şi sprâncenele. Trecură câteva secunde, în care nu făcu decât să se uite la mine.

— Am ratat ziua ta.

— Nu-i nimic, am zis eu, fluturând din mână. Am fost la Smithsonian şi apoi m-am îmbolnăvit, aşa că e probabil mai bine că n-ai fost prin preajmă.

Expresia lui se înnegură.

— Au, frate, de aceea ai spus că voiai să mergi acolo pe 2 ianuarie. Te-ai dus singură? Rahat. Mă simt atât de…

— Nu, am ridicat eu mâna. Nu-i nevoie să te simţi prost. Tu n-ai greşit cu nimic.

Cam mă studie alte câteva momente, cu expresie reţinută. În cele din urmă, zise:

— Ei bine, întotdeauna există un „la anul”.

Am zâmbit. La anul. Uau. Gândind atât de departe în viitor era un pic înspăimântător şi excitant.

După o vreme, Cam luă ţestoasa în palme şi se ridică.

— Mă întorc imediat.

Cât timp Cam îşi duse pet-ul în apartamentul lui, am dat fuga la baie şi m-am spălat repede pe dinţi. Am terminat cu o secundă înainte să se întoarcă el. Cam îşi scoase puloverul de lână, aruncându-l pe spătarul canapelei. Tricoul cenuşiu de dedesubt stătea mulat pe pieptul lui larg, iar când îşi întinse oasele, înainte de a se aşeza, marginea lui se ridică, expunând o fâşie de piele netedă.

Inima mea începu să bată mai repede, privindu-l de pe hol. Cam şi eu ne sărutaserăm – o grămadă – şi îi plăcea să mă ţină în braţe, deci într-o săptămână, mă obişnuisem cu el să-şi ţină braţele în jurul meu şi buzele peste ale mele, dar nu făcuserăm nimic asemănător serii de Ziua Recunoştinţei, chiar dacă îmi închipuiam că el ar fi vrut. Aşa că trecuseră multe nopţi în care mă dusesem la culcare cu gândul la el şi, cu toate că puteam obţine oarecare uşurare de la ceea ce se transforma într-o constantă durere mocnind surd, nu-mi era de ajuns.

El mă voia.

Eu îl voiam.

Eram împreună.

Şi aveam încredere în el.

Muşcându-mi buza, m-am jucat cu marginea rochiei tricotate pe care o purtam. Îmi scosesem ghetele şi colanţii când ajunseserăm înapoi, iar acum pe picioarele goale începuse să mi se facă pielea de găină.

Oare aştepta să fac eu prima mişcare? Părea atât de… grijuliu cu mine, de parcă s-ar fi temut că aveam să fug de el. Eu voiam să fug la el. Cam aruncă o privire spre mine, cu sprâncenele ridicate, încăperea era întunecată, cu excepţia luminii de la televizor.

— Ai de gând să vii încoace sau o să te uiţi la mine tot restul serii?

Obrajii mi se încălziră şi am plecat de lângă uşă. Puteam să fac asta. Nu aveam nevoie să aştept să facă el o mişcare.

Adunându-mi curajul, m-am dus până la el. El s-a uitat în sus, la mine, cu ochii aceia extraordinari, şi a ridicat o mână. Am pus mâna mea într-a lui, dar în loc să mă aşez lângă el, m-am suit călare în poala lui.

Cam a devenit imediat alert, mâinile lui zburând pe şoldurile mele.

— Salutare, iubito.

— Salut, i-am răspuns, cu inima bătându-mi atât de repede, încât aveam toate şansele să fac atac de cord.

Îşi coborî privirea, genele dese acoperindu-i ochii.

— Ţi-a fost dor de mine chiar atât de tare? N-am fost plecat decât câteva minute.

— Poate.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui, lăsându-mă încet în jos. L-am strâns ceva mai tare când am simţit erecţia lui apăsându-mă în părţile mele cele mai sensibile.

Mâinile lui s-au ridicat dinspre şolduri spre coaste, încet, atât de încet, încât am crezut c-o să mor până a ajuns să-mi ia obrajii în palme.

— Ce faci?

Mi-am umezit buzele şi genele lui s-au ridicat, dezvăluind o nuanţă mai adâncă de albastru.

— A ce seamănă?

— Mă pot gândi la vreo câteva chestii.

Îşi trecu uşor degetele mari peste obrajii mei.

— Pentru toate sunt extrem de interesat.

— Interesat?

Respiram repede şi scurt.

— Asta-i bine.

Atunci, pentru că părea să-mi lase mie iniţiativa, mi-am coborât capul până în dreptul capului său. Buzele noastre se atinseră o dată, de două ori, apoi mi le-am apăsat mai ferm peste ale lui. El m-a imitat, săruturile noastre devenind mai adânci, mai lente şi infinit mai lacome, când limba lui o chinuia pe a mea într-un mod care mă

făcea să tremur şi să vreau mult mai mult.

Mâinile lui alunecară înapoi, încet, leneş, făcându-mi spatele să se arcuiască sub ele. Chiar dacă singura mea experienţă în privinţa asta se reducea la ceea ce făcuserăm în noaptea de Ziua Recunoştinţei, aparent corpul meu ştia ce să facă. Mi-am legănat bazinul, iar mâinile lui mă strânseră de talie. Un fior trecu prin trupul lui bine făcut, ceea ce a fost deopotrivă un pic înfricoşător şi foarte încurajator.

Una dintre mâinile lui strânse în pumn materialul rochiei mele, care mi se ridică mai sus pe coapse. Cealaltă se întoarse, trecând peste abdomenul meu şi peste sâni. Îmi cuprinse un sân în palmă, mângâindu-i sfârcul cu degetul mare, jucându-se prin haine cu vârful întărit. Un geamăt se porni din mine şi-mi scăpă de pe buze, un sunet care păru să-l electrizeze pe Cam.

— Ţi-a plăcut asta? întrebă el, mişcându-şi buzele peste buzele mele.

Chiar avea nevoie de confirmare?

— Da.

Cu degetul mare începu să traseze, lent, chinuitor, un cerc peste sfârcul meu. Am încercat să-mi ţin respiraţia, când buzele lui le părăsiră pe ale mele. Şi le-a plimbat tandru pe bărbia mea, apoi coborî pe gât. Spatele meu se arcui mai tare, împingându-mi sânul mai mult în palma lui, în timp ce bazinul meu se legănă din

nou. Cel mai sexy sunet i se rostogoli din piept şi se lăsă pe spate, privindu-mă.

— Spune-mi ce vrei, iubito.

Mâna lui se mută la celălalt sân.

— Orice. Şi-am s-o fac.

Aveam nevoie de un singur lucru de la el.

— Atinge-mă.

Cam se înfioră din nou şi asta mă înfierbântă.

— Îmi dai voie?

Am dat din cap, fară să ştiu cu ce anume eram de acord, dar aveam încredere în el. Ambele sale mâini erau pe umerii mei, alunecând pe sub decolteul larg al rochiei. Am rămas neclintită când mi-a dat rochia jos de pe umeri, expunându-mi sutienul. Continuă să lase rochia jos, până ce am putut să-mi eliberez braţele, iar materialul a rămas strâns în jurul taliei mele.

— Frumos, murmură el, plimbându-şi degetul de-a lungul marginilor de dantelă ale sutienului. Uită-te la priveliştea asta. Atât de al naibii de frumoasă.

Răspunsul meu se pierdu când îşi coborî capul, închizându-şi gura peste vârful sânului meu. Prin satinul subţire al sutienului, gura lui mă frământa, în timp ce-şi încleştase mâinile în şoldurile mele, aducându-mă mai ferm spre el. Simţurile mele erau devastate de fiecare dată când gura lui trăgea excitant şi de faptul că-l simţeam acolo, împingând în miezul meu.

Mâinile mele îi răvăşeau părul în neştire, iar capul meu zvâcnea lăsându-se mai mult pe spate. Cam trecu la celălalt sfârc şi o muşcătură aţâţătoare mă făcu să scot un strigăt.

Eram pierdută în el, înconjurată de senzaţiile pe care el le stârnea în lăuntrul meu. Deja mă simţeam gata să-mi ies din minţi, iar când mâinile lui coborâră spre coapsele mele, intrând pe sub marginea rochiei, m-am încordat în cel mai plăcut mod.

Buzele lui trasară o dâră fierbinte pe gâtul meu în sus, ajungând la buza mea de jos, jucându-se cu ea.

— Spune-mi ceva, iubito.

Mâna i se strecură între coapsele mele, mişcându-se în cercuri mici, apropiindu-se de centru.

— Ai mai avut orgasm până acum?

Tot corpul mi s-a îmbujorat şi, când nu i-am răspuns, mâna lui se mişcă mai jos pe coapse, departe de locul în care îl voiam eu. Să-l ia naiba.

— Da, am şoptit. Am avut.

— Ţi l-ai stârnit tu singură? întrebă, urcându-şi mâna înapoi, pe coapsă.

M-am foit, dându-mă mai aproape, iar el gemu. Punându-mi fruntea pe fruntea lui, am închis ochii.

— Da.

Drept răsplată pentru răspunsul la întrebarea lui, un deget lung alunecă peste centrul chiloţilor mei şi tot trupul meu a zvâcnit. Nodul din pântecele meu s-a întărit şi degetul lui se plimbă înainte şi înapoi, cu o foarte uşoară atingere care mă înnebunea.

Dorinţa mi-a întunecat gândurile şi am ştiut că voiam să-l fac să simtă cum eram. Aveam o oarecare idee despre cum să fac asta. Mi-am coborât mâna pe pieptul lui, apoi pe abdomenul lui plat. Am ezitat la betelia jeanşilor lui.

Cam rămase nemişcat, apoi îmi apucă buza între buzele lui.

— Ce anume vrei, Avery?

— Vreau să… vreau să te ating, am recunoscut, spre surprinderea mea. Dar nu ştiu cum îţi place ţie.

El scoase din nou sunetul acela, care mă făcu să tremur, în timp ce-şi puse cealaltă mână peste a mea.

— Iubito, orice o să faci, o să-mi placă.

— Pe bune?

— La dracu’, da, zise el, trăgându-se mai înapoi şi lăsând un spaţiu între noi. Indiferent ce vrei să-mi faci, o să ador. N-ai de ce să-ţi faci griji din pricina asta.

Încurajată de declaraţia lui, i-am deschis nasturele jeanşilor şi am tras fermoarul în jos. Sfinte Sisoe! Am tresărit la vederea cărnii tari,

rozalii. Fără boxeri. Fără nimic. Cam nu purta chiloţi.

Chicoti, la descoperirea mea.

— Acces direct.

Apoi coborî mâna, scoţându-şi-o.

N-am putut să nu mă holbez şi m-am simţit nătângă pentru asta, dar era ceva extrem de excitant să-l văd astfel, ştiind că mă voia pe mine şi că eu îl aşteptam cu bucurie. Am ezitat, totuşi; deşi el spusese că puteam să fac orice, căci i-ar fi plăcut, mă îndoiam de asta şi voiam să-l satisfac. Voiam să-l fac să se simtă bine.

I-am urmărit mâna strângându-se în jurul bazei şi trăgând în sus.

— M-am gândit la tine, i-am şoptit eu.

Mâna lui se opri.

— Cum?

— Când m-am… atins, m-am gândit la tine.

— Fir-ar, mârâi Cam. Ăsta e cel mai excitant lucru pe care l-am auzit vreodată.

Cam mă sărută atunci, mai apăsat şi mai brutal decât înainte. Asta nu m-a speriat. Cel mult, m-a excitat mai tare. Mi-a dirijat mâna spre el şi mi-am strâns degetele în jurul grosimii lui. El a tresărit puternic în palma mea şi pieptul i s-a ridicat abrupt.

A zis ceva cu gura lipită de a mea, dar n-am putut înţelege, apoi mi-a condus mâna în sus, pe toată lungimea, şi înapoi, stabilind un ritm pe

care l-am păstrat şi după ce mi-a dat drumul la încheietură. Cu mâna liberă acum, m-a strâns de ceafa, iar pe cealaltă a dus-o din nou între coapsele mele. Amândoi respiram mai repede, când m-a cuprins în palmă, peste chiloţi. Podul palmei lui apăsa pe ghemul de nervi, degetele împingeau în centrul inflamat, iar eu nu mai ştiam de mine. În vreme ce mă săruta mai adânc şi eu îl mângâiam, îi călăream mâna. El împungea într-a mea, cu mişcări scurte, dar puternice. Trupul lui se înfioră când eu am simţit familiara încordare dintre picioare. Nodul s-a desfăcut, răspândindu-se în spirală prin mine. Orgasmul a fost puternic, şoptindu-i numele, răguşit. Mâna lui a rămas pe loc, mângâindu-mă încet prin chiloţi, în timp ce corpul mi-era zgâlţâit de tremurături. Apoi a urmat el, corpul lui zvâcnind în sus şi contractându-se spasmodic.

Păru să treacă o veşnicie până ce Cam mi-a dat, cu blândeţe, mâna la o parte. Eram fară vlagă şi satisfăcută, când m-a strâns la pieptul lui, ţinându-mă bine, inima lui bătând la fel de repede ca şi a mea. Depuse un sărut pe pleoapele mele, apoi pe buzele mele întredeschise. N-am mai vorbit, după aceea, şi am aflat că uneori cuvintele nu sunt necesare.

Dar în străfundul minţii mele, ştiam că sunt nişte cuvinte pe care trebuia să le spun. Adevăruri ce ar fi trebuit rostite mai înainte de a

merge mai departe. Lucruri pe care trebuia să le lămuresc.

— Hei, zise Cam, cu vocea domoală.

Mă încordasem fară să-mi dau seama.

— Eşti OK? N-am…

— A fost perfect.

I-am sărutat obrazul, dorindu-mi să am un întrerupător în creier.

— E perfect.

Speram doar c-o să dureze.

Douăzeci si şapte

Ştiinţele economice au devenit infinit mai interesante când mi-am folosit timpul, în oră, ca să recapitulez tot ce făcuserăm Cam şi cu mine după ce prietenii lui plecaseră şi Ollie se dusese la culcare, cu o noapte înainte.

Mă condusese înapoi în dormitorul lui, închizând încet uşa în urma sa. Energia nervoasă se adunase în stomacul meu, când venise spre mine şi îmi luase obrajii între palme. Din noaptea de pe canapeaua mea, ne sărutaserăm şi ne atinseserăm de multe ori, dar părea altfel în dormitorul lui, mai intim, cu mai multe posibilităţi.

Am încercat să nu mă gândesc la sexul propriu-zis, pentru că nu eram sigură că aş fi putut într-adevăr să trec prin act. Dacă aveam să mă simt

bine sau dacă urma să-mi amintească de ceea ce se întâmplase. Ştiam că avea să doară, pentru că eram încă virgină, dar oare durerea avea să devină mai adâncă?

El nu dorise mai mult, în noaptea aceea, şi mă întrebam dacă, în vreun fel, ştia.

Cam îmi scosese puloverul, dar îmi lăsase sutienul şi jeanşii. Tricoul lui aterizase lângă hainele mele dezbrăcate, iar când mă sărutase, mâinile lui se împletiseră în părul meu. Căzuserăm pe patul lui, iar el îşi vârâse un picior între ale mele. Când săruturile lui coborâseră pe gât şi se centraseră pe sânii mei acoperiţi de dantelă, îşi dusese mâinile pe şoldurile mele, îmboldindu-mă să mă mişc spre el. Îmi luase sfârcul întărit în gură, în timp ce eu mă împingeam în el, cu capul dat mult pe spate şi gura strânsă, ca să nu fac gălăgie. Mă adusese la orgasm aşa, fară mâini, prin jeanşi şi chiloţi. Iar când îmi strecurasem mâinile în pantalonii lui largi de trening, lipindu-mi palma pe lungimea tare, grea, el împunsese în mâna mea, foarte asemănător cu felul în care îmi închipuiam c-ar fi făcut-o înăuntrul meu.

Rămăsesem o vreme ghemuită în braţele lui. Vorbiserăm despre toate şi nimic, până târziu în noapte. Plecasem când începuse să moţăie, fiind însă suficient de treaz cât să încerce să mă convingă să mă întorc în patul lui. Se dăduse

totuşi jos şi mă condusese până la uşa apartamentului. Cam îmi dăduse cel mai dulce sărut de noapte bună.

Se prea poate să mă fi îndrăgostit.

OK. Probabil mă îndrăgostisem deja cu luni în urmă, dar acum părea mai real, era palpabil, şi – oh, Doamne – chiar ştiam cum e să iubeşti – căldură efervescentă. Când eram în preajma lui sau mă gândeam la el, îmi imaginam că mă simt ca bulele de acid în şampanie, care urcă mereu la suprafaţă. Tocmai am gândit asta?

Un zâmbet larg şi prostesc apăru pe buzele mele.

Brit îmi prinse privirea şi se strâmbă.

Roşind, am hotărât să fiu atentă la ultimele zece minute din curs. Profesorul vorbea despre staţiile de benzină de la începutul anilor optzeci. Ceva în legătură cu cererea şi oferta. În mod clar trebuia să citesc singură capitolul ăsta.

— Doamne, eşti lovită rău, îmi zise Brit după oră, în timp ce ieşeam din Whitehall. E scris pe toată faţa ta.

Am rânjit.

— Sunt.

Brit îşi strecură braţul pe sub al meu, când ajunserăm afară. Fulgii pluteau prin aer, iar norii erau groşi.

— Mă bucur că i-aţi dat de cap. Sunteţi atât de drăguţi împreună – aproape dezgustător.

— El e… am clătinat din cap. Sunt norocoasă.

— El e norocos, mă corectă ea, dându-mi un ghiont, în timp ce urcam anevoie dealul. Deci ce vrei să-i iei de Ziua îndrăgostiţilor?

— Ziua îndrăgostiţilor? m-am oprit brusc.

Mai multe persoane din spatele nostru bombăniră, silite să ne ocolească, pe mine şi pe Brit.

— Oh, la naiba, asta e săptămâna viitoare.

M-am întors spre ea, cu ochii cât cepele

— N-am nicio idee.

Brit râse şi mă trase de braţ. Am reînceput să merg.

— Ar trebui să-ţi vezi faţa, zise ea. Parcă tocmai ţi-ai dat seama că e sfârşitul lumii, săptămâna viitoare, în loc de-o sărbătoare caraghioasă, făcută de mâna omului.

I-am ignorat remarca.

— Habar n-am ce să-i iau.

— Ce le-ai luat iubiţilor tăi de dinainte?

— Nimic, i-am răspuns, prea panicată să mai ţin cont de ceea ce recunoşteam. N-am avut niciodată un iubit înainte.

Acum fii rândul lui Brit să se oprească şi să blocheze circulaţia.

— Cum? Adică niciodată? Sfinte Sisoe, ştiam că eşti o mică, ăă, redută, dar ce naiba. Cred că şi copiii din secta Amish au mai multă experienţă decât tine.

I-am aruncat o privire ucigaşă.

— Nu mă ajuţi şi eu înnebunesc aici.

— OK, OK. Fac mişto de tine mai încolo. Am priceput.

Îşi încreţi nasul:

— Mergem la cumpărături după ore.

Mai târziu, după-amiaza, continua să ningă, dar străzile erau curăţate şi puteai să faci un drum cu maşina până în Martinsburg. La mall, eram tot serios pierdută, holbându-mă la inimioarele roşii atârnate de tavanul magazinului.

Brit ridică o pereche de boxeri de satin, cu inimi roşii pe ei.

— Îm…

— Nu, am spus eu.

Pe lângă faptul că erau cea mai banală chestie pe care-o văzusem vreodată, Cam nu purta totdeauna chiloţi.

Ea îşi ţuguie buzele.

— Ei bine, mai sunt şi cadourile standard. Poţi să-i iei nişte colonie, un portofel, o cravată sau o cămaşă.

— Jalnic.

— N-am spus c-ar fi idei bune.

M-am bosumflat, îndreptându-ne spre un alt magazin. Drumul a fost un eşec total, mai puţin faptul că Brit a încercat toate loţiunile de corp ce i-au căzut în mână. Până am ieşit, mirosea de

parcă ar fi lucrat într-o fabrică de cosmetice Bath and Body Works.

Când am ajuns în apartament la mine, am răscolit Internetul după un cadou. Voiam să fie special, pentru că, lângă Cam, simţeam că mă trezisem la viaţă. Vedeam lucrurile diferit, mai clar. Nu eram sigură dacă din cauza lui, din cauză că eram eu cu el sau dacă eu, în sfârşit, *mă schimbasem*. Oricum ar fi fost, Cam jucase un rol în treaba asta şi voiam să-i dau un cadou care să conteze.

După vreo oră, ajunsesem la concluzia că a cumpăra un cadou pentru un băiat era nasol.

Îmi storceam creierii. Dacă aş fi putut să-i iau o provizie pe viaţă de ouă, ar fi fost super mulţumit.

Gemând de frustrare, m-am ridicat şi m-am dus să mă uit pe fereastră. Ningea cu fulgi deşi şi grăbiţi, albind pământul şi maşinile. La ştiri spuseseră că avea să se depună, dar mă îndoiam că se va închide campusul.

Strângându-mi părul la întâmplare într-o codiţă, m-am îndreptat spre bucătărie, când mi-a venit deodată ideea. Cam pomenise de vreo câteva ori despre asta.

Vorbise că ar fi vrut să prindă un meci al echipei D. C. United.

Chiuind, am alergat înapoi la laptop şi m-am uitat pe site-ul lor. Cercetându-le programul, am

comandat două bilete pentru un meci de la începutul lui aprilie, gândindu-mă că vremea avea să fie mult mai stabilă atunci.

Am închis laptopul, simţindu-mă bine pentru ce cumpărasem. Putea să mă ia pe mine cu el sau, dacă voia, pe unul dintre prietenii lui. Era OK şi aşa, câtă vreme era bucuros cu ceea ce îi dăruiam eu.

La mai puţin de o oră după aceea, apăru Cam, ud de zăpadă.

— Seară de *pizza?*

— Sună bine, în ce mă priveşte.

L-am sărutat pe obraz şi i-am luat cutia din mâini.

— Cum se circulă?

— Oribil.

Luă două cutii de apă minerală din frigider.

— Ceea ce mă aduce la ideea trăsnet care mi-a venit.

Am zâmbit.

— Ideile tale pot fi un pic de groază.

— Ideile mele nu sunt niciodată de groază sau rele.

— Ei…

— Zi una, mă provocă el.

N-a trebuit să mă gândesc prea mult.

— Cum a fost cu sfoara pe care-ai legat-o pe după carapacea lui Raphael şi i-ai zis lesă?

— Aceea a fost o idee novatoare!

— Biata creatură n-a mai făcut un pas şi-a stat numai cu capul vârât în carapace.

Cam bătu din picior.

— N-a fost nimic deosebit faţă de ce face în fiecare zi.

Am râs:

— Adevărat.

— Ideea de acum e grozavă.

Trântind feliile de pizza pe două farfurii de carton, îmi făcu şmechereşte cu ochiul.

— Se zice că se aşteaptă ninsori până mâine-dimineaţă.

Oscilam între veselie şi iritare. Să ningă era minunat. Să mergi prin campus când pământul era acoperit de zăpadă şi gheaţă nu era.

— Şi mă îndoiesc serios că vreunul dintre cursuri va fi anulat mâine, continuă el, mergând împreună în living. Dar multă lume va lipsi şi profesorii se aşteaptă la asta.

— OK.

M-am aşezat pe canapea, grăbindu-mă lângă el.

— Deci mă gândeam c-ar trebui să chiulim mâine, să stăm chiar aici şi să ne uităm toată ziua la filme de doi bani.

Iniţial, am fost tentată să-i răspund că nu puteam chiuli o zi întreagă, dar când i-am întâlnit privirea plină de promisiuni a lui Cam, mi-am zis ducă-se.

— Asta-i o idee nemaipomenită.

— Ştiu, da? Se bătu cu degetul în cap. Sunt plin de rahaturi grozave.

— Da, în mod cert eşti plin…

— Ha.

Am râs pe înfundate, muşcând din delicatesa cu brânză. Cam a mâncat jumătate din pizza şi când Ollie a trecut pe la noi, a terminat el restul. Mă uimea cum doi băieţi puteau mânca atât de mult, rămânând totuşi într-o formă atât de apetisantă. Eu mâncasem două felii şi deja făcusem fundul mare.

Stând între ei doi, am aţipit, în timp ce ei se uitau la un minimaraton de reality-show despre alcoolul ilicit. Când m-am trezit, Ollie plecase şi, cu toate că stăteam peste Cam, trupul lui era nefiresc de încordat.

M-am ridicat în capul oaselor, căscând şi dându-mi părul la o parte de pe faţă.

— Scuze, n-am vrut să adorm pe tine.

El se uită la mine cu o expresie impenetrabilă. Neliniştea se strârni ca un cuib de vipere în stomacul meu. Îşi ţinea maxilarul atât de strâns încleştat, încât mă întrebam dacă avea de gând să-şi spargă molarii.

— E totul OK? am întrebat.

Cam oftă uşor, îndreptându-şi privirea spre măsuţa de cafea.

— Ai primit un mesaj când dormeai.

I-am urmărit privirea, dând cu ochii de telefonul meu mobil. La început, n-am văzut ce era aşa de important, dar apoi anxietatea s-a ridicat în mine ca o furtună gonind nebuneşte. Trează de-a binelea, am făcut un salt şi-am înşfăcat telefonul. Bătând în ecran, mi-a stat inima.

Eşti o târfa mincinoasă. Cum poţi suporta să faci umbră pământului?

Am dat să trag aer în piept, dar m-am înecat. Mă uitam fix la mesaj, dorindu-mi să dispară pur şi simplu din existenţa mea.

— A pâlpâit pe ecran, când a venit, zise el.

Cu mâinile tremurând, am şters mesajul şi am pus telefonul jos. Jignită, un val de furie iraţională m-a traversat. Aceste două senzaţii erau mai plăcute decât ameninţarea panicii.

— Te-ai uitat la mesaj?

— N-am făcut-o dinadins.

Se aplecă, răşchirându-şi palmele pe genunchi.

— Era chiar sub ochi, afişat pe ecran.

— Dar nu trebuia să te uiţi! l-am acuzat eu, ridicându-mă de pe canapea.

Cam îşi miji ochii.

— Avery, n-am tras cu ochiul în lucrurile tale. Nenorocitul de mesaj a venit pur şi simplu. M-am uitat înainte de a mă putea opri. Poate că a fost o greşeală.

— A fost o greşeală!

— OK. A fost o greşeală. Îmi pare rău.

Trase adânc aer în piept.

— Dar asta nu schimbă faptul că am citit textul ăla.

Încremenisem, în picioare, în mijlocul livingului. Era al naibii de aproape ca frica mea cea mai mare să devină realitate. Să afle el ce se întâmplase era pe primul loc, însă asta era pe locul imediat următor şi la fel de îngrozitoare.

— Avery, zise el cu voce joasă, prudentă.

În momentul acela mi-am dat seama că nu era supărat pe mine. Nici pe departe şi nici după ce ţipasem la el fiindcă citise blestematul de mesaj. Cumva, asta era mai rău decât dacă ar fi fost mânios.

— De ce ai primi tu un astfel de mesaj?

Inima mea se izbea de piept, dureros.

— Nu ştiu.

Îndoiala îi traversă faţa.

— Nu ştiu, am repetat, agăţându-mă de minciună cu toată fiinţa mea. Din când în când mai primesc câte un mesaj ca ăsta, dar nu ştiu de ce. Cred că greşeşte numărul sau ceva asemănător.

Cam se uită lung la mine.

— Nu ştii de la cine e?

— Nu.

Şi aici nu minţeam.

— Scrie număr necunoscut. Ai văzut şi tu.

Umerii lui s-au încordat şi îşi strânse cu putere genunchii. Trecură câteva secunde. Pulsul meu bubuia.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine, am adăugat, cu sufletul la gură. Numai că m-a luat prin surprindere. Dormeam şi când m-am trezit, mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Atunci m-am gândit… nu ştiu ce m-am gândit, dar îmi pare rău.

— Nu te mai scuza, Avery.

Se dădu mai la marginea canapelei.

— N-am nevoie să aud că-ţi pare rău. Vreau să fii sinceră cu mine, iubito. Atâta tot. Dacă primeşti mesaje ca ăsta, trebuie să ştiu şi eu.

— De ce?

Sprâncenele lui negre se încruntară.

— Pentru că eu sunt iubitul tău şi îmi pasă când cineva te face târfa!

Am tresărit.

Cam şi-a întors capul, pieptul i se umflă.

— Pe cinstite? Mă scoate din sărite, chiar dacă e un mesaj accidental. Nimeni n-ar trebui să-ţi trimită rahaturi dintr-astea.

Privirea îi poposi din nou asupra mea. O veşnicie se întinse între noi.

— Ştii că-mi poţi spune orice, da? N-o să te judec, nici n-o să mă supăr.

— Ştiu.

Vocea mea sună pierită şi în urechile mele şi

m-am urât pentru asta. Am repetat, mai tare:

— Ştiu.

El îmi fixă privirea.

— Şi ai încredere în mine, da?

— Da. Bineînţeles că am.

La asta n-am şovăit.

Din nou se lăsă o pauză grea, făcându-mă să presupun ce era mai rău.

— Rahat, mârâi el şi mi s-a strâns inima.

Oare ştia? Ce era în mintea lui? Adevărul – totul – veni până pe vârful limbii mele, dar atunci el închise ochii.

— N-am fost sincer în totalitate cu tine.

— Ce?

Era ultimul lucru la care mă aşteptam.

El îşi frecă falca în palmă.

— Îţi spun ţie că ar trebui să ai încredere în mine şi că îmi poţi spune totul, dar eu nu fac acelaşi lucru. Şi, în cele din urmă, o să afli.

Hopa. Să lăsăm mesajele telefonice. Să lăsăm dezvăluirea. Ce naiba se petrecea? Aproape amorţită, am ocolit în grabă măsuţa de cafea şi m-am aşezat, departe de el, pe canapea.

— Despre ce vorbeşti, Cam?

Ridicându-şi capul, mă străpunse cu o privire atât de chinuită, încât am simţit o durere în piept.

— Mai ştii că ţi-am spus că noi toţi am făcut nişte prostii în trecutul nostru de care nu suntem

mândri?

— Da.

— Pot s-o spun din experienţă personală. Numai câţiva oameni ştiu despre asta, zise el.

Dintr-odată m-am gândit la ziua când se supărase pe Ollie şi, apoi, la petrecere, când se luase de tipul acela. Părea să fi fost ceva ce-i spusese Jase, fară însă s-o spună de-a dreptul.

— E ultimul lucru pe care aş fi vrut să ţi-l povestesc.

— Poţi să-mi spui, l-am asigurat şi, da, m-am simţit ca naiba, ţinând cont de tot ce nu-i spuneam eu lui.

Mi-am alungat însă reproşurile din minte, concentrându-mă la Cam.

— Serios, poţi să vorbeşti cu mine. Te rog.

El şovăi.

— Ar fi trebuit să termin colegiul anul ăsta, odată cu Ollie, dar nu-l termin.

— Mi-aduc aminte că mi-ai spus că ţi-ai întrerupt studiile, pentru o vreme.

Cam încuviinţă.

— A fost în anul doi. Nu trecusem pe acasă în vacanţa de vară, pentru că ajutam un antrenor de fotbal în Maryland, dar când m-am dus totuşi acasă, sora mea… se purta altfel. Nu-mi dădeam seama ce anume era cu ea, dar era extrem de nervoasă şi sperioasă, iar când venea pe acasă, nu ieşea din dormitorul ei. Aparent, stătea rar

acasă, după spusele părinţilor mei.

Mi se făcu un gol în stomac şi mi-am încrucişat picioarele. Speram că nu aveam dreptate şi că nu ştiam încotro bate.

— Sora mea, ştii, a fost întotdeauna sufletistă. Culegea animale abandonate pe stradă şi oameni, în special băieţi vagabonzi. Chiar şi când era mică, întotdeauna se întovărăşea cu cel mai nepopular copil din clasă.

Colţurile gurii i se ridicară puţin.

— L-a întâlnit pe un tip. El era cu un an sau doi mai mare decât ea şi bănuiesc că relaţia lor era serioasă – pe cât de serioasă poate fi la şaisprezece ani. L-am întâlnit şi eu pe puşti, o dată. Nu mi-a plăcut. Dar nu din cauză că încerca să şi-o pună cu sora mea. Pur şi simplu era ceva aiurea la el care mă irita.

Cam îşi trecu mâinile peste faţă, apoi şi le lăsă între genunchi.

— Venisem acasă, în vacanţa de Ziua Recunoştinţei, şi eram la bucătărie. Era şi Teresa şi ne-am luat la harţă. Ea m-a îmbrâncit şi am împins-o şi eu, în braţ. Nici măcar cu forţă, dar ea a strigat de parcă aş fi rănit-o serios. La început, am crezut că se preface, dar apoi i-am văzut ochii în lacrimi. Mi-a deviat atenţia şi am uitat despre asta, în seara aceea, însă în dimineaţa de Ziua Recunoştinţei, mama intrase în cameră la ea, când era înfăşurată numai în

prosop, şi o văzuse.

Mi-am ţinut răsuflarea.

— Sora mea… era plină de vânătăi. De sus până jos, pe braţe, pe picioare.

Îşi strânse pumnii.

— Ea a zis că erau de la dans, dar toţi ştiam că nu poţi căpăta vânătăi ca alea de la dans. Ne-a luat aproape toată dimineaţa s-o convingem să spună adevărul.

— Iubitul ei?

Mi-am amintit de discuţia de la masă, şi interesul subit al lui Cam pentru persoana cu care coresponda ea începea să aibă sens.

Un muşchi i se zbătu pe falcă, dând din cap.

— Rahatul ăla cu ochi o bătea. Era destul de isteţ, lovind-o numai în locurile unde nu se vedeau aşa de uşor. Ea rămăsese cu el. N-am ştiut de ce, la început. Am aflat după aceea că era prea speriată de el ca să-l părăsească.

Se ridică brusc în picioare, iar eu l-am urmărit cu privirea. Se duse la fereastră, dând la o parte draperiile.

— Cine ştie cât ar mai fi continuat, dacă mama n-ar fi văzut-o. Oare ar fi spus Teresa cuiva, până la urmă? Sau nenorocitul ăla ar fi bătut-o mai departe până când, într-o noapte, ar fi omorât-o?

Emoţia mă strângea de gât şi îmi muşcam buza de jos.

— Doamne, am fost atât de furios, Avery. Am

vrut să-l ucid pe cretin. O bătuse pe soră-mea şi tata voia să sune la poliţie, dar ei ce-ar fi putut să facă? Amândoi erau minori. I-ar fi tras lui câteva rigle peste palme şi l-ar fi dus la psiholog sau mai ştiu eu ce. Şi asta era o porcărie. Eu nu puteam înghiţi aşa ceva. Am plecat, în seara aceea, şi l-am găsit. Nu mi-a luat mult, în nenorocitul ăla de oraş mic şi aşa mai departe. Am bătut la uşa lui, iar el mi-a răspuns imediat. I-am spus să nu se mai apropie de sora mea şi ştii ce-a făcut dobitocul ăla mic?

— Ce? am şoptit.

— S-a înfoiat tot, umflându-şi pieptul la mine. Mi-a spus că o să facă ce dracului voia muşchiul lui.

Cam hohoti o dată scurt, spart.

— Mi-am ieşit din minţi. Furios nu e cuvântul potrivit. Mai degrabă *turbat*. L-am pocnit şi nu m-am oprit.

Se întoarse cu faţa spre mine, însă fară să mă vadă.

— Nu m-am mai oprit din lovit. Nici când părinţii lui au ieşit afară şi mama lui a început să ţipe. A fost nevoie de doi poliţişti să mă dea la o parte de pe el.

Oh, Doamne, nu ştiam ce să zic. Urmărindu-l cum se aşază în fotoliul-lună, nu mi-l puteam imagina lovind pe cineva fară să se mai oprească. Nici măcar după ce văzusem cât de

furios fusese pe tipul acela de la petrecerea lui Jase.

Cam îşi frecă din nou obrajii.

— Am ajuns la închisoare, iar el a ajuns în comă.

Am rămas cu gura căscată, mai înainte să-mi pot controla reacţia.

El îşi întoarse capul, lăsând bărbia în jos.

— Mă mai bătusem, înainte – tâmpeniile obişnuite. Dar nici pe departe astfel. Îmi plesnise pielea pe nodurile degetelor şi eu nici măcar nu simţisem.

Clătină din cap.

— Tata… a recurs la magiile lui. Ar fi trebuit să fiu închis multă vreme pentru asta, dar n-am fost. Bănuiesc că m-a ajutat şi faptul că băiatul s-a trezit din comă, câteva zile mai târziu.

Cu fiecare secundă ce trecea, muşchii mei se blocau, unul după altul.

— Am scăpat uşor, fară nici măcar o noapte întreagă la închisoare.

Cam zâmbi, dar nu era niciun strop de căldură în zâmbetul lui.

— Însă n-am mai putut pleca de acasă mai multe luni, până s-a rezolvat. Am sfârşit cu un an de muncă în folosul comunităţii, la clubul băieţilor din localitate, apoi încă un an întreg de tratament ca să învăţ să-mi stăpânesc furia. Asta fac în fiecare vineri. Ultima mea şedinţă e în

toamna viitoare. Familia mea a trebuit să plătească despăgubiri şi nu vrei să ştii cât a costat. A trebuit să mă las de fotbal, din pricina distracţiei în folosul comunităţii, dar… cum am spus, am scăpat uşor.

Într-adevăr scăpase uşor.

La fel cum şi Blaine scăpase uşor.

Nu. Mi-am interzis să merg mai departe cu gândul. Acestea erau două situaţii diferite – Blaine era un violator, pe când Cam îl bătuse pe băiatul care îi bătea sora. Ce făcuse Cam fusese greşit. La violenţă n-ar trebui niciodată să se răspundă cu violenţă, însă băiatul ăla îi făcuse rău surorii lui.

— Înţeleg, am zis eu şi mi-am dat seama că, deşi situaţiile lor erau cumva asemănătoare, exista totuşi o mare deosebire.

Şi m-am şocat pe mine însămi. Pe mine cea veche – tot ce-aş fi fost în stare să gândesc despre asta ar fi fost cum amândoi scăpaseră uşor din cauză că erau cine erau, pentru ceea ce erau părinţii lor şi datorită banilor. Dar eu nu mai eram aceea. Şi, uneori, oamenii buni făceau lucruri rele.

Capul lui se întoarse brusc spre mine.

— Ce?

— Înţeleg de ce ai făcut-o.

Cam se ridică în picioare.

— Avery…

— Nu ştiu ce spune asta despre mine, dar ţi-ai apărat sora şi, cu toate că să stâlceşti pe cineva în bătaie nu e o soluţie, era totuşi sora ta şi…

Şi dacă eu aş fi avut un frate, iar el ar fi reacţionat astfel după ce mi se întâmplase mie? Ei bine, ar fi fost eroul meu, oricât de groaznic suna.

— Există unii oameni care merită o bătaie zdravănă.

El se uita lung la mine.

Mi-am dat picioarele jos de sub mine.

— Şi există probabil unii oameni care nici măcar nu merită să trăiască. E o anomalie şi un lucru trist de spus, dar e adevărat. Băiatul ăla ar fi putut să-ţi omoare sora. La dracu', ar fi putut omorî în bătaie vreo altă fată.

Cam continua să se uite la mine de parcă aş fi fost vreo ciudăţenie.

— Merit să fiu la închisoare, Avery. Aproape că l-am omorât.

— Dar nu l-ai omorât.

El nu spuse nimic.

— Hai să te întreb ceva. Ai mai face-o o dată?

Trecură mai multe secunde, apoi răspunse:

— Tot m-aş mai duce până acasă la el şi l-aş pocni. Poate nu atât de rău, dar, sincer, nu cred că s-ar schimba ceva. Licheaua mi-a bătut sora.

Am tras adânc aer în piept.

— Nu te condamn.

— Eşti…

Am ridicat din umeri.

— Anormală?

— Nu.

Un zâmbet adevărat risipi tensiunea de pe faţa lui.

— Eşti remarcabilă.

— Eu n-aş merge atât de departe.

— Pe cuvânt, zise el, venind spre canapea.

Se aşează lângă mine.

— Am crezut că vei fi dezgustată sau supărată când vei afla.

Am clătinat din cap.

Cam îşi lipi fruntea de a mea şi îmi strânse uşor obrajii între palme. Ochii lui îi căutară pe ai mei.

— Mă simt bine c-am scăpat de povara asta din piept. Nu vreau să existe secrete între noi.

Am zâmbit, iar el se aplecă, sărutându-mi colţurile gurii, dar abia de i-am simţit atingerea. Cam se lăsă pe spate, trăgându-mă la pieptul lui. M-am ghemuit, lipindu-mă de el, dar răceala încă se strecura în măduva oaselor mele. El împărtăşise secretul lui major cu mine, chiar dacă se temuse că aveam să-l judec, într-un fel, în timp ce eu tăcusem, păstrându-mi secretele în suflet. Nu era cinstit şi nu puteam scăpa de groaznica presimţire că asta avea să se întoarcă împotriva mea.

Cum poţi suporta să faci umbră pământului?

Cam îmi sărută creştetul capului şi-am simţit că mă sufoc.

Nu ştiam cum suportam.

Douăzeci şi opt

Nu observasem până atunci, dar existase o îngrijorare pe care Cam o purtase cu sine; povara păstrării unui secret despre care credea că avea să distrugă ceva la care ţinea. Nu puteam să înţeleg cum de n-o intuisem.

Dar acum era bine… în general.

O parte din mine suspecta că unul dintre motivele pentru care îmi spusese, în cele din urmă, fusese acela că nu crezuse ce-i spusesem eu despre mesaj. Că poate sperase că, deschizându-şi sufletul în faţa mea, aveam să fac şi eu la fel.

Mi-ar fi plăcut să fie aşa, dar secretul meu ar fi distrus ceea ce-mi era mai drag.

Noi.

Însă de vreme ce era Valentine’s Day, refuzam să mă gândesc la asta. Avusesem o zi perfectă şi nu aveam chef s-o stric.

Cam se înfiinţase la uşa mea de dimineaţă, cu un singur trandafir şi cu încă unul, la sfârşitul fiecărei ore de curs. Până după-amiază, aveam o duzină, care s-a prefăcut în două duzini, când am

ajuns la apartamentul meu, seara. Nu fusesem sigură de planurile noastre, aşa că m-am simţit uşurată să-l văd îmbrăcat în jeanşi şi pulover, fară nimic deosebit. Era târziu, după ora nouă, fiindcă Valentine’s Day picase într-o vineri, şi nu ştiam dacă o să ieşim sau nu în oraş.

Mulţumind pentru trandafiri, i-am dus în bucătărie şi i-am pus lângă ceilalţi, în vază. El a rămas lângă uşă.

— Ce faci? am întrebat.

Zâmbetul lui deveni insinuant.

— Stai pe loc şi închide ochii.

— E musai să închid ochii?

— Musai.

Mi-am arcuit o sprânceană şi am încercat să-mi ascund entuziasmul în creştere.

— Deci e o surpriză?

— Bineînţeles că da. Aşa că închide ochii.

Îmi tresăreau buzele.

— Surprizele tale sunt la fel de înfricoşătoare ca şi ideile tale.

— Ideile şi surprizele mele sunt strălucite.

— Ţii minte când te-ai gândit c-ar fi o idee bună să…

— Închide ochii, Avery.

Rânjind, am închis cuminte ochii. L-am auzit îndepărtându-se şi, peste câteva momente, intrând din nou în apartamentul meu.

— Nu trage cu ochiul.

Să nu trag cu ochiul era ca şi când mi-ai fi pus în faţă o prăjitură şi o furculiţă şi mi-ai fi spus să nu gust. Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Cam…

— Mai stai două secunde, zise el şi am auzit ceva greu rostogolindu-se înăuntru.

Ce…? Mai mult decât curioasă, era un chin să nu deschid ochii. Sincer, n-aveam nicio idee ce se întâmpla şi, cu Cam, orice era posibil.

Mă luă de mâini.

— Ţine ochii închişi, OK?

— Închişi.

L-am lăsat să mă conducă afară din bucătărie, până în living.

Cam îmi dădu drumul la mâini şi îşi strecură din spate braţul pe după mijlocul meu, lipindu-şi obrazul de al meu. Cu câteva luni în urmă, uram când stătea cineva în spatele meu, dar adoram când o făcea el. Braţele lui, puterea îmbrăţişării lui, intimitatea dinăuntrul lor.

— Acum poţi să deschizi ochii.

Îmi sărută uşor obrazul, înfiorându-mi pielea.

— Sau poţi să rămâi aici, cu ochii închişi. Îmi place şi aşa.

Am râs şi mi-am dus mâinile peste mâinile lui, aşezate pe burta mea, şi am deschis ochii. Am rămas cu gura căscată.

— Oh, Doamne, Cam…

În faţa mea, stând pe un suport, într-un terariu de douăzeci şi cinci de litri, complet echipat, cu nisip şi pietre, frunze uscate şi o ascunzătoare, era o ţestoasă aproape cât palma mea.

El chicoti.

— Îţi place?

— Să-mi placă?

Uluită, am dat din cap, desprinzându-mă din braţele lui, punându-mi palmele pe sticlă. Micuţa creatură dinăuntru îşi trase capul înapoi.

— Îl… îl ador.

— Bun.

Veni lângă mine.

— M-am gândit că lui Raphael i-ar prinde bine un tovarăş de joacă.

Am râs din nou, străduindu-mă să-mi alung lacrimile.

— N-ar fi trebuit să faci toate astea, Cam. E… e prea mult.

— Nu-i chiar atât de mult şi toată lumea are nevoie de o ţestoasă ca animal de companie.

Se aplecă şi mă sărută pe obraz.

— Happy Valentine’s Day.

Întorcându-mă în loc, mi-am aruncat braţele pe după gâtul lui şi l-am sărutat de parcă n-ar mai fi existat mâine. Când m-am dat înapoi, ochii lui erau două focuri albastre.

— Îţi mulţumesc.

El mă sărută din nou, blând şi dureros de

tandru.

— Cu plăcere.

Lăsându-mi braţele să alunece pe mijlocul lui, m-am lipit de pieptul lui.

— E băiat sau fată?

— Ştii, habar n-am. Se presupune că-ţi dai seama după forma carapacei, dar să mor dacă ştiu.

Am rânjit.

— Ei bine, băiat sau fată, o să-l numesc Michelangelo.

Cam îşi lăsă capul pe spate şi râse:

— Perfect.

— Mai avem nevoie de încă două.

— Foarte adevărat.

Desprinzându-mă din braţele lui, i-am zâmbit.

— Mă întorc imediat.

Am dat fuga în dormitor şi am înşfăcat felicitarea în care pusesem biletele. Când m-am întors în living, Cam potrivea lampa de căldură din terariu. Se întoarse, zâmbind.

— Happy Valentine’s Day, am zis eu, punându-i felicitarea în mâini.

Am simţit că roşesc.

— Nu e la fel de original precum cadoul tău, dar sper să-ţi placă.

— Sunt sigur c-o să-mi placă.

Cu buzele arcuite într-o parte, deschise cu grijă plicul şi scoase felicitarea. Nu scrisesem mult pe

ea, fiindcă habar n-aveam ce să-i scriu. Mă hotărâsem la o urare scurtă şi mă semnasem.

Mi-am ţinut respiraţia când a deschis felicitarea. Jumătatea de zâmbet i se transformă în zâmbet plin, luând cele două bilete. Se uită la mine printre gene.

— Este un cadou absolut uluitor, iubito.

— Pe cuvânt?

Mi-am prins mâinile una de alta, încântată.

— Am sperat să-ţi placă. Vreau să spun, ştiu că e nasol că nu mai joci fotbal, şi sper că asta n-o să te întristeze, că te duci la meci, şi nu trebuie să mă iei şi pe mine…

Cam puse stăpânire pe gura mea ca un om lihnit. Nu era nimic lent în sărutul ăsta, era un cu totul alt nivel de seducţie.

— Fireşte că te iau cu mine. Cadoul e perfect, zise el, muşcându-mi uşor buza de jos, într-un fel care-mi făcea tot corpul să se încălzească, lăsându-mă flămândă. Tu eşti perfectă.

O voce perfidă se strecură între noi. *Dacă ar şti el cât de departe de perfecţiune sunt de fapt.* Am alungat gândul acela, lăsându-mă furată de săruturile lui. Nu era greu. Nu când el sorbea din mine de parcă ar fi fost lipsit de prea multă vreme de asta.

Mâinile îi căzură pe şoldurile mele şi mă trase spre el. I-am simţit erecţia pe pântece. Cam era… un bărbat căruia îi plăcea sexul, aşa că n-a

fost o surpriză că se excitase atât de rapid, dar întotdeauna mă uimea cât de mult mă dorea, fară să insiste niciodată pentru ceea ce ştiam că ar fi fost atât de gata s-o facă.

Mă strânse mai tare de şolduri şi mi-am încolăcit braţele pe după gâtul lui. Părea să fim într-un acord inconştient, pentru că mă ridică exact în clipa în care eu îmi înfăşuram picioarele în jurul taliei lui. Am gemut când s-a lipit de mine şi limba lui mi-a mângâiat-o pe a mea.

Începu să păşească, iar mie îmi vâjâia sângele prin vene. Ştiam unde se îndrepta, iar excitaţia şi nervozitatea se războiau în mine. Mă aşează pe pat şi m-am lăsat pe spate, chiar în centru. Făcând o pauză destul de lungă cât să-şi scoată puloverul peste cap, îşi puse mâinile de o parte şi de alta a capului meu. Forţa din braţele şi corpul lui erau impresionante, dar nu înfricoşătoare.

Întinzând mâna, mi-am plimbat degetul pe flăcările ce îi înconjurau soarele de pe partea stângă a pieptului.

— Îmi place tatuajul ăsta, am recunoscut. De ce ţi l-ai făcut?

Surâse:

— Chiar vrei să ştii?

— Da.

— E destul de banal.

I-am urmărit conturul soarelui pe pectorali.

— O să decid eu asta.

— L-am făcut după bătaie.

Cam îşi schimbă poziţia, astfel încât genunchii lui erau pe lângă coapsele mele, şi îşi strecură mâinile sub bluza mea. M-am ridicat, ajutându-l să mi-o dea jos. N-aveam nicio idee unde avea sa sfârşească. El o azvârli pur şi simplu în spate.

— Am fost destul de dat peste cap, o vreme. Nu mă puteam întoarce la şcoală, eram închis în casă, şi mi-o făcusem cu mâna mea. Eram îngrijorat că era ceva rău cu mine, dacă îmi pierdusem controlul în halul acela.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp, în timp ce el îşi puse una pe burta mea. Vârfurile degetelor sale ajungeau la sârmele de susţinere ale sutienului şi la închizătoarea din faţă.

— Eram deprimat, recunoscu el.

Părul i se rostogoli în faţă, căzându-i peste frunte, în timp ce-şi puse cealaltă mână lângă capul meu.

— Eram foarte supărat, pe mine, pe lume şi pe toată porcăria aia.

Oprindu-se puţin din povestit, îşi plimbă mâna în josul pântecelui meu şi înapoi, în sus, făcându-mă să mă unduiesc. Începutul acela de zâmbet îi apăru din nou.

— Cred că am băut aproape tot ce însemna tărie din barul tatei, în doar vreo două săptămâni. Ştiam că părinţii erau îngrijoraţi,

dar…

Cam lăsă fraza neterminată, aplecându-şi capul şi sărutând spaţiul dintre sânii mei. Am tras brusc aer în piept şi el repetă sărutul.

— Jase venea să mă vadă de câte ori putea. La fel şi Ollie. Probabil mi-aş fi pierdut naibii minţile, fară ei. Îmi dai voie?

Se uită în sus, cu ochii plini de intenţie, şi degetele pe închizătoarea sutienului meu.

Mi-a tresăltat inima. Era un lucru nou pentru noi. Cu gura uscată, am dat din cap.

— Mulţumesc, zise el şi mie mi se păru ciudat să-mi mulţumească.

Privirea lui coborî din nou şi mi s-a tăiat răsuflarea. Îmi descheie închizătoarea delicată, dar nu îndepărtă cupele.

— A fost ceva ce-a zis Jase, când eram beat ca porcul. Nu ştiu de ce, dar mi-a rămas în minte.

Am îndrăznit să respir din nou, întretăiat, în timp ce el îşi plimbă un deget pe mijlocul pieptului meu.

— Ce… ce a zis?

Cam aruncă o privire printre genele dese.

— A zis ceva că lucrurile nu pot fi atât de rele, dacă soarele e pe cer şi străluceşte. Cum spuneam, mi-a rămas în minte. Poate pentru că e adevărat. Atâta vreme cât soarele străluceşte, dracul nu poate fi atât de negru. De aceea mi-am făcut tatuajul cu soarele. Ca un soi de aducere

aminte.

— Nu e deloc banal, am zis eu.

— Hmm…

Apucă de marginea sutienului şi îl dădu, blând, la o parte, apoi repetă mişcarea şi cu cealaltă cupă. Aerul rece îmi înfioră sfârcurile deja întărite. Eram complet goală pentru el de la brâu în sus.

— Doamne, eşti frumoasă, Avery.

Cred că am spus mulţumesc, dar nu ştiu dacă am articulat coerent sau nu. El şi-a plimbat mâinile peste sânii mei şi spatele mi s-a arcuit, ridicându-se din pat, la contactul pielii sale cu a mea. A zis ceva cu voce prea joasă ca să pot înţelege, în timp ce-mi mângâia sfârcul cu degetul mare. Lângă capul meu, braţul lui se flexă.

Cam se uită în sus, întâlnindu-mi privirea, în timp ce-şi cobora mâna spre nasturele jeanşilor mei. Era o întrebare în ochii săi şi am dat din cap, voind mai mult să aflu ce urma să facă decât mă temeam.

El mi-a scos jeanşii, apoi şosetele. A comentat despre desenul cu un craniu şi doua oase, dar zvâcnetul din corpul meu nu-mi îngăduia să fiu atentă. Atunci el îmi scoase sutienul de tot şi când am rămas numai în chiloţi, examinarea lentă a corpului meu a fost de parc-aş fi păşit în soarele arzător de august din Texas.

Buzele noastre s-au atins, iar el îşi lăsă greutatea pe o parte. Săruturile erau lente şi adânci, iar mâna lui se plimba peste sânii mei. Mângâierea era aţâţătoare şi expertă, şi, după o vreme, şi-a coborât săruturile pe bărbia mea şi mai jos, pe gât. M-am încordat în acea secundă de dinainte ca gura lui să se închidă peste sfârcul meu. Mai făcuse asta şi înainte, prin sutien, dar nimic nu se putea compara cu senzaţia de acum, când nu mai era nimic între noi. Sângele meu s-a prefăcut în lavă topită şi pelvisul mi s-a mişcat, nerăbdător, în cercuri mici. În timp ce sugea adânc, cealaltă mână

I se plimbă în jos, atingându-mi uşor pielea şi strecurându-se în chiloţii mei.

Mi s-au strâns degetele de la picioare, când mi-a mângâiat clitorisul. Senzaţii noi, puternice, pulsau prin mine. Capul mi-a căzut pe spate, în timp ce el se lăsă mai jos, degetele lui explorându-mi lungimea.

Şi-a ridicat capul, uitându-se pătrunzător în ochii mei, în acelaşi timp în care şi-a strecurat vârful degetului înăuntrul meu. Am scos o exclamaţie, înfigându-mi degetele în braţele lui.

— Asta-i OK? întrebă el, cu vocea joasă şi alunecoasă ca whisky-ul vechi.

Respirând o dată, am dat din nou din cap.

— Da.

Un zâmbet abia schiţat, intim, îi jucă pe buze,

când împinse ceva mai tare. Trupul meu era în flăcări, iar el începu o mişcare ritmică, fară să-şi dezlipească ochii de ai mei. Tot corpul îmi tremura. Nodul ce se forma ori de câte ori mă atingea era acum mult mai profund şi mai intens.

— Eşti atât de strâmtă, murmură el şi apoi sărutul lui mă mistui.

Şoldurile mi se mişcau mai rapid, iar el îşi răsuci palma, apăsând pe clitorisul sensibil. Senzaţia pieptului său gol frecându-se de al meu, mâna lui în chiloţii mei, degetul lui înăuntrul meu – toate acestea erau prea mult. M-am încleştat în jurul mâinii lui, strângând coapsele cu putere, şi-am întrerupt sărutul, strigându-i numele, în timp ce orgasmul exploda în corpul meu.

Cam scoase un sunet adânc, plimbându-şi buzele pe gâtul meu.

— Îmi place cum îmi spui numele.

Abia mai puteam respira, darămite să mai vorbesc, în timp ce el continuă să se mişte în mine, până la ultimul spasm. Când tremurul s-a potolit, într-un final, el şi-a scos mâna, iar eu eram încinsă toată şi ameţită. Voiam să-i dau mai mult decât îi dădusem. Agitată şi excitată, mi-am apăsat uşor mâinile pe pieptul lui, iar el s-a rostogolit pe spate. Trăgând adânc aer în piept, m-am aşezat călare peste el şi, mai înainte de a-mi pierde curajul, i-am descheiat nasturele

jeanşilor şi i-am împins în jos pe picioarele lui.

Cam fu luat prin surprindere în momentul în care mi-am strâns degetele în jurul lui şi răsuflarea mea caldă îi trecu peste vârf. Mâinile imediat i s-au încleştat în cuvertură.

— Oh, la naiba, mârâi el.

Am zâmbit la sunetul chinuit al vocii lui şi apoi mi-am închis gura peste el. Întregul lui trup a tresăltat şi spatele i s-a arcuit. Nu prea ştiam când avea să se producă descărcarea, când făceam astfel, dar mi-am închipuit că nu avea să dureze mult.

N-a durat.

Cam şi-a pus o mână peste a mea, în timp ce îl luam cu gura, iar cu cealaltă mână îmi sprijini ceafa, apăsând uşor, ghidându-mi mişcările mai mult decât stângace. Nu eram stingherită sau îngrijorată c-o fac greşit. Dacă trupul lui şi gemetele adânci erau vreun indiciu, atunci o făceam destul de bine pentru ca lui să-i placă.

Mă trase la o parte, înainte să-şi dea drumul, zguduit de spasme, ridicându-se pe jumătate şi prinzându-mi gura cu a lui, când ejaculă. Mi-a plăcut cum i-a tresăltat trupul, dar cel mai mult mi-a plăcut că m-am simţit destul de în siguranţă, la adăpost, ca să fac asta.

Obosită, m-am desprins din braţele lui, lăsându-mă pe spate, în timp ce el făcu la fel, cu pieptul ridicându-se şi coborând abrupt.

— Ăsta a fost cel mai bun fucking Valentine din toate timpurile.

Un hohot de râs profund, răguşit, îmi scăpă de pe buze.

— Trebuie să fiu de acord.

Mâna lui o găsi pe a mea între corpurile noastre şi o strânse tare.

— Ţi-e foame?

— Nu, mi-am înăbuşit eu un căscat. Ţie?

— Nu încă, răspunse el.

Habar n-aveam cât era ceasul, dar mă simţeam imponderabilă şi ar fi trebuit voinţa Domnului să mă dea jos din patul ăsta. Sau nişte ciocolată. Ştiam un singur lucru, că nu voiam să plece. Mi-am adunat curajul să-i cer ce voiam.

— Rămâi cu mine? Peste noapte?

Mâna lui Cam se plimbă uşor peste umărul meu gol.

— Nu trebuie să-mi spui de două ori.

Îmi sărută marginea umărului.

— Mă întorc imediat.

M-am întors pe o parte, când el se ridică, trăgându-mi păturile peste mine. Am auzit apa curgând în baie şi apoi se întoarse, strecurându-se în spatele meu. Cu braţele încolăcite pe mijlocul meu şi cu trupul lui lipit de al meu pe toată lungimea, am zâmbit somnoroasă şi m-am gândit la soare.

Totul era perfect.

Douăzeci şi nouă

Soarele a strălucit toată luna februarie şi o bună parte din martie. Mi-am petrecut jumătate din vacanţa de primăvară acasă, cu Cam şi cu Ollie, şi ultima jumătate acasă la părinţii lui Cam. Reuşisem chiar să petrec un timp şi cu Brit, cât fusese acasă.

Mi s-a părut ciudat că Brit părea să nu ştie ce se întâmplase între Cam şi fostul iubit al surorii lui, dar nu i-am dat lămuriri. Ceea ce îmi povestise Cam fusese personal şi indiferent cât de curioasă eram eu să aflu dacă ea ştia sau nu, nu aveam de gând să violez încrederea dintre noi.

Mai ales când fuseseră atâtea ocazii pentru mine să-mi mărturisesc secretele în faţa lui. Era ceva ce, ori de câte ori îmi spusesem că trebuie s-o fac, nu putusem să-mi dezleg limba. Ideea de a mă confesa lui Cam mă îngrozea. N-avea să fie uşor şi chiar nu ştiam de unde să încep.

În loc de asta, m-am asigurat că telefonul meu nu era niciodată nesupravegheat în preajma lui Cam. Încă mai primeam mesajele şi telefoanele acelea, cel puţin de două ori pe săptămână, şi mă ţineam departe de e-mailuri. De mai multe ori în cursul ultimelor două luni, a fost *cât pe-aci să răspund la mesaje. Sau cât pe-aci să-mi accesez*

e-mailul şi să răspund la unul dintre mesaje.

Întocmai ca şi Cam, mai degrabă mă prefăceam că nu se întâmpla, decât să mă ocup de problemă. Uram acea parte din mine, o dispreţuiam chiar, pentru că încă mai fugeam în loc să înfrunt totul.

Când iarna îşi slăbi strânsoarea asupra acelui stat micuţ şi pământul începu să se dezgheţe, Cam încerca să se hotărască dacă să facă o vizită acasă, într-un weekend de la jumătatea lunii aprilie, sau să rămână aici şi să lenevească, în timp ce Jacob îşi petrecu pauza de prânz încercând s-o convingă pe Brit să-l însoţească într-o aventură de voluntariat la sădit plante în parc.

Brit îşi învârtea cartofii prăjiţi într-un bol de maioneză. Ollie o urmărea, cu faţa-i frumoasă strâmbată de oroare şi dezgust. Ea habar n-avea că e privită.

— N-o să-mi petrec ultimul weekend de patru zile din semestru plantând margarete.

— Nu sunt margarete, suspină Jacob. E o grădină botanică a minunilor şi a dragostei.

Cam stătea la masă, în faţa mea. Îşi lăsă capul pe umărul meu, ascunzându-şi râsul. Eu am optat pentru metoda veche cu palma peste gură.

— Sună atât de idiot.

Brit îşi vârî în gură cartoful prăjit acoperit cu maioneză, iar Ollie gemu.

— Eu o să-mi petrec cele patru zile ca vegetariană.

— Ce-alegi, să-ţi petreci timpul fiind impasibil ca un castravete sau făcându-ţi sufletul fericit?

Umerii lui Cam începură să se scuture.

— Cred c-o să merg pe varianta broccoli, răspunse Brit.

Vizavi de noi, Ollie în sfârşit îşi mută privirea de la Brit şi se uită la Jacob.

— Vorbeşti serios?

— Da! bătu el cu palma în masă. De ce să nu împodobeşti lumea cu flori frumoase de diverse culori?

M-am uitat lung la el.

— Eşti drogat?

Jacob păru ofensat… pentru aproape două secunde.

— Poate, puţin.

Râzând, m-am uitat la Brit:

— Ar trebui să-l ajuţi să-şi construiască grădina fericirii lui.

Ea pufni:

— N-ai decât să-l ajuţi tu.

— Oh, nu!

Cam îşi înălţă capul şi se dădu mai aproape de mine, strecurându-şi mâna pe piciorul meu, imediat deasupra genunchiului.

— Ea e numai a mea, weekendul ăsta. Fără grădina iubirii.

— Doar dacă nu plantează cumva în grădina iubirii tale? se interesă Jacob.

Mi-am rostogolit ochii.

— Drăguţ.

— Parcă a plantat ceva noaptea trecută, zise Ollie şi mută bolul de hârtie cu maioneză departe de Brit. Cel puţin, judecând după zgomotele care veneau din dormitorul vostru.

Am rămas cu gura căscată.

— Mă rog!

— Ai stat cu urechea lipită de uşa dormitorului meu? întrebă Cam, urcând puţin mâna pe piciorul meu, iar obrajii mei ardeau deodată din cu totul alt motiv.

Ollie ridică din umeri.

— Ce altceva ar trebui să fac?

— Ciudatule, îi aruncă atunci Cam.

Toţi trei se lansară apoi într-o discuţie despre legume, lăsându-ne pe Cam şi pe mine în afara conversaţiei bizare, ceea ce pentru mine era foarte bine. Nu eram fan legume.

— Am o altă idee minunată, zise Cam, cu voce joasă, proptindu-şi bărbia pe umărul meu.

Mi-am întors foarte puţin capul spre el.

— Aoleu…

— O să-ţi placă.

În pieptul meu căldura urcă efervescentă şi aş fi vrut să-i spun „*te iubesc*”, dar stând în Den, în timp ce prietenii noştri discutau cu argumente

pro şi contra despre sparanghel, nu mi s-a părut cel mai bun moment pentru a rosti asta. Aşa că m-am mulţumit cu:

— Care-i ideea aceea?

— Ia-ţi liber restul zilei şi petreceţi-l cu mine.

Mi se părea o idee excelentă.

— Am curs.

— Cum aşa?

Îşi săltă capul, apăsându-şi buzele în spatele urechii mele.

— Mi-ai spus că aproape c-ai adormit, luni.

— Aproape, am repetat eu.

Cam sărută acum locul de sub urechea mea şi m-am înfiorat.

— Ai încredere în mine. Ce vreau să fac eu e mult mai bun decât arta. Mintea mea se duse direct la un lucru.

Sex. Sex de-adevăratelea cu penetrare de-adevăratelea.

Oh, Doamne, nu puteam să cred că gândisem asta. Exista o penetrare falsă de care nu-mi dădeam eu seama? De fapt, cam da. Făcuserăm totul în afară de sex. Ne mângâiaserăm, ne pipăiserăm, el mi-o excitase pe a mea şi eu pe a lui, dar sex? Nu făcuserăm niciodată actul în sine, dar ultima oară, când pretindea Ollie că ne auzise, păruse că spre asta ne îndreptam. Existase o intenţie clară.

Eu intrasem în panică şi, practic, mă dădusem

jos de pe Cam. Nu că el ar fi protestat, dar nu puteam să fac mereu asta. Trebuia să ducem relaţia noastră la următorul nivel. De altfel, eram probabil singura virgina de douăzeci de ani din campus şi cât avea să mai aştepte Cam să fiu eu gata? Eram împreună de patru luni şi timpul masculin e ca vârsta câinelui, ceea ce echivala cu aproape patru ani.

Anticiparea zbârnâia prin mine, dar dedesubtul entuziasmului, neliniştea se aduna ca un ghem de gheaţă în pieptul meu.

Cam îşi petrecu braţul pe după mijlocul meu, ridicându-mă de pe scaun în poala lui. Prietenii de la masă pur şi simplu ne ignorară, dar cei de la mesele din jurul nostru începuseră să se uite.

El era cu totul netulburat de atenţia stârnită, dându-şi capul pe spate şi rânjind larg.

— Deci ce spui?

— Voi doi sunteţi atât de greţoşi de dulci încât e de fapt simpatic, zise Jacob, întrerupându-ne.

Ne-am uitat la el.

— Dacă nu chiuleşti de la artă şi n-o ştergi cu el, o să-ţi tăbăcesc fundul.

— Ei, atunci, cum aş putea să spun nu?

Speram doar că atunci când vom ajunge s-o facem, să pot spune da.

Cam a fost într-adevăr extraordinar.

Şi nu ştiu cum reuşea să mă surprindă mereu cu atenţia lui sau cum era posibil să fie atât de

nemaipomenit. Sau de ce mi-a luat mie atât de mult să deschid odată ochii şi să văd asta.

Când am plecat din campus, a venit după mine la maşina mea şi m-a condus la camioneta lui.

— Ce facem?

— O să vezi.

Jumătatea de zâmbet tainică mă punea pe jar. Abia când am ajuns pe 1-70 şi am văzut semnul am înţeles unde mergeam. M-am întors spre el şi, în surescitarea mea, aproape că m-am gâtuit cu centura de siguranţă.

Cam a râs.

— Mergem la D.C.? Nu-i aşa? am exclamat, practic sărind în loc.

El mi-a aruncat o privire şmecheră.

— Poate.

— Şi mergem la Smithsonian, da?

— Foarte posibil.

Am bătut din palme, rămânând cu ele strânse.

— De ce? am trântit eu. Vreau să spun, ştiu că istoria te plictiseşte, aşa că de ce?

— De ce?

Râse din nou, învârtindu-şi şapca de baseball.

— Ţi-am spus că o să merg la Smithsonian cu tine şi n-am reuşit s-o fac de ziua ta, aşa că m-am gândit de ce nu azi?

De ce nu azi? Ăsta era unul dintre lucrurile care îmi plăceau la Cam. Abilitatea lui de a face câte ceva într-un impuls de moment, fară

gândire sau planuri înainte. Literalmente trăia după inspiraţia de moment şi nimic nu-l reţinea, nici măcar necazul prin care trecuse, pentru că îl depăşise.

În primul rând pentru că ştiam că acceptase ceea ce făcuse şi consecinţele acţiunilor lui. Poate că-i luase câteva săptămâni după ce se întâmplase, dar se împăcase cu asta.

Admiram asta la el.

Am petrecut restul după-amiezii şi mare parte din seară mergând din expoziţie în expoziţie. Cam păruse mai interesat de a mă atinge şi de a-mi fura sărutări decât de obiectele la care ne uitam, iar eu nu avusesem nimic împotrivă. M-am gândit la cuplurile pe care le privisem data trecută şi mi-am dat seama că devenisem unul dintre ele. Era atât de normal, atât de perfect. Nu era nicio deosebire între noi şi ei şi m-am delectat cu asta.

Era târziu când am ajuns acasă şi, întrucât nu se mai ţineau cursuri joi, aveam toată noaptea la dispoziţie.

Încântată de excursia neaşteptată, am turnat nişte mâncare puturoasă de ţestoasă într-un vas micuţ şi l-am vârât în căsuţa lui Michelangelo.

Când închideam capacul terariului, Cam veni în spatele meu, punându-şi mâinile pe şoldurile mele. Mă întoarse spre el şi m-am ridicat pe vârfuri, dându-i un pupic pe buze.

— Îţi mulţumesc pentru astăzi, am zis eu, înconjurându-i gâtul cu braţele. M-am distrat foarte bine.

— Ţi-am spus că ideea mea era grozavă.

— Aşa sunt ideile tale, de regulă.

— Să fiu al naibii! făcu ochii mari, exagerând surpriza. Tocmai ai recunoscut asta?

Am rânjit.

— Poate că da.

— Îm-hm, şi ştii că ideile mele sunt mereu de nota zece.

— Pe o scală de la 1 la 100, da.

— Ha. Ha.

Îşi plimbă mâinile în sus, oprindu-se pe coastele mele.

— Ia, ghici. Mi-a venit o altă idee.

— Implică ouă?

Un hohot de râs ieşi din pieptul lui Cam, apoi îmi lipi pântecele de al lui.

— Nu implică ouă.

Ştiam foarte bine ce implica. Mi se făcu un gol în stomac.

— Nu?

El clătină din cap.

— Dar implică ceva la fel de gustos.

Obrajii mi se înfierbântară şi mi-am întors capul într-o parte.

Buzele lui îmi urmăriră mişcarea, plimbându-se pe pometele meu.

— Şi implică tu, eu, un pat şi foarte puţine, dacă nu deloc, haine.

Furnicături îmi străbătură şira spinării.

— Acum?

— Da.

Cam îşi duse mâna jos, intrând pe sub betelia jeanşilor mei, astfel încât degetele îi poposiră pe fesa mea. Îmi atinse uşor fruntea cu buzele.

— Ce părere ai?

Eu nu gândeam. Dându-mi capul pe spate, Cam răspunse la invitaţia mea tăcută. Buzele lui se uniră cu ale mele, iar mâinile îi alunecară pe sub bluza mea. Întrerupse sărutul doar atât cât să-mi dea bluza jos, apoi şi tricoul lui. Buzele se contopiră din nou şi am început să mergem, dar ne-am lovit cu şoldurile de canapea, iar el îşi pierdu echilibru. Căzu pe spate, jumătate pe canapea, jumătate alături. Am râs amândoi, printre sărutări, dar chicotitul ni s-a stins când mâinile au început să ne fie mai ocupate. Cu o îndemânare mai presus de înţelegerea mea, Cam a reuşit să-mi scoată jeanşii, în timp ce eu m-am întins peste el, după care şi-a arătat un talent de cu totul altă natură.

Mâinile i s-au plimbat în sus, urcând pe sânii mei şi găsind sfârcurile acoperite de satin. Mi-am arcuit spatele sub atingerea lui, înăbuşindu-mi un geamăt, în timp ce Cam scoase acel sunet foarte sexy, pelvisul lui împingând în sus, într-al

meu. Un val de căldură mi-a inundat coapsele, când o mână a părăsit sânul şi a alunecat în jos, pe curbura pântecelui meu. Mâna i se strecură în chiloţii mei. M-a cuprins în palmă, frecându-şi degetul mare în exact locul potrivit, iar eu am scos un strigăt. Dorinţa – nevoia de a mă pierde în nimic altceva decât senzaţie, chiar dacă numai câteva momente, a pus stăpânire pe mine. Pielea îmi era în flăcări şi mi-am sprijinit greutatea pe genunchi, ducând mâna jos şi descheindu-i fermoarul.

— Avery, gemu Cam, împingându-se în palma mea.

Auzindu-mi numele pe buzele lui, tensiunea s-a acumulat adânc, în mine. Corpurile noastre s-au legănat împreună, dar încă despărţite. Apoi tensiunea s-a desfăcut în spirale, spărgându-se şi zdruncinându-mă. Mi-am dat capul mult pe spate, muşcându-mi buza. Plăcerea s-a revărsat în tot corpul.

Cam se mişcă sub mine şi următorul lucru pe care-l ştiu e că stătea în picioare şi eu mă înfăşurasem în jurul lui ca o maimuţă, încă mai tremuram, când am ajuns în pat. Într-o ceaţă fierbinte, l-am privit dezbrăcându-se. Complet.

Doamne, era frumos.

El îmi agăţă chiloţii cu degetele făcute cârlig şi eu mi-am ridicat şoldurile ca să mi-i poată da jos. Nu era prima oară când mă dezbrăca de tot, dar

era prima oară când amândoi eram atât de goi. Existau mai multe stadii de nuditate, pe care le aflasem în ultimele patru luni. Acesta era cel final. Stomacul mi-a trepidat.

Cam stătu suspendat deasupra mea, buzele lui trasând o cărare peste trupul meu. Degetele mele erau în părul lui mătăsos, iar el se întoarse din nou sus, căutându-mi gura. Se mişcă deasupra mea şi l-am simţit pe coapsă.

Inima mi-a şovăit, apoi a prins viteză.

Un tremur îi traversă corpul sau poate fusese al meu cel care îl mişcase, întrucât cred că tremuram. Nu ştiam dacă era de excitaţie sau de altceva. Mâinile mele i-au găsit pieptul şi s-au lipit de el.

— Vrei asta? întrebă el, cu vocea gâtuită, ţinându-se la distanţă

— Da, am zis şi mi-am spus şi mie că o voiam.

Şi chiar voiam asta. Voiam să trec linia finală cu Cam.

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei pentru o clipă, apoi mă sărută, în timp ce-şi lăsă corpul în jos peste al meu. L-am simţit acolo, vârful lui strecurându-se prin carnea mea udă, şi nu ştiu ce s-a întâmplat. Poate c-a fost greutatea lui peste mine sau faptul că l-am simţit între coapse. Pentru o secundă de groază, n-am mai fost în dormitorul meu sau sub Cam. Eram din nou pe canapea, cu obrazul apăsat cu forţă în materialul

aspru. Aerul rece trecea peste partea de jos a corpului meu dezgolit, urmat de o mână grosolană, nesăţioasă. Am încercat să-mi alung amintirea şi să mă concentrez asupra a ceea ce se întâmpla de fapt, dar odată ce revenise, nu mi-o mai puteam scoate din minte.

Toţi muşchii din corp mi s-au blocat şi ghemul de nelinişte de mai devreme, din ziua aceea, se întoarse, răzbunător. A fost de parcă fusesem izbită de o explozie arctică. Am îngheţat şi pe dinafară şi pe dinăuntru. Panica mi s-a împlântat în piept cu gheare ascuţite ca briciul.

Mi-am întors capul într-o parte, eliberându-mă de sărutul lui şi l-am împins în piept.

— Nu. Opreşte-te. Te rog, opreşte-te.

Cam încremeni deasupra mea, gâfâind puternic.

— Avery? Ce dr…?

— Dă-te jos.

Pielea mă furnica şi simţeam că mă sufoc.

— Dă-te jos. *Te rog.* Dă-te jos de pe mine.

Se rostogoli imediat la o parte şi m-am repezit, de-a buşilea, în capătul patului, înşfăcând cuvertura şi înfăşurându-mă cu ea. Am sărit în picioare, dându-mă cu spatele înapoi până când m-am lovit de masa de toaletă. Sticluţele cu loţiuni au zăngănit. Bufnetul lor atingând podeaua m-a scos brusc din transă. Inima îmi bătea cu atâta putere încât credeam c-o să leşin.

— O, Doamne, am şoptit, răguşit.

Eram gata să vomit covrigul pe care îl împărţiserăm amândoi, mai devreme.

Lumina din hol arunca umbre stranii pe jumătate din faţa palidă a lui Cam. Ochii lui erau cât cepele. Se uita fix la mine, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

— Te-a durut? N-am vrut…

— Nu. Nu!

Am închis ochii strâns.

— Nu mi-ai făcut nimic. Nici măcar n-ai… Nu ştiu. Îmi pare rău… Cuvintele mi-au murit pe buze, neavând nicio idee ce să spun. Cam respiră adânc de vreo câteva ori, punându-şi mâinile pe pat.

— Vorbeşte cu mine, Avery. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Vocea mi se frânse. Nu s-a întâmplat nimic. Am crezut doar…

— Ai crezut ce?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Nu-i nimic important…

— Nu-i important? îşi ridică sprâncenele.

— Avery, tocmai m-ai speriat de moarte. Ai intrat în panică de parcă îţi făceam rău sau – sau de parcă te forţam să faci asta.

Îngrozită, am simţit un gol în stomac.

— Nu m-ai forţat, Cam. Mi-a plăcut ce făceai.

Au trecut mai multe secunde, după care el spuse:

— Ştii că nu ţi-aş face niciodată rău, nu-i aşa?

— Da.

Lacrimile îmi astupau gâtlejul.

— Şi că nu te-aş forţa niciodată să faci ceva ce nu vrei.

Vorbea încet, rostind clar fiecare cuvânt.

— Înţelegi asta, nu-i aşa? Dacă nu eşti încă pregătită, pentru mine e în regulă, dar trebuie să vorbeşti cu mine. Trebuie să mă anunţi înainte să ajung în punctul ăla.

Strângând tare de cuvertură, am dat din cap.

Se scurse o altă tăcere, iar privirea lui îmi sfredelea ochii. Un anumit nivel de înţelegere îi străfulgera pe chip şi eu mi-am muşcat buza. Voiam să ştiu ce gândea şi, pe de altă parte, nu voiam.

— Ce nu îmi spui? întrebă el, cum făcuse şi în noaptea aceea, afară, în parcare.

Nu puteam să spun nimic, îşi încleştă maxilarul.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Nimic!

Cuvântul izbucni din mine ca un tun.

— Nu e nimic de vorbit, la naiba. Las-o baltă.

— Minţi.

Poftim. O spusese. Mă nimerise.

Cam răsuflă o dată, prelung.

— Mă minţi. S-a întâmplat ceva, pentru că asta…?

Făcu semn spre locul unde fuseserăm împreună, câteva clipe mai devreme.

— … asta n-a fost despre nepregătire. Asta a fost despre altceva, pentru că ştii – ştii – că eu te-aş aştepta, Avery. Îţi jur, dar trebuie să-mi spui ce se petrece în mintea ta.

Mă durea sufletul la cuvintele lui, dar nu puteam spune nimic.

— Te implor, Avery. Trebuie să fii deschisă şi sinceră cu mine. Ai spus că ai încredere în mine. Trebuie s-o dovedeşti, pentru că ştiu că e mai mult la mijloc. Nu sunt prost şi nu sunt orb. Îmi amintesc cum te-ai purtat când ne-am întâlnit prima oară şi îmi amintesc al dracului de bine ce ai spus în noaptea în care te-ai îmbătat.

Oh, Doamne. Se clătina podeaua sub mine.

El era de neoprit.

— Şi mesajul ăla pe telefon pe care l-ai primit? Vrei să-mi spui că nu are nicio legătură cu asta? Dacă ai încredere în mine, o să-mi spui, în sfârşit, ce dracului se petrece.

— Am încredere în tine.

Mi-au dat lacrimile, înceţoşându-mi vederea.

Cam mă privi o secundă, apoi se ridică, înşfăcându-şi jeanşii de pe podea. Şi-i îmbrăcă, trase fermoarul, dar nu mai închise şi nasturele. Se întoarse cu faţa la mine şi expresia încordată.

— Nu ştiu ce altceva să fac cu tine, Avery. Eu ţi-am povestit lucrurile de care nu sunt mândru.

Lucruri pe care foarte puţine persoane din lumea asta le cunosc, şi totuşi tu ţii lucruri ascunse de mine. Ţii ascuns totul de mine. Nu ai încredere în mine.

— Nu – am.

Am dat să înaintez, dar m-am oprit când am văzut expresia de pe faţa lui.

— Am încredere să împărtăşesc viaţa mea cu tine.

— Dar nu adevărul? Asta-i aşa o minciună sfruntată, Avery. Nu ai încredere în mine.

Trecu pe lângă mine cu paşi mari, îndreptându-se spre living.

L-am urmat, cu mâinile tremurând.

— Cam…

— Încetează.

Îşi luă puloverul de jos şi se întoarse cu faţa spre mine.

— Nu ştiu ce altceva să fac şi sunt convins că nu ştiu tot pe lumea asta, dar ştiu că relaţiile nu merg aşa.

Frica m-a izbit drept în piept.

— Ce spui?

— Tu ce crezi că spun, Avery? Există nişte probleme evidente cu tine şi nu, nu te uita la mine de parcă ţi-am bătut căţeluşul. Crezi ca aş fi rupt relaţia cu tine din cauza a ce naiba s-a întâmplat cu tine? La fel cum ai crezut că voi avea altă părere despre tine când ţi-am văzut

cicatricea de la încheietură? Ştiu că asta crezi şi e o tâmpenie.

Mâhnirea şi furia i se revărsară în glas.

— Cum ar putea exista vreun viitor pentru noi, dacă nu poţi fii sinceră cu mine? Dacă nu poţi avea încredere că sentimentele mele pentru tine sunt destul de puternice, atunci nu avem nimic. Asta e chestia care pune capăt relaţiilor. Nu trecutul, Avery, ci *prezentul.*

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Cam, te rog…

— Nu, gata, Avery. Ţi-am mai spus şi înainte. Tot ce ţi-am cerut a fost să ai încredere în mine şi să nu mă excluzi.

Se întoarse spre uşă.

— Iar tu nu ai încredere în mine şi mă excluzi din nou.

Şi apoi plecă, trântind uşa în urma lui. Am izbutit să ajung la canapea înainte să mă lase picioarele. Aşezându-mă, mi-am ridicat genunchii la piept. Mi se rupsese ceva în piept, în inimă, şi durerea era cât se poate de reală.

Am deschis gura, dar n-am scos niciun sunet.

N-am scos niciun sunet.

Treizeci

Am stat în pat şi am dormit cea mai mare parte din zilele de joi şi vineri. O senzaţie densă şi

sufocantă mă apăsa ca o pătură prea grea. Stricasem totul. Magistral. Asta era mantra de autocompătimire pe care mi-o repetam la nesfârşit. Era adevărat şi numai la asta mă puteam gândi.

Nu cum plănuisem să-mi încep izolarea de primăvară.

Îngropându-mi capul în pernă, m-am ţinut departe de telefon, pentru că dacă îl verificam şi Cam nu sunase, atunci aveam să mă simt şi mai rău. Chestie fară rost, că ştiam că el n-o să sune.

Şi nu exista nicio îndoială în mintea mea că eram îndrăgostită de el. Era o deosebire între a iubi pe cineva şi a fi îndrăgostit de cineva, iar eu lăsasem asta să-mi scape printre degete.

Cam se săturase.

Avusese încredere în mine şi, într-un fel, eu îi azvârlisem încrederea asta în obraz. Dacă ar fi ştiut totul, lucrurile s-ar fi putut petrece altfel între noi, miercuri seara. Dar eu rămăsesem tăcută, cum făcusem toţi anii ăştia.

La un moment dat, sâmbătă, rana adâncă a mâhnirii făcu loc altui sentiment. Mi-am aruncat pătura cât colo şi m-am ridicat în mijlocul camerei, respirând întretăiat. Învârtindu-mă în loc, am înşfăcat o sticluţă de colonie şi am azvârlit-o în capătul celălalt al camerei. Sticluţa a izbit uşa şifonierului şi a căzut la podea.

Nemulţumită, am apucat o altă sticluţă şi am

aruncat-o cu mai multă forţă. Aceasta lovi peretele, crăpând tencuiala. Aşa s-a dus depozitul meu bancar de garanţie.

Nu-mi păsa.

Mânia se ridicase în mine ca un abur fierbinte. M-am învârtit, trăgând cuvertura şi cearşafurile jos de pe pat.

Apoi mi-am atacat şifonierul.

Uram puloverele anoste, helăncile, puloverele cu nasturi şi bluzele care nu mi se potriveau. Uram totul, dar cel mai mult mă uram pe mine făcând *asta.* Strigând, le-am smuls şi le-am aruncat pe jos. Umeraşele s-au clătinat şi au aterizat pe podea. Lacrimile îmi înceţoşau ochii, când m-am întors, căutând altceva de distrus, însă chiar nu mai era nimic. Nicio fotografie de aruncat. Niciun tablou de sfâşiat de pe pereţi. Nu era nimic. Eram atât de furioasă – furioasă pe mine însămi.

Ieşind pe hol, m-am rezemat de perete, închizând ochii strâns. Gâfâind, mi-am dat capul pe spate şi mi-am înăbuşit un strigăt.

Tăcerea mă *omora.*

Şi numai asta fusese mereu. Tăcere. Era tot ce ştiam. Să-mi ţin gura. Să mă prefac că nu se întâmplase nimic, că nu era nimic în neregulă. Şi uite cât de bine ieşise.

Am alunecat pe lângă perete şi am deschis ochii. Erau la fel de uscaţi cum mă simţeam eu

pe dinăuntru, sfărâmicioşi.

Pe cine puteam da vina pentru asta? Pe Blaine? Pe părinţii lui? Pe ai mei? Conta? Nici măcar o dată nu mă ridicasem în faţa părinţilor mei ca să le spun ce gândeam. Doar închisesem gura şi îndurasem – îndurasem până putusem să fug.

Problema era că fuga nu mai ţinea. Niciodată nu ţinuse. Şi cât îmi trebuise până să-mi dau seama de asta? Cinci ani, aproape şase? Şi câţi kilometri? Mii?

Şi atunci, ca un nenorocit de ceas, mi-am auzit telefonul sunând în living.

Ridicându-mă în picioare, m-am dus hotărâtă până la el, simţind furnicături pe ceafa când am văzut *NUMĂR NECUNOSCUT* pâlpâind pe ecran. Am înşfăcat telefonul şi am apăsat pe butonul de răspuns.

— Ce? am zis, cu vocea tremurând.

Nimic. Şi mai multă blestemată de tăcere.

— Ce dracului vrei de la mine? am întrebat. Ce? N-ai nimic de spus? Nu faci decât să suni şi să-mi trimiţi mesaje de nouă luni încoace? Cred că ai o grămadă de lucruri de spus.

Urmă o altă tăcere grea, apoi:

— Nu pot să cred c-ai răspuns.

Am deschis ochii mari. Sfinte Sisoe, era o voce de fată. Persoana care mă sunase şi foarte probabil îmi trimisese e-mailurile era o fată.

O fată.

Nu ştiu la cine mă aşteptasem, dar mai mult decât sigur nu mă aşteptasem la *o fată.*

N-am putut rosti decât atât:

— De ce?

— De ce? Fata râse sec. Habar n-ai cu cine vorbeşti, nu-i aşa? N-ai citit niciun e-mail din cele pe care ţi le-am trimis? Nici măcar unul?

Mă lua la întrebări?

— Ei bine, când am văzut conţinutul din vreo două, am hotărât să nu mă mai chinui.

— Îţi trimit e-mailuri din iunie, şi încerc să stau de vorbă cu tine. N-a fost nimic rău cu primele e-mailuri pe care ţi le-am trimis. Dacă ai fi citit măcar unul dintre ele, te-ai fi convins de asta. Pe de altă parte, de ce aş crede că nu le-ai citit, din moment ce ai o asemenea faimă proastă în ceea ce priveşte a spune adevărul.

Aşezându-mă, m-am încruntat.

— *Cine* eşti?

— Doamne, e de necrezut. Numele meu e Molly Simmons.

Am făcut ochii mari.

— Molly?

— S-ar zice că-mi recunoşti numele. Bănuiesc că ai citit totuşi e-mailurile.

— Nu… vărul meu mi-a spus despre tine.

M-am ridicat din nou, începând să mă plimb prin cameră.

— Nu ţi-am citit e-mailurile. Nu mint, în

privinţa asta.

— Ei bine, ar fi prima oară când spui adevărul, dacă aşa stau lucrurile, zise ea şi am auzit o uşă trântită.

Nu ştiam ce să zic. Şocată profund – eram absolut amuţită.

— Nu ştiu… Doamne, îmi pare atât de rău pentru ceea ce ţi s-a…

— Să nu îndrăzneşti să mă compătimeşti, mi-o reteză ea, cu vocea tăioasă ca briciul. Îmi pare rău nu înseamnă absolut nimic pentru mine.

Am rămas cu gura căscată, clătinând din cap, ceea ce era o prostie, că doar nu mă putea vedea.

— Eşti o târfa mincinoasă. Din cauza ta…

— Hei! Pe bune, acuma. Mă faci pe mine târfa? Imposibil să nu-ţi dai seama cât de anapoda e asta.

Mâna mi se strânse pe telefon.

— Sincer, fiecare mesaj dezgustător pe care mi l-ai trimis e pe dos. Şi nici măcar nu înţeleg de ce ai face asta.

— De ce? vocea i se preschimbă în ţipăt ascuţit. Tu vorbeşti serios?

— Da.

Se auzi cum respiră.

— Spune-mi un lucru. Ce a fost adevărat? Ce ai spus tu poliţiei sau ce le-a spus Blaine tuturor?

Mi-am ţinut respiraţia.

— Care din ele, Avery? Pentru că dacă a fost adevărat, de ce ai renunţat la acuzaţii, ştiind de ce era capabil? Pentru că tu trebuia să ştii că era ceva în neregulă cu el şi că avea s-o facă din nou.

Mi-au căzut umerii şi am şoptit.

— Nu înţelegi.

— Oh, înţeleg perfect. Într-un fel sau altul, tot o mincinoasă eşti.

Respiraţia lui Molly hârâia prin telefon.

— Ştii de ce am vrut să iau legătura cu tine? Pentru că aveam nevoie să stau de vorbă cu cineva care trecuse prin ceea ce am trecut şi eu şi am crezut…

Vocea i se frânse.

— Nu mai contează ce am crezut sau ce am făcut. Nici măcar nu ţi-ai făcut timp să citeşti măcar unul din nenorocitele de e-mailuri. Măcar atât ai putea face, să-mi spui adevărul.

Am închis ochii, sprijinindu-mi fruntea în palmă. Capul încă mi se învârtea de la ceea ce mi se întâmplase cu Cam, iar treaba asta mă zăpăcise definitiv. Fuseseră atât de multe e-mailuri de la adrese pe care nu le recunoscusem. Multe dintre ele cu numele meu trecut la subiect, sau cu al lui Blaine. Şi eu nu le deschisesem pentru că nu voisem să am de-a face cu asta, dar nu mă gândisem niciodată că erau de la ea.

Pe de altă parte, ar fi schimbat asta într-adevăr

ceva? Dacă le-aş fi deschis şi aş fi ajuns la ea? Lăsând la o parte aspectele legale ale nedivulgării, aş fi vorbit?

Aş fi minţit dacă aş fi spus că aş fi vorbit.

— Mai eşti acolo? întrebă Molly.

— Da.

Mi-am dres glasul, ridicând capul. Ghemul din pieptul meu se mai desfăcu puţin.

— N-am minţit.

— Deci a fost adevărat?

Vocea ei suna ca şi când ar fi vorbit mai aproape de telefon.

— Şi ai renunţat la acuzaţii.

Corpul mi se încordă ca o sfoară răsucită.

— Da, dar…

— De ce ai făcut asta? Vocea îi era îndurerată. Cum ai putut? Cum ai putut să păstrezi tăcerea atâta timp?

— Eu…

— Eşti o laşă. Te agăţi de tăcerea ta pentru că eşti o laşă! Eşti încă aceeaşi fată speriată de paisprezece ani, prefăcându-te că o să treci peste întâmplare, în câţiva ani! strigă ea şi mi-a pocnit urechea. Asta mi s-a întâmplat mie pentru că tu nu ai spus adevărul. Poţi să-ţi spui ce vrei, dar ăsta e adevărul. Şi amândouă ştim.

Molly îmi închise.

Am rămas acolo, uitându-mă lung la telefon. Mânia încă mai clocotea în mine, dar o parte din

ceea ce-mi spusese trecuse prin ceaţa roşie şi avea înţeles.

„Te agăţi de tăcerea ta pentru că eşti o laşă. Eşti încă aceeaşi fată speriată de paisprezece ani, prefăcându-te că o să treci peste întâmplare, în câţiva ani!”

Avea dreptate.

Doamne, avea atâta dreptate. Toţi aceşti ani, de după noaptea aceea, nu rostisem niciodată cuvintele. Eram prea speriată ca să spun cuiva, ca să-i spun măcar lui Cam. Şi tocmai de aceea el plecase, pentru că şi el avusese dreptate. Nu mă desprinsesem de trecut şi nu exista niciun viitor până n-o făceam. Tot ce făcusem, tot timpul ăsta fusese să mă prefac – să mă prefac că eram OK, că eram complet fericită, că eram o supravieţuitoare.

Şi nu eram o supravieţuitoare. Timp de prea mulţi ani, nu fusesem nimic altceva decât o victimă de pe drum.

Molly nu ştia toată povestea. Probabil n-ar fi schimbat nimic dacă ar fi ştiut-o, dar *supravieţuirea* şi a fi un *supravieţuitor* erau două lucruri diferite. Asta făcusem eu tot acest răstimp. Doar supravieţuisem, aşteptând ziua când ceea ce îmi făcuse Blaine mie nu avea să mai murdărească tot ce era bun în viaţa mea.

Mi-am lăsat capul în palme. Lacrimile au izvorât din ochii mei.

În loc de asta, existaseră lucruri pe care aş fi putut să le fac altfel. N-aş fi putut schimba ceea ce mi se întâmplase, dar aş fi putut schimba modul în care reacţionam, mai ales acum, când eram atât de departe de cei care îmi împiedicaseră orice încercare de a depăşi criza. Dar ca să fiu cinstită, era mai mult decât atât la mijloc. Întotdeauna fusese mai mult decât Blaine. Fuseseră părinţii mei – fusesem eu.

Singurul mod prin care aş fi putut într-adevăr să merg mai departe era să mă confrunt cu ceea ce se întâmplase, să fac ceva pentru care fusesem pedepsită că-l făcusem, în primul rând.

Nu trecutul intervenise între noi.

Ci prezentul.

Cam avusese dreptate.

Deodată, am sărit în picioare. M-am mişcat mai înainte de a şti ce făceam. Abia când m-am oprit în faţa uşii apartamentului lui Cam, mi-a sărit inima. Era probabil prea târziu pentru noi, dar dacă îi spuneam – dacă aş fi putut să mă explic – atunci ar fi fost un început. În orice caz, i-o datoram lui Cam.

Mi-o datoram mie.

Am bătut şi am auzit paşi, câteva secunde mai târziu. Uşa se deschise larg şi apăru Cam. A închis imediat ochii şi a deschis gura, iar eu am înţeles că urma să-mi spună să plec.

— Putem vorbi? am întrebat, vocea frângându-

mi-se la jumătate. Te rog, Cam. N-o să-ţi ocup prea mult timp. Doar…

Ochii lui Cam se deschiseră brusc, apoi şi-i îngustă, cercetându-mă.

— Eşti OK, Avery?

— Da. Nu. Nu ştiu.

O parte din mine voia să mă întorc pe călcâie şi să intru înapoi în apartamentul meu, dar am refuzat să-mi îngădui să fug. Nu şi de data asta.

— Am doar nevoie să vorbesc cu tine.

Trăgând adânc aer în piept, făcu un pas în lături.

— Ollie nu-i aici.

Uşurată că nu-mi închisese uşa în nas, l-am urmat în living. Cam luă telecomanda, închizând sonorul televizorului şi aşezându-se pe canapea.

— Ce se întâmplă, Avery? întrebă el şi tonul lui sugera că nu se aştepta să-i răspund sincer, iar asta mă duru.

Mă durea pentru că n-avea niciun motiv să se aştepte ca eu să vorbesc deschis despre ceva, orice.

M-am aşezat pe marginea fotoliului, neştiind prea bine de unde să încep.

— Totul. La început, numai atât am putut spune. Totul.

Cam se aplecă în faţă, întorcându-şi şapca de baseball invers.

Un obicei adorabil, care spunea că era atent.

— Avery, ce se întâmplă?

— N-am fost sinceră cu tine şi îmi pare rău.

Buza de jos începu să-mi tremure şi am ştiut că eram la câteva secunde de-a mă pierde cu firea.

— Îmi pare atât de rău şi probabil că tu n-ai timp pentru…

— Am timp pentru tine, Avery.

Îmi susţinu ferm privirea.

— Vrei să vorbeşti cu mine, sunt aici. Am fost aici. Şi ascult.

În timp ce se uita la mine, şovăiam între luptă sau fugă. Instinct.

Fugi. Nu trece prin asta. Dar Cam a continuat să-mi susţină privirea până când ceva s-a desferecat înăuntrul meu. Nu era uşor, dar cuvintele urcau, unul după altul. Nu aveam să fug.

M-am calmat şi, după ce am tras adânc aer în piept, am început să vorbesc.

— Când aveam paisprezece ani, am fost la o petrecere, de Halloween, m-am auzit eu spunând, de parcă aş fi vorbit într-un tunel. Eram acolo cu prietenii mei. Cu toţii ne costumaserăm. Şi mai era şi un băiat. Era casa lui şi… şi el era cu trei ani mai mare decât mine şi prieten cu vărul meu.

Am mai respirat o dată, adânc, coborându-mi privirea pe mâinile mele.

— El era foarte popular. La fel şi eu.

Am scos un hohot sec, lipsit de umor.

— S-ar putea să nu pară important, dar a fost. Eu n-aş fi crezut niciodată că unul ca el ar fi putut să facă… ar fi putut să fie cum era el. Şi poate că asta a fost o prostie din partea mea, cum ar veni o eroare fatală sau ceva. Nu ştiu.

Am clătinat puţin din cap şi mi-am ridicat privirile.

— Am vorbit cu el şi am băut, dar nu mă îmbătasem. Îţi jur, nu mă îmbătasem.

— Te cred, Avery.

Cam închise ochii puţin, proptindu-şi bărbia în vârful degetelor.

— Ce s-a întâmplat?

— Flirtam şi era distractiv. Ştii, eu n-am avut nicio bănuială. El era un băiat bun şi un băiat care arăta bine. La un moment dat, m-a tras în poala lui şi cineva ne-a făcut o poză. Ne distram.

Am râs din nou, la fel de forţat.

— Când s-a ridicat şi m-a tras după el într-una dintre camerele de oaspeţi care se afla la parter, n-am suspectat nimic. Am stat pe canapea şi am vorbit o vreme. Apoi m-a luat în braţe.

Îmi frământam mâinile continuu, sperând să-mi potolesc astfel nodurile nervoase din stomac.

— Iniţial, n-am avut nimic împotrivă, dar apoi a început să facă lucruri pe care eu nu voiam să le facă. I-am spus să se oprească şi el a râs, fără să mă asculte. Am început să plâng şi am încercat

să plec de lângă el, dar era mai puternic decât mine şi, odată ce m-a trântit pe burtă, n-am mai putut face nimic, decât să-i cer să se oprească.

Cam devenise nemişcat ca o statuie. Singurul semn după care îmi dădeam seama că mai era în viaţă era muşchiul care i se zbătea continuu pe falcă.

— S-a oprit?

— Nu, am zis liniştit. Nu s-a oprit, în pofida a tot ce am făcut eu.

Trecu un moment şi Cam îşi îndreptă spinarea. Părea că ar fi vrut să se ridice, dar se răzgândi.

— Te-a violat?

Închizându-mi ochii, am dat din cap. Povestind, aproape că-i puteam simţi mâinile lui Blaine.

— Sunt încă virgină.

Am făcut un efort să deschid ochii.

— Nu m-a atins acolo. Nu aşa… m-a violat.

Cam se uita la mine şi am prins momentul în care a înţeles. I-au fulgerat ochii. Şi-a strâns pumnii, în poală. Muşchiul de pe falcă şi-a înteţit zbaterea.

— Nemernicul, zise el, cu buzele strânse. Aveai *paisprezece* ani şi el ţi-a făcut *asta* ţie?

— Da.

Nodurile din stomacul meu crescură.

Un alt moment se scurse, iar Cam îşi trecu mâna prin păr.

— La dracu’. Avery. Am bănuit ceva. M-am

gândit că probabil ţi s-a întâmplat ceva de genul ăsta.

Mi-am înfăşurat mâinile în jurul mijlocului.

— Te-ai gândit?

El dădu din cap.

— Din cauza modului în care te purtai, câteodată. După cât de uşor te speriai, dar am sperat doar că nu fusese atât de grav. Iar când mi-ai spus că erai încă virgină, m-am gândit că aşa trebuia să fi fost.

O presupunere de înţeles.

— Avery, îmi pare atât de rău. N-ar fi trebuit să treci niciodată prin aşa ceva, mai ales la vârsta aceea…

Îşi încleştă falca şi păru din nou că vrea să se ridice, dar se opri.

— Te rog, spune-mi că nenorocitul ăla e la închisoare.

— Este acum.

Mi-am îndreptat ochii spre televizorul mut.

— E o poveste lungă.

— Am timp.

Cum eu n-am mai zis nimic, vorbi din nou, iar vocea îi sună gâtuită.

— Ce mai e, Avery? Te rog, vorbeşte cu mine, pentru că mai am puţin şi-mi rezerv un loc în primul avion spre Texas, să-l omor pe nemernic.

M-am lăsat pe spate, ridicându-mi genunchii la piept. Ştiind că îi datoram tot adevărul, am tras

din nou aer în piept.

— După ce s-a oprit, chiar nu cred că i-a trecut prin cap că făcuse ceva rău. M-a lăsat pur şi simplu acolo, pe canapea, iar când am putut să mă ridic, ştiam că trebuia să spun cuiva. Ştiam că aveam nevoie să mă duc la spital. Eram atât de…

Am strâns tare din pleoape şi un fior m-a străbătut prin tot corpul. Minutele de după ce mă lăsase Blaine fuseseră la fel de groaznice ca şi cele ale atacului.

— Nu mi-am putut găsi prietenele, dar mi-am găsit poşeta şi am sfârşit plecând pe jos spre casă, şi am tot mers pe drum până când mi-am adus aminte că aveam telefonul la mine. Am sunat la urgenţe.

Nemaiputând să mai stau jos, m-am ridicat în picioare.

— Am ajuns la spital şi ei m-au examinat. A apărut poliţia şi le-am spus ce se întâmplase, şi ăsta era adevărul.

— Fireşte că era adevărul, zise el, urmărindu-mă cu privirea.

— Când poliţia a plecat de la spital, petrecerea se sfârşise, dar Blaine era acasă la el. L-au arestat şi l-au dus la secţie. Eu m-am dus acasă şi am lipsit de la şcoală două zile, dar toată lumea a aflat că fusese arestat pentru ceea ce făcuse.

M-am oprit în faţa televizorului.

— Şi apoi au apărut părinţii lui.

— Ce vrei să spui?

Am început din nou să mă plimb în sus şi-n jos.

— Părinţii lui şi ai mei erau – *sunt* - prieteni din acelaşi club provincial. Părinţii mei şi ai lui – nu le-a păsat niciodată decât de imaginea lor. Mama şi tata au mai mulţi bani decât şi-ar dori vreodată, dar…

Gâtul mi s-a strâns, iar vederea mi s-a înceţoşat.

— Soţii Fitzgerald le-au oferit părinţilor mei o înţelegere. Că dacă eu renunţam la acuzaţii şi păstram tăcerea despre ceea ce se întâmplase, ei aveau să ne plătească, mie şi lor, o diabolică sumă de bani.

Nările lui Cam fremătară.

— Şi părinţii tăi le-au spus să se ducă la dracu’, nu-i aşa?

Am râs, dar a sunat mai mult ca un suspin.

— Le-au arătat părinţilor mei fotografia care ni se făcuse, lui Blaine şi mie, la petrecere şi au spus că, dacă ajungea la tribunal, nimeni nu avea s-o creadă pe fata în „costum deşănţat, stând în poala lui”. Iar părinţii mei nu voiau să aibă de-a face cu un scandal. Mai degrabă lăsau lucrurile să treacă de la sine, aşa că au fost de acord.

— La dracu’, şopti Cam, răguşit.

— S-a întâmplat atât de repede. Nu mi-a venit

să cred când părinţii mei mi-au spus ce să fac. Nu vorbiseră cu mine despre asta înainte, dar… fuseseră atât de îngrijoraţi despre ce avea să creadă toată lumea în caz că treaba asta ar fi fost făcută publică —

Fotografiile şi faptul că eu băusem. Eu eram atât de speriată şi năucită şi, ştii, nici măcar nu sunt sigură că m-au crezut.

Mi-am dat părul pe spate, urând ceea ce mă pregăteam să recunosc:

— Aşa că am semnat hârtiile.

Cam nu zise nimic.

— Am fost de acord să iau banii, din care jumătate mergeau în contul meu, astfel încât, când făceam optsprezece ani, să am acces la ei, şi m-am învoit, în schimb, să-mi retrag plângerea şi să nu mai vorbesc niciodată despre asta.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp.

— Asta mă face o persoană oribilă, nu-i aşa?

— Ce?

Cam îşi înălţă sprâncenele.

— Nu eşti o persoană oribilă, Avery. Dumnezeule, aveai paisprezece ani şi părinţii tăi ar fi trebuit să le zică să se ducă învârtindu-se. Dacă e cineva de condamnat, în afară de ticălosul ăla care ţi-a făcut asta ţie, atunci ei sunt de condamnat. Tu n-ai nicio vină.

Am dat încet din cap, aşezându-mă la loc pe fotoliu.

— În câteva zile, toată lumea de la şcoală s-a întors împotriva mea. Aparent, înţelegerea nu prevedea că şi Blaine ar fi trebuit să-ţi ţină gura. El le-a spus tuturor că minţisem. Că făcusem toate lucrurile acela cu el de bunăvoie şi apoi îl acuzasem în mod fals. Toată lumea l-a crezut. De ce nu l-ar fi crezut? Eu renunţasem la plângere. Nu vorbeam despre asta. Şcoala a fost… a fost cumplit după aceea. Mi-am pierdut toţi prietenii.

Cam îşi trecu o mână peste obraz.

— De asta te-ai lăsat de dans?

— Da, am şoptit. Nu puteam suporta să văd oamenii uitându-se la mine şi şoptind despre ce auziseră sau vorbind deschis despre asta în faţa mea. Şi când am făcut asta…

Mi-am ridicat braţul stâng.

— Mama a fost atât de enervată.

El se uită lung la mine, de parcă n-ar fi putut pricepe ultimul cuvânt pe care îl spusesem.

— S-a enervat pentru că tu… Lăsă fraza neterminată, clătinând din cap. Nu-i de mirare că nu te duci acasă, să-i vezi.

— De aceea mi-am ales să vin aici, ştii. Era destul de departe cât să scap de toate. Am crezut că asta era tot ce trebuia să fac – să plec departe.

— Mesajul pe care l-am văzut eu? E cineva care ştie ce s-a întâmplat?

Am dat din nou din cap.

— Cel care a zis că nu poţi scăpa de trecutul tău a ştiut ce spune.

Muşchiul de pe falca lui Cam începu să se zbată mai repede.

— Ce s-a mai întâmplat, Avery? Ai spus că acest *Blaine*, îi rosti el cu dispreţ numele, e la închisoare. Dar cine îţi trimite mesajele?

Aplecându-mă, mi-am strâns fruntea în palme. Părul îmi alunecă în faţă, acoperindu-mă.

— Am început să primesc mesajele astea din august. Am crezut că era vreun măgar şi l-am ignorat. Şi vărul meu a încercat să dea de mine, dar l-am ignorat şi pe el, pentru că… ei bine, din motive evidente. În cele din urmă, am vorbit cu vărul meu în vacanţa de iarnă, cu o seară înainte să vin în apartamentul vostru.

— Seara cu cearta?

— Da, am zis. El încerca să dea de mine ca să-mi spună că Blaine fusese arestat pentru că-i făcuse acelaşi lucru altei fete, la începutul verii. Chiar şi-a cerut scuze. Asta a însemnat mult pentru mine, dar… n-am ştiut că fata era cea care încercase să mă contacteze, tot timpul ăsta.

Trăgând aer în piept, i-am spus cum se întâmplaseră lucrurile cu Molly.

Când am încheiat, Cam clătina din cap.

— Ce i s-a întâmplat ei e oribil ca dracu’ şi mă bucur că mizerabilul ăla o să facă puşcărie. Mai mult, ar trebui să fie castrat dracului, dar ce i s-a

întâmplat ei nu e vina ta, iubito. Nu l-ai făcut tu să-ţi facă ţie asta sau să i-o facă ei.

— Dar pentru că eu n-am spus nimănui, i-am îngăduit lui s-o facă din nou.

— Nu.

Cam se ridică în picioare, cu ochii văpăi.

— Nu-ţi spune asta. Nimeni nu ştie ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi renunţat la plângere. Aveai paisprezece ani, Avery. Ai făcut ce-ai putut, în situaţia aceea. *Ai supravieţuit.*

Atunci mi-am ridicat capul.

— Păi, tocmai asta e, ştii? Tot ce am făcut a fost să supravieţuiesc. N-am trăit. Uită-te la ce ne-a făcut nouă povestea asta. Şi, da, asta am făcut! Te-am dat *din nou* la o parte!

Expresia lui se îmblânzi.

— Dar îmi spui acum.

— Am lăsat ceea ce mi s-a întâmplat în urmă cu cinci ani să mă afecteze încă! Şi tocmai când era să facem sex? Nu mi-a fost teamă de tine sau că va fi dureros. N-a fost asta. Mi-a fost teamă că, odată ce vom începe, ceea ce-mi făcuse Blaine mie îmi va strica toată plăcerea sau că mi-o voi strica-o eu pentru mine. Sunt o laşă – *am fost* o laşă.

Ridicându-mă în picioare, mi-am încrucişat mâinile peste burta.

— Dar e prea târziu, nu-i aşa? Ar fi trebuit să fiu sinceră cu tine cu luni în urmă, ca să ştii în ce

te băgai şi îmi pare foarte rău că n-am fost.

— Avery…

Mă ustura gâtul şi lacrimile îmi umpluseră ochii.

— Îmi pare atât de rău, Cam. Ştiu că spunându-ţi acum nu se schimbă nimic, dar aveam nevoie să-ţi spun că n-ai făcut nimic rău, tu. Ai fost perfect — *perfect* pentru mine – şi te iubesc.

Vocea mi se frânse din nou.

— Şi ştiu că acum nu te mai poţi uita la mine cu aceiaşi ochi. Înţeleg.

Braţele lui Cam căzuseră pe lângă corp. Arăta profund şocat.

— Avery, mă întrerupse el, cu glas blând şi dintr-odată era în faţa mea, prinzându-mi obrajii în palme. Ce-ai spus?

— Că nu te mai poţi uita la mine cu aceiaşi ochi?

— Nu asta. Înainte.

M-am smiorcăit.

— Te iubesc?

— Mă iubeşti?

Ochii lui priveau într-ai mei, pătrunzător.

— Da, dar…

— Stop! Clătină din cap. Crezi că te privesc cu alţi ochi? Ţi-am mai spus că am bănuit dintotdeauna că s-a întâmplat ceva…

— Dar ai sperat să nu fi fost asta!

Am încercat să mă îndepărtez, dar mâinile lui

Cam mă apucară de braţe, deasupra coatelor, împiedicându-mă să fug.

— Mă priveai înainte cu *speranţă,* iar acum nu mai ai speranţa aceea.

— Asta crezi tu cu adevărat? Asta a fost ceea ce te-a împiedicat să-mi vorbeşti tot timpul ăsta?

— Oricine s-ar uita altfel la mine, după ce-ar afla.

— Eu nu sunt toată lumea, Avery! Nici pentru tine, nici cu tine.

Privirile ni se încrucişară.

— Crezi că nu mai am speranţă? Că nu sper că vei reuşi, în cele din urmă, să treci peste asta? Că n-o să te bântuie alţi cinci ani de acum încolo?

Nu ştiam ce să spun, dar inima mea bătea nebuneşte. El îşi coborî braţele, luându-mă de mâini şi aducându-le la pieptul lui, chiar deasupra inimii.

— Am speranţă, zise el, fară ca privirea-i s-o părăsească o clipă pe a mea. Am speranţă pentru că te iubesc – am fost îndrăgostit de tine, Avery, probabil dinainte de a-mi da seama.

— M-ai iubit?

Cam îşi lipi fruntea de a mea şi pieptul i se ridică abrupt sub mâinile mele.

— Te iubesc.

Inima mea s-a poticnit.

— Mă *iubeşti?*

— Da, iubito.

Era o tărie în aceste cuvinte, dar era puterea din adevăr. Ceva s-a despicat larg înăuntrul meu, ca şi când fundaţia unui zid mare şi gros ar fi cedat în sfârşit sub greutatea lui. O furtună de emoţii s-a învâltorat înăuntrul meu, căutându-şi drum să iasă. N-am putut s-o opresc. Nici măcar n-am încercat. Lacrimile îmi şiroiau pe faţă, atât de repede, încât nici nu-i mai puteam vedea faţa lui Cam prin pânza lor.

Cu un sunet din fundul gâtului, el mă trase la pieptul lui, înconjurându-mă strâns cu braţele. M-a ţinut astfel, şoptindu-mi cuvinte liniştitoare, fără sens. La un moment dat, m-a ridicat în braţe şi m-a dus în dormitorul lui. M-a aşezat pe pat şi s-a urcat lângă mine, strângându-mă la pieptul lui. Odată pornite, lacrimile nu s-au mai oprit. Le însoţeau nişte suspine puternice, neplăcute, printre care nu puteam să vorbesc sau să respir. Dar era totodată şi ceva înnoitor în lacrimile acestea, de parcă fiecare lacrimă care curgea simboliza într-un fel că în sfârşit mă descătuşam.

Am plâns pentru Molly şi toate necazurile prin care trebuise să treacă. Am plâns pentru Cam şi toate cele prin care îl făcusem eu să treacă. Am plâns pentru că, după toate acestea, el încă mă iubea. Şi cel mai mult am plâns pentru tot ce pierdusem şi pentru tot ce ştiam că puteam de acum câştiga.

Treizeci şi unu

Stând întins lângă mine, pe patul meu, Cam întinse mâna şi-mi prinse o şuviţă de păr rebelă. Răsuci părul brun-roşcat pe după degete, apoi cu vârful şuviţei îmi dădu peste nas.

— Deci cum e să fii în sfârşit în anul doi la colegiu?

I-am prins mâna şi mi-am eliberat părul, rânjind.

— Nu sunt oficial în anul doi. Nu până la începerea anului şcolar, în toamnă.

— Eu te consider deja studentă în anul doi. Îmi prinse din nou şuviţa, de data asta gâdilându-mă pe obraz. Rămâne cum spun eu.

— Atunci cum e să fii, în sfârşit, un student în ultimul an?

— Uluitor, răspunse el, plimbând vârful şuviţei pe sub buza mea de jos. Te simţi uluitor.

Foindu-mă să ajung mai aproape de el, mi-am înfăşurat degetele în gulerul cămăşii lui.

— Te simţi al naibii de bine şi să fii anul doi.

— Ar fi fost şi mai bine dacă nu te-ai fi înscris la cursurile de vară.

— Adevărat.

Îmi luasem biologia peste vară, ca să scap de ea. Şi avea să fie bine. Cam dădea o mână de ajutor la o tabără de fotbal pentru copii, aşa că

avea să fie acolo, cea mai mare parte din timp. Totuşi aveau să-mi lipsească Brit şi Jacob. Ei deja plecaseră acasă.

Cu un început de zâmbet, am izbutit să ajung mai aproape. Cam îşi desfăcu larg braţele şi eu mi-am aşezat capul pe umărul lui, aruncându-mi un braţ şi un picior peste el.

— Destul de aproape? întrebă el.

— Nu.

Chicoti, plimbându-şi degetele în sus şi-n jos pe şira spinării mele. Corpul mi se destinse sub mângâierile lui. Buzele sale îmi atinseră fruntea şi am zâmbit.

Lucrurile stăteau altfel între noi, de când îi mărturisisem adevărul. Îndată după aceea, fusese greu şi stânjenitor. Mai exact Cam recunoscuse că nu fusese sigur cum să procedeze mai departe în relaţia noastră. Adică nu ştiuse ce ar fi trebuit să spună ori să facă, pentru că n-a fost ca şi când o schimbare miraculoasă ar fi apărut peste noapte. Trecuseră trei săptămâni până când să se mai întâmple ceva cu tentă sexuală între noi. Nu că el n-ar fi vrut, dar eu ştiam că nu voise să mă grăbească. Am fost nevoită să preiau eu controlul şi, practic, să-l iau cu asalt ca să priceapă mesajul. Bineînţeles, nu făcuserăm sex, încă, dar acea primă oară când ne-am reapropiat recâştigase distanţa până la care ajunseserăm, din acest

punct de vedere.

Într-o foarte mică măsură el se uita la mine altfel, dar nu cum mă temusem eu. Acum cunoştea întreaga poveste şi asta chiar ne schimbase.

În bine.

Eu eram mai eu însămi, aşa cum fusesem *înainte*. Ba chiar mă dusesem la o petrecere la Jase, weekendul trecut. Fuseseră şi nişte momente de stinghereală acolo, dar Cam fusese lângă mine, gata să mă ajute să trec prin ele, fară să trebuiască să le fac singură faţă. Dansasem cu Cam.

Îi plăcuse mult.

Nu mai existau secrete între noi şi aveam toată vara înaintea noastră ca să explorăm, dar mie încă îmi mai stăteau câteva lucruri în minte. Rezolvarea problemelor cu Cam fusese un pas important şi necesar, dar existau şi alte lucruri pe care trebuia să le înfrunt, de care încă mai trebuia să mă ocup şi erau chestiuni majore.

Rostogolindu-mă peste Cam, l-am încălecat peste şolduri.

— Hei.

Ochii lui luară acea privire grea, senzuală, în timp ce îşi aşează mâinile pe talia mea.

— Salutare.

— Deci m-am gândit puţin.

— Oh, Doamne.

— Taci!

Am râs şi apoi mi-am coborât capul, sărutându-i buzele.

— De fapt, m-am gândit foarte mult. Vreau să fac ceva.

— Ce?

Mâinile lui alunecară peste pantalonii mei scurţi şi poposiră pe coapse.

Mi-am muşcat buza.

— Vreau să mă duc acasă.

Cam ridică sprâncenele.

— Adică, acasă în Texas?

— Da.

— Pentru cât timp?

Punându-mi mâinile pe abdomenul lui, m-am lăsat pe spate. O scânteie de tensiune ricoşă pe faţa lui, când m-am apăsat peste el. În parte, o făceam intenţionat.

— Nu scapi tu de mine aşa uşor. Doar pentru o zi sau două.

El mă strânse mai tare.

— Fir-ar! Uite-aşa se duce planul meu principal de a-mi petrece vara ca un burlac înnebunit după sex.

Mi-am rostogolit ochii.

— Ce vrei să faci acolo? întrebă el, mângâindu-mi uşor coapsele.

— Vreai să-mi văd părinţii, am recunoscut eu. Trebuie să stau de vorbă cu ei.

— Despre ce s-a întâmplat?

— N-am vorbit niciodată cu ei despre ceea ce s-a întâmplat, nu din noaptea aceea.

Am bătut uşor darabana pe pieptul lui.

— Trebuie să vorbesc cu ei. Ştiu că pare să urmeze o discuţie amară, dar am nevoie să le spun că au greşit.

Cam îmi dădu drumul coapselor şi puse mâinile peste ale mele.

— Nu pare să urmeze o discuţie amară, dar crezi că e înţelept? Vreau să spun, crezi că asta o să te ajute şi n-o să…

— Să mă facă să sufăr? I-am zâmbit. Chiar nu mai există ceva pe care părinţii mei să-l poată face ca eu să sufăr, dar simt nevoia să-i confrunt. Asta înseamnă că sunt o persoană rea?

— Nu.

— Trebuie să fac asta. Am oftat adânc. Trebuie, de asemenea, să vorbesc cu Molly.

— Ce?

— Trebuie să vorbesc cu ea şi să încerc să-i explic de ce am făcut ce-am făcut. Ştiu că e riscant şi că, dacă se întoarce împotriva mea şi-mi reproşează că am tăcut, atunci asta e, dar dacă o pot face să înţeleagă măcar puţin, atunci poate c-o s-o ajute şi va înceta să mă mai contacteze.

Ceea ce ar fi fost o schimbare al naibii de plăcută. De când vorbiserăm, continuase să-mi

trimită mesaje. Sporadice, deci bănuiesc că era o îmbunătăţire, dar voiam să înceteze.

Voiam să mă desprind cu totul de povestea asta.

Ochii lui Cam îi întâlniră pe ai mei.

— Nu ştiu ce să zic. Fata nu pare să fie cea mai stabilă dintre persoanele de acolo.

— Nu e nebună. E doar furioasă şi are şi motive să fie.

— Dar nu tu eşti motivul pentru ceea ce i s-a întâmplat ei. Ştii asta, nu-i aşa? Nu eşti tu responsabilă.

N-am zis nimic, pentru că nu eram sigură că acesta era adevărul. Dacă eu n-aş fi renunţat la plângere, Blaine n-ar fi scăpat basma curată cu ceea ce făcuse şi asta poate ar fi fost de ajuns pentru el să-l împiedice de a o mai comite din nou. Sau poate că nu. Asta avea să rămână o mare necunoscută.

— Am nevoie să fac asta şi pentru mine, şi pentru Molly, am zis eu, în cele din urmă.

Nu avea să fie plăcut.

— Nu mai vreau să fug, Cam. Şi ştiu că n-o să pot uita niciodată. Ceea ce s-a întâmplat... ei bine, o să fie întotdeauna o parte din mine, dar nu eu, în totalitate. Nu de acum înainte.

Cam rămase tăcut, un moment.

— Ştii ce cred eu?

— Că sunt formidabilă?

— În plus de asta.

— Ce?

— Cred că deja ai ajuns până acolo, Avery. Cred că ai acceptat că va fi o parte din tine, dar nu tu, în totalitate. Numai că nu ţi-ai dat încă seama de asta.

Mâinile lui se întoarseră la şoldurile mele.

— Dar dacă ţii neapărat să faci asta, atunci ai s-o faci şi eu o să fiu acolo, cu tine.

— Vrei să vii cu…

Am ţipat când Cam s-a răsucit brusc şi m-am trezit pe spate, cu el deasupra mea.

— N-ai să faci asta de una singură. Să fiu al naibii, în niciun caz, zise el, sprijinindu-şi greutatea în braţe. Merg cu tine, Avery. Şi nu mă poţi convinge să renunţ. Când vrei să plecăm?

— Ai vreun plan weekendul ăsta?

Râse pe înfundate, scuturându-şi umerii.

— Drace!

— Trebuie să fac asta.

El depuse un pupic pe vârful nasului meu.

— Eu nu cred că trebuie, iubito, dar dacă tu vrei, atunci doar asta contează.

Îi iubeam credinţa asta în mine. Era frumoasă.

— Chiar vrei să vii cu mine?

— E o întrebare prostească, Avery. Şi, da, există şi întrebări prosteşti pe lume. Asta a fost una dintre ele. Bineînţeles că o să fiu acolo, cu tine.

Buzele mele se lăţiră într-un zâmbet.

— Te iubesc.

— Ştiu.

— Îngâmfatule.

— Încrezător, replică el, apropiindu-şi capul de al meu.

Mă sărută uşor, dar trupul meu se trezi la viaţă.

— Te iubesc, iubito.

Am început să-mi încolăcesc braţele în jurul lui, dar el s-a dat brusc jos de pe mine şi m-a luat de mână.

— Hei! Vino înapoi.

— Nu. Avem treabă.

Mă ridică din pat.

— Şi dacă începi să mă pipăi, n-o să mai facem nimic.

— Ce facem?

Aplecându-se brusc, mă ridică pe un umăr şi se întoarse spre uşă.

— Rezervăm nişte bilete de avion.

Părea curată nebunie că eram în Texas, două zile mai târziu, dar ajunseserăm şi ne cazaserăm la un hotel, nu departe de casa părinţilor mei. Fiindcă nu voiam să amân ceea ce trebuia să fac azi, de îndată ce ne-am lăsat bagajele în cameră, am pornit la drum. Nu le spusesem părinţilor mei că vin în Texas, aşa că habar nu aveam dacă urma să-i găsesc acasă.

Cam scoase un fluierat când o luă pe aleea şerpuită pentru maşini şi, după curbă, locuinţa părinţilor mei apăru vederii.

— Dumnezeule mare, asta-i casă, nu glumă.

— Chiar nu e, am spus eu, plimbându-mi privirea peste peluza îngrijită şi apoi peste construcţia masivă. Părinţii tăi au o casă. Asta nu e decât o cochilie mare.

Am parcat maşina închiriată în mijlocul aleii circulare, lângă fântâna arteziană de marmură în care bolborosea apa. Aruncându-i o privire, el schiţă un zâmbet.

— Nu cred c-am mai văzut vreodată o casă cu o fântână în faţă, în viaţa reală.

Am tras adânc aer în piept, crispată dar hotărâtă.

— Pot să fac asta.

— Poţi.

Mă strânse blând de genunchi.

— Eşti sigură că nu vrei să intru şi eu?

— Da.

M-am uitat la el, zâmbind. Fireşte că-l voiam înăuntru, cu mine.

— Trebuie să fac asta singură.

El se lăsă pe spate, în scaun.

— Dacă te răzgândeşti, dă-mi un mesaj pe telefon şi vin imediat.

M-am aplecat spre el, sărutându-l.

— Eşti nemaipomenit.

El zâmbi, sub buzele mele.

— Şi tu.

Sărutându-l încă o dată, am deschis portiera şi am coborât. Dacă mai întârziam un moment, m-aş fi răzgândit. Când am închis uşa, Cam mă opri:

— Doar ţine minte că indiferent ce o să zică ei, n-o să schimbe faptul că eşti o femeie frumoasă şi puternică şi că nimic din ceea ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi şi o hotărâre de oţel mi-a întărit şira spinării.

— Mulţumesc.

Cam îmi făcu cu ochiul.

— Acum du-te şi fa lucruri bune.

Zâmbindu-i slab, m-am întors şi am pornit spre treptele largi şi spre verandă. Un ventilator din tavan vântura aerul fierbinte şi-mi răvăşi câteva şuviţe de păr. Am ridicat mâna să bat şi apoi am clătinat din cap. Am băgat mâna în buzunar şi am scos cheia. Nu era nevoie să bat.

Am descuiat şi, după încă o privire înapoi, spre Cam, care aştepta, am intrat în casa părinţilor mei.

Nu se schimbase nimic. Asta a fost prima mea impresie, când am închis în linişte uşa în urma mea. Totul era curat şi strălucitor. Niciun miros, niciun sunet. Nimic să te întâmpine cu bucurie în foaierul rece.

Am trecut pe sub candelabrul auriu şi am intrat în fostul salon.

— Tată? Mamă?

Tăcere.

Am oftat, trecând pe lângă mobila albă pentru care mama ar fi făcut o criză de pomină dacă ar fi îndrăznit careva să se aşeze. Am aruncat o privire în sufragerie şi apoi în living. În cele din urmă, după ce am verificat şi camera de lucru, apoi bucătăria, m-am îndreptat spre etaj.

Paşii mei nu se auzeau.

La etaj, m-am îndreptat spre capătul holului, la ultima uşă, pe care am deschis-o. Fusese dormitorul meu – cuvântul-cheie fiind *fusese.*

— Sfinte Sisoe, am şoptit.

Toate lucrurile mele dispăruseră – cărţile, biroul, afişele şi toate celelalte nimicuri pe care le lăsasem în urmă. Nu că ar fi contat, într-adevăr, dar, ce naiba, nimic din camera asta nu te ducea cu gândul că ar fi fost vreodată locuită de mine.

— Ţi-am strâns lucrurile.

Am tresărit şi m-am întors. Ea stătea în uşa camerei care obişnuia să fie dormitorul meu, îmbrăcată în bej, cu pantaloni de pânză şi bluză albă, vârâtă înăuntru. Părul ei blond-roşcat era coafat, iar faţa ei lipsită de orice rid sau imperfecţiune fizică.

— Mamă.

O sprânceană delicată se înălţă.

— Lucrurile tale sunt în pod, dacă de aceea ai venit. Am chemat nişte oameni care să le mute acolo după ce am vorbit cu tine, în toamnă.

— Aţi uitat de ziua mea! am izbucnit eu.

Ea îşi înclină capul într-o parte, într-o mişcare calmă, elegantă.

— Am uitat?

M-am uitat lung la ea un moment şi tot ce-am putut gândi a fost „Ce mai scorpie!”. Am simţit că mă înfurii, dar mi-am reprimat-o. Mânia nu te ducea nicăieri cu doamna Morgansten. Trebuia s-o baţi la propriul ei joc – să rămâi calm, să rămâi stăpânit.

— N-am venit pentru lucrurile mele.

— Ai venit ca să te muţi din nou aici? întrebă ea şi nu sună plină de speranţă.

Nu sună a nimic. M-am întrebat dacă îşi făcuse chirurgie plastică şi la voce. Era la fel de expresivă ca şi chipul ei.

— Nu, am zis, aproape cu dispreţ. Am venit ca să vorbesc cu tine şi cu tata. E acasă?

Nu-mi răspunse imediat.

— E afară, în verandă.

Cei mai mulţi oameni ar fi numit aceea o terasă acoperită, dar nu şi mama.

— Atunci, hai să mergem.

Nemaiaşteptând un răspuns, am trecut pe lângă ea şi am coborât. Ea venea fară grabă, în

urma mea, şi îi puteam simţi ochii sfredelindu-mi ceafa. Am început să număr. Am ajuns până la cinci şi la ultima treaptă mai înainte ca ea să deschidă gura.

— Te-ai tuns de curând?

— Nu.

Se auzi un uşor pufnet.

— Se vede.

Am oftat.

— Şi-atunci de ce întrebi?

Mama nu răspunse până nu am ajuns la cămăruţa care dădea spre verandă.

— Cu ce eşti îmbrăcată, apropo?

— Porcării ieftine de serie, i-am răspuns, deşi nu era adevărat.

Ea mă taxă, calm:

— Foarte frumos, Avery.

Mi-am dat ochii peste cap şi am deschis uşa, pe jumătate ispitită să fug înapoi prin casă şi să încep să mă tăvălesc pe toate mobilele albe. Tata stătea într-unul din şezlonguri, citind un ziar. Înainte să spun ceva, mama mi-o luă înainte.

— Uite cine s-a hotărât să ne facă o vizită.

Tata lăsă ziarul pe genunchi, ridicând ochii. Surpriza se zugrăvi rapid pe faţa lui.

— Avery.

— Bună, tată.

Ridicându-se în picioare, îşi împături ziarul şi-l puse deoparte.

— Nu te aşteptam.

Nu „ce mai faci” sau „mă bucur că te văd”. M-am aşezat într-un scaun de răchită.

— Ştiu. N-o să rămân prea mult.

— Vrea să stea de vorbă cu noi.

Mama rămase în picioare.

— Nu-mi pot închipui despre ce-ar putea fi vorba, dar e o maşină închiriată pe alee şi un băiat în maşină.

I-am ignorat comentariul.

— N-are nicio legătură cu maşina închiriată sau cu cine e în maşină.

— Cu siguranţă am sperat că n-ai bătut atâta cale ca să ne vorbeşti despre asta, replică ea.

Am respirat adânc, prelung.

— Am vorbit cu David.

Tata deveni ţeapăn, iar mama rămase surprinzător de tăcută. Semne bune.

— Mi-a spus despre Molly Simmons şi Blaine Fitzgerald şi despre ce s-a întâmplat vara trecută – ce-o să se întâmple vara asta.

— Avery…

— Nu, am zis eu, tăindu-i vorba scurt mamei, înainte să mai poată spune ceva care cu siguranţă m-ar fi scos din sărite. N-am încălcat înţelegerea. Mi-am ţinut gura toţi anii ăştia. Am făcut exact cum mi-aţi spus voi că ar trebui să fac.

Mama se îmbăţoşă.

— David nu avea niciun drept să te sune…

— De ce nu? am întrebat. E împotriva legii să mă înştiinţeze că Blaine a mai violat o fată, la fel cum m-a violat pe mine?

Tata trase zgomotos aer în piept, dar mama deveni şi mai distantă, dacă era cu putinţă.

— Nu-i nevoie să deschizi subiectul acesta aici, cu atâta grosolănie, zise ea, încrucişându-şi braţele. Ştim ce ai spus tu…

— Ce v-am spus vouă, în noaptea aceea, la spital, e acelaşi lucru pe care l-am spus şi poliţiei. Blaine m-a violat. Voi doi aţi hotărât că ar trebui să renunţ la plângere, ceea ce i-a făcut pe toţi ceilalţi să creadă că am minţit.

— Avery, începu tata.

Nu l-am lăsat să continue.

— Motivul pentru care am venit totuşi până aici este acela că am nevoie să mă eliberez de ceea ce mi s-a întâmplat şi singurul mod în care pot face asta e să vă spun ceea ce ar fi trebuit să zic atunci.

Am tras aer în piept, dar nu aveam nevoie.

— Voi doi aţi greşit. Aţi greşit incredibil de rău în ceea ce aţi decis.

Mama făcu un pas înainte:

— Pardon?

— M-ai auzit.

M-am ridicat în picioare, cu pumnii strânşi.

— Ar fi trebuit să le spuneţi părinţilor lui să se

ducă dracului. Ar fi trebuit să-i daţi dracului afară din casa voastră. Ar fi trebuit să vă duceţi la poliţie şi să îi anunţaţi ce încercaseră părinţii lui să facă, şi anume să *vă mituiască fiica* să tacă. Şi pentru ce? Ca să nu fiţi nevoiţi să apăreţi la tribunal? Ca să nu pună nimeni vreo întrebare? Şi să vă puteţi duce cu toţii mai departe la *club* şi lucrurile să nu fie incomode? Intre timp, eu eram etichetată de toată lumea drept târfa mincinoasă? Şi Blaine era liber s-o facă din nou altei persoane? Cât de vinovaţi suntem noi? Ar fi trebuit să fiţi de partea mea şi să mă credeţi pe mine! Ar fi trebuit să mă ajutaţi. Eu sunt fiica voastră. Ar fi trebuit să vă gândiţi la mine.

Tata îşi feri privirea şi puteam înţelege de ce. Poate că el întotdeauna bănuise adevărul. Şi mie mi-ar fi fost ruşine.

— Lucrurile n-au ieşit atât de rău pentru tine, Avery, zise mama şi lăsă să-i scape o răsuflare zgomotoasă. La urma urmei, uită-te ce ai fost în stare să faci cu banii ăia. Să te duci la colegiu. Să-ţi mobilezi propriul apartament.

Schiţă un zâmbet:

— O faci să sune de parcă noi n-am fi făcut nimic pentru tine.

— Nancy, zise tata, ridicând capul.

— Ce? Ea-şi ridică bărbia. Nici măcar o dată nu s-a gândit că a fost greu pentru noi.

M-am uitat lung la mama, dar nu eram surprinsă. O parte din mine ar fi vrut să fiu, dar nu mă simţeam rănită de vorbele ei.

— Ştii, exact asta-i problema, mamă. Tu ai fost întotdeauna îngrijorată numai de cât de dificil e totul pentru tine.

Am clătinat din cap, uitându-mă la tata.

— Mi-e mai bine. În caz că vă pasă, într-adevăr. Merge bine cu şcoala. Am prieteni şi am întâlnit un bărbat minunat, care ştie ce mi s-a întâmplat. Deci astea sunt lucrurile care n-au ieşit atât de rău. Sper ca într-o zi să pot spune acelaşi lucru despre noi.

Tata îşi lipi palma de gură, încă uitându-se în grădină. I-am mai privit o dată şi m-am întors spre mama. Ea mă înfruntă cu o privire fermă, dar riduri fine începuseră să se ivească pe la colţurile gurii ei. Indiferent cât de neafectată părea, ştiam că o atinsesem.

— N-am venit aici ca să vă fac să vă simţiţi prost, am zis eu, înghiţind în sec. Nu despre asta e vorba. Aveam nevoie să spun ceva, final. Şi aveam nevoie ca voi să ştiţi că vă iert, dar să nu vă aşteptaţi că-mi mai puteţi spune vreodată ce să fac cu viaţa mea.

Ea îmi susţinu privirea încă o clipă, apoi întoarse capul, cu maxilarul strâns. Le-am dat amândurora câteva secunde să zică ceva, dar tăcerea s-a aşternut între noi. Aşa să fie.

Am pornit spre uşă, cu spatele drept şi capul sus. N-am făcut eforturi pentru asta. Aşa simţeam. Scăpasem de încă o povară de pe inima mea şi, cu asta, nu-mi mai rămăsese decât un lucru de făcut. Dar era pentru mâine, iar astăzi – astăzi era o zi bună.

Zâmbind uşor, am trecut prin salonul oficial. Pe drumul spre ieşire, am înşfăcat o perniţă fantezie, care costase probabil chiria mea pe o lună şi am aruncat-o pe podea. Copilărie? Da. Mă făcea să mă simt bine? O, da.

Când am ieşit pe uşă, l-am văzut pe Cam afară din maşină, cu şapca de baseball trasă mult pe ochi, inspectând fântâna arteziană. Zâmbetul meu a înflorit când l-am văzut trecându-şi mâna prin apă.

Se întoarse şi, când mă zări, ocoli grăbit maşina şi veni să mă întâmpine la jumătatea drumului.

— Cum a mers?

— Ah…

M-am ridicat pe vârfuri, înclinând capul într-o parte ca să pot intra pe sub cozorocul şepcii lui. L-am sărutat.

— Aşa cum m-am aşteptat.

Mâinile lui aterizară imediat pe şoldurile mele, un semn sigur că sărutul grăbit îl afectase, chiar şi stând în faţa casei părinţilor mei.

— Vrei să-mi povesteşti?

— La cină?

Am făcut un pas înapoi şi el m-a luat de mână.

— O să te duc la restaurantul Chuy…

— Avery?

Cam deveni ţeapăn şi mă strânse mai tare de mână, iar eu m-am întors, auzind vocea tatălui meu. Era la jumătatea verandei, venind drept spre noi.

— Dacă spune ceva nepotrivit, nu-ţi promit că nu-l pun la pământ chiar aici, chiar în clipa asta, mă avertiză Cam cu voce joasă.

I-am strâns mâna.

— Să sperăm că n-o să fie cazul.

— Ziceam, doar, murmură el.

Am aşteptat ca tata să ajungă la noi. Se uită la Cam şi la mâinile noastre strânse.

— El e Cameron Hamilton, l-am prezentat eu, pentru că mi se păru nepoliticos să n-o fac. Cam, el e tatăl meu.

Cam întinse mâna liberă, dar maxilarul îi era strâns şi ochii albaştri glaciali.

— Vă salut.

Tata îi strânse mâna.

— Îmi pare bine de cunoştinţă.

Cam nu răspunse.

— Care-i treaba, tată?

Ochii lui mă priviră ţintă o secundă, apoi se întoarseră în altă parte. De atât de aproape, în soarele nemilos al Texasului, am văzut cât de

tare îmbătrânise tata. În momentul acela, mi-am dat seama că tot ce se întâmplase îşi luase tributul asupra lui. Spre deosebire de mama, el nu acoperise asta sub numeroase tratamente cosmetice şi machiaj.

Tata oftă o dată adânc şi spuse:

— Ştii ce mi-a lipsit cel mai mult? Mi-a lipsit să te privesc dansând.

Treizeci şi doi

În timpul cinei, i-am povestit lui Cam discuţia pe care o avusesem cu părinţii mei. Am crezut c-o să arunce cuţitul de friptură într-un perete când i-am spus de atitudinea mamei.

— Pe cinstite, i-am spus eu, nu mă surprinde. Ea întotdeauna a fost... rece şi a devenit mai rece cu trecerea anilor.

Cam îşi mişcă maxilarul.

— Eşti mai bună la suflet decât mine.

Am ridicat din umeri. N-ar mai fi crezut asta dacă ar fi fost părtaş la dialogul meu interior.

— Mă bucur că am vorbit cu ei. Iar tata? Chestia cu dansul a fost modul lui de a-mi arăta un oarecare regret. Cel puţin a înţeles ce am spus, ştii?

El dădu din cap.

— Deci ce părere ai despre asta?

Bună întrebare. M-am lăsat pe spate în scaun.

— N-am nicio părere. Adică, aşa cum am spus, mă bucur că am făcut-o, dar… nu ştiu. E ca un drum la dentist. Ştii că nu vrei să te duci, dar ştii că trebuie şi, după aceea, eşti bucuros că ai făcut-o.

Întinzând mâna peste masă o aşează peste mâna mea.

— Încă mai vrei s-o vezi pe Molly, mâine?

— Da.

Îmi verificasem e-mailurile după ce ne rezervaserăm biletele de avion şi găsisem unul de la ea. N-a fost greu. Fuseseră multe. I-am trimis o înştiinţare scurtă că voi fi în oraş şi că aş vrea s-o văd. Fusesem parţial surprinsă când îmi răspunsese, în mai puţin de o oră, spunând că era de acord.

— Încă mai vreau s-o văd.

Cam îşi întoarse privirea, cu maxilarul strâns. Nu era entuziasmat de idee, dar mă sprijinea, totuşi. Acesta a fost unul dintre momentele în care mi-am dat seama ce norocoasă fusesem să dau peste el în hol, în faţa sălii de astronomie. Trebuia să mă gândesc la asta mai des.

Şi aveam nevoie de el, chiar aveam nevoie.

Nu mai voiam să vorbesc despre părinţii mei sau despre întâlnirea iminentă cu Molly. Voiam să-i arăt lui Cam cât de mult îl iubeam. Nu pentru că asta credeam eu că aştepta din partea mea, ci pentru că asta voiam eu.

— Eşti gata de plecare? l-am întrebat, cu inima începând să prindă viteză.

Am plătit nota şi am străbătut scurta distanţă până la hotel. Era încă devreme şi, fiind aproape de Houston, ar fi fost multe de arătat lui Cam, dar eram zgârcită cu timpul meu împreună cu el. Nu voiam să-l împart.

Cam se aşeză la marginea patului, cu şapca de baseball întoarsă la spate, butonând telecomanda. Draperiile erau trase în faţa marii ferestre din partea cealaltă a camerei şi numai foarte puţină lumină a soarelui gata să apună pătrundea înăuntru.

— Mă duc să fac un duş rapid.

Mi-am luat obiectele de toaletă şi m-am îndreptat spre baie.

El mi-a aruncat o privire lungă, a deschis gura, apoi a dat din cap. O anumită lumină îi umpluse ochii, făcându-mă să mă înfior, înţelegând-o. I-am zâmbit şi m-am repezit la baie. Închizând uşa după mine, mi-am trântit geanta pe chiuvetă. Nu-mi adusesem nicio haină cu mine şi mă întrebam dacă el observase asta.

Şi dacă da, ce gândise?

Oare acelaşi lucru ca şi mine?

Am făcut un duş rapid, scăpând de inevitabilul miros neplăcut de după călătoria cu avionul. Mi-am luat timp să-mi alung gândurile

De la discuţia cu părinţii mei. N-a durat mult.

Pulsul meu deja zbârnâia şi toată fiinţa mea era concentrată asupra lui Cam.

Ieşind de la duş, mi-am înfăşurat un prosop gros în jurul pieptului şi mi-am pieptănat părul încurcat. Mi se tot făcea câte un gol în stomac, de parcă eram într-un montaigne russe. M-am spălat pe dinţi şi, cu asta, nu mai aveam niciun motiv să mai amân.

Deschizând uşa, l-am găsit pe Cam unde îl lăsasem, numai că se întinsese pe spate, cu picioarele atârnându-i la marginea patului. Şapca i se odihnea alături, iar telecomanda pe abdomenul lui plat.

M-am oprit în prag.

Cam întoarse capul şi imediat se ridică. Şuviţele de păr negru îi căzură pe frunte, până la sprâncene. Sub genele dese, ochii lui aveau o nuanţă vibrantă de albastru.

Cu pielea furnicându-mă ca de o mie de ace micuţe, m-am apropiat de el. Îşi lăsă capul pe spate, înghiţind în sec când m-am oprit în faţa lui, ducându-mi mâna pe nodul prosopului.

Îşi coborî pleoapele şi întredeschise gura.

— Avery.

Punând o mână pe umărul lui, m-am suit în pat, cu genunchii de o parte şi de alta a coapselor lui. Mâinile lui se lipiră de şoldurile mele acoperite de prosop.

— Cam?

Colţul gurii i se arcui în sus şi gropiţa începu să-i apară în obrazul stâng.

— Ce vrei să faci?

— Nimic, am zis eu, recunoscând excitaţia din vocea mea. Totul.

— Astea sunt două lucruri opuse.

— Ştiu.

M-am lăsat în jos, în poala lui, tresărind când i-am simţit erecţia prin jeanşi, apăsând în miezul fierbinţelii mele.

— Mă săruţi?

N-am aşteptat răspunsul lui. Mi-am coborât capul şi i-am atins buzele cu ale mele o dată, încă o dată şi încă o dată, strecurându-mi vârful limbii peste buza lui de jos şi apoi înăuntru.

Mă strânse mai tare de şolduri, dar am rămas stăpână pe mine, convingându-i gura să se deschidă, adâncind sărutul. Buzele lui se mişcau pe buzele mele, urmându-mi exemplul. Eram sigură că aveam să mă topesc în el, în pat.

— Mă mângâi? I-am atins uşor buzele. Te rog.

Cam îmi îndeplini rugămintea.

Îşi strecură mâinile pe sub marginea prosopului. Amândouă erau pe coapsele mele, mişcându-se în sus şi-n jos, încet. Fiecare trecere îi aducea degetele mai aproape de locul unde îl voiam cu disperare. Una se opri în partea din spate a coapsei mele, în vreme ce a doua se apropie chinuitor de mult de ţintă.

— Acum, am zis eu, ridicând capul.

Cam chicoti, iar degetele îi urcară încă puţin. Îmi atinse cu nodurile degetelor umezeala şi se retrase. Un geamăt de frustrare îmi scăpă.

— Ce vrei? întrebă el, cu ochii umbriţi de genele acelea.

— Vreau să mă atingi.

Veni din nou foarte aproape, atingându-mă uşor cu nodurile degetelor, după care mâna lui alunecă în jos, pe piciorul meu.

— Te ating, iubito.

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu ştiu.

— Te rog. Mi-am lipit capul de al lui. Te rog, atinge-mă, Cam.

Cam îşi lăsă din nou capul pe spate. Nasurile noastre se frecară unul de celălalt, apoi buzele noastre.

— Ei bine, dacă o spui aşa, cred că înţeleg ce vrei să spui.

— În sfârşit, am gemut eu.

Râse din nou, iar buzele îi fremătară pe bărbia mea, ridicându-şi mâna dreaptă pe interiorul coapsei mele. Am tresărit puternic când mi-a cuprins-o complet în palmă.

— Aşa?

— Da.

Ochii mi s-au închis şi spatele mi s-a arcuit.

— Îm-hm.

Cam îşi mişcă mâna şi degetul mare apăsă pe ghemul meu de nervi. Am scos o exclamaţie când îşi vârî un alt deget în mine, iar trupul lui se încorda sub mine.

— Dar aşa?

Mi-am împins bazinul în faţă, gemând, când corpul mi-a luat foc.

— Oh, da. În mod cert aşa.

— În mod cert aşa, murmură el, mişcându-şi degetele în dute-vino.

Mi-a scăpat un alt geamăt, dar voiam mai mult. Voiam să-l simt în mine, aveam nevoie de el în mine. O dorinţă sălbatică izvorâtă din voluptate şi altceva mult, mult mai puternic. Deschizând ochii, i-am prins privirea. Încet, am desfăcut nodul prosopului şi l-am lăsat să-mi alunece pe spate, căzând pe podea.

Mâna lui Cam încremeni şi respiraţia i se acceleră. Cu mâna liberă, îmi prinse sânul.

— Fir-ar să fie, Avery…

Mi-am pus mâna peste a lui, în timp ce inima îmi bătea puternic.

— Nu te opri.

Îşi trecu degetul mare peste sfârcul meu întărit şi mârâi:

— Nu asta plănuiam.

— Nu la asta mă referream, am şoptit.

Ducând mâna cealaltă jos, am găsit fermoarul jeanşilor lui.

— Te vreau, Cam.

— Mă ai, gemu el. Mă ai cu totul.

Un zâmbet de încântare a apărut când mi-am strâns degetele în jurul încheieturii mâinii lui. Cu un nivel de stăpânire pe care nu-mi dădusem seama că-l am, i-am tras mâna dintre coapsele mele.

— Te vreau de-adevăratelea.

I-am deschis nasturele jeanşilor şi i-am dat fermoarul jos. Am trecut cu degetele peste învârtoşarea lui şi el se cutremură.

— Tu nu mă vrei?

— Mai mult decât ştii tu, a răspuns el, coborându-şi pleoapele când l-am mângâiat cu palma pe lungime.

El gemu:

— Avery…

I-am dat drumul, numai cât să-i scot cămaşa şi s-o arunc deoparte. Era tot numai piele aurie şi muşchi netezi.

— Vreau asta, Cam.

El mi-a cuprins şoldurile, gâfâind puternic.

— *Eşti sigură,* Avery? Pentru că, dacă nu eşti, nu trebuie să…

Închizându-i gura cu un sărut, mi-am plimbat mâinile pe pieptul lui.

— Sunt sigură.

Mâinile i se flexară pe şoldurile mele şi apoi, dintr-o mişcare, mă întinse pe spate, venind

deasupra mea, cu ochii strălucitori şi arzători. Plonjă spre mine, căutându-mi buzele cu un sărut febril, puternic şi pasional. Apoi se ridică în picioare, ţintuindu-mă cu o privire care mă topea, în timp ce-şi scoase grăbit jeanşii. Privirea mea călători peste pieptul lui, peste tatuaj, peste muşchii abdominali magnifici şi apoi mai jos. Cam era imens şi o grozav de naivă parte din mine se întrebă cum aveam s-o scoatem la capăt cu asta.

Privirea incandescentă a lui Cam lunecă pe pielea mea goală. Inima mi se zbătu neregulat, stomacul mi se încordase de anticipare.

— M-aş putea uita la tine o viaţă întreagă. N-o să mă satur niciodată.

— Nici când o să fiu bătrână?

— Nici atunci.

Apoi se lăsă pe vine, începând să urce cu buzele pe picioarele mele şi peste pântece. Ajunse la sâni, sugându-i şi frământându-i în gură până când mi i-am simţit grei şi umflaţi. Cam acţiona pe îndelete, mişcându-se lent peste mine, lingându-mi fiecare centimetru de piele, de parcă ar fi încercat să-mi memoreze corpul sau să-l revendice. Nu-mi păsa. Putea să continue aşa o veşnicie. O căldură intensă se porni în pântecele meu, răspândindu-se mai jos, prefăcându-se într-o minunată jinduire. Pentru prima dată nu mi-a fost teamă, nici n-am avut

îndoieli despre dorinţa trezită. Voiam s-o explorez. Voiam s-o exploreze Cam.

Corpul mi s-a făcut arc sub al lui, încordat şi palpitând, în timp ce el îmi sorbea fiecare răsuflare, fiecare geamăt şi scâncet. Dorinţa, bogată şi puternică, s-a răspândit în mine. Nu mai simţisem niciodată aşa înainte.

Cam îşi lipi din nou buzele de ale mele, sprijinindu-se în braţe, continuând să-mi scormonească gura, în timp ce îşi introduse blând în mine întâi un deget, apoi două. Curând, mă cabram sub el. Atunci şi-a ridicat capul şi era ceva îmbătător în privirea lui – sălbatic. Oglindea ceea ce simţeam eu înăuntru. Mă aduse până în prag de orgasm, apoi, încet, îşi retrase degetele.

Am scâncit:

— Cam.

El chicoti, se lăsă să alunece pe corpul meu în jos şi apoi gura lui se lipi de mine, mişcându-şi limba, până ce-am început să-mi izbesc capul de saltea şi să-mi legăn pelvisul într-un complet abandon. L-am simţit peste tot, înnebunită de dorinţă, iar când şi-a învârtit degetele peste ghemul de nervi, am explodat, strigându-i numele.

Cam s-a ridicat iute, cu ochii fixaţi în ochii mei, în timp ce trupul meu tremura. Îmi depărtă coapsele şi am simţit acolo o undă de nelinişte, de răceală şi întuneric, dar mi-am alungat astea

din minte. Eram *gata.* Erecţia lui stătu puţin lipită de mine şi apoi intră, poate doi centimetri.

— Te iubesc, zise Cam blând, cu o mână pe obrazul meu. Te iubesc nespus de tare.

Mi-am încolăcit un braţ în jurul braţului său.

— Te iubesc.

Mă sărută adânc, ducându-şi o mână pe şoldul meu, apoi mă penetră. O durere vie, ascuţită, mă fulgeră. Lacrimi de surprindere îmi usturară ochii şi-am îngheţat la incredibila presiune a întregului.

— Eşti OK? şopti el, rămânând nemişcat.

Am dat din cap şi apoi am spus:

— Da.

Ochii lui Cam îi cercetară pe ai mei, iar braţul lui tremură în jurul meu. Rămase nemişcat, îngropat adânc în mine, coborându-şi gura spre a mea. Mă sărută încet, tandru, şi atât de adânc, încât am simţit altfel de lacrimi inundându-mi ochii. Pieptul mi se umflă de iubire şi atunci, în sfârşit, durerea surdă se domoli şi începu să-mi placă senzaţia presiunii dinăuntrul meu. Mi-am ridicat, puţin, şoldurile.

El gemu:

— Av…

Am repetat mişcarea, avântându-mă spre el. El a răspuns, împingându-şi pelvisul înainte, balansându-mă şi smulgându-mi un strigăt de plăcere. Am apucat strâns de umerii lui şi mi-am

încolăcit picioarele în jurul taliei lui, aducându-l mai adânc în mine. El se mişca peste mine, în mine, cu din ce în ce mai multă intensitate, până când stabili un ritm febril. Capul mi se învârtea de extazul ce creştea în mine. El se mişcă mai repede şi atingerea lui era peste tot, gura lui pe sânii mei, străpungându-mă. Pelvisurile strivindu-se, Cam a strecurat o mână între noi şi a fost prea mult. Mi-am dat capul pe spate, cutremurându-mă în jurul lui. Momentul a fost incredibil. Spasmele îmi străbăteau corpul în valuri strânse, senzuale.

— Avery, îmi gemu el numele, îngropându-şi capul în umărul meu.

Două împungeri rapide şi ejaculă, când ultimele tremure fremătau prin mine.

Inimile noastre băteau puternic la unison, pielea ne era scăldată în transpiraţie. Minutele s-au scurs, poate ore, nu ştiu. Când s-a retras şi a ieşit, încet, cu grijă, m-a sărutat într-un fel cum nu cred c-o mai făcuse vreodată până atunci.

— A fost… n-am cuvinte. Clătină din cap, cu ochi strălucitori. Eşti OK?

— Perfect, i-am spus eu, lipindu-mi mâinile de obrajii lui. Ai fost perfect.

Cam îşi plecă gura spre a mea.

— Numai pentru că am fost cu tine.

Treizeci şi trei

Intrând la duş, în dimineaţa următoare, apa fierbinte îmi răpăia delicios pe muşchii extenuaţi. M-am învârtit sub jet, lăsând să-mi curgă pe faţa întoarsă în sus. Noaptea trecută... toată noaptea... Un mare zâmbet îmi întinse buzele. Fusese nemaipomenit. Nu numai sexul – şi sexul fusese formidabil şi minunat – dar tot ce urmase după aceea. Eram mai apropiaţi decât înainte şi nu numai actul sexual ne unise. Ci actul încrederii complete unul în celălalt.

Auzind alunecarea uşoară a uşii duşului, am deschis ochii şi m-am întors când Cam păşea înăuntru, în spatele meu. Complet gol. Privirea îmi coborî. Şi excitat.

Obrajii mi se îmbujorară şi mi-am încrucişat braţele peste sâni. Da, eram apropiaţi, dar asta nu însemna că statul în fundul gol, în lumina puternică a cabinei de duş, nu era intimidant.

— Eşti frumoasă.

Cam zâmbi un pic afectat când îmi dădu braţele la o parte.

— Şi vrei să te ascunzi?

— Nu toţi suntem dotaţi cu siguranţa ta.

— Im-hm.

Îşi plimbă degetul mare peste sfârcurile mele tari ca piatra şi apoi îmi sărută colţul gurii, alunecându-mi cu mâinile pe braţe în sus. Apa îmi şiroia pe spate.

— M-am simţit singur, afară. M-am gândit să vin la tine.

— Te-ai simţit singur?

M-am dat mai aproape de el.

— Da.

Cam îşi lăsă braţele în jos, pe talia mea. Închise restul distanţei dintre noi. Ne-am lipit unul de celălalt, cu pielea udă, şi o parte din corpul meu a devenit foarte bucuroasă din pricina asta.

— Am comandat micul dejun. Avem cam vreo douăzeci de minute.

— Douăzeci de minute să ne spălăm şi să ne aranjăm?

— Pentru asta n-avem nevoie decât de vreo două minute.

— Şi restul minutelor ălora?

Cam nu-mi spuse cum voia să le petrecem. Îmi arătă… în detaliu, minuţios. Mă sărută o dată, apoi îşi coborî gura pe unul dintre sânii mei. O bilă de lavă se formă în pântecele meu, când mă întoarse într-o parte, apa curgând deasupra noastră ca ploaia. Ameţită, m-am jucat cu mâna prin şuviţele lui de păr ud. Mi se strecurau printre degete ca mătasea. El şi-a strecurat mâna între coapsele mele, aducându-şi din nou gura peste a mea. Ştia exact cum să mă atingă, cum să mă aducă în pragul extazului.

— Nu-ţi da drumul, îmi comandă el.

Mi-am încolăcit braţele pe după gâtul lui,

lăsând să-mi scape o exclamaţie scurtă când mă ridică, sprijinindu-mă cu spatele de faianţa udă, în timp ce el se potrivi între picioarele mele. Apoi, penetrându-mă chinuitor de lent, ne-am contopit. Gemetele mele umplură baia în timp ce pelvisul lui pompa. Inima îmi bătea cu putere, vibrând adânc în pieptul meu şi în stomac.

Nu ştiu cum am sfârşit afară din cabina de duş, eu cu spatele pe podea şi Cam deasupra mea, mişcându-şi corpul odată cu al meu, coapsele mele strângându-l tare în timp ce apa continua să curgă. O mână era pe sânul meu, cealaltă înfiptă adânc în părul meu ud. Gura lui era fierbinte şi flămândă, mistuitoare.

— Cam! am strigat, arcuindu-mi spatele când orgasmul s-a declanşat în mine, exploziv şi zguduitor.

Braţele lui mă înconjurară, ridicându-mă în poala lui. Genunchii mei alunecară pe podeaua acum udă. Fulgerele vâjâiau prin venele mele. Trupul lui se cutremură, ţinându-mă strâns lipită de el, împingând în mine încă o dată, strivindu-mi pelvisul de al lui, când ejaculă.

Pentru un timp, singurul sunet care se auzi a fost al respiraţiilor noastre şuierătoare. Zăceam fără vlagă unul în braţele celuilalt, eu cu capul pe umărul lui, cu o mână deasupra locului unde bătea puternic inima lui.

— Eşti…

— Sunt OK, l-am întrerupt eu, râzând. N-o să mă sparg.

— Ştiu eu? îmi dădu părul la o parte de pe faţă. Tu…

O bătaie în uşa camerei noastre de hotel îi curmă vorba.

— Rahat. A venit mâncarea.

M-am desprins din poala lui şi el s-a ridicat în picioare, alunecând în băltoacele pe care le lăsaserăm pe podea şi aproape căzând. Izbuti să ajungă la uşă nevătămat.

— Cam!

— Ce-i?

Se uită peste umăr.

Aruncându-i un prosop, am chicotit:

— Dai să răspunzi la uşă cu bărbăţia atârnând.

— Oportună intervenţie.

Îşi înfăşură prosopul în jurul şoldurilor şi-mi aruncă un zâmbet poznaş.

— Cu toate că masele ar fi încântate să-mi vadă bărbăţia.

Am râs şi m-am băgat din nou sub ploaia caldă binefăcătoare.

Bărbăţia lui era într-adevăr impresionantă.

Casa lui Molly se afla într-un cartier decent al oraşului. Venituri medii, îngrijită şi curată. Ne-am oprit în faţa unei clădiri pătrăţoase cu un singur nivel şi eu m-am uitat pe numerele din telefonul meu, ca să fiu sigură că ajunseserăm la

adresa potrivită.

— Asta e.

Cam parcă maşina lângă trotuar, cu o uşoară încruntătură pe chip.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Da. I-o datorez.

El opri motorul.

— Ba nu-i datorezi nimic.

M-am uitat la el.

— Ba da. Nu înseamnă că mă învinuiesc pentru ceea ce i s-a întâmplat, dar dacă nu stau de vorbă cu ea, n-o să înţeleagă niciodată de ce n-am spus nimic. Şi am nevoie de înţelegerea ei.

Deoarece chiar îmi doream să treacă o săptămână fară să mai primesc un mesaj supărător de la ea.

Trăgând scurt aer în piept, el îşi luă mâinile de pe volan.

— Şi bineînţeles că vrei să stau aici, afară?

Am dat din cap.

El oftă.

— Nu-mi place asta.

Aplecându-mă spre el, l-am sărutat pe obraz.

— Dar îţi place de mine.

— Te iubesc.

Îşi întoarse capul spre mine. Strecurându-şi mâna la ceafa mea, îşi apropie gura de a mea.

— Nu înseamnă că sunt bucuros că stau aici, afară, în timp ce tu intri în casa unei tipe

necunoscute, posibil ţicnite.

— Nu e ţicnită.

— Zici tu.

— Zic eu.

Buzele lui se arcuiră într-o parte.

— Dacă nu ieşi în cinci minute, vin după tine, cu pistolul gata să trag.

— Nu ai pistol.

— Ea nu ştie asta.

Am râs încetişor.

— O să am nevoie de mai mult de cinci minute.

— Şase.

— Mai mult, am stăruit.

— Nu trebuie să faci asta, iubito.

Fiindcă n-am zis nimic, el gemu.

— Şapte.

— Eşti caraghios. O să fiu OK.

Cam oftă din nou.

— OK. Te rog, ai grijă.

— O să am.

Înainte să mă pot desprinde din îmbrăţişarea lui, mă strânse mai tare şi-mi acapara gura. Sărutul începu blând, devenind din ce în ce mai adânc şi mai pătimaş, limba lui pătrunse înăuntru şi se mişcă astfel încât îmi aminti de ceea ce făcuse el noaptea trecută şi azi-dimineaţă. Am gemut şi, când se retrase, gâfâiam.

O sclipire amuzată îi umplu ochii albaştri.

— Cu cât mai curând te întorci aici, cu atât mai repede primeşti mai mult din asta.

— Asta-i atât de necinstit.

M-am tras la o parte, dar zâmbeam.

— Te iubesc.

Nu mă mai săturam să aud asta.

— Şi eu te iubesc.

Să mă dau jos din maşină mi-era aproape cu neputinţă, dar am izbutit. Sandalele mele au păcănit pe dalele crăpate ale aleii, când m-am grăbit spre uşa de la intrare. Nu stătusem în soarele de dinainte de prânz decât vreo câteva secunde, dar fruntea mi-era deja îmbrobonită.

Am ridicat mâna să bat, însă uşa interioară se deschise brusc, dând la iveală o fată scundă, cu părul negru şi ochi mari, cenuşii – precauţi. Mă măsurară iute şi apoi privirea i se îndreptă peste umărul meu. Era o fată frumoasă, care părea moartă de oboseală şi frântă.

— Cine-i ăla? întrebă ea.

I-am recunoscut imediat vocea.

— E Cam. Iubitul meu.

Faţa i se încreţi de parcă gustase ceva stricat.

— El nu poate intra aici.

— Ştiu, m-am grăbit eu s-o liniştesc. De aceea a rămas în maşină.

Expresia lui Molly se preschimbă într-o încruntătură mânioasă, dar făcu un pas în lateral. Deschizând uşa de plasă, am urmat-o în

livingul ei mare, întunecos.

— E casa părinţilor tăi?

Ochii mei se plimbară peste numeroasele fotografii de pe pereţi şi peste mobilierul foarte uzat.

— Da.

Merse cu paşi hotărâţi prin living şi luă o telecomandă. Închizând televizorul, aruncă telecomanda pe canapea, lângă ea.

— Sunt la muncă.

— E drăguţă.

Ea zâmbi afectat.

— Zise fata din Red Hill.

Aluzia ironică la tronsonul de şosea unde locuiau părinţii mei îşi atinse ţinta. M-am aşezat într-un fotoliu, încrucişându-mi gleznele.

— OK. Mă bucur că ai acceptat să ne vedem.

Molly nu se aşează, ci rămase în picioare la vreun metru şi ceva depărtare de mine.

— Te bucuri, pe cuvânt?

— Da.

Ea râse aspru.

— Mă cam îndoiesc, ţinând cont de ultima noastră conversaţie şi de faptul că ai petrecut nouă luni încheiate ignorându-mă.

Bun. Nu avea să fie uşor.

— Nu mă topesc de drag să citesc e-mailuri de la persoane pe care nu le cunosc, după ce, în liceu, am fost bombardată cu e-mailuri pline de

ură. Şi adevărul e că tu mi-ai trimis o grămadă de mesaje nu prea plăcute.

Încrucişându-şi braţele, ea îşi ridică bărbia.

— Ştii de ce ţi-am trimis mesajele alea.

— Pentru că n-am răspuns, la început, şi pentru că tu dai vina pe mine.

Fiindcă n-a mai zis nimic, m-am aplecat în faţă.

— N-am minţit când ţi-am spus că n-am ştiut nimic despre tine până când n-am vorbit cu vărul meu, în ianuarie, anul ăsta. Nu citisem primele e-mailuri. Ăsta e adevărul.

Ea îşi strânse buzele.

— Deci încă mai susţii „povestea cu nu sunt o târfa mincinoasă?

Am suflat aerul pe nări, uitându-mă fix la ea. Mânia îmi furnica pe piele, dar ca şi cu mama, în urmă cu o zi, mi-am păstrat sângele-rece.

— După cum ţi-am spus la telefon, nu am minţit poliţia.

— Atunci de ce ai renunţat la plângere? mă întrebă ea.

— E o poveste lungă.

Ea îşi întinse braţele în lături.

— Evident am timp. Spune-mi-o.

Tonul ei revendicativ făcea foarte greu să mă abţin să nu i-o retez. Ţinându-mi vocea în frâu, i-am spus lui Molly totul despre noaptea de Halloween şi zilele de după. Pentru cea mai mare parte, expresia ei a rămas neînduplecată şi

neiertătoare ca de poliţai sec. Singura fisură în masca exterioară a apărut când i-am spus ce făcuse Blaine. N-a trebuit s-o întreb ca să ştiu că şi în cazul ei făcuse la fel. Când am terminat, se întoarse cu spatele, cu umerii căzuţi, dar cu spatele drept.

— Nu am voie să spun nimănui asta, dar trebuie să-ţi spun ţie.

— Iubitului tău i-ai spus?

— Da.

Rămase cu spatele la mine, tăcută.

— Mi-ar fi plăcut ca părinţii mei să nu fi acceptat învoiala şi mi-ar fi plăcut ca nici eu să n-o fi făcut. Mi-ar fi plăcut să fi fost şi eu la fel de tare cum eşti tu şi ca…

— Nu ştii nimic despre mine.

Se răsuci spre mine, cu ochii cenuşii duri precum cremenea.

Am ridicat mâinile.

— Dar ştiu că eşti puternică – mai puternică decât mine. Ai făcut ceea ce trebuia şi îmi dau seama că n-a fost uşor.

— N-a fost uşor.

— Ştiu.

Aveam impresia că fata voia doar să fie certăreaţă.

Bărbia ei ascuţită se împinse în afară.

— Nimic din toate astea n-a fost uşor. Nici să vorbesc cu poliţia – cu detectivii şi apoi cu

avocaţii. Să fiu silită să menţionez fiecare nenorocit de detaliu din ceea ce mi-a făcut el mie? N-a fost uşor. Şi n-aş fi trecut prin nimic din toate astea dacă tu ai fi stăruit să spui adevărul!

— Îmi pare rău…

Se mişcă atât de repede şi eu am fost atât de nepregătită, încât am stat pur şi simplu acolo.

Molly mi-a tras o palmă, mutându-mi capul din loc. Lacrimi de durere şi surpriză mi-au usturat ochii.

Mă pălmuise în plin obraz.

Aproape că nu-mi venea să cred. Toată jumătatea feţei mă ardea cumplit. La dracu'. Pentru cineva atât de pirpiriu, putea da o palmă al naibii de grea.

Furia mi-a doborât şocul şi mă mâncau palmele să-i întorc favoarea. Dar i-am priceput mânia lui Molly. Durerea ei era încă atât de vie şi o săgetase mult prea adânc. Fusesem în pielea ei, încă îmi mai aminteam, chiar prea des. Mânia niciodată nu trecuse cu totul. Poate că nu avea să treacă niciodată. Aşa că am priceput de ce era atât de furioasă.

Asta a fost unul dintre motivele pentru care nu-i făceam cunoştinţă, în clipa aceea, cu pumnul meu în faţă.

— Ai meritat-o, zise ea, cu vocea tremurând.

Obrazul mă înţepa, când m-am ridicat în picioare.

— Poate. Dar n-am meritat ceea ce mi-a făcut Blaine şi nu merit tot rahatul pe care mi-l pui tu în spinare pentru o hotărâre pe care am luat-o când aveam paisprezece ani şi nu prea aveam de ales.

— Că doar părinţii tăi nu ţi-au pus un pistol la tâmplă şi te-au obligat să semnezi hârtiile alea, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Tu ce-ai fi făcut dacă ai fi avut paisprezece ani şi părinţii tăi ţi-ar fi cerut să faci aşa?

Dădu să vorbească.

— Nu te osteni să răspunzi, pentru că nu contează. Îmi pare rău – dar dacă mă mai loveşti o dată, o să te lovesc şi eu – îmi pare rău că asta ţi s-a întâmplat şi ţie. Şi îmi pare rău că trebuie să treci printr-un proces şi aşa mai departe. Şi, crede-mă, cel mai tare îmi pare rău că am semnat hârtiile alea blestemate şi am acceptat învoiala. Dar nu pot schimba nimic. Tot ce pot face este să las trecutul în urmă.

— Atunci, distrează-te lăsând-o moartă.

Stând acolo şi uitându-mă la fata cu care aveam o groaznică experienţă în comun, m-am simţit… goală pe dinăuntru. Nu existau nici îngeri cu urechea plecată, nici lumina aurie a revelaţiei. Simţeam acelaşi lucru ca în momentul în care ieşisem din casa părinţilor mei. Nimic. Într-o clipă, am înţeles că avusese dreptate Cam.

Nu avusesem nevoie să fac asta ca să mă desprind de trecut şi să merg mai departe. Nici măcar nu avusesem nevoie să-mi înfrunt părinţii. Cu toate că pentru asta mă simţisem minunat.

Începusem să merg mai departe din clipa în care îi mărturisisem lui Cam adevărul.

Doar că nu se întâmplase peste noapte. Să las trecutul în urmă fusese un proces lent şi fusese nevoie să încasez o palmă grea peste obraz ca să-mi dau seama.

Nu aveam nevoie să fiu aici.

Aveam nevoie să fiu afară, cu Cam, şi acasă, în West Virginia, cu prietenii. Aveam nevoie să continui să las totul în urmă.

Am pornit spre uşă.

— Unde te duci?

Degetele ei osoase se înfipseră în braţul meu, oprindu-mă.

— Avery?

Dându-i mâna jos de pe braţul meu, mi-am păstrat vocea egală.

— Plec, Molly. Mă întorc acolo, afară, la un bărbat care mă iubeşte indiferent de ceea ce s-a întâmplat în trecutul meu sau ce decizii prosteşti am luat. Mă întorc acasă, care nu e locuinţa de pe Red Hill, şi mă duc să-mi văd prietenii. Iată unde plec.

Molly înghiţi în sec, dar nu spuse nimic, iar eu am ajuns la uşă. M-am oprit şi mi-am întors capul

spre ea.

— Uite, dacă vrei să mă suni doar ca să vorbim sau altceva, evident ai numărul meu. Sună la orice oră vrei, dar eu am învăţat din greşelile mele. Dacă îmi mai trimiţi mesaje care să mă enerveze cât de puţin, chem poliţia şi depun plângere împotriva ta.

Ea-şi duse mâna la gură şi făcu un pas înapoi.

— Îţi doresc numai bine. Serios. La revedere, Molly.

N-a mai încercat să mă oprească şi nici n-a venit după mine afară, cum făcuse tata. M-am strecurat în interiorul răcoros al maşinii şi am răsuflat greu.

— Cum a… de ce ai faţa atât de roşie?

Cam mă prinse de bărbie şi-mi întoarse blând capul spre el.

— Te-a lovit?

— Da.

Am tresărit la înjurătura lui răsunătoare.

— Dar cred că asta a făcut-o să se simtă mai bine, după ce s-a descărcat.

El îşi miji ochii.

— Asta nu înseamnă că-i OK, dracului.

— Ştiu.

I-am dus mâna şi am apăsat-o pe obrazul meu dureros.

— Dar s-a terminat. Am spus ce aveam nevoie să spun şi nu cred c-o să mai aud vreodată de ea.

Cam deschise palma, ţinând-o blând pe obrazul meu.

— Avery…

— Ai avut dreptate. Nu aveam nevoie să fac asta, dar mă bucur că am făcut-o. Sunt OK, în privinţa asta.

Închizând ochii, mi-am întors capul, sărutându-i palma.

— Du-mă acasă, Cam. Acolo am nevoie să fiu.

Treizeci şi patru

Singura problemă cu vara, odată ce-ai crescut, e că se sfârşeşte înainte să pricepi că a început. Sau asta se poate să mi se fi tras de la cursurile de vară pe care mi le luasem, care păreau să stoarcă viaţa din vară.

Am întredeschis un ochi, gemând. Mai întâi, mi-am văzut brăţara – nu pe cea de argint. Cam o înlocuise cu mai multe împletituri din sfoară care aveau un farmec infinit. Apoi am văzut cât era ceasul. De ce-l pusesem să sune atât de devreme? Nu aveam cursuri până la nouă.

Patul se mişcă lângă mine.

Iar Cam nu avea ore până la zece. Urma să fie un semestru lejer pentru el, căci se apropia de finalul studenţiei sale.

Cu un zâmbet somnoros, m-am întors pe burtă, întinzând picioarele. Cearşafurile alunecaseră de

pe pielea mea goală şi ajunseseră undeva la picioarele patului. Fie era o stafie perversă în dormitorul meu, fie Cam era treaz de mult.

Nişte buze mă atinseră între omoplaţi şi o mână mi se lipi la baza coloanei. Degetele se plimbară în sus, stârnind un val de mici fiori pe pielea mea.

— Bună dimineaţa, iubito.

Vocea lui Cam era grea de somn.

Ah, de aceea pusesem ceasul să sune atât de devreme, ceea ce era atât de diferit faţă de anul trecut. Mă temusem să nu întârzii, enervant de scrupuloasă în privinţa asta, de fapt. Acum fixasem ceasul cu o oră mai devreme ca să mai fur un pic de timp unu la unu.

— 'Neaţa, am mormăit, închizând ochii, în timp ce mâna lui se plimba în sus şi-n jos, oprindu-se la şanţul dintre fese şi luând-o înapoi până la baza capului.

Mă sărută în mijlocul spinării şi apoi buzele lui coborâră mai jos de talie. Răsuflarea caldă îmi mângâie noada, apoi el îmi sărută fesa stângă.

Am chicotit, ferindu-mă.

— Ştii ce se spune despre un tip care pupă o fată în fund? Literal?

— Că-şi cunoaşte locul?

— Ha. Ha.

Îmi dădu părul la o parte de pe ceafa şi mă sărută.

— Că e îndrăgostit lulea de fată.

— Serios?

— Serios, murmură el, prinzându-mă de şold cu o mână.

— De unde ai învăţat asta?

— De pe Internet.

— Rafinat.

— Ştii ce altceva am mai învăţat?

Mă ridică puţin şi îşi strecură un braţ sub mine.

— Că sânii femeilor sunt cel mai obraznici dimineaţa.

— Ce? am râs eu.

— Da, răspunse el, prinzându-mi în palmă sânul drept. Trebuie să verific teoria asta.

Mă strânse uşor şi sfârcul mi se întări. Se mută la celălalt sân şi repetă mişcarea.

— Cred că ceea ce am citit e adevărat. Sânii tăi sunt din cale-afară de obraznici în dimineaţa asta.

Izbucnind într-un hohot de râs, i-am dat mâinile la o parte, dar râsul mi-a pierit repede când mâna lui se întoarse cu mult mai multă intenţie. Degetele lui îşi făcură magia cu sfârcurile şi n-a trecut mult până când pelvisul meu să se mişte în cercuri nestăpânite pe cearşaf.

— Îmi place cum îţi merge mintea, zise Cam, schimbându-şi poziţia în spatele meu.

M-am uitat peste umăr.

— Hm?

El făcu semn din cap spre ceas.

— L-ai pus să sune mai devreme. Scumpa mea, eşti genială.

— Ştiu.

Am zâmbit şi mi-am afundat obrazul în pernă. Inima îmi bătea deja cu viteză, iar corpul îmi era gata. Eu eram gata.

— Deci ai de gând să faci ceva cu timpul câştigat sau o să mă amuţeşti cu cunoştinţele tale murdare de pe Internet.

— Despotică.

Îşi plimbă buzele pe umărul meu şi mâinile i se întoarseră la şoldurile mele.

— Dar o să te trimit ţipând prin campus cu cunoştinţele mele murdare de pe Internet.

— Bine de ştiut.

Cam mă ridică din nou.

— Putem să?

Întotdeauna ezita şi întreba înainte s-o facem astfel. Era ceva care mă încălzea întotdeauna, grija permanentă pentru toate şi faptul că era conştient că încă mai existau momente când eram încurcată ca naiba când era vorba de intimitate sau când pur şi simplu nu voiam să fiu atinsă. Momentele acelea erau puţine şi rare, dar existau totuşi, iar el ţinea cont de ele şi se adapta.

Amândoi ne adaptaserăm.

În timpul verii, eu începusem să merg la întâlniri cu unul dintre psihologii din campus, o dată pe săptămână, şi aveam să continui până când nu mai era nevoie şi poate că, într-o zi, aveam să pot ajuta pe cineva cu povestea şi experienţele mele.

— Da, am zis eu şi, ca un efort în plus, în eventualitatea în care el era nedumerit, mi-am împins fundul în el.

Cam mârâi adânc din gâtlej. Zâmbetul meu se întinse.

Se aşeză între picioarele mele şi eu mi-am ridicat braţele sub umeri, sprijinind greutatea lui pe ele. Ridicându-mi puţin capul, l-am întors şi buzele lui imediat mi le-au găsit pe ale mele. Adoram cum mă săruta, de parcă îmi sorbea toată fiinţa. Un sărut de la el şi mă topeam în mâinile lui. Într-atât de grozave erau.

Cam întrerupse sărutul, mişcându-şi şoldurile înainte şi penetrându-mă pe la spate. Ritmul era lent, fară grabă, şi totuşi absolut dărâmător, cu fiecare bătaie. Mi-am lăsat fruntea în pernă, respirând gâfâit, în timp ce mă balansam înapoi, spre el. Mâinile lui aterizară peste ale mele, împletindu-şi degetele printre ale mele, când ritmul lui luă avânt.

— Te iubesc.

Vocea lui era o şoaptă aspră, încântătoare, la

urechea mea, care mă făcu să-mi pierd controlul. Ne-am dat drumul amândoi, la câteva secunde distanţă.

Şoapta mea la urechea lui a fost ceea ce ne-a dus pe amândoi la orgasm când am făcut-o, la sfârşit, în duş.

Am ajuns cu patru minute întârziere la curs, dar am intrat totuşi, i-am aruncat profesorului un zâmbet spăsit şi mi-am luat locul în bancă.

Vremea era plăcută şi nu nesuferit de caniculară, astfel încât micul nostru grup îşi lua prânzul afară, stând la umbra unuia dintre stejarii stufoşi de lângă bibliotecă.

Jacob îşi dădu pe spate pălăria de fetru rotundă, cea de la petrecerea de Halloween de anul trecut, încruntându-se la cele vreo zece pahare de plastic din faţa lui. Construia o piramidă. N-am întrebat.

Mi-am vârât paiul în pahar, scoţându-mi papucii din picioare. Brit întinse mâna spre degetele mele de la picioare şi i-am aruncat o privire demonică.

— Îmi atingi tălpile, mori.

— Vorbeşte serios, zise Cam şi mă înghionti. I-am atins eu odată degetul mic şi aproape că mi-am pierdut un deget de la mână.

— Nu e singurul lucru pe care aproape că l-ai pierdut.

— Oh, asta sună serios.

Brit aruncă o privire spre casoleta ei cu maioneză şi apoi spre cartofii ei prăjiţi. Oftă.

— Mi-e dor de Ollie. Îmi plăcea să-l îngreţoşez cu maioneza şi cartofii.

— Ei bine, ne ai pe noi toţi ca să ne îngreţoşezi, zâmbi Jacob. Ceea ce tocmai faci.

— Nu-i acelaşi lucru, se bosumflă ea. Ollie era sexy.

— Pardon? Jacob aproape că-şi dărâmă piramida extraordinară. Eu sunt sexy.

Cam se încruntă:

— Şi eu sunt.

I-am dat un cot în burtă.

— Ei bine, de vreme ce trebuie să explic evidenţa… Brit îşi vârî cartoful în maioneză cu un gest exagerat. Jacob, ţie nu-ţi plac fetele. Cam, tu îi eşti fară speranţă devotat lui Avery, şi astfel a rămas doar Ollie.

Am rânjit.

Jacob şi-a ridicat privirile, schiţând, la rândul lui, un zâmbet.

— Ei bine, mai e încă unul.

Răsucindu-mă în loc, i-am urmărit privirea. Jase traversa strada, venind către noi.

Brit suspină.

— Mda, nu m-aş putea descurca cu el.

— De ce nu? am întrebat eu, studiindu-l pe prietenul lui Cam.

Ea scoase un sunet neentuziasmat.

— Nu e genul pro-relaţii, cel puţin aşa am auzit.

— Şi tu vrei o relaţie? am întrebat-o.

— Nu. Râse, mozolindu-şi cartoful. Dar am o presimţire: cu cineva ca el, guşti o dată şi-o să vrei mereu mai mult.

— La fel cum e cu drogurile? sugeră Jacob.

— Sau cu fulgii Cheetos, completă Brit.

Cam se strâmbă şi îmi fură din porţia mea de cartofi prăjiţi. I-am aruncat o privire ucigaşă, căreia i-am stricat efectul când l-am sărutat pe obraz.

Jase se aşează lângă noi, întinzându-şi picioarele lungi. Părea puţin prost dispus, cu faţa lui aproape perfectă palidă.

— OK. Am halucinaţii sau tocmai ţi-am văzut sora intrând în Knutti?

— N-ai halucinaţii, răspunse Cam. Pe ea ai văzut-o. S-a înscris mai târziu.

— Oh.

Jase îşi miji ochii privind într-un punct îndepărtat.

— Asta-i… asta-i bine.

I-am prins privirea lui Cam şi el a ridicat din umeri. Cu privirea încă aţintită asupra unui lucru pe care nimeni altcineva nu-l mai vedea, Jase întinse mâna peste Cam şi îmi răpi un pumn plin din cartofii mei prăjiţi.

— Ce naiba? am exclamat.

Cam râse.

— Cartofii tăi nu sunt în siguranţă.

— Evident, am mormăit eu, uitându-mă urât la amândoi.

Jase îmi făcu şmechereşte cu ochiul şi era la fel de ridicol de atrăgător ca şi Cam când o făcea.

— Veniţi toţi la *luau*[10], weekendul ăsta?

Am dat din cap şi m-a izbit din nou cât era de mare diferenţa faţă de anul trecut. Pe vremea asta, anul trecut, nu m-aş fi gândit nici măcar o clipă să merg la o petrecere, mai ales la una organizată de o frăţie. Am zâmbit pentru mine, terminând restul de cartofi mai înainte să mi-i halească băieţii.

— Şi chiar o să aveţi un porc? întrebă Brit. Pentru că, anul trecut, ăla n-a fost porc. A fost curcan sălbatic, ceea ce a fost scârbos.

Jase râse.

— O să avem un porc, de data asta.

Lângă mine, buzunarul lateral al genţii mele vibră. Curioasă să văd cine putea fi, pentru că toată lumea care mă contacta se afla de faţă, am deschis clapeta buzunarului şi mi-am scos telefonul.

Era un mesaj – un mesaj de la un număr de telefon normal. Cu prefix de Texas.

Molly sunt. Putem vorbi, când ai timp? Te rog.

Un uşor tremur îmi străbătu braţul, când mă

10 Petrecere tradiţională hawaiiană.

uitam lung la mesaj. Molly nu mă mai contactase de când plecasem din Texas. Nimic de la ea şi din textele ei de dinainte nu fusese vreodată atât de prietenos, cu toate că nu semnala că am fi devenit cele mai bune prietene pe veci.

I-am răspuns imediat:

Da. Te sun diseară.

Au trecut mai multe minute, cum mă uitam la telefon. Molly îmi trimisese un OK şi eu eram încă uluită.

— Totul e în regulă? mă întrebă Cam, punând o mână pe spatele meu, mai jos de talie.

Îngrijorarea îl făcea să se încrunte puţin.

— Da.

Mi-am aruncat telefonul în geantă. Totul era OK. Poate nu perfect, dar viaţa nu era făcută să fie perfectă. Era încurcată şi uneori era un dezastru, dar exista şi frumuseţe în încurcătură şi putea fi şi pace în dezastru.

Nu ştiu cum ar fi fost viaţa mea dacă n-aş fi hotărât s-o smulg din rădăcini şi să mă eliberez de trecut. Dar ştiam că nu ar fi fost aşa. Şi mai ştiam şi că, dacă nu l-aş fi întâlnit pe Cam, n-aş fi stat aici, în clipa asta. Poate că mi-aş fi revenit, în cele din urmă, prin forţe proprii, dar eram destul de femeie să recunosc că avusesem ajutor.

Şi eram destul de femeie ca, ori de câte ori îmi ridicam ochii la cerul nopţii şi vedeam Corona Borealis – sau ceva ce semăna, vag cu ea –, să-i

mulţumesc.

Sprijinindu-mă cu spatele de pieptul lui Cam, mi-am lăsat capul pe spate şi mi-am ridicat mâna până la obrazul lui. El şi-a apropiat gura de a mea şi l-am sărutat uşor.

— Mulţumesc.

El zâmbi într-o parte.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai aşteptat.

Sfârșit

Mulțumiri

Să scrii mulţumiri nu e niciodată uşor, indiferent câte am mai scris. Vreau, în primul rând, să le mulţumesc lui Molly MacAdams şi lui Cora Carmack, pentru prezentările deopotrivă extraordinare ale cărţii şi pentru susţinere. Sarah – grafica copertei e uluitoare şi m-am îndrăgostit de ea de cum am văzut-o. Agentului meu, Kevan Lyon, un mulţumesc uriaş pentru c-ai fost cel mai încurajator agent din breaslă. Mulţumiri lui Mărie Romero, pentru că a făcut minuni cu corectura greşelilor mele, şi lui Valerie, pentru că întotdeauna a fost de acord să organizeze un turneu de carte pentru mine în ultimul minut şi pentru c-a făcut o treabă excelentă. Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fară voi, cititorii. N-am cuvinte să vă mulţumesc îndeajuns pentru că-mi citiţi cărţile. Până şi-n ziua de azi mă uimeşte că o face cineva. În ultimul rând, dar nu cel mai puţin important, un mare mulţumesc lui Stacey Morgan. Ea a fost prima persoană care a auzit despre *Te aştept* – o idee care mi-a venit când eram la duş – şi care m-a sprijinit din prima zi în acest proiect. MULŢUMESC.

ACEASTA ESTE CARTEA PE CARE O AȘTEPTAI SĂ O CITEȘTI
DE CÂND AI TERMINAT
CINCIZECI DE UMBRE ALE LUI GREY
ȘI E UȘOR SĂ TE IUBESC

Unele lucruri merită să le aștepți...

Să plece la mii de kilometri depărtare de casă pentru a se înscrie la colegiu e singura cale prin care tânăra de nouăsprezece ani, Avery Morgansten, poate scăpa de ceea ce i s-a întâmplat, în urmă cu cinci ani, la o petrecere de Halloween, care i-a schimbat pentru totdeauna viața. Tot ce trebuie să facă e să ajungă la timp la cursuri, să se asigure că brățara de la încheietura mâinii stângi e la locul ei, să nu atragă deloc atenția asupra propriei persoane şi poate — dă Doamne! — să-şi facă nişte prieteni, pentru că, fără îndoială, asta ar fi o schimbare bine-venită. Singurul lucru de care n-are nevoie şi la care nu s-a gândit este să-i trezească interesul singurului băiat care ar putea să-i zdruncine fragilul viitor pe care şi-l construieşte pentru ea însăşi.

Unele lucruri merită încercate...

Cameron Hamilton — 1,90 m de fizic pentru care poți să leşini, completat cu o pereche de ochi şocant de albaştri. Şi cu o remarcabilă abilitate de a o face pe Avery să-şi dorească lucruri despre care crezuse că-i fuseseră răpite irevocabil. Ea ştie c-ar trebui să stea departe de el, dar Cam e înnebunitor de omniprezent, cu farmecul lui, cu tachinările lui istețe şi cu păcătoasa aceea de gropiță în obraz, atât de... să-ți vină s-o mănânci. Să se încurce cu el e periculos, dar când nu mai e cu putință să ignore tensiunea clocotitoare ce scoate scântei ori de câte ori sunt unul în preajma celuilalt, el face să iasă la lumină o latură a ei despre care ea habar n-avea că o are.

Unele lucruri n-ar trebui trecute sub tăcere niciodată...

Dar când Avery începe să primească emailuri de amenințare şi telefoane care o silesc să-şi înfrunte un trecut pe care ea îl voia îngropat, nu mai are de ales şi trebuie să admită că există cineva care nu-i îngăduie să uite de noaptea aceea când totul s-a schimbat. Când adevărul devastator va ieşi la iveală, o să mai scape ea şi de data asta întreagă, cu doar o cicatrice? Şi va putea Cam să fie acolo, s-o ajute să iasă la liman, sau va fi târât în adâncuri odată cu ea?

Iar pentru unele lucruri merită să lupți...

EpicLove – ficțiune pentru tineri
Teens Love BOOKS Teens Love
www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-93565-3-1

Cover design by
Sarah Hansen of Okaycreations.net